ALEXANDRA

BRACKEN

YOUNG

După asfințit

ULTIMUL VOLUM AL TRILOGIEI
MINȚI PRIMEJDIOASE

TREI

FICTION CONNECTION

Alexandra BRACKEN

The Darkest Minds 3

După asfințit

Alexandra Bracken
După asfinţit
(ultimul volum al trilogiei *Minţi primejdioase)*

Traducere din engleză de Mihaela Apetrei
Editori:
Silviu Dragomir Vasile Dem. Zamfirescu
Director editorial:
Magdalena Mărculescu
Redactor:
Aluniţa Voiculescu
Ilustraţie copertă © 22014 by Disney Enterprises, Inc. Design copertă: Sammy Yuen.
Tipărit cu permisiunea Disney – Hyperion Books. Toate drepturile rezervate.
Director producţie:
Cristian Claudiu Coban
Dtp:
Răzvan Nasea
Corectură:
Maria Muşuroiu Ana-Maria Tamaş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României BRACKEN, ALEXANDRA
Minţi primejdioase / Alexandra Bracken.
— Bucureşti Editura Trei, 2015 – 2017 3 vol.
ISBN: 97B-606 – 719 – 471 – 5
Voi. 3.: După asfinţit. / trad. Din engleză de Mihaela Apetrei. – 201 7. – ISBN 97B-606 – 40 – 0310 – 2
I. Apetrei, Mihaela (trad.)
621.111 (73) – 31 = 1 35.1
Titlul original: ÎN THE AFTERLIGHT Autor: Alexandra Bracken
Copyright © 22014 by Alexandra Bracken
Copyright © Editura Trei, 2017 pentru prezenta ediţie
O.P. 16, Ghişeul 1, C.P. 0490, Bucureşti Tel.: + 4 021 300 60 90; Fax: + 4 0372 25 20 20 e-mail: comenziedituratrei.ro www.edituratrei.ro

Pentru Merrilee, Emily şi pentru cei fără de număr din întreaga lume care au muncit neobosit pentru ca aceste cărţi să ajungă în mâinile voastre, toată dragostea şi recunoştinţa mea.

În tinereţe, inimile ne erau înflăcărate.

— Oliver Wendell Holmes, Jr.

Prolog

Negrul este o culoare fără niciun fel de culoare.

Negrul este culoarea unui dormitor pustiu de copil. Cea mai grea ora din noapte – cea în care eşti prizonier în patul tău de scânduri, sufocat într-un alt coşmar. Este uniforma strânsa pe umerii largi ai unui tânăr furios. Negrul este nămolul, este ochiul fără pleoape care îţi veghează fiecare respiraţie, vibraţia joasă a gardului care se întinde să sfâşie cerul.

Este un drum. Cerul unei nopţi uitate, împânzit de stele palide.

Este ţeava unei arme noi, îndreptate spre inima ta.

Este culoarea părului lui Grasu, a vânătăilor lui Liam, a ochilor lui Zu.

Negrul este promisiunea zilei de mâine, secate de minciuni şi ură.

Trădare.

Am văzut-o în sticla unei busole sparte, am simţit-o în încleştările ţepene ale durerii.

Alerg, dar mă urmăreşte ca o umbră. Pândindu-mă, devorându-mă, murdărindu-mă. Este butonul care n-ar fi trebuit să fie apăsat vreodată, uşa care n-ar fi trebuit să fie deschisă; sângele uscat care n-a putut fi spălat. Resturile carbonizate ale clădirilor. Maşina ascunsă în pădure, aşteptând. Este fumul.

Este focul.

Scânteia.

Negrul este culoarea amintirii.

Este culoarea noastră.

Singura pe care o vor folosi ca să ne spună povestea.

Unu

Umbrele se lungeau tot mai mult, pe măsură ce mă îndepărtam de centrul oraşului. Mergeam spre vest, spre soarele care cobora, aruncând în flăcări ultimele clipe ale zilei. Asta uram iarna – noaptea părea să vină tot mai devreme, şi mai devreme, spre după-amiază. Cerul pătat cu smog aşternut peste Los Angeles era brăzdat de dâre închise, în violet şi cenuşiu.

În împrejurări obişnuite, aş fi fost recunoscătoare pentru acest camuflaj suplimentar, în timp ce navigam prin reţeaua simplă de străduţe întretăiate, înapoi spre baza noastră actuală. Dar cu toate dărâmăturile din urma atacului, cu instalaţiile unităţilor militare şi ale taberelor de detenţie şi cu toate grămezile de maşini acum inutile şi abandonate, prăjite de impulsul electromagnetic, faţa oraşului se

schimbase atât de radical, încât numai un kilometru de mers printre aceste epave a fost de ajuns ca să mă rătăcesc. În lipsa strălucirii ceţoase aruncate de poluarea uşoară de peste oraş, eram nevoiţi, atunci când vreunul se aventura noaptea pe străzi, să ne bazăm pe luminile îndepărtate ale convoaielor militare.

Am aruncat în jur o privire rapidă; apăsându-mi palma pe buzunarul jachetei, ca să mă asigur că lanterna şi revolverul se aflau încă acolo; amândouă erau un favor din partea uneia dintre femeile-soldaţi şi trebuiau folosite numai în situaţii de extremă urgenţă. Nu aveam să las pe nimeni să mă ridice, să mă descopere alergând prin întuneric. Trebuia să mă întorc la bază.

Cu o oră în urmă, această femeie-soldat avusese ghinionul să-mi iasă în cale, pe când se întorcea singură din patrularea pe autostradă. Eram acolo de dinainte de răsărit, pitită îndărătul unei maşini răsturnate, privind şoseaua în pantă care strălucea, inundată din plin de lumina artificială, precum un arc de curent electric. Număram neîncetat siluetele micuţe, îmbrăcate în uniforme, care se deplasau în secţiunea din apropierea mea, coborând şi urcând în valuri din camioane şi Humvee-uri aliniate bară la bară, ca o barieră suplimentară. Aveam cârcei, dar am rezistat tentaţiei de a aştepta în altă parte.

A meritat cu prisosinţă. Un singur soldat a fost suficient ca să mă înarmez nu numai cu instrumentele de care aveam nevoie pentru a mă întoarce în siguranţă la bază, ci şi cu toate cunoştinţele despre cum am putea, în sfârşit – *în sfârşit* –, să ne cărăm naibii din blestematul ăsta de oraş.

Mai întâi, am privit de două ori înainte şi înapoi până să urc pe un morman de cărămizi prăvălite, care fuseseră cândva faţada unei sucursale bancare, şi am lăsat să-mi scape printre dinţi un suspin de durere, căci îmi julisem palma în ceva colţuros. De ciudă, am dat cu piciorul în el – era un „C” din metal desprins din siglă, dar am regretat imediat. Zdrăngănitul metalic a răzbătut până la clădirile din apropiere, aproape mascând vocile înfundate şi paşii amestecaţi.

M-am aruncat în ceea ce mai rămăsese din interiorul acelei clădiri, aterizând ghemuită în spatele celui mai apropiat perete cât de cât stabil.

— Liber!

— Liber…

M-am răsucit şi am zărit soldaţii avansând tot mai mult, de cealaltă parte a străzii. Am numărat căştile – erau douăsprezece –, pe când intrau ca să cerceteze, prin geamurile sparte, intrările în birouri şi magazine. *Un adăpost?* Am privit în jur, cercetând rapid mobila răsturnată şi pârlită, şi m-am repezit cu tot corpul spre unul dintre birourile din lemn închis la culoare, alunecând sub el. Bufniturile

resturilor care cădeau din dărâmăturile de pe trotuarul de vizavi au acoperit zgomotul respiraţiei mele sacadate.

Am rămas acolo, cu nările arzându-mi de mirosul de fum, cenuşă şi benzină, urmărind vocile până când s-au estompat cu totul. Frica mi-a strâns stomacul, în timp ce mi-am croit drum afară din ascunzătoarea de sub birou şi m-am îndreptat spre ieşire. Încă se vedea patrula care îşi făcea loc prin moloz, aproape ajunsă în bulevard, dar nu mai puteam aştepta nici măcar un minut în plus.

Atunci când scormonisem prin amintirile soldatului, punând deoparte informaţiile de care aveam nevoie, a fost ca şi cum mi s-ar fi ridicat o piatră de pe inimă. Fata aceea îmi arătase toate fisurile din apărarea autostrăzii, la fel de precis de parcă mi-ar fi dat o hartă şi le-ar fi marcat cu linii groase, negre. După aceea n-a mai trebuit decât să-i şterg amintirea mea din minte.

Ştiam că foştii agenţi ai Ligii Copiilor s-ar fi supărat tare de tot că treaba asta chiar a funcţionat. Nimic din ce încercaseră ei înşişi nu reuşise şi, între timp, prăzile din depozitele lor păzite se cam subţiaseră. Cole îi tot presase să mă lase să încerc, dar ceilalţi agenţi acceptaseră numai cu condiţia să merg singură, pentru a evita orice „riscuri” colaterale ale capturării. Pierduserăm deja doi agenţi care fuseseră neglijenţi atunci când ieşiseră în oraş.

Eu nu eram neglijentă, dar *eram* din ce în ce mai disperată. Era timpul să facem o mişcare, altminteri militarii urmau să ne înfometeze ca să ne scoată din bârlog.

Armata SUA şi Garda Naţională creaseră o barieră virtuală în jurul centrului Los Angelesului, folosind sistemul complicat al autostrăzilor. Monştrii aceştia şerpuitori de ciment formau un cerc strâns în jurul mijlocului oraşului, rupându-ne de restul lumii. Autostrada 101 era de la nord la est, I–10 la sud şi 110 la vest. Poate că am fi avut o şansă de scăpare dacă am fi reuşit să plecăm imediat ce am fi urcat iar la suprafaţă din ruinele CG[1], dar… aşa cum spunea mereu Grasu: *psihoză traumatică.* Spunea că era uimitor faptul că unii dintre noi fuseseră capabili să se mişte.

Ar fi trebuit s-o fac. Ar fi trebuit să insist să plecăm, în loc să mă pierd cu firea. Ar fi trebuit – dacă nu m-aş fi gândit la chipul lui, prins în capcana întunericului. M-am apăsat pe ochi cu dosul palmelor, împotrivindu-mă din răsputeri senzaţiei de greaţă şi junghiurilor dureroase din craniu. *Gândeşte-te la altceva. La orice altceva.* Durerile astea erau de nesuportat; mult mai rele decât cele pe care le aveam după ce încercam să-mi controlez puterile.

Nu mă puteam opri. M-am repezit prin spărtură, simţind în picioare tensiunea alergării. Aveam în ceafă durerea epuizării, pleoapele îmi erau grele, dar adrenalina mă ţinea în continuare în mişcare, chiar dacă părţi din mine păreau gata să cedeze în orice

moment. Nu-mi aminteam când reuşisem ultima dată să cad într-un somn suficient de adânc, încât să scap de coşmarurile reale care ne împresurau.

Drumurile erau denivelate de la asfaltul cojit şi presărate cu grămezi de ciment pe care armata nu le ridicase încă. Ici şi colo, treceam pe lângă pete strălucitoare de culoare – un pantof roşu cu toc, o geantă, bicicleta cuiva, toate aruncate şi uitate. Unele dintre aceste obiecte fuseseră suflate de explozie prin ferestrele din apropiere; căldura incendiilor din vecinătate le carbonizase. Inutilitatea acestor distrugeri îţi făcea rău.

În timp ce alergam spre intersecţia următoare, am tras cu coada ochiului pe strada Olive, căci privirea îmi fusese atrasă de marea de lumini strălucitoare din Pershing Square, trei străzi mai încolo. Fostul parc fusese transformat în lagăr pentru prizonierii de război; aruncaţi laolaltă în pripă, în timp ce ruinele oraşului încă mocneau. Bieţii oameni închişi între acele ziduri erau la serviciu în clădirile din vecinătate atunci când preşedintele Gray îşi lansase atacul asupra Ligii Copiilor şi asupra Coaliţiei Federale, o mică adunare de foşti politicieni care se uniseră împotriva lui. Se bănuia că trecuse la represalii pentru că una sau ambele părţi jucaseră un rol în cea mai recentă tentativă de asasinare a sa. Ţinuserăm sub observaţie fiecare dintre aceste tabere, căutând-o pe Cate şi pe ceilalţi, văzând cum numărul celor dinăuntru creşte pe zi ce trece, pe măsură ce tot mai mulţi civili erau prinşi şi ţinuţi acolo cu forţa.

Dar nu şi Cate. Dacă ea şi agenţii care părăsiseră CG înaintea atacului nu reuşiseră să iasă din oraş, atunci se ascundeau atât de bine, că *noi* nu reuşeam să-i găsim – nici măcar prin procedurile de contactare de urgenţă pe care le aveam.

Un alt mic convoi militar – bâzâitul staţiilor radio şi hârâitul cauciucurilor m-au avertizat cu vreo două străzi înainte. M-am ascuns în spatele unei carcase de SUV şi le-am aruncat şi eu un mic mormăit de frustrare, în timp ce soldaţii au trecut pe lângă mine, ridicând cu tropăitul bocancilor un nor înecăcios de praf gri. M-am ridicat, m-am scuturat şi am pornit-o din nou în goană.

Noi – Liga sau ce a mai rămas din ea – ne mutam tabăra tot la câteva zile, fără să rămânem prea mult într-un loc. Când ne aventuram să găsim hrană şi apă sau când mergeam să ţinem taberele sub observaţie, dacă exista cea mai mică bănuială că ne-ar fi putut urmări cineva pe drumul de întoarcere, ne mutam imediat. Era o mişcare isteaţă, nimic de zis, dar cam începusem să pierd urma locului unde ne aflam la un moment dat.

Liniştea, mai densă acum, când trecusem în partea estică a oraşului, era mult mai toropitoare decât simfonia focului de mitralieră sau a armelor descărcate, care umplea aerul din apropierea Pershing

Square. Mâinile mi se încleştaseră pe lanternă, dar tot nu-mi venea s-o scot, chiar dacă îmi julisem coatele în tencuiala groasă de care mă proptisem. M-am uitat spre cer. Lună nouă. Desigur.

Un sentiment de nelinişte, acelaşi pe care-l simţisem timp de săptămâni peste umăr, şoptindu-mi la ureche prevestiri negre, a început să mă ardă în piept ca un cuţit care mă străpungea încet, sfâşiind totul în cale. Mi-am dres vocea, încercând să-mi scot din plămâni aerul otrăvit. La următoarea intersecţie m-am oprit forţat şi m-am ghemuit într-o nişă de bancomat.

Trage aer în piept, mi-am ordonat mie însămi. *Cu adevărat.* Am încercat să-mi scutur braţele şi mâinile, dar greutatea din ele a rămas. Am închis ochii şi am ascultat zgomotul făcut de un elicopter care tăia aerul în depărtare, zbuciumându-l cu furie. Instinctul – insistentul şi ispititorul meu instinct – mă tot înghiontea să fac imediat la dreapta pe strada Bay şi să nu rămân pe strada Alameda până la intersecţia cu strada Seventh. Ultima era o rută mai directă spre baza noastră actuală de pe strada Jesse şi spre bulevardul Santa Fé; calea cea mai rapidă ca să le dau şi celorlalţi detaliile, să ne facem un plan şi *să ne cărăm.*

Dar dacă mă observa sau mă urmărea cineva, aş fi putut scăpa de el pe strada Seventh. Picioarele au preluat controlul şi m-au purtat spre est, către râul Los Angeles.

Am mers ceva până să văd umbrele care se deplasau pe strada Mateo, spre Seventh. Alergarea mea în ritm ucigător a încetat brusc – mâinile mi-au zburat din încheieturi şi m-am agăţat de o cutie poştală înainte de a nimeri în mijlocul străzii.

Din piept mi-a ţâşnit o răsuflare ascuţită. *Capte-aci.* Asta se întâmplă când nu-mi dau timp să încetinesc un pic şi să mă asigur cu adevărat că strada e libera. Simţeam în tâmple ecoul propriului puls înnebunitor şi am început să mi le frec uşor. Ceva cald şi lipicios mi se prelingea pe frunte, dar n-am fost în stare să văd ce-i cu mine.

Am înaintat aplecată, ţinând capul jos, încercând să văd în ce direcţie se îndreptau acum trupele. Erau deja prea aproape de baza noastră – dacă mă întorceam acum, poate reuşeam să le-o iau înainte spre depozit şi să-i avertizez pe ceilalţi să se salveze.

Dar ei s-au oprit… pur şi simplu.

Ajunşi la colţul intersecţiei, s-au îndreptat direct spre faţada doborâtă a ceea ce părea a fi un magazin hardware, au păşit prin ferestrele sparte şi au intrat. Am auzit un râs, nişte voci – şi sângele mi-a îngheţat în vine.

Nu erau soldaţi.

Am înaintat pe stradă spre magazin, întinzând mâna de-a lungul clădirii, până când am dat de-o fereastră şi m-am lăsat repede pe vine.

— … unde ai găsit astea?

— Bune rahaturile astea, frate!

Alte râsete.

— Oh, Dumnezeule, nu mă gândeam c-o să fiu aşa de fericit să văd nişte covrigi…

M-am uitat peste pervaz. Înăuntru, trei dintre agenţii noştri – Ferguson, Gates şi Sen – stăteau pe vine, cu nişte mâncare împrăştiată în faţa lor. Gates, fost soldat Navy Seal, a tras atât de tare de o pungă de chipsuri de cartofi, încât aproape că a rupt-o în două.

Aveau mâncare. Nu-mi reveneam. *Mâncau acolo.* Era atât de greu de crezut, încât amorţisem şi trebuia să procesez lucrurile pe rând.

Nu aduc mâncarea la bază, şi pentru noi.

Oare asta se întâmpla de fiecare dată când ieşea câte un grup?

Agenţii fuseseră atât de insistenţi să meargă ei înşişi să caute hrană; presupusesem că se temeau că, dacă ar fi capturat vreunul dintre copii, acesta ar vărsa imediat locul unde era baza. Dar ăsta le era adevăratul motiv? Ca să se înfrupte primii din orice ar fi găsit?

O furie rece, de gheaţă, mi-a încovoiat degetele ca pe nişte gheare. Unghiile rupte mi s-au înfipt în carne; ghimpele durerii s-a adăugat bolboroselii din stomac.

— Dumnezeule, ce bun e! a spus Sen.

Era o fiară de femeie – înaltă, cu pachete de muşchi jucând sub pielea întinsa, netedă. Avea mereu pe chip expresia aia de parcă… de parcă ştia că toate trupurile erau îngropate pentru că le pusese chiar ea acolo. Când catadicsea să ne vorbească, nouă, copiilor, n-o făcea decât ca să mârâie la noi să ne ţinem gura.

Am aşteptat cât a durat toată tăcerea de după aceea, cu mânia crescându-mi cu fiecare secundă.

— Ar trebui să ne întoarcem, a spus Ferguson, dând să se ridice.

— N-au nicio treabă. Chiar dacă ne confruntă Stewart, este Reynolds acolo ca să se asigure că nu-şi da iar drumul la gură.

— Mă îngrijorează…

— Lipitoarea? a completat Gates, râzând cu poftă. O să fie ultima intrata. Asta dacă reuşeşte să se întoarcă.

Auzindu-i, am ridicat din sprâncene. *Lipitoarea.* Adică eu. Asta era ceva nou. Fusesem numită în atâtea feluri nasoale, încât singurul lucru care m-a deranjat era că nu mă considerau în stare să ies şi să mă întorc din oraş fără să fiu prinsă.

— Este de departe mult mai valoroasa decât ceilalţi, a obiectat Ferguson. Este doar o chestiune de…

— Nu-i o chestiune de nimic. Nu ne ascultă, iar asta o transformă într-o constrângere.

Constrângere. Mi-am băgat pumnul în gură, ca să nu-mi vărs fierea. Ştiam cum gestiona Liga „constrângerile”. Mai ştiam şi cum aş gestiona *eu* orice agent care ar încerca s-o facă.

Sen s-a lăsat pe spate, prinzându-şi mâinile peste căciulă.

— Planul rămâne la fel, indiferent de asta.

— Bine.

Gates a mototolit punga de chipsuri pe care tocmai o distrusese.

— Cât ducem înapoi din astea? Aş putea să mai iau un covrig…

O cutie de sticksuri şi o pungă de cornuri pentru hotdog. Asta-i tot ce au luat pentru şaptesprezece copii şi o mână de agenţi care fuseseră nevoiţi să rămână să aibă grijă de ei, în timp ce alţii ieşeau să caute mâncare şi informaţii.

Când au dat să se ridice în picioare, m-am lipit de perete, aşteptându-i să iasă prin cadrul ferestrei şi să văd încotro o apucă din intersecţie. Aveam încă mâinile încleştate când m-am ridicat şi am pornit în urmărirea lor, lăsând între noi o jumătate bună de stradă, până când depozitul a apărut în raza vizuală.

Înainte de a traversa ultima stradă, Sen a aprins deasupra capului o brichetă, o flăcăruie singuratică pe care s-o poată vedea agentul de pe acoperiş. Drept răspuns, s-a auzit un fluierat uşor – semnalul că se pot apropia.

Am alergat, acoperind ultima parte din distanţă înainte ca femeia să înceapă să urce pe scara de incendiu, după ceilalţi.

— Agent Sen!

Vocea mi-a sunat ca o şoaptă aspră.

Femeia a întors capul, cu o mână pe scară şi cu cealaltă îndreptându-se spre pistolul îndesat în tocul de la echipamentul de luptă. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama că şi eu îmi ţinusem mâna încleştată pe arma din buzunarul jachetei cât timp îi urmărisem pe stradă.

— Ce vrei? s-a răstit ea, făcându-le semn lui Gates şi Ferguson să urce mai departe pe scara de incendiu.

Nu prea te bucuri să mă vezi, nu-i aşa?

— Trebuie să-ţi spun ceva… Este…

Sper să creadă că tremurul din vocea mea este provocat de frică, nu de furia care sta să explodeze.

— N-am încredere în Cole cu chestia asta.

Asta e ceva ce-o interesează. Dinţii îi strălucesc în întuneric.

— Ce este? mă întreabă.

De data asta zâmbesc eu. Şi când năvălesc în mintea ei, nu-mi pasă dacă o fac bucăţi. Îi sfâşii amintirile despre dormitoare, training, CG, agenţi, aruncând cât colo imaginile, mai repede decât pot prinde contur în mintea mea. O simt zvârcolindu-se, tremurând sub forţa atacului meu.

Am ştiut când am găsit ce căutam. Şi-o imaginase atât de viu, o plănuise cu o eficienţă atât de malefică, încât chiar şi eu o subestimasem. Tot ce ţinea de ideea aceea avea un fel de lustru

nefiresc, ca şi cum ar fi fost acoperit cu ceară fierbinte. În scenă intrau maşini, chipuri pe care le recunoşteam ca fiind ale copiilor de sus, pe jumătate acoperite de căluşuri. Uniforme militare de culoarea prafului. Uniforme negre. Un schimb.

Când am ieşit la suprafaţă, tânjeam după aer, incapabilă să trag în piept destul oxigen. Abia reuşisem să îi sucesc amintirile şi să plantez unele noi în locul celor din ultimele câteva minute. Nici n-am aşteptat să-şi revină şi m-am repezit înaintea ei să urc pe scară.

Cole – mintea îmi ardea prea repede, întunecându-mi vederea. *Trebuie să-i spun lui Cole.*

Şi trebuia să mă îndepărtez de agent înainte de a cădea în tentaţia foarte posibilă de a înfige un glonţ în ea, aici şi acum.

Fiindcă pentru ea nu era destul să păstreze mâncarea, să arunce ameninţări că ne abandonează dacă nu ne liniştim, nu mergem mai repede şi nu *ţinem pasul* cu restul. Voia sa termine cu noi o dată pentru totdeauna – să ne predea unui grup despre care credea că ar putea să ne controleze.

Şi mai voia şi banii de recompensă pe care i-am fi adus noi, pentru a-şi finanţa următoarea lovitură.

Doi

Când am ajuns la etajul al doilea al depozitului, pieptul îmi ardea, iar capul îmi era o încâlceală de gânduri negre şi temeri. Scara de incendiu a pornit să zdrăngăne când Sen a început să urce în spatele meu, dar n-am putut trece prin fereastră – să scap de ea – atât de repede pe cât aş fi vrut. Am dat deoparte jacheta de atac închisă la culoare pe care o atârnaseră ca să împiedice slaba lumină din interior să răzbată până în stradă, mi-am strecurat picioarele peste pervaz şi am alunecat înăuntru.

Ochii îmi săreau cu repeziciune de la pata pâlpâitoare a unei lumânări la alta, trecând peste spaţiile întunecate dintre ele. Absolut toţi copiii păreau să fi fost îngrămădiţi în cel mai îndepărtat colţ al încăperii, ca şi cum Gates şi Ferguson i-ar fi ţintuit acolo în schimbul mâncării.

Nici urmă de Cole, m-am gândit, trecându-mi mâna prin păr. *Fir-ar*. Aveam nevoie de el. Trebuia să afle – trebuia să rezolvăm treaba asta.

— Puţină apreciere n-ar strica, a rânjit Gates.

A fost de parcă vorbele lui ar fi tulburat un strat gros de praf din încăperea tăcută. S-au ridicat imediat câteva voci, în mulţumiri tăcute, rapide, înainte ca puştii să se aşeze la loc, cu ochii în pământ sau uitându-se unii la alţii. Am văzut acum ceea ce nu am vrut să admit nici măcar faţă de mine însămi. În cele din urmă, toate aceste luni, ani, de fapt, pe care-i petrecuserăm antrenându-ne cu agenţii, luptând

alături de ei… n-au mai însemnat nimic în secunda în care aceştia s-au convins că suntem ca nişte cecuri pe cale de a fi transformate în bani lichizi.

Am găsit cele trei chipuri pe care le căutam. Vida se întorsese şi ea din propria căutare, cu o tăietura urâtă pocind pielea ei foarte bronzată, iar Grasu încerca s-o bandajeze. Alături de el era un rucsac negru. Mi-am muşcat buzele, încercând să ţin pentru mine uşurarea pe care am simţit-o. Înăuntru se afla cercetarea pe care o salvasem din tentativa lui Clancy de a-i da foc – foile cu grafice şi tabele, şi aiurelile medicale pe care maică-sa le adunase laolaltă în încercarea de a găsi un leac pentru NIAA[2].

— Bunicuţo, jur că dacă nu termini dracului cu *foiala* aia… a şuierat Vida.

— Lasă-mă măcar s-o dezinfectez, l-am auzit protestând.

Liam stătea cu spatele sprijinit de zid, cu genunchii la piept şi braţele sprijinite pe ei. Se uita la Gates cu coada ochiului, cu aceeaşi expresie dură pe care o avea de la atac încoace. Nu se atinsese de mâncare, doar i-o dăduse lui Grasu, atunci când o primise.

Agenţii i-ar fi predat şi pe ei. Ce s-ar fi întâmplat dacă nu i-aş fi văzut pe cei trei în seara asta – dacă nu m-aş fi oprit şi n-aş fi ascultat ce spuneau Sen şi ceilalţi? Ne-ar fi prins pe nepregătite cu toată tărăşenia, ar fi stabilit dinainte înţelegerea, în următoarele zile. N-aş mai fi avut timp să fac nimic. De ce am crezut că pot să-i protejez pe toţi? Nu pot să protejez nici măcar *un* copil, nu atunci când contează cel mai mult. *Jude…*

Când a aterizat în încăpere, în spatele meu, Sen m-a lovit în umăr. Abia dacă am simţit.

Deşi eram la suprafaţă şi ştiam acest lucru, nu conta – în momentul ăsta mă aflam într-un tunel, croindu-mi orbeşte drum printre pereţii care se prăbuşeau, ameninţând să ne strivească. Urmărită de strigăte îndepărtate, de ochi nevăzuţi şi de zgomotul cimentului care se sparge; pământul prăvălindu-se, zdrobind totul în calea lui. Chipul care îmi plutea în faţa ochilor mei închişi era plin de pistrui, iar ochii lui căprui, blânzi, erau larg deschişi la vederea propriului sfârşit. Am văzut toate aceste lucruri şi nimic nu le-a oprit. Nicio amintire, oricât de bună, nu era destul de puternică pentru a şterge definitiv felul în care îmi imaginam eu că trebuie să fi fost. Felul în care Jude alunecase pentru totdeauna în întuneric.

M-am simţit desprinsă de realitate. Fiecare nerv din trup se activase, fiecare parte din mine alerga, prinzând viteză. Presiunea dinăuntrul meu a crescut atât de mult, încât am fost convinsă că o să mă strivească, iar gândul că toţi cei din jur vor fi martori a făcut totul de zece ori mai rău.

Atingerea de pe talia mea a fost atât de uşoară, încât la început n-

am simţit-o, însă a fost destul de fermă ca să mă îndrepte spre uşă – ba chiar destul de puternică sa mă susţină atunci când genunchii mi s-au împleticit la primul pas.

Dincolo de camera care se micşora, coridorul era cu cel puţin zece grade mai răcoros. Era liniştit şi suficient de întunecat, încât să nu-mi simt pielea clocotind de la focul care-mi ardea în vene. Am mers câţiva metri pe hol, cât să ies din raza vizuală a uşii, apoi m-am lăsat uşor în jos şi am făcut în aşa fel, încât să-mi aşez capul între genunchi. Mâini cunoscute mi-au tras jacheta de pe umeri, şi mi-au ridicat părul ud de la transpiraţia ce mi se prelingea pe ceafă.

— Eşti bine, drăguţo, spunea vocea lui Liam.

Pe gât m-a atins ceva rece – poate o sticlă cu apă.

— Încearcă să respiri adânc.

— Nu… Nu pot, am spus, printre respiraţii superficiale.

— Ba sigur că poţi, a zis el, calm.

— Trebuie să…

Am ridicat mâinile, încleştându-le pe un fel de funie înfăşurată în jurul gâtlejului meu. Liam mi-a luat mâinile într-ale lui, ţinându-le lipite la piept.

— Nu trebuie să faci nimic în momentul ăsta, a spus el blând. Totul e în regulă.

Nu este, habar n-ai tu, aş fi vrut să-i spun. O durere ascuţită îmi străpungea tâmpla dreaptă, zvâcnind tot mai tare, cu fiecare secundă care trecea.

M-a ajutat că am putut să-l ating. M-am străduit să-mi potrivesc respiraţia cu felul în care i se ridică şi i se lăsa pieptul. Aerul rece începea încet-încet să-mi descurce gândurile încâlcite, înnodându-le într-o durere în frunte. Presiunea şi-a slăbit strânsoarea îndeajuns cât să mă pot îndrepta de spate şi să mă pot sprijini de perete.

Liam stătea încă ghemuit în faţa mea, iar ochii lui albaştri îmi cercetau chipul. Ridurile de pe frunte i s-au netezit, în timp ce a scos şi el un oftat de uşurare. A luat sticla cu apă şi a turnat un pic pe bandana pe care o scosese din buzunarul de la spate. Uşor, cu grijă, mi-a şters sângele şi noroiul de pe mâini şi de pe faţă.

— E mai bine?

Am dat din cap şi am luat sticla de apă, să beau o înghiţitură.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat. Eşti bine?

— Eu doar…

N-am putut să-i spun. El şi Grasu plănuiau de zile întregi să găsească o cale să scăpăm de ceilalţi, când o să vină momentul să plecăm din oraş. Orice urmă de ură ar fi avut, era îndreptată în întregime împotriva agenţilor. Dacă ar fi ştiut, ar fi încercat să ne facă să plecăm în noaptea asta. Sau, şi mai rău, le-ar fi dat din greşeală indicii agenţilor. Nu fusese niciodată capabil să-şi ascundă

sentimentele, aşa cum făcea Cole. Îl citeau ca pe ziarul de azi şi se îndepărtau imediat de el, ca să evite să-i agite şi pe ceilalţi copii.

— Pur şi simplu am fost… copleşita.

— Ţi se întâmplă des?

Dumnezeule! Nu voiam să vorbesc nici despre atacurile astea. Nu puteam, nici măcar cu el. Apoi ar fi trebuit să-i vorbesc despre Jude, despre ce se întâmplase, despre tot, şi nu aveam timp să vorbim despre toate astea înainte ca lucrurile să se prefacă într-un iad. A părut să înţeleagă asta, într-un final.

— Ai fost plecată toată ziua, a spus el. Începusem să mă îngrijorez.

— Mi-a luat o vreme să găsesc pe cineva de care să mă pot folosi, i-am spus. Nu m-am învârtit pe acolo ca o nebună.

— N-am zis că ai fi făcut aşa ceva, a spus Liam. Îmi doream doar să-mi fi spus că o să ieşi.

— Nu m-am gândit că ar trebui s-o fac.

— Nu *trebuia* s-o faci. Nu sunt gardianul tău. Mi-a fost teamă, OK?

N-am spus nimic. Aşa merg acum lucrurile între noi. Împreună, dar nu în felul acela în care conta – felul în care eram acum câteva luni. După ce i-am trădat încrederea atât de îngrozitor, nu am fost sigură că ar mai putea fi totul la fel. Mai rău, am ajuns din nou la singurul mod în care ştiam cum să fac faţă – luptându-mă cu gândurile din mintea mea, închizându-le acolo ca să nu mai poată infecta pe nimeni. Construisem cu multă grijă acest zid dintre noi, cărămidă cu cărămidă, chiar şi atunci când îl îmbrăţişam, când ne ţineam de mână, când îl sărutam.

Era un lucru atât de egoist, ştiam asta, să primesc chiar şi numai atât, în timp ce eu nu-i ofeream nimic în schimb… dar aveam nevoie de el aici. Aveam nevoie de prezenţa lui în spatele meu, lângă mine. Aveam nevoie să-i văd chipul şi să-i aud vocea şi să ştiu că este în siguranţă şi că-l pot proteja. Era singurul fel în care puteam să-mi duc zilele.

Dar era imposibil să combat ce se întâmpla sau să triez faptele în prezenţa lui Liam. Era vorbăreţ rău. Nu ştiam pe nimeni care să simtă totul atât de profund. Încercase şi în urmă cu câteva zile să mai discute cu mine despre asta. *Nu eşti responsabilă pentru ce i s-a întâmplat lui Jude. Pentru ce s-a întâmplat în casa conspirativă…*

— Ruby, serios, ce s-a întâmplat? m-a întrebat el, slăbindu-şi strânsoarea palmelor din jurul încheieturilor mele.

— Îmi pare rău, am şoptit pentru că ce altceva puteam spune? îmi pare rău. N-am vrut să fiu aşa de… n-am vrut să te reped. Nu s-a întâmplat nimic. Ar fi trebuit să-ţi spun, dar am fost nevoită să plec repede. *Şi ştiam că o să încerci să mă convingi că este prea periculos, şi n-am vrut să ne certăm.* Dar am găsit ce voiam. Ştiu cum să scăpăm de-

aici.

M-a studiat, strângând din buze până când au ajuns o linie subţire. Nu părea mulţumit de răspuns, dar era mult mai interesat să abandoneze subiectul acesta în favoarea altuia.

— Asta înseamnă că putem, în sfârşit, să vorbim despre ce urmează să facem?

— Cole n-o să ne lase să plecăm. *Mai ales pe tine.*

— Am putea să-i căutăm pe părinţii mei…

— Nu este la fel de periculos să colindăm pe aici teleleu, căutându-i pe mama ta şi pe Harry, ca şi să rămânem aici, alături de ceilalţi? l-am întrebat. Asta este lupta noastră… ceea ce ne-am dorit tot timpul, îţi aminteşti? Cole a făcut o înţelegere cu mine, că acum o să ne concentrăm să-i ajutăm pe copii, să eliberăm taberele.

Cel puţin asta voiam pe când eram la East River. Pe atunci, Liam era cel din spatele volanului, îndrumându-ne pe toţi spre eliberarea copiilor din programele de reabilitare. Poate fusese o nebunie din partea mea să sper că ce se întâmplase acolo nu-i afectase visul. Dar era destul de sigur că privirea i-a fost atrasă de uşa aceea de pe coridor unde doar eu şi Cole aveam voie să intrăm, la monstrul care aştepta înăuntru.

— Aşa zice Cole acum, şi poate că agenţii se poartă frumos deocamdată, a spus Liam. Dar cât o să dureze, înainte de a se întoarce la planurile lor?

M-am străduit să nu sar ca arsă. *Mai repede decât crezi.*

— Aici nu mai suntem la Ligă.

— Exact. Ar putea fi mai rău.

— Nu şi dacă avem grijă să nu devenim aşa, am spus. Am putea măcar să avem puţină răbdare? Să vedem ce se întâmplă? Dacă lucrurile o iau razna, o să putem pleca de-aici, îţi promit. Dacă nu pentru altceva… Trebuie măcar să văd dacă Cate şi ceilalţi au reuşit. Dacă da, ne vor aştepta. Cate are stickul de memorie cu cercetarea de la Corporaţia Leda asupra NIAA. Dacă reuşim să punem laolaltă informaţiile alea şi tratamentul… nu o să ne ajutăm doar pe noi, ci pe *toţi* copiii care ne vor urma.

Liam a dat din cap.

— Nu vreau să te fac să simţi că totul a fost în zadar, dar dacă nu-i nimic util în foile pe care le-ai cules din foc? Din câte ne-am cam dat seama, am putea să le tocăm pe toate în această seară şi asta n-ar avea nicio importanţă pentru viaţa noastră. Pur şi simplu nu vreau să… ne ataşăm de ele în speranţa că vreodată, în viitor, ar putea avea un sens.

Privind obiectiv, ştiam că ceea ce spune este corect, dar cuvintele lui au trezit în mine o negare atât de violentă şi o asemenea furie, încât aproape că i-am dat brânci. Acum nu avem nevoie de realitate. Aveam nevoie de speranţa că o să fiu în stare să mă uit la foile alea

arse pe margini şi să văd dincolo de cunoscutele cuvinte: *Proiectul Ninsoarea. NIAA. Profesorul.*

Să renunţ la ultima fărâmă de speranţă ar fi însemnat că momentul acela trecător în care l-am învins pe Clancy n-ar mai fi fost deloc o clipă victorioasă. Însemna că, până la urmă, tot el câştigase. Supravieţuise distrugerii CG şi informaţia că se străduise atât de mult să ne îngroape de vii nu mai făcea nici doi bani.

Avea nevoie de asta. *Eu* aveam nevoie de asta. Chipurile alor mei mi-au răsărit în minte, cu soarele în spate. La fel de repede, imaginea a dispărut şi a fost înlocuită de alta: Sam, cu umbrele din Cabana 27 întunecându-i obrajii, în timp ce imaginea ei se înceţoşa ca o fantomă. A început o paradă nesfârşită a chipurilor tuturor celor pe care-i lăsasem în urmă, îndărătul gardului electric de la Thurmond.

Degetele mi s-au înfipt în încheietura şoldului, răsucind atât de tare materialul pantalonilor, încât am fost sigură că o să-l rup. Adevărul îngrozitor era că, indiferent cât aş fi negat chiar şi faţă de mine însămi, ne lipsea o informaţie esenţială. Iar singura persoană care o avea era aceea pe care Clancy se asigurase că n-o s-o găsim niciodată: mama lui, Lillian Gray.

— Nu mă dau bătut, a spus Liam, cu vocea plină de mândrie. Dacă asta n-o să funcţioneze, o să găsim altceva care să meargă.

Am întins mâna ca să-mi trec degetele peste obrazul lui, mângâind barba aspră ce îi crescuse pe faţă. A oftat, dar nu s-a opus.

— Nu vreau să ne certăm, i-am spus încet. Niciodată nu vreau să mă cert cu tine.

— Atunci nu te certa. Este foarte simplu, drăguţo.

Şi-a aplecat fruntea spre mine.

— Dar trebuie să hotărâm împreună lucrurile astea. Lucrurile importante. Promite-mi.

— Îţi promit, am şoptit. Dar ne ducem la Fermă. Trebuie.

Înainte de a fi construit CG, Liga operase în nordul

Californiei, într-o bază denumită cu tandreţe Ferma. Locul în sine era acum păzit cu străşnicie – pe drept cuvânt, întrucât primise statutul de „ultima salvare" la care să apelăm în caz de urgenţă. Numai agenţii cu vechime – inclusiv Cole – fuseseră pe acolo în acele vremuri şi ştiau, de fapt, cum s-o găsească.

În cazul în care reuşise, Cate ne aştepta acolo. Puteam s-o văd în minte, foindu-se de colo-colo pe culoarul pustiu, de parcă s-ar fi aşteptat să ne vadă în orice moment năvălind pe uşă. Nu va încălca protocolul. Până acum trebuie să-şi fi ieşit din minţi de îngrijorare.

Un gând a alunecat în mintea mea, alungând orice speranţă. *Ar fi trebuit să-i spun.*

Oh, Doamne, cum de nu mă gândisem la asta? Nu ştia – nu avea cum să ştie. *Avusese încredere în mine. Îmi spusese să am grijă de el.* Cate

nu avea nicio idee că Jude…

Am închis ochii, concentrându-mă la felul în care palma lui Liam mă mângâia uşor de-a lungul şirei spinării.

— … mama *dracului* e asta?

Vocea lui Sen a şfichiuit din cealaltă încăpere, umplând coridorul şi spărgând bula noastră.

— Stewart, ai făcut o grămadă de tâmpenii de rahat, chiar *o grămadă,* dar asta e… asta e…

— O lovitură de geniu? a spus Cole, iar eu aproape că i-am auzit rânjetul din voce.

— Cu plăcere.

Am sărit în picioare înainte ca Liam să-mi poată arunca o privire exasperată.

— Haide, i-am spus, se întâmplă ceva acolo.

— Da, da, a răspuns el, cu mâna pe mijlocul meu, ca să mă conducă spre cameră. Când nu se întâmplă ceva în prezenţa lui?

Agenţii se adunaseră în cerc în jurul ferestrei, atât de strâns, încât nu puteam vedea decât fesul negru al lui Cole iţindu-se pe deasupra capetelor lor. M-am uitat spre copii – cei mai mulţi dintre ei erau în picioare, încercând să vadă ce se întâmplă.

— Roo?

M-am îndreptat de spate şi ceva mi s-a strâns în stomac când mi-am auzit numele. M-am întors în direcţia din care venea vocea lui Nico.

— Da?

— Totul este…

S-a uitat spre agenţi.

— Totul este în regulă?

— Tu ce crezi? am izbucnit eu.

La auzul tonului din vocea mea, Nico s-a cutremurat, dar asta m-a înfuriat cumva şi mai tare. Nu mai aveam niciun gram de afecţiune pentru el. Tristul, speriatul, trădătorul Nico.

Verzii nu ştiau care le mai este rostul odată ce şi-au dat seama că nu puteam lua înapoi nimic din electronice şi că era imposibil pentru cei doi Galbeni care ne mai rămăseseră să le readucă la viaţă. Nico îşi petrecea cea mai mare parte a timpului dormind, şi doar din când în când ne mai dădea mie şi Videi câte un semn de viaţă, scoţând câteva cuvinte.

Mila pe care o simţisem faţă de el pentru felul în care îl manipulase Clancy se evaporase odată ce-mi dădusem seama că, dacă Nico nu i-ar fi dezvăluit niciodată lui Clancy informaţia despre Proiectul Ninsoarea şi despre locul unde se afla maică-sa – dacă n-ar fi fost atât de prost, încât să-i ceară fiului preşedintelui să ne urmărească –, nu ne-am fi aflat niciodată în situaţia de acum. Jude ar fi fost în

viaţă, iar noi n-am fi fost prizonieri în iadul ăsta care era oraşul Los Angeles.

— Ruby… a început Liam, cu voce dezaprobatoare. Nu prea-mi păsa. Nu eram aici ca să se simtă Nico bine.

Am ridicat mâna când i-am văzut pe Grasu şi pe Vida desprinzându-se dintre agenţi şi venind să stea cu noi, dar Grasu o tot ţinea langa:

— Eşti bine? Eşti rănită?

— Nu, buni, ea e pe moarte. O să sângereze pe picioare până o să moară.

Vida şi-a dat ochii peste cap.

— Ai obţinut ce voiai?

— Da…

— Iartă-mă că sunt îngrijorat pentru *prietena* mea, a mârâit Grasu, stropşindu-se la ea. Îmi dau seama că asta trebuie să fie un concept străin oricărui psihopat…

— Psihopatul ăsta doarme la mai puţin de un metru de tine, i-a reamintit Vida, cu vocea numai lapte şi miere.

— Uau, avem nişte prieteni aşa de drăguţi, a murmurat Liam. Eu mă retrăsesem deja din conversaţie. Cole a privit spre mine, cu sprâncenele ridicate a întrebare. Am dat din cap şi şi-a lăsat privirea în jos, spre femeia de lângă el.

Era de vârstă mijlocie, cu pielea măslinie, străbătută de riduri şi de o suferinţă evidentă. Ceea ce trebuie să fi fost odată o rochie scumpă, albastru-închis, se transformase într-o fustă ponosită, iar părul îi atârna, scăpat din coc, cu şuviţe late albite fie de praful de ciment, fie de vârstă. Ochii ei mari, negri, au scrutat încăperea, atraşi de prezenţa copiilor.

— Ştiţi cine este? a întrebat Cole.

— Un civil care ne poate identifica de-acum pe toţi şi ne poate turna armatei, l-a repezit Sen.

— Mă numesc Anabel Cruz, a spus femeia, în a cărei voce se putea distinge o demnitate surprinzătoare pentru cineva atât de şleampăt, în pantofi cu toc scâlciaţi.

— Iisuse, ce capete pătrate sunteţi, a spus Cole, văzând lipsa de reacţie a celorlalţi. Unul dintre senatorii californieni? Legătura externă a Coaliţiei Federale? A lucrat pentru stabilirea de contacte şi pentru negocierea unui eventual sprijin din partea altor naţiuni.

Sen nu părea deloc impresionată. S-a întors din nou spre Cole, cu mâinile în şolduri.

— Te-ai deranjat măcar să-i verifici identitatea? Dacă e de la Coaliţia Federală, de ce nu se află într-una dintre taberele de detenţie?

— Pot să explic şi singură, a spus senatoarea Cruz, cu ochii scânteind. Când au început atacurile, mă aflam la o întâlnire cu

Amplificarea, în afara cartierelor noastre generale.

— Reţeaua ilegală de ştiri? a întrebat Gates.

Liam s-a întors spre mine, confuz. I-am explicat încet, în cât de puţine vorbe am putut. Grupul se afla în zonă de vreo doi ani, poate trei. Bănuiam că era vorba mai degrabă de o adunătură de reporteri şi editori care nimeriseră pe lista aia de rahat a lui Gray pentru că se ocupaseră de subiecte „periculoase", precum revolte şi proteste, iar apoi fuseseră nevoiţi să se ascundă.

A deschis gura, cu o scânteie ciudată în ochi.

— Ceea ce, într-adevăr… Cole i-a privit pe ceilalţi agenţi. Îmi dau seama că spune ceva despre judecata ei, dar…

— Poftim?

Senatoarea şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Vrea să spună că Amplificarea nu are un renume grozav în ceea ce priveşte credibilitatea articolelor distribuite de reporterii ei. Au avut nişte clipe de glorie când şi când, înainte ca Gray să-i reducă ia tăcere, a spus Sen, evaluând-o din nou pe femeie.

— În Online, acolo unde nu au fost încă blocaţi, apar nişte pamflete cam din topor. Audienţa lor e prea mică. Sunt de tot rahatul.

Asta era, în mod sigur, unicul punct în care Cole şi Sen căzuseră de acord.

— Reporterul a rămas captiv alături de ea, în oraş, le-a spus Cole celorlalţi. Eram afară, făcând raidul obişnuit, când am auzit militarii dând buzna într-o clădire din apropiere. Îl urmăreau *pe el,* nu pe ea. L-au împuşcat pe loc şi probabil ar fi făcut la fel şi cu ea, dacă nu le-ar fi spus cine este.

— Aşa că ai intervenit tu, să salvezi situaţia.

Sen şi-a dat ochii peste cap. Scârba pe care o simţeam pentru femeia asta începea să-mi copleşească şi cea mai bună judecată. Am simţit că mai fac un pas în faţă.

— Şi tot ce-ai reuşit să faci a fost să mai aduci o gură de hrănit.

— Că tot veni vorba…

Cole a lăsat să alunece rucsacul ticsit pe care îl ducea pe umăr, aruncându-l spre una dintre Verzi.

— Am găsit unul dintre magazinele alea grozave cu marfă decentă rămasă încă prin frigidere. Nu-i multă, dar e mai bună decât porcăriile pe care le-am mâncat.

Fata arăta de parcă tocmai primise un tort de ziua ei, pe care îl copsese şi congelase el, personal. Grasu ajunsese atât de repede să deschidă fermoarul, încât mi-am zis că trebuie să se fi teleportat. Ceilalţi au venit imediat în spatele lui, mulţumindu-i lui Cole, încercând să-i dea înapoi un măr întreg.

— Sunt în regulă. Dar vă mulţumesc, oricum.

Când s-a întors iar spre Sen, Cole avea încă pe chip un zâmbet

care s-a lărgit şi mai mult sub privirea ei total dispreţuitoare. Dar eu am văzut ceva periculos în această linişte a lui, în felul în care şi-a înălţat capul spre dreapta. Era ca o scânteie care aştepta să fie aprinsă de un chibrit cam încăpăţânat.

— Sunt un pic surprins, Sen. M-aş fi gândit că o să fii în culmea fericirii să ai în echipă pe cineva ca ea. Odată ce scăpăm de-aici, o să ne fie foarte utilă ca să conectăm ceea ce facem aici cu restul lumii, a spus el într-un final, pe un ton liniştit. Întoarcem o nouă pagină, nu-i aşa?

Da, bine. Sen nu era absolut deloc interesată să ne conecteze cu lumea. Nu voia decât să dea foc la toate podurile din jurul nostru. Totuşi, încă rămăsese o întrebare îngropată în cuvintele lui – o provocare. Cu cât dura mai mult, cu atât ceilalţi agenţi se foiau de pe un picior pe altul şi schimbau priviri cu înţeles. Unii dintre Verzi, cei mai iuţi la minte, văzuseră limpede în cuvintele lui mai mult decât ceilalţi, care păreau mulţumiţi să arunce tensiunea familiară pe seama frustrărilor zilnice.

El ştia. Când mi-am dat seama, am simţit furnicături în ceafă. Poate că nu avea toate amănuntele, dar Cole trebuie să fi simţit că minţiseră când au promis că ne ajută să eliberăm taberele. O momea, ca s-o facă să admită acest lucru în faţa copiilor.

— Aş fi fericită să vă prezint ideile mele, a spus senatoarea Cruz. Poate avem o soluţie să ieşim din oraş?

Atenţia întregii săli s-a mutat către mine.

— Da, este aşa cum ne-am imaginat, le-am spus. Nu au destui oameni ca să patruleze pe străzi şi să păzească atâţia kilometri de autostradă. Au câteva zone unde, pe timpul nopţii, nu se află decât vehicule goale şi reflectoare.

M-am dus spre harta rutieră a Los Angelesului, pe care o atârnaserăm pe perete, după ce dăduserăm peste ea într-o maşină. Le-am arătat cele trei puncte pe care le văzusem în mintea soldatului, mândră de cât de ferm îmi suna vocea, pe măsură ce imagini înceţoşate începuseră să mi se strecoare într-un cotlon al minţii. Soldaţi FSP[3]. Simboluri Psi cusute cu roşu. Brăţări de plastic imposibil de scos[4]. Botniţe. Bani. Arme. Nu mă puteam uita la niciunul dintre agenţi. Acum, că ştiam ce voiau cu adevărat, cum aveau de gând să mă răsplătească pentru că le scăpăm fundurile din oraşul ăsta, o voce mică şi întunecată din mintea mea a început să-mi şoptească: *minte-i.* Îmi cerea să omit câteva detalii esenţiale. Să-i las să ajungă suficient de aproape de pericol, încât să capete nişte vânătăi.

— Ia de-aici, a spus Cole, întinzându-mi un pix. Marchează punctele alea.

Gates a bombănit ceva printre dinţi şi m-am întors spre el, încrucişându-mi braţele la piept şi privindu-l ţintă în ochi. Şi-a mutat

imediat privirea, prefăcându-se interesat în timp ce-şi ştergea gura şi nasul cu mâneca. Fulgerarea aceea de teamă pe care i-am zărit-o pe chip preţ de o clipă a fost mai bună pentru încrederea mea decât mâna fermă pe care Cole mi-a pus-o pe cap atunci când s-a aplecat peste umărul meu, ca să vadă ce marcasem pe hartă.

— Sunt sigură că există mai multe, am spus eu, dar astea au fost singurele pe care le-am văzut.

Cole a aruncat o privire prin încăpere, calculând în linişte câţi vor fi în fiecare grup dacă aveam numai trei posibile ieşiri. Şaptesprezece copii. Douăzeci şi patru de agenţi, mai puţin de douăzeci din grupul care venise să elibereze CG. Cinci muriseră în atacul iniţial, iar restul dezertaseră. Cam opt grupuri de câte cinci, aşa ceva. Se putea face.

— Trebuie să fim rapizi şi să calculăm perfect timpul, a spus Sen. S-ar putea să avem în faţă sute de kilometri până să ajungem într-o zonă neafectată de IEM[5]. Şi asta pe jos.

— O aveau marcată pe harta pe care am văzut-o, am spus, scoţând iar capacul pixului şi marcând zona, ca s-o vadă şi ei. Beverly Hills la vest, Monterey Park la est, Glendale la nord şi Compton la sud. Una peste alta, nu-i cine ştie ce. Cel puţin, e mult mai mică decât m-am aşteptat.

— Stabilim echipele şi plecăm în câteva ore. La trei sau patru mâine dimineaţă?

— Trebuie să trecem în revistă strategia, a protestat Gates. Şi să adunăm provizii.

— Nu, tot ce trebuie este să ieşim naibii din oraşul ăsta, a spus Cole, cât mai repede posibil. Ceilalţi ne aşteaptă la Fermă.

L-am strâns de mână şi am făcut semn din privire, spre uşă.

A dat uşor din cap spre mine înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre cei din încăpere.

— Trebuie să mergeţi cu toţii cât mai repede la culcare, pentru că ne luăm tălpăşiţa în câteva ore. Da, exact, Blair, a spus el, întorcându-se spre cea mai mică fetiţă din rândul Verzilor, care de fapt suspinase.

— Asta-i ceea ce vreau să aud. Entuziasm! Avem în faţa noastră o schimbare de scenariu.

— Nu poţi lua o decizie ca asta fără ca noi să avem un cuvânt de spus, l-a întrerupt Sen. Nu tu stabileşti ce facem.

— Ştii ceva? a spus Cole. Cred că tocmai am făcut-o. Are cineva vreo problemă cu asta?

Încăperea era scufundată în tăcere. Copiii au dat din cap, dar agenţii erau ca un cor de expresii teribile, încruntate. Totuşi, nimeni n-a spus nimic.

— Dar ce se va întâmpla cu cei din lagărele de detenţie? a întrebat senatoarea Cruz, îndreptându-se către noi, ca să studieze şi ea harta. Îi lăsăm acolo, în voia sorţii? Mai bine rămân aici şi…

— Să fii capturată şi să fii pusă sub acuzare? i-a tăiat-o Cole. Ai spus că erai în mijlocul unei negocieri de proporţii cu liderii lumii; de ce ai vrea să amâni treaba asta, când ai putea s-o duci la bun sfârşit şi să ajuţi pe *toată lumea*? Doar dacă nu cumva ai minţit în legătură cu asta…

— N-am minţit, i-a replicat ea, cu ochii negri scăpărând. Oamenii ăştia sunt prietenii şi colegii mei. Ne-am riscat vieţile încercând să aducem ţara asta pe calea cea bună.

— Oamenii vor şti ce s-a întâmplat aici, i-a promis Cole. Nu-i vom părăsi decât pentru scurt timp. Eu o să mă asigur că aşa o să fie, iar tu o să mă ajuţi.

Apoi conversaţia a luat un alt curs, îndreptându-se către strategia pe care o vom avea, spre împărţirea cât mai bună în grupuri şi stabilirea celor mai potrivite trasee către nord.

— E bine toată lumea? i-a întrebat Cole pe copii, îndreptându-se încet spre uşă.

Privirea i-a fugit apoi spre mine şi a continuat:

— A avut toată lumea suficient de mâncare?

A urmat un cor de *da*-uri. Minţeau cu toţii, normal. M-am întrebat dacă ei credeau că adevărul l-ar fi dezamăgit pe Cole sau l-ar fi trimis iar afară, în stradă. Chiar dacă ai fi reuşit să scoţi din Cole capacitatea de a convinge o pisică să-i cedeze blana, el tot le-ar fi câştigat simpatia, fiindcă avea calitatea de a se comporta ca şi cum i-ar fi păsat.

— Tot vreau să intru şi eu în campionatul ăla de Crazy Eights[6], a adăugat el, arătând spre unul dintre băieţii Verzilor, când a trecut pe lângă ei. Vin după coroană, Sean. Păzeşte-ţi fundul.

Băiatul a mârâit.

— Mai încearcă, bătrâne. Să vedem dacă poţi ţine pasul.

Cole s-a prefăcut că băiatul l-a împuşcat drept în inimă.

— O gaşcă de figuranţi! mai aveţi de învăţat despre cum să câştigi…

— Sau despre ceea ce noi, toţi ceilalţi, numim *trişat*, a strigat Cole din dreptul ferestrei unde se aşezase alături de Grasu şi Vida, discutând încet cu Nico şi un alt Verde. Le-am săgetat cu ochii spinările, mâinile şi picioarele. *Unde este?*

— Acesta fiind şi motivul pentru care pierde mereu, le-a spus Cole celorlalţi, făcându-le cu ochiul.

Agenţii se strânseseră cu toţii în cealaltă parte a camerei, mai aproape de hartă unde, presupuneam eu, îşi făceau propriile planuri. Orice ar fi încercat să le spună senatoarea Cruz, o ignorau.

Unde este rucsacul? Am făcut din nou un tur printre copiii care îmi obturau privirea, m-am uitat pe jos şi l-am găsit în cele din urmă, atârnat pe umărul lui Ferguson. Temperatura corpului mi-a sărit cu

cinci grade. Şi dintr-odată am ştiut că, dacă voiam ca să ajungă din nou în mâinile mele cercetarea pentru tratament, trebuia să-i forţez pe fiecare dintre ei să mi-o dea.

Cole ajunsese la uşă şi a înclinat uşor din cap. Am mai aşteptat un minut înainte să ies după el. Şi dacă ar fi observat, agenţilor tot nu le-ar fi păsat. Doar le dădusem ceea ce le trebuia ca să-şi ducă planul la îndeplinire, nu?

Pe hol erau cu zece grade mai puţin decât înăuntru; odată ce am ieşit din strălucirea tulbure aruncată prin uşa deschisă, abia dacă mai puteam vedea la câţiva centimetri în faţă. Pentru o secundă, mi-am dorit să fi luat cu mine lanterna pe care o furasem, dar aceasta părea, totuşi, o discuţie care era mai bine să fie purtată pe întuneric. Dezgolită de tot ce avusese, în afară de betoane şi ţevile colorate, clădirea asta era ca un mormânt – chiar şi aerul dinăuntru era stătut.

Am numărat în minte o sută de paşi, ca să mă asigur că am ajuns aproape de capătul coridorului, când o mână s-a întins din întuneric şi m-a apucat. Am fost trasă într-un spaţiu mic, strâmt – poate un dulap? Inima îmi trepida încă atunci când uşa s-a închis în spatele meu.

— Aşadar, Preţioaso[7]… a început Cole. O noapte agitată, nu?

Singura modalitate prin care reuşisem să-mi păstrez cumpătul în aceste ultime două săptămâni fusese să trag o cortină peste impulsul înfricoşător al oricăreia dintre emoţiile ce încercau să iasă la suprafaţă. Acum, totuşi, tremuram atât de tare, încât era numai o chestiune de timp până când să explodez. Doar că aş fi vrut să nu se întâmple tocmai acum, şi să nu fie sub forma lacrimilor cu suspine. Nu puteam scoate o vorbă.

— Preţioaso… Iisuse.

Cole mi-a pus o mână pe umăr ca să mă liniştească şi în acelaşi timp a pocnit din degete. La capătul lor a apărut o flăcăruie, inundând cu lumină spaţiul strâmt.

— Mă întorceam… am reuşit să îngaim. I-am auzit pe Sen şi pe ceilalţi… Nu vor merge… Nu o să mergem la Fermă. M-am uitat în mintea ei şi… o să meargă… o să meargă…

— Ia-o de la început, a spus Cole. Ia-o încet. Spune-mi tot ce-ai auzit că au zis agenţii. Ce ai văzut.

I-am repetat totul, cuvânt cu cuvânt. I-am spus despre cum plănuiau să ia câte un copil sau doi dintre noi în fiecare maşină, alături de ei, cum se gândeau să aştepte până când ajungeam la o oră sau două depărtare de oraş, înainte de a pune stăpânire pe noi toţi. Schimbul de carne şi oase pentru bani mânjiţi cu sânge. Armele pe care le cumpăraseră, explozibilul pe care-l pregătiseră – se duceau după Gray, acolo unde presupuneau că este atât de prost, încât să se afle: recent reconstruitul Washington, D.C.

Chipul lui Cole era atât de inexpresiv, închis în el într-un fel în

care Liam n-ar fi reuşit niciodată. Dacă nu i-aş fi văzut tremurul mâinii, n-aş fi ştiut că este furios, până să-l aud. Totuşi, o bună bucată de vreme n-a spus nimic. Am simţit o picătură de sudoare cum mi se prelinge pe faţă şi, pentru o clipă, am fost tentată să deschid uşa, ca să intre aerul rece.

În cele din urmă, a răspuns:

— O să mă descurc.

— O să ne descurcăm. Dar trebuie să iei o decizie, i-am spus. Chiar acum. Nu mai poţi să stai cu fundu-n două luntre. Hotărăşte-te dacă eşti cu noi sau cu ei.

— Sigur că sunt cu voi, a spus el tăios, părând enervat că sugerasem altceva. Ştii că eu… asta mă afectează şi pe mine. Ţi-am promis ceva data trecută când am fost în Los Angeles, nu? Încerci să mă faci să par mincinos?

— Nu, doar că… am tras eu adânc aer în piept. Celorlalţi nu le-ai spus ce eşti. Nu i-ai spus nici măcar lui *Liant.* Din seara aceea nu te-ai mai uitat pe cercetările despre tratament.

— O, ce să vezi, o fi cumva pentru că încerc să nu atrag atenţia asupra faptului că aş avea nişte beneficii personale dacă m-aş dezbăra de încântătoarele puteri de ciudat?

A lăsat flacăra să se stingă timp de o clipă, apoi a aprins-o, ca să sublinieze ideea.

— Nu mă pot arăta interesat de ceva fără ca toţi ceilalţi agenţi să nu-şi pună întrebarea *de ce* sau fără ca ei să-şi dorească şi mai mult lucrul acela, doar pentru că îl vreau şi eu. Este un joc pe care am fost nevoit să-l joc timp de mulţi ani.

— Ăsta *nu* este un joc, nimic din el nu este, i-am spus. Nu ne vor da cercetările înapoi.

— Sunt perfect conştient de asta, aşa că mi-am luat măsuri de precauţie. Numele lor sunt Blair şi Sara.

Cele două fete erau Verzi. Cu memorie fotografică.

— Le-ai dat să le memoreze?

— Le-am testat. Le-am dat fiecăreia să reproducă o diagramă şi un tabel şi s-au descurcat de minune. Cred că ar trebui să-i lăsăm pe agenţi să păstreze rucsacul, ne va ajuta să-i convingem de ceea ce încercăm să facem, a spus el.

M-am îndreptat de spate şi m-am uitat undeva, peste capul lui, într-un punct unde nu trebuia să şi ascult tărăgănarea aia sudistă şi să-i şi văd zâmbetul, asaltul şarmului brevetat marca Stewart.

— Am o idee, dar am sentimentul că n-o să-ţi placă.

— Nici gând să fie pentru mine.

— Acum serios, Preţioaso. Asta trebuie să rămână între noi doi, înţelegi? Altfel n-o să meargă. Promite-mi. Este singura cale să scăpăm de ei înainte de a scăpa ei de noi.

Cole mi-a întins mâna, dar am ezitat înainte s-o apuc. Am ţinut-o însă destul de mult cât să-i simt căldura naturală, înnăscută, încălzind aerul din jur.

Clancy îmi spusese odată că trebuie să existe o ierarhie naturală a celor cu abilităţi Psi; că aceia cu cele mai mari puteri ar trebui să-i conducă pe ceilalţi, din simplul motiv că nu mai exista altcineva, destul de puternic, care să le pună la îndoială faptele. Iar acum, ţinând mâna lui Cole, am văzut că aşa era, însă din alte motive. Noi eram aceia care puteam vedea tot spectrul de bune şi rele, datorită abilităţilor pe care le aveam; eram temuţi şi urâţi, şi ne uram noi înşine şi ne temeam de noi. Niciunul dintre noi nu-şi dorise ce aveam; nu încercaserăm niciodată să ne păstrăm puterile sau să abuzăm de poziţia noastră mai mult decât eram nevoiţi s-o facem. Şi, la nivel fundamental, acela care avea cele mai mari puteri trebuia să stea în fruntea celorlalţi, fie şi numai pentru că aveam cea mai bună şansă să-i protejăm.

L-am strâns de mână. O mină de uşurare şi recunoştinţă i-a luminat chipul înainte ca trăsăturile să i se împietrească din nou în obişnuita expresie de nepăsare arogantă.

— Deci, care este pasul următor? l-am întrebat. Cum o să reuşim să rezolvăm totul fără alte forţe antrenate? Încotro o să mergem?

— O să mergem la Fermă, a spus Cole. *Ei* vor merge spre CG din Kansas, împreună cu restul agenţilor. O să se spele pe mâini de noi, dar nu vor ajunge la nenorocita aia de Fermă. Este *a noastră*.

— Cum o să faci asta? am spus.

— Preţioaso, întrebarea cea mai bună este: cât de mult o să-ţi ia să-i convingi că Ferma este o dărâmătură… că nu mai are nimic folositor de apărat?

Când am înţeles, am îngheţat din miezul fiinţei mele.

— Îmi ceri să-i influenţez. Sunt peste o duzină de agenţi…

— Şi ai la dispoziţie trei ore înainte de plecare, a spus Cole, lăsând din nou flacăra să se stingă. Aşa că îţi sugerez să lucrezi repede.

Trei

În agitaţia provocată de plecare, fiecare a primit nişte sarcini de dus la îndeplinire. Unii au fost trimişi să preia îndatoririle altora; unii au împachetat echipamentele de prisos pe care le tot adunaserăm de-a lungul timpului, alţii, precum Liam şi Grasu, au distribuit între echipe şi ultima îmbucătură de mâncare. Eu mă tot plimbam printre agenţi, ca un fel de briză neaşteptată, prefirându-le minţile la fel de blând. Cole şi cu mine deciseserăm ordinea în care ar trebui să lucrez, astfel încât schimbarea de plan să pară cât mai naturală. Asta însemna să încep cu agentul Sen.

Am stat îndărătul ei, spate în spate, în timp ce studia harta şi făcea mici ajustări referitor la cine să meargă cu cine. Faptul că îi deschisesem o dată mintea însemna că o a doua călătorie acolo va fi mai simplă decât să potriveşti o cheie într-o broască unsă.

Cu fiecare agent începeam să simt cum sunt tot mai încetinită, nevoită să lupt împotriva unor scene de violenţă teribilă, cu antrenamente, cu visuri. Petrecusem şase luni alături de aceşti oameni, dar mi-a luat mai puţin de două ore ca să înţeleg, în fine, traiectoria ostilităţii lor – faţă de Gray, faţă de noi, faţă de orice le stătea în drum. Erc. U printre ei atâtea pierderi dureroase, încât creaseră o gaură neagră în care se atrăgeau unii pe ceilalţi.

Când am terminat, mă simţeam ca o piatră care supravieţuise unei alunecări de teren. Destul de stabilă ca să merg trei uşi mai încolo, să am de-a face cu Clancy Gray.

L-am împuns într-o parte cu piciorul, poate un pic mai tare decât ar fi fost nevoie.

— Trezeşte-te.

A mormăit, orbit de lumina lanternei pe care o îndreptasem direct spre el.

— Dacă discuţia asta nu presupune să-mi dezlegi mâinile, să-mi dai o oglindă, moartea imediată şi oribilă a oricăruia dintre fraţii Stewart sau nişte haine curate, atunci nu sunt interesat.

L-am apăsat cu călcâiul pe umăr, ca să-l oblig să se rostogolească pe spate. S-a încruntat la mine prin chica întunecată ce-i atârna în şuviţe peste ochi. Mâzga din canalele pe care trebuise s-o apuce ca să scape din CG pălise, din negrul bolnăvicios de la început, într-un cenuşiu uscat, scorţos, care se cojea de pe el în aşchii şi numai dacă ridica din sprâncene.

— N-ai mâncare? a mârâit el. Să foloseşti privarea de mâncare ca tortură e atât de… pe faţă.

— Asta nu-i tortură, am spus, dându-mi ochii peste cap. Cel puţin nu în sensul tradiţional.

Nu ştiu dacă Clancy era deranjat de faptul că îl ţineam separat de ceilalţi, într-un fel de recluziune solitară. Cred că ce-l deranja era faptul că nu mai avea acces la informaţii şi nu putea decât să prindă frânturi de conversaţii, prin perete. Ăsta era iadul perfect pentru Clancy Gray. Plus hainele împuţite, care i se lipiseră de piele în cele mai ciudate locuri.

Am ridicat pantalonii de trening şi tricoul şi i le-am aruncat în faţă.

— O să-ţi dezleg mâinile şi picioarele şi o să-ţi dau o cârpă şi o găleată cu apă ca să te speli, iar după aia o să te linişteşti şi o să faci exact ce-ţi spun.

I-am tăiat legăturile de plastic din jurul gleznelor cu un cuţitaş pe

care-l aveam de la Cole, fără să bag în seamă urmele pe care i le lăsaseră în piele.

— Ce se întâmplă? a întrebat el, ridicându-se. Ce faci?

— Plecăm.

— Unde? a întrebat Clancy, frecându-şi încheieturile eliberate din strânsoare. Am auzit că este o măcelărie veche în apropiere. Ar fi o îmbunătăţire bine-venită.

M-am întors cu spatele ca să se dezbrace, aruncând cârpa undeva peste umăr, cam în direcţia lui. Ţineam privirea ţintă în podea, ascultând cum se freacă, să se cureţe.

— Sigur că ar fi prea mult să cer nişte apă caldă, a bombănit. N-am primit nici măcar o pătură…

Mişcările s-au oprit. Am auzit cum cârpa cade pe podeaua din dale şi am privit peste umăr, ţinând privirea sus, peste umerii lui dezgoliţi. Ochii i s-au îngustat privindu-mă, căutând evident un gând prin care să treacă.

— Ce se întâmplă, de fapt?

— Plecăm, am repetat eu, luptându-mă să-mi reprim obişnuitul nod de dezgust.

Nu primise informaţii. Nu primise nimic altceva în afară de puţinul pe care oricum nu-l merita. Când a văzut că nu spun nimic mai mult, am simţit în ceafă gâdilatul obişnuit atunci când mintea lui încerca să răzbească împotriva minţii mele, ca şi cum ar fi ciocănit să intre. L-am redus la tăcere, imaginându-mi că-i trântesc uşa în nas. S-a clătinat din cauza forţei cu care am făcut-o.

— O să mă predai… a spus el, încet. De aia mi-ai adus să mă spăl.

Dacă n-ar fi fost atât de asemănător cu ce voiseră agenţii să ne facă nouă, aş fi încercat să-l torturez un pic cu posibilitatea asta. Dar cum era, n-am avut puterea s-o fac.

— Ţi-ar plăcea, nu-i aşa? Să supui voinţei tale nişte soldaţi FSP, să organizezi o evadare…

— Uau, deci eşti încă în stare să scoţi propoziţii care conţin mai mult de trei cuvinte, a spus Clancy, trăgându-şi peste cap tricoul curat şi ridicând pantalonii, câte un crac o dată. Arăta mai palid decât mi-l aminteam – la fel de slab şi adumbrit ca noi, ceilalţi.

— Cum poţi să mai fi supărată? Nu-mi spune că e din cauza tâmpitului ăla de copil.

Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat după ce i-am înfipt primul pumn în bărbie, ci doar că atunci când mi-am revenit în simţiri cineva îşi înfăşurase braţele peste pieptul meu, iar eu mă zbăteam încă, încercând să mă eliberez.

— Hei… *hei!* Potoleşte-te!

Cole mi-a dat drumul şi m-a împins, ca să mă îndepărteze de el şi de Clancy.

— Eşti mai bună de-atât. Ţine-ţi emoţiile în frâu!

Mi-am apăsat pumnul pe piept, încercând să respir.

Clancy avea încă braţele ridicate deasupra capului, iar Cole l-a ridicat în picioare, i-a tras braţele spre spate şi i-a legat din nou mâinile cu o fâşie de plastic. Apoi i-a îndesat pe cap o faţă de perna veche, pe care obişnuiam s-o folosim drept glugă, şi a înnodat-o ca să se asigure că n-o să cadă.

Fără vreun cuvânt, m-a tras afară pe uşă, cu trăsăturile marcate de furie.

— Vreau să te concentrezi, a şuierat el. O să călătorim ore întregi şi o să fie cu noi în maşină în tot timpul ăsta. Dacă încearcă ceva, tu trebuie să fii aia care să-l oprească.

M-am holbat la Clancy, studiind felul în care îşi înclinase capul spre noi. Cine zicea nu „încerca chiar acum ceva" cu Cole? Controlase mult mai mulţi oameni, în împrejurări mult mai rele – asta ar fi o nimica toată pentru el. Presupusesem că separându-l fizic de ceilalţi va fi destul ca să-i protejez, dar dacă nu era aşa?

— Deci o să mergem cu maşina? l-am auzit strigând spre noi.

Am cercetat chipul lui Cole, să găsesc vreun indiciu, alungând ghemul de teamă pe care îl simţeam în piept. Avea privirea tăioasă, nu sticloasă, şi nu am văzut în ochii lui nici urmă de absenţă. Ba chiar rânjea.

— Nu-i nicio cale să-l reducem la tăcere? am murmurat.

Ar fi fost mai sigur aşa. Pentru noi toţi.

— Doar cu forţa, şi nu aş risca să-i producem accidental vreun traumatism cerebral.

Apoi a adăugat, cu voce tare:

— O să meargă în portbagaj. Legat, cu căluş, neajutorat. Exact aşa cum îmi place să-l văd.

Capul lui Clancy a zvâcnit în direcţia noastră. Şi dacă nu l-aş fi cunoscut aşa cum îl cunoşteam, aş fi putut jura că în vocea lui se simţea o urmă de disperare.

— Oh, dar nu-i nevoie de toate astea…

— Nu poţi să stai pe bancheta din spate, a spus Cole. E prea riscant. Dacă te vede cineva sau încerci să scapi?

Clancy a râs batjocoritor.

— Şi să mă despart de Proiectul Ninsoarea înainte să-l pot distruge?

Cole mi-a aruncat o privire, rânjind cu limba între dinţi. Un bonus neaşteptat pe care-l primeam pentru că îl arătase Verzilor – Clancy habar n-avea că ne luaserăm precauţii pentru recuperarea cercetărilor, ca să spunem aşa.

— Ah, acum pare mai rezonabil, nu-i aşa, Preţioaso?

L-am împins şi mai departe pe coridor şi am trântit uşa în spatele

nostru.

— Poate că să-l luăm cu noi chiar *este* o idee proastă. Dacă scapă de la Fermă, ar putea să strice totul.

Mi-am pus mâinile în şolduri, încercând să-mi stăpânesc repulsia pe care o aveam la gândul că îndrăznisem să cred că îl controlez pe Clancy.

Unii oameni vin pe lume şi nu privesc nici măcar o dată în jur, la vieţile din preajma lor – sunt atât de concentraţi asupra a ceea ce vor *ei,* asupra a ceea ce le trebuie *lor.* Nimic altceva nu contează. Sunt total rupţi de ceea ce înseamnă compasiune, milă şi vină. Unii oameni vin pe lume în formă de monştri. Acum ştiam asta.

— Hei, a spus Cole încet. Crezi că eu n-aş vrea să storc din el ultima picătură de viaţă, chiar acum?

— Are mai multe feţe decât o pereche de zaruri, l-am avertizat eu. Dacă nu-i iese lui ceva dintr-o treabă, nu se bagă. Iar dacă se simte cumva *ameninţat*…

— Nu se compară cu tine, Preţioaso.

— Aş fi vrut eu să se compare.

Am dat din cap.

— Hai să ne concentrăm pe ce ar avea de oferit dacă reuşim să-l convingem să lucreze cu noi, a spus Cole. Informaţii, date despre cum gândeşte tatăl lui, ba chiar valoarea pe care o are într-un posibil schimb.

— Este prea impredictibil.

Chiar dacă i-l predam lui taică-său, tot exista posibilitatea să scape şi să facă ravagii şi *mai mari.* Era oare mai bine să vină cu noi, dacă numai aşa puteam să stăm cu ochii pe el?

— Uiţi tot timpul că, în cele din urmă, şi noi, şi el vrem acelaşi lucru, a spus Cole, luptându-se pe faţă cu tentaţia de a-şi da ochii peste cap. Vrem să-l scoatem pe taică-său din birou.

— Nu, am răspuns, privind în spate, spre silueta prăbuşită pe podea. El vrea să-l distrugă. Este o diferenţă. Singura întrebare e dacă vrei să-ţi asumi riscul de a fi parte din această cădere, atunci când îşi va da seama cum s-o facă.

Mi-am dat seama cu o secundă mai târziu că, atunci când i-am legat din nou lui Clancy mâinile la spate, m-am condamnat să-l hrănesc eu însămi. M-a privit cu duşmănie şi m-a scuipat ca o pisică furioasă căreia îi tai ghearele. Mi s-a încreţit pielea. Una peste alta, pentru toată lumea a fost o experienţă complet neplăcută.

Liam mi-a salutat întoarcerea în încăpere cu o privire înţelegătoare şi o pungă de chipsuri de cartofi, apoi a bătut cu palma în podea, pe locul de lângă el. O jumătate dintre cei din cameră păreau ameţiţi de ora foarte matinală; cealaltă jumătate dădea

târcoale, agitată. Afară se stârnise vântul, care gemea măturând colţurile şi muchiile depozitului şi trecând prin crăpăturile din acoperiş. În mod straniu, zgomotul părea potrivit pentru această dimineaţă.

— OK, hai să ne mişcăm repede, a început Cole. Ne împărţim în echipe şi ne separăm pentru cele trei puncte de ieşire. Dacă locul căruia i-aţi fost alocaţi este compromis în vreun fel (sunt prezenţi soldaţi, mişună pe-acolo oameni ciudaţi sau orice altceva), îndreptaţi-vă spre următorul cel mai apropiat.

Chiar alături de el, Sen avea întipărit pe chip un surâs îngâmfat, în timp ce-i privea pe copiii care stăteau pe jos. Aproape că am zâmbit, la rândul meu, străbătută de o vagă undă de înfiorare că am controlul. *Călătorie sprâncenată,* mi-am spus în sinea mea.

— Odată ce aveţi ieşirile alocate, a continuat Cole, verificaţi pe hartă localizarea maşinii voastre şi rutele scrise alături. Echipa A este formată din mine, Ruby, Liam, Vida, Nico, musafirul nostru şi cum-i-o-zice… ăla pedant, încheiat la toţi nasturii.

Liam a ridicat mâinile, exasperat.

Grasu s-a mulţumit să ridice din umeri.

— Mai bine decât bunicuţă. Şi, ca să ştiţi şi voi, mă cheamă Grasu.

— Fără Nico, i-am tăiat-o eu.

Nu puteai să pui bază că-şi va folosi corect judecata în preajma lui Clancy, iar pe mine nu puteai pune bază că n-o să-l fac să plătească scump dacă o să dea greş din nou.

L-am văzut pe Nico dispărând din raza mea vizuală, ştergând-o spre ultimii din grup. Braţul lui Liam s-a strâns în jurul meu, dar am refuzat să ridic ochii spre el şi să întâlnesc ceea ce ştiam că va fi o privire dezaprobatoare. Nu înţelegea.

— Bine, a spus Cole. Nico, tu o să mergi cu Echipa D.

— Musafirul sunt eu?

Până să deschidă gura; nici nu-mi dădusem seama că în cameră se află şi senatoarea Cruz.

— Dumneavoastră mergeţi cu Echipa C. Echipa A îl are în grijă pe musafirul nostru mai puţin bine-venit.

Trebuie s-o fi informat despre prezenţa lui Clancy; pentru că singurul ei răspuns a fost:

— Oh, înţeleg.

Cole a trecut în revistă toate detaliile fiecărei rute pe care echipele aveau s-o apuce spre nord. Toate presupuneau să nu ne abatem de la străzile din oraşe, ceea ce însemna ore şi combustibil consumat în plus, dar ne garantau o călătorie mai sigură. Când a terminat de vorbit s-a făcut tăcere pentru un moment, de parcă toată lumea încerca să-i soarbă cuvintele.

Cole a arătat spre mine.

— Du-te şi adu-l.

— Odată ce v-aţi reunit cu grupul, a continuat el în timp ce ieşeam, plecaţi, ieşiţi naibii de-aici. Succes şi aveţi grijă unii de alţii! Ne vedem în nord.

Clancy a dat din picioare când m-a auzit intrând în cameră. Era cu mâinile legate şi cu căpăţâna îndesată încă în faţa de pernă.

— Plecăm *acum?* Cât e ceasul?

I-am scos cagula pentru un moment.

— Orice semn că încerci să te prosteşti cu careva…

— … şi sunt mort. Dumnezeule, mă enervezi cum mă enerva şi bătrâna mea dădaca. *Am priceput,* m-a repezit Clancy, apoi s-a întors şi m-a înghiontit cu mâinile legate. Asta o să stârnească la fel de multe suspiciuni ca şi cagula. Dacă se întâmplă ceva, trebuie să-mi pot folosi mâinile…

— N-o să se întâmple nimic, i-am spus, strecurându-mi mâna în jurul braţului său şi trăgându-l pe culoar, apoi iar în cameră, ca să nu fim călcaţi în picioare de echipele care alergau spre ieşirile din clădire.

— Gata? m-a strigat Cole de la fereastră, chiar când îl împingeam pe Clancy în încăpere. Anabel Cruz se afla încă acolo, în picioare, flancată de cei doi agenţi care răspundeau de ea. A îngheţat la vederea lui Clancy. El a rânjit, măsurând-o din cap până-n picioare.

— *Destul*, i-am zis. Las-o în pace sau te arunc pe fereastră.

— Aş vrea să cer eu favoarea asta, a spus Liam, în timp ce mă ajuta să urc mai departe. S-a uitat în spate, spre Sen, şi mi-a aruncat o privire întrebătoare când a văzut-o cum îşi ajustează curelele rucsacului în care se aflau cercetările despre tratament.

I-am pus palma pe braţ, să-l liniştesc, apoi m-am întors şi l-am prins pe Clancy de umăr ca să-l ţin bine, căci îşi legăna piciorul peste margine. Pantoful i s-a împiedicat de ceva şi mi-a scăpat din mâini, aterizând cu capul înainte drept în ieşirea de incendiu, sub formă de morman mânios.

— Văd că nu mi se permite niciun fel de demnitate aici, a mormăit el în timp ce se ridica de jos, încercând penibil să-şi îndrepte cămaşa, cu mâinile legate.

M-am aplecat peste scări, ca să văd cât a progresat Cole. Ajunsese deja jos, pe asfalt, era cu o armă în mână, supraveghind fereastra de alături cu o privire extrem de concentrată, pe care o mai văzusem de atâtea ori şi la Liam. Vântul care îi răvăşea părul şi făcea ca jacheta să-i vălurească în jurul trupului m-a împins şi pe mine câţiva paşi în faţă.

— În ceea ce-i priveşte pe cei doi Stewart; el ar fi probabil cea mai bună alegere. Arătos. Băiat rău. Pare mult mai pe gustul tău, a pledat Clancy, urmărindu-mi privirea.

E clar că nu ştia *absolut nimic* despre gusturile mele.

M-am abţinut să mă uit înapoi după Vida, Grasu şi Liam până când nu au ajuns cu toţii în stradă, cu spatele lipit de zid, ca mine.

— Se vede ceva? l-am întrebat pe Cole.

El a dat din cap:

— Totul e liber.

Am apucat pe o stradă spre est, mergând pe jos de-a lungul şinelor care avansau paralel cu râul Los Angeles. Ieşirea noastră era cam la treisprezece străzi distanţă, spre nord, dar urmau să fie treisprezece străzi întunecate, tăcute şi tensionate. Simţeam deja un frison de teamă coborându-mi pe şira spinării atunci când priveam în urmă, dar era prea întuneric ca să văd grupurile de copii care veneau după noi. Cole îi avertizase să aştepte zece minute înainte de a ne urma spre ieşire, pentru cazul în care s-ar fi întâmplat ceva, ca să aibă timpul necesar să fugă.

Bine de ei.

Mi-am fixat privirea înainte şi l-am strâns pe Clancy şi mai tare de braţ. Pielea îi era insuportabil de caldă sub palma mea. Dimineaţa învăluise oraşul într-o îmbrăţişare rece, iar soarele nu apăruse încă s-o alunge, dar se părea că răcoarea nu-l atinsese şi pe el. Ca şi când nimic nu l-ar fi putut atinge.

Cole a ridicat mâna să ne oprească pe loc şi a respirat scurt, speriat. Curios, Clancy s-a aplecat peste umărul meu, ca să vadă care era problema.

— Ah, a spus el, îndepărtându-se. Să văd cum treceţi de asta.

Ruta noastră ne dusese sub autostrada 101, acolo unde se forma un pod peste râul Los Angeles, în apropierea căii ferate. Din ce văzusem în amintirile soldatului, armata blocase şinele folosind vagoane de marfă răsturnate şi reflectoare. Pe autostradă erau două Humvee şi multe faruri îndreptate asupra noastră. Şi acolo erau şi ei – i-am numărat în timp ce ne apropiam încet, cu grijă. Nu văzusem deloc care era problema. Până în momentul în care prima dintre acele umbre apăruse la marginea bretelei de intrare pe autostradă. Ţineau armele ridicate în aşa fel, încât m-am gândit că se uitau prin binoclu.

Cole s-a aruncat pe burtă, între şine. L-am forţat pe Clancy să se lase în jos, alături de mine. Grasu începuse să întrebe: Ce se întâmplă…?, dar cineva – Vida – l-a făcut să tacă.

Fir-ar al dracului, fir-ar al dracului, fir-ar al dracului. Frica îşi croia drum prin mine. Cum de greşisem atât de tare?

Afară era încă un întuneric de smoală, dar noi trecuserăm deja de marginea subţire a luminii reflectoarelor. Cu voce joasă, Cole a scăpat o înjurătură şi ne-a făcut semn să ne retragem. Vida a scos un pistol şi l-a îndesat din nou la burtă, trăgându-l pe Grasu după ea, cu mâna înfiptă în cămaşa lui.

Vântul mi-a ridicat haina la spate, lăsându-mă în pielea goală în

aerul rece. În stânga noastră, foile de metal ale vagoanelor, înşirate ca nişte cutii de conservă pe lângă şine, huruiau de parcă ar fi fost pe cale să explodeze. *Ia-o încet*, m-am sfătuit singură. *Nu te panica. Ia-o încet.* Mişcările bruşte şi zgomotele puternice n-ar face decât să atragă atenţia soldaţilor…

Apoi, cu o pocnitură ca de os rupt, o bucată întreagă dintr-o latură a zidului de metal şi-a luat zborul, prinsă de o pală de vânt şi aruncată drept spre noi. M-am ghemuit acoperindu-mi capul cu mâna libera, în timp ce deja calculam în minte cât de repede va trebui să ne ridicăm şi să o luăm la fugă odată ce foaia de metal va cădea pe şine şi va fi aruncată de colo-colo.

Dar timp de o bătaie de inima… două… trei… şi, în afară de vânt şi propria-mi respiraţie greoaie, nu s-a auzit nimic altceva decât liniştea. Am ridicat privirea şi am văzut expresia şocată de pe chipul lui Cole, desfigurat de uşurare. M-am răsucit să văd ce se întâmplase.

Liam întinsese o mână în direcţia peretelui uriaş de metal. Era îngheţat în locul unde se izbise prima dată de pământ, într-o înclinare periculoasă şi încă îndreptat spre noi. Metalul ruginit stătea drept, tremurând ca un muşchi încordat, dar altminteri nemişcat. Chipul lui Liam era împietrit de concentrare. Îl văzusem ridicând şi aruncând lucruri mult mai grele, graţie puterilor lui, dar forţa vântului şi faptul că eram expuşi acestuia erau potrivnice controlului pe care îl putea exercita.

Grasu s-a răsucit, însă Liam a spus încet:

— Pot s-o stăpânesc.

Cole a pocnit din degete, ca să mă facă atenta, şi a arătat în sus, spre autostradă. Siluetele pe care le văzuserăm acolo, soldaţii, se mişcau din nou. Reflectoarele îndreptate asupra noastră s-au stins chiar când lângă cele două vehicule deja postate acolo a oprit încă un camion militar. Mi-a luat o secundă ca să-mi dau seama ce se întâmpla, de fapt.

Au venit să schimbe maşinile şi luminile. Nu ca să patruleze; nu ca să cerceteze zona.

Unul dintre Humvee a prins viaţă, a luat o curbă largă peste benzile goale de autostradă şi s-a îndreptat cu viteză spre vest. Am rămas cu privirea ţintuită pe stopurile tot mai mici, apoi am mijit din nou ochii spre reflectoare. Nicio mişcare. Plecaseră.

Şi Cole trebuie să fi ajuns la aceeaşi concluzie. S-a ridicat încet în genunchi, apoi în picioare, făcându-ne semn cu mâinile că ne putem ridica şi noi. Liam a scos un ultim icnet, folosindu-şi puterile ca să ridice foaia de metal în aer, arcuind-o peste noi şi aruncând-o în albia de ciment, uscată, a râului Los Angeles. L-a lăsat pe frate-său să-l pună pe picioare, dar apoi l-a dat la o parte.

— Pentru cineva care era atât de slab la sport, reflexele astea au

fost surprinzător de decente.

— Asta trebuie să însemne *mulţumesc* în vreo limbă pe care eu n-o vorbesc, a replicat Liam, cu maxilarele încleştate, întorcându-se să se uite în depărtare.

— Acum putem merge mai departe?

Cole s-a uitat la el încă un moment, cu o fată inexpresivă.

— În regulă. Să-i dăm drumul.

Când am reuşit să ajungem la Glendale pe jos, soarele era sus pe cer şi îşi arunca lumina asupra noastră. Această zonă, în ciuda faptului că se afla în afara perimetrului de facto stabilit de armată, era totuşi suficient de aproape de zona afectată, încât să fi fost nevoie de o evacuare fie ea oficială sau generată de panică. În jurul nostru nu exista niciun suflet viu. Cole plecase înainte, ca să scotocească străzile din apropiere, doar ca să fim siguri, dar simţeam ceva, o furnicătură ciudată pe piele, care nu ma lăsa să mă relaxez. Am rămas cu fruntea sus, cercetând fiecare colţ, acoperişurile din apropiere, chiar şi linia orizontului; unde se zărea Los Angelesul în ruină; doborât din temelii. Ce începuse sub forma unui nor de furtună, vălurit, uşor neplăcut, devenise tot mai tăios, venind din toate părţile. Mă temeam că o să toarne cu găleata şi o să ne ude până la piele înainte ca furtuna să-şi atingă potenţialul maxim.

Ploaia căzută câteva nopţi înainte spălase în nişte bălţi stătute stratul prăfos de cenuşa şi funingine de aici. Am dat din cap. Pur şi simplu, părea… ciudat. Clădirile nu aveau răni deschise; străluceau într-un gri palid, nu erau acoperite cu negrul ameninţător din centrul oraşului. Am păşit pe un bloc de ciment, pe care era marcat un loc de parcare, şi am mijit ochii spre clădire – o băcănie încuiată.

— Aici, a strigat Cole, arătând spre ceva aflat dincolo de micul centru comercial.

O parcare. În care becurile de pe stâlpii înalţi de iluminat stradal pâlpâiau uşor.

— Slavă Domnului, a spus Grasu, în timp ce traversam dinspre o parcare spre alta.

S-a holbat spre becurile de pe stâlpi de parcă nu mai văzuse niciodată aşa ceva.

Liam se îndrepta deja spre cea mai apropiată maşină, de culoare albastru-închis, şi a scos din rucsacul negru care îi atârna pe umăr un umeraş îndoit, din sârmă. A dibuit atât de repede încuietoarea, încât Cole nici n-a avut timp să ajungă până când Liam s-a aplecat sub scaunul şoferului şi a tras câteva fire de sub bord, încercând să aducă motorul la viaţă cu o scânteie, prin contact direct.

— Ce? a strigat Grasu. N-aţi găsit o dubiţă?

— Ho, ho, ho, a spus Cole, îndată ce motorul a început în fine să

tuşească, adus la viaţă.

L-a tras pe Liam afară şi a făcut o manevră care a omorât motorul.

— Iisuse, cine naiba te-a învăţat aşa ceva?

— Tu cine crezi? a izbucnit Liam, smucindu-şi braţul din mâna fratelui său.

— Harry? a slobozit Cole un rânjet neîncrezător. Nu-ţi iau nimbul de pe frunte dacă înveţi un tânăr impresionabil cum să fure un vehicul?

Privirea lui Liam ar fi putut coji vopseaua de pe maşină.

— Ai terminat?

— Nu, doar că…

Am realizat cum Cole scormonea rahatul şi nici măcar nu-şi dădea seama de asta.

— Harry. Harry-Cercetaşul-Liderul-Trupei Stewart te-a învăţat treaba asta. De ce?

— Pentru că a avut încredere în mine că n-o să abuzez de ea, i-a întors-o Liam, cu un zâmbet amar. Dar de ce, tu nu ai primit lecţia asta?

Privirea pe care Cole i-a aruncat-o înapoi a fost chiar mai rece decât cuvintele lui Liam. Degetele mâinii drepte s-au crispat uşor, înainte ca el să apuce să-şi îndese mâna în buzunarul de la spate al pantalonilor.

— Doamne. Până şi dramele din familia Stewart sunt plicticoase, a spus Clancy, morocănos. Credeam că ne grăbim.

— Ne grăbim.

M-am întors spre Liam.

— Maşina asta are ceva benzină?

El a încuviinţat din cap.

— Destul cât să ne ducă o sută cincizeci de kilometri, cred.

— Excepţional; a spus Cole; doar că n-o luăm pe asta. Uite acolo un SUV bej, care are numele tău scris pe el.

Liam s-a întors şi s-a uitat la maşină, apoi a scuturat din cap.

— Asta e un mâncător de benzină. E înalt şi mai predispus să se răstoarne în caz de accident…

Frate-său l-a redus la tăcere ridicând o mână şi apăsându-şi degetele într-un fel atât de milostiv, încât m-a enervat chiar şi pe mine.

— Plănuieşti să faci vreun accident? Atunci taci dracului din gură şi fă ce-ţi spun…

— Nu stabileşti tu ce facem…

— Ba da! *Stabilesc!* Eu sunt la comandă aici, fie că-ţi place sau nu. *Eu* sunt cel care a ieşit pe teren. *Eu* sunt cel care o să ne scoată de aici. Şi *eu* sunt ăla care îţi spune să alegi tu însuţi un SUV, pentru situaţia în care o să fim nevoiţi să ieşim de pe drum.

Liam a făcut un pas în faţă.

— Dacă o să fim nevoiţi să ieşim de pe drum, vom fi oricum cam terminaţi. Aş prefera mai degrabă o maşină care să nu consume benzină ca naiba.

A aruncat o privire în direcţia mea şi a înclinat din cap, cerându-mi tăcut *ţine-mi spatele.* Mi-am muşcat buzele şi am scuturat capul. Nu lupta asta. Nu merita. Cole se îndrepta cu paşi mari către noi dinspre o camionetă cu remorcă, şi nimic n-avea să-l facă să se răzgândească.

În toate lunile acelea din urmă, când trăiserăm toţi patru într-o dubiţă, croindu-ne calea pe drumuri lăturalnice, sifonând benzină de la alte maşini, ca nişte vulturi care ciugulesc ultimele resturi aţoase de pe oase, funcţionaserăm după două principii simple: mişcă-te repede şi ai grijă să nu te vadă. De bine, de rău, multe dintre deciziile noastre fuseseră luate din instinct, şi n-aveam de gând să pretind că nu tăcuserăm şi alegeri îndoielnice, dar era singurul mod în care ştiam cum să trăim şi să supravieţuim – era felul în care noi, toţi copiii ciudaţi, reuşeam să trecem peste belele, fie că era vorba să ocolim taberele sau să evităm urmăritorii. Şi privindu-l acum pe Cole, văzându-i iritarea de pe chip, mi-a fost mai clar ca niciodată că nu ştia aproape nimic despre cum fusese viaţa fratelui său după ce Liam evadase din programul de pregătire al Ligii. Cole era unul dintre noi prin puterile lui, dar în afara faptului că fusese martorul crudului tratament aplicat copiilor din programul de cercetare psihotronică Leda, nu fusese niciodată nevoit să se adapteze realităţii noastre.

Se certaseră deja încă de dimineaţă în privinţa aranjamentelor cu condusul, ceea ce ne economisea acum puţin timp. Am aruncat o ultimă privire către cele trei chipuri îngrămădite în SUV-ul ales de Cole, înainte de a-l înghionti pe Clancy spre camioneta roşie în apropierea căreia gesticula Cole.

Mi se părea puţin ciudat că nu eram cu toţii strânşi într-o singură maşină, dar am înţeles imediat motivele lui Cole, chiar dacă Liam n-o făcuse. Erau aceleaşi pentru care avusesem şi eu neasemuita plăcere de a-l dădăci pe Clancy în ultimele două săptămâni, de a-l hrăni şi de a trebui să mă descurc cu orgoliul lui rănit. Dacă aş fi condus eu, celălalt Portocaliu ar fi avut o şansă mai mică de a prelua comanda maşinii, pentru că l-aş fi putut bloca. Dacă ar fi condus unul dintre ceilalţi, ar fi fost numai o chestiune de timp până ce Clancy ar fi reuşit să se strecoare în mintea lor şi să preia controlul. O puteam vedea atât de clar, de parcă ar fi plantat scena în mintea mea.

De asemenea, l-aş fi preferat pe Cole în cealaltă maşină, dar acest lucru nu fusese negociabil. Părea să nu-i fi trecut prin minte faptul că era la fel de probabil ca Clancy să-i deturneze gândurile şi să-i ordone să folosească pistolul sau cuţitul asupra mea.

Rezervorul era plin pe jumătate, iar motorul deja pornit prin

contact direct torcea uşor. Cole a tăiat legăturile lui Clancy şi i-a pus unele noi, astfel încât să-şi poată ţine mâinile în poală. L-a prins cu centura de siguranţă. Puteam să-i legăm picioarele de una dintre barele ce ieşeau de sub scaun. Cole i-a tras cagula pe cap.

Nu trebuia decât să trag adânc aer în piept şi să scot maşina din parcare. Am privit pentru ultima oară în urmă, spre scheletul oraşului reflectat în oglinda retrovizoare, şi mi-am încleştat mâinile pe volan.

În sfârşit, părăseam locul acela teribil şi tot ce îngropaserăm acolo.

Totuşi, după douăzeci de minute de condus, câteva lucruri au devenit limpezi precum cristalul: aerul condiţionat din dubiţă nu funcţiona, mirosurile trupeşti ale proprietarului se îmbibaseră în scaunele din piele falsă şi, da, geamul din dreptul meu era spart.

În dreapta mea, Clancy era îndoit de mijloc, fie dormea, fie încerca să-şi frece discret de picioare faţa de pernă de pe cap, ca s-o scoată. Aflat chiar la dreapta lui, Cole scana străzile pe unde treceam. Lumina zorilor de zi se ridica la orizont, în contrast cu cearcănele negre de sub ochii lui. Părea că s-a liniştit, nu mai alerga de colo-colo dând ordine răstite, iar trupul i se eliberase, în fine, de dureri şi oboseală. Şi-a tras umerii înapoi, sub presiunea centurii de siguranţă, şi s-a strâmbat.

Cole îmi arătase pe hartă încotro ne îndreptăm – spre un oraş pe nume Lodi, puţin mai spre sud faţă de Sacramento. Dacă am fi putut s-o apucăm pe autostradă, ar fi fost drum direct pe coastă, cel mult cinci ore. Mai puţin de atât dacă aeroporturile şi calea ferată ar fi fost funcţionale, iar Gray n-ar fi ordonat vapoarelor să patruleze pe coasta Pacificului.

M-am uitat peste umăr spre SUV-ul din spatele nostru. Liam trebuie să fi aşteptat privirea mea, pentru că a ridicat mâna, ca să mă asigure că e bine. Pe locul pasagerului din faţă, de lângă el, Grasu o tot ţinea langa cu ceva, fluturându-şi mâinile ca să sublinieze fiecare cuvânt. Priveliştea îmi era familiară şi mă relaxa suficient, încât să alunge aproape de tot stranietatea oraşului prin care treceam.

Burbank, din California, fusese în toată puterea cuvântului un oraş debordând de viaţă şi de agitaţie. Importanţa lui nu făcuse decât să crească în ultimii ani; aşa că multe companii media aveau deja studiourile aici şi multe se mutaseră aici din oraşele apropiate, fie ca urmare a unor fuziuni, fie a unor înţelegeri de folosire în comun a echipamentelor. La vederea străzilor oraşului, atât de pustii şi atât de goale, m-am întrebat dacă Gray nu cumva trecuse deja pe aici şi redusese oraşul la tăcere.

Unde naiba sunt cu toţii? Era de parcă am fi trecut printr-una dintre acele aşezări din est, răvăşite economic. Aproape că mă aşteptam să

văd un ziar vechi, luat dramatic de o pală de vânt şi purtat peste stradă, ca o minge de ciulini. Mi-am dat seama cum îmi creşte pulsul; aceeaşi umbră pe care o simţisem în spatele nostru în Los Angeles se întorsese şi îmi urla în cap ca un tunet.

— Nu-mi place treaba asta, a spus Cole, de parcă îmi ghicise gândurile. Fa la dreapta pe următoarea…

Dacă nu m-aş fi uitat în retrovizoare, ca să-i fac semn şi lui Liam, n-aş fi văzut nimic. SUV-ul era acolo acum un moment, după aceea a dispărut – am simţit sunetul făcut de Humvee-ul militar, când s-a lovit de Fordul Explorer, de parcă m-ar fi lovit cineva cu o bâtă în ceafă. Am smucit volanul, în timp ce maşina cealaltă s-a rostogolit o dată, împrăştiind în jur bucăţi de sticlă şi de cauciuc pe când revenea pe roţi, lovindu-se cu putere de trotuar.

Am apăsat frâna până la podea şi camioneta a derapat. Clancy s-a sufocat din cauza centurii de siguranţă, care s-a strâns tare pe pieptul lui. A încercat să se proptească în bord cu mâinile legate.

— Ce-i? a întrebat. Ce dracu' s-a întâmplat?

Dar Cole era cel care mă îngrijora.

Încă mă mai luptam cu centura de siguranţă când am văzut cum chipul lui, rigid din cauza şocului, se transformă. Sunetul care i-a scăpat din gâtlej era prea răguşit, prea gâtuit ca să fie un strigăt. De fapt, nu suna deloc omeneşte.

A deschis larg uşa, dar nu a alergat spre vehiculul militar sau spre cei doi soldaţi care se apropiau de SUV-ul bej, cu armele pregătite. Cole a făcut un pas în faţă în timp ce eu săream din camionetă şi, fără niciun avertisment în afara mâinii sale drepte strânse pumn, Humvee-ul s-a transformat într-o minge de foc.

Suflul micii explozii m-a proiectat în camionetă şi a spart câteva geamuri ale clădirilor din apropiere, precum şi luneta maşinii noastre. Cei doi soldaţi fuseseră aruncaţi în stradă, izbiţi de forţa exploziei, care îi împinsese înapoi. Cole s-a deplasat spre ei, îngrijorător de calm. Îşi scosese pistolul din toc şi ţintea cu precizia lui obişnuită. Un singur glonţ, direct în faţa tânărului soldat care se afla mai aproape de SUV. Celălalt reuşise să se ridice în picioare, cu casca azvârlită cât colo. Pumnul lui Cole l-a izbit drept în faţă, iar şi iar.

N-am putut să mă uit, nici n-aş fi vrut – inima îmi bătea să-mi spargă coastele în timp ce alergam spre SUV, zdrobind sub tălpi cioburile de sticlă colorată ale ferestrelor sparte. Uşa din partea şoferului luase în plin şocul impactului, dar am văzut mişcare înăuntru – ochii larg deschişi ai lui Liam mi-au întâlnit privirea prin ceea ce mai rămăsese din parbriz.

— Eşti bine? i-am strigat eu, tresărind la auzul unui ultim foc de armă străbătând văzduhul.

Liam stătea drept, cu mâinile încleştate pe volan ca speriat de

moarte. De pe chip îi fugise toată culoarea, în afară de un semn roşu întipărit pe tot obrazul stâng şi de puntea învineţită a nasului, care se umfla cu repeziciune. Airbagul dezumflat îi atârna în poală.

— Oh, Dumnezeule, am suspinat. Ce-i cu voi, oameni buni…

Grasu se târa deja în spate, spre Vida, şi mijise ochii ca să-i examineze o tăietură de pe tâmplă. Pielea lui închisă la culoare prinsese o tentă cenuşie.

Vehiculul în flăcări otrăvea aerul din preajma, trimiţându-mi în spate val după val de căldură clocotitoare. Pârâitul cu care devora metalul şi sticla m-a forţat să răcnesc prin fumul care era gata să mă sufoce.

— OK? am strigat spre ei.

Vida mi-a făcut semn, cu degetul mare în sus, înghiţind cu greu, de parcă nu ar fi avut încredere în ea însăşi că poate vorbi.

— Liam?

Mâinile mi se zbuciumau ca nebunele în timp ce încercam să deschid uşa din faţă, o masă zdrenţuită care pocnea şi protesta. Cu toată adrenalina care curgea prin mine, e de mirare că n-am smuls-o din ţâţâni cu totul.

— Liam? Liam, mă auzi?

S-a întors încet spre mine, revenindu-şi din stupoare.

— I-am spus că o să ne dăm peste cap.

Aproape că am oftat de uşurare şi m-am întins prin geam, ca să-l sărut.

— Da, aşa e.

— I-am *spus*.

— Da, i-ai spus, ştiu că i-ai spus, i-am repetat eu încet, liniştitor, în timp ce încercam să decuplez centura de siguranţă.

— Eşti rănit? Simţi ceva rupt?

— Umărul. Mă doare.

A strâns pleoapele, îmbrăţişându-se ca să potolească durerea.

— Grasule? E cineva…

— Suntem bine, a strigat Grasu, cu vocea surprinzător de fermă, în ciuda tonului congestionat pe care îl avea. Când s-a întors spre noi, am văzut că sângele care îi curgea din nas i se prelinsese pe buze.

— Cred că are umărul dislocat. Ruby, îmi vezi ochelarii pe undeva? I-am pierdut când s-a umflat airbagul.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Vida, arătând spre flacără. Cum a…

— Am tras un glonţ în rezervor. A fost un noroc că am nimerit, a venit din spatele meu vocea lui Cole.

Erau fie prea zăpăciţi, fie prea speriaţi ca să-şi dea seama de cât de puţin probabil era lucrul ăsta.

Cole mi-a pus o mână pe umăr şi m-a dat la o parte din drum, ca

să deschidă el uşa maşinii. După un moment de ezitare, m-am strecurat pe partea pasagerului, am forţat uşa încăpăţânată să se deschidă şi am îngenuncheat. Am pipăit pe covoraş până când am simţit sub degete ochelarii lui Grasu. Sau ce mai rămăsese din ei.

— I-ai găsit? m-a întrebat el. Ce s-a întâmplat?

Am ridicat ramele strivite, cu lentilele crăpate, dar întregi, ca să i le arăt Videi. Într-un moment rar de compasiune, Vida l-a bătut pe Grasu pe umăr şi a spus:

— Da, i-a găsit, bunicuţo.

Într-un final, uşa şoferului s-a deschis cu un zgomot de metal frecat pe metal. Liam s-a rostogolit afară, încercând să-şi scoată din maşină piciorul stâng, care rămăsese prins sub bordul strivit. Totodată, îşi ţinea braţul stâng lipit de trunchi, încercând să nu-l zgâlţâie prea tare.

— Fir-ar să fie, prost mai eşti, puştiule, a spus Cole, cu emoţia clocotind aproape la vedere. Mâna stângă se smucea şi zvâcnea în încercarea lui de a ajunge înăuntru, să-şi ajute fratele.

— Fir-ai tu să fii… cât de greu e să nu te laşi ucis chiar sub ochii mei?

— Încerc, a rostit Liam, scrâşnind din dinţi. Iisuse, doare al naibii.

— Dă-mi braţul încoace, a spus Cole, asta o să fie nasoală rău, dar…

— O faci acum? a întrebat Grasu. Ai grijă să fii în poziţia corectă…

Nu-mi dau seama ce a fost mai rău; sunetul pe care l-a făcut umărul lui Liam când a intrat în articulaţie sau urletul de durere care a urmat.

— Trebuie *să plecăm,* a spus Vida; lovind uşa din spate a SUV-ului, ca s-o deschidă. Mizeria asta e complet distrusă, va trebui să ne înghesuim cu toţii în remorca de la camionetă, dar dacă stăm aici să plângem unul după altul o să fim împuşcaţi. Foarte curând.

— Ochelarii? a cerut Grasu, întinzând mâna spre locul unde îşi imagina că ar trebui să mă aflu. Vida i-a luat mâna şi a încolăcit-o în jurul braţului ei, preluând de la mine şi ramele contorsionate. Am oprit-o doar pentru o secundă, ca să mă asigur că era cu adevărat în regulă. Lovita, cu vânătăi, dar nu sângera. Ce miracol dat dracului fusese ăsta…

Clancy. M-am răsucit pe călcâie spre botul camionetei, cu inima paralizată pentru o clipă, cât să-i localizez conturul întunecat prin geamul din spate. *Rahat* Uite aşa l-am putea pierde. Haos. Neglijenţă. M-am panicat – mintea mi se golise, pur şi simplu, din cauza groazei şi am luat-o la goană. Nu-mi trecuse prin cap nici măcar să scot cheile din contact. Dacă Cole nu i-ar fi legat picioarele, ar fi fost departe acum.

Fii mai bună de-atât, mi-am spus, scobindu-mi cu unghiile în palme. *Trebuie să fii mai bună de-atât* Adrenalina mi se scurgea încet din corp; nu mă puteam opri din tremurat, nu de tot.

— Ştii, bunicuţo, mi-a atras atenţia din nou spre ei vocea Videi, de fapt, nu eşti chiar praf în situaţie de criză.

— Nu-ţi văd faţa, deci nu pot să-mi dau seama cât ai fost de sinceră… a spus Grasu.

Mi-am aruncat cu totul rucsacul în spate şi am luat-o la fugă în direcţia lui Cole, care îl ajuta pe Liam să ocolească, şchiopătat, locul unde se aflau trupurile soldaţilor răpuşi, şi să apuce spre camionetă. Nu mă puteam uita la ei şi nici nu puteam califica ce făcuse Cole în momentul acela de furie. Liam îşi strânsese lângă piept braţul rănit. Mi-am strecurat mâna şi l-am luat de mijloc, să-l ajut să stea pe picioare – dar, de fapt, ca să mă asigur că era bine. În viaţă.

Liam şi-a înclinat capul spre mine şi a spus:

— Mai sărută-mă o dată.

L-am sărutat, uşor şi repede, chiar în colţul buzelor, unde avea o cicatrice mică, albă. Văzându-mi expresia, a adăugat:

— Mi-a trecut toată viaţa prin faţa ochilor. Nu m-am pupat destul.

Cole a mârâit, dar trupul îi era încă tensionat de furia pe care n-o putea elibera.

— Uau, puştiule. Câtă tandreţe pe tine.

L-am ridicat pe Liam până pe platformă, întinzându-l alături de Grasu, care strângea la piept rămăşiţele strivite ale ochelarilor.

— Of, să dea dracu', a spus Liam, văzându-l. Îmi pare rău, prietene.

— *Prescripţie,* a spus el încet, cu jale. Erau lentile luate cu prescripţie.

Cole a tras de sub frate-său o foaie de prelată albastru-electric şi a întins-o peste ei.

— Ce faci? l-a interpelat Vida, încercând să se ridice.

— Stai culcată şi rămâneţi acoperiţi. O să mergem cât de departe putem de locul ăsta şi o să schimbăm maşinile. Se poate s-o fi raportat pe asta prin staţie.

— Aş vrea să se menţioneze că asta e o porcărie de tot căcatul, a spus ea.

— S-a notat, i-a răspuns Cole, trântind uşa.

M-am urcat iar la volan, afundându-mă în vibraţiile motorului pornit. Clancy reuşise, în sfârşit, să-şi scoată cagula de pe cap şi, chiar dacă nu m-am uitat înspre el, l-am văzut cu coada ochiului cum se uita la mine. Pentru prima oară de săptămâni întregi, iritarea posomorâtă cu care îşi învăluise toate stările dispăruse, iar el… zâmbea. Şi-a mutat privirea spre Cole, care a trântit uşa destul de tare, încât să zguduie toată maşina. Avea în poală ceva ce semăna cu un

săculeţ de piele şi un pistol pe care trebuie să-l fi luat de la unul dintre soldaţi. Ambele i-au alunecat pe jos, pentru că mâna continua să-i zvâcnească, cuprinsă de spasme, până când, în cele din urmă, şi-a strecurat-o sub picior. Tabloul ăsta m-a făcut să mă gândesc la *Mason. Roşu. Foc.* Am cules firele pierdute prin străfundurile minţii mele, până când am văzut modelul pe care îl teşeau acestea, laolaltă.

Roşiii de la Thurmond se deplasau ciudat; se smuceau atunci când alţii mergeau, zvâcneau când alţii se unduiau. Dar presupusesem că mişcările acestea bruşte, ciudate, erau din cauza constrângerilor la care îi supuneau soldaţii FSP.

Mason, însă… Puştiul din Nashville căruia i se spunea Smucitul. Smucitul, din cauza felului în care tot corpul i se contorsiona într-un ritm ciudat. Credeam… Nu ştiu dacă m-am gândit cu adevărat de ce; pur şi simplu am presupus că avea de-a face cu felul în care fusese antrenat, felul în care guvernul îi dereglase mintea ca să-l modeleze drept soldatul perfect.

Toţi aceia, toţi Roşiii – cu toţii trebuie să fi avut vreo variantă a acestui tic fizic. Şi dacă eu eram în stare să-l recunosc după ce mă aflasem în preajma a doar câţiva dintre ei, atunci cum ar fi putut să-i scape cuiva care fusese acolo, să dea sugestii, să contribuie şi să participe la antrenamente?

— Clancy, am început eu.

— E prea bine, a spus el, cu o răbufnire de râs.

Cole s-a îmbăţoşat, cu chipul împietrit. Furia care îi ardea ochii palizi se îmblânzise, estompându-se. Cunoşteam privirea aia.

Mi-am aruncat mintea spre Clancy, dar a fost ca şi când m-aş fi lovit de un zid. Am fost azvârlită îndărăt cu o săgeată care mi-a străpuns craniul, transformându-se într-o durere năucitoare. Nu aveam timpul necesar pentru ca eu să pot rupe legătura în felul acela, înainte de a se întâmpla ceva rău – înainte să apuce să-l transforme pe Cole în marioneta lui. L-am lovit cu cotul exact acolo unde mă învăţase instructorul Johnson, în tâmplă. Clancy a dat ochii peste cap şi a alunecat în faţă, izbindu-se cu fruntea de bord.

Volanul s-a răsucit, iar eu am apăsat până la podea pedala de acceleraţie, încercând să mă îndepărtez de incendiul stârnit de Cole. Focul ar fi fost uşor de reperat din orice elicopter şi de către oricare patrulă. Nu era nevoie să mă gândesc prea mult la consecinţe, în cazul în care Clancy ar fi fost recunoscut. Trebuia doar să ies naibii mai repede de-aici.

Tâmplele îmi zvâcneau încă şi inima îmi bătea cu o viteză nefirească atunci când, ridicând privirea, l-am văzut pe Cole frecându-şi fruntea.

— Ce mama dracului…

Cuvintele se auzeau tot mai tare pe măsură ce le repeta, până

când a ajuns să le urle.

— *Ce mama dracului?*

Aproape că am simţit miros de fum văzându-l cât de tare tremură.

— Cole, ascultă-mă… trebuie să te linişteşti, OK? Linişteşte-te, e OK…

A scotocit în săculeţul de piele din poală şi a scos de acolo cu o smucitură o fiolă cu un lichid limpede şi o seringă. Când l-am văzut că umple seringa, am încercat să mă uit şi la el, şi la drum, dar n-am reuşit să-l opresc înainte să înfigă acul în ceafa lui Clancy.

— *Cole!*

— Asta o să-l ţină liniştit pe nimicul ăsta până o să-mi treacă pofta să-l bat de să se cace pe el, a mârâit. *Rahat!* Asta a fost nimic pe lângă ce ai făcut tu la CG!

A azvârlit seringa şi sticluţa înapoi în sac şi le-a lăsat să alunece sub bord.

Acum nu-i mai tremura mâna, dar neliniştea plutea în aer; mă simţeam de parcă aş fi stat lângă cineva care îşi punea problema dacă să aprindă sau nu un focos.

S-a întors iar spre geam, privind cum se estompau clădirile din jurul nostru – dar îi puteam vedea chipul reflectat în sticlă şi acesta spunea totul. Nu reuşise să se controleze atunci când dăduse foc Humvee-ului – nici pe departe.

— Ce ţi-a arătat?

— Pe mine însumi.

— Ce vrei să spui?

Cole şi-a sprijinit fruntea pe geam şi a închis ochii.

— Era un lagăr al Roşiilor. Undeva. Am văzut ce le-au făcut bieţilor copii ca să-i antreneze. Am văzut cum trebuie să ne fi văzut toţi ceilalţi, dacă asta are vreun sens… era… mă simţeam de parcă aş fi fost sufocat cu fum.

Pe chipul lor nu se citea nimic dar, pentru o clipă, am fost speriat de moarte. M-am simţit de parcă aş fi fost într-adevăr acolo. Mă prinseseră şi eu urmam.

— Îmi pare rău, i-am spus, incapabilă să-mi stăpânesc vocea. Am realizat prea târziu ce se întâmplă. Ar fi trebuit…

— Este vina mea că şi-a dat seama, a spus Cole tăios. Nu lua vina asupra ta, Preţioaso, nu trebuie s-o duci tu pe umeri. Mi-ai spus că a fost implicat în Proiectul Jamboree. Ar fi trebuit să-mi văd de treabă în loc să mă port ca un monstru, e o… *fir-ar al dracului!*

A lovit cu pumnul în portieră.

— Nu am gândit deloc. Eu doar… a câştigat. Pentru un minut, a câştigat.

Cuvintele lui mi s-au înfăşurat ca un pumn în jurul inimii. Ştiam sentimentul ăla. Nu conta cât de mari erau puterile pe care le aveai,

cât de utile erau acestea. Aveau o voinţă a lor. Dacă nu le stăpâneai permanent, găseau o cale să se strecoare de sub comanda ta.

— Pentru copiii ăia, Verzii şi Albaştrii mai ales, totul este foarte uşor, nu-i aşa? a spus Cole încet. Le e uşor să se controleze, uşor să se ascundă. Toată treaba asta nu le fute vieţile în felul în care o face cu noi. Noi trebuie să stăm mereu concentraţi, altfel alunecăm. Şi nu putem aluneca.

Liam – şi Grasu, şi Vida, şi toţi ceilalţi – nu puteau înţelege de cât de mult control aveam nevoie ca să ţin în frâu ce puteam face, astfel încât puterile mele să nu mă controleze ele pe mine. Dacă slăbeam cât de puţin laţul, chiar şi pentru o secundă, aş fi putut răni pe cineva. M-aş fi putut răni pe mine însămi.

— Mă simt de parcă aş fi mereu pe muchie, şi nu pot… Nu pot păşi înăuntru, cel puţin nu fără să mă simt al dracului de speriat că o să stric totul. Aş vrea să mă opresc din a distruge fiecare lucru bun care îmi iese în cale. Nu o pot controla cu adevărat pentru destul timp…

— Şi crezi că eu pot? Iisuse. Jumătate din timp o simt de parcă ar fi vie, clocotindu-mi sub piele. Fierbe, şi fierbe, şi fierbe, până când, într-un final, eliberez presiunea. Aşa a fost chiar de când eram mică.

Cole a zâmbit vag, fără bucurie.

— Nu era… nu era ca o voce sau aşa ceva, nu de parcă mi-ar fi vorbit. Cred că era doar nevoia, în sine. Ca şi când aş fi stat prea aproape de un foc şi aş fi simţit nevoia să-mi bag mâna în el, să văd cât de fierbinte este. Nu puteam dormi noaptea. Mă gândeam că asta se întâmplă, cu siguranţă, pentru că tata este, de fapt, diavolul. Adevăratul, autenticul Prinţ al întunericului, în persoană.

— Harry? am întrebat, confuză.

— Nu, tatăl biologic. Harry este…

— Aşa e, am uitat, am spus.

— Lee vorbeşte o grămadă despre el, aşa-i?

Nu m-a lăsat să confirm şi a continuat.

— Da, tatăl nostru adevărat… omul ăla… prost ca noaptea, viclean ca un şarpe. Nu era o combinaţie bună. Încă visez că îl caut, dau buzna peste el în casă şi dau foc la tot ce-l înconjoară.

— Liam a adus vorba despre el o singură dată, i-am spus, încercând să nu pară că-l descos, indiferent cât de mult mi-aş fi dorit-o. Asta era o parte din viaţa lui Liam despre care lui nu-i plăcea să vorbească şi, oricât de oribilă ar fi fost, nu mă puteam împiedica să nu dezgrop puţin morţii.

— Despre când îşi pierdea cumpătul.

— E bine, din fericire asta înseamnă că nu-şi aminteşte decât pe jumătate. Tipul era… era un monstru. Când îşi pierdea cumpătul era diavolul în persoană. Presupun că unul dintre noi trebuie să fie

bucăţică ruptă din el. Ştii, obişnuiam să mă întreb dacă aceste abilităţi pe care le avem depind în vreun fel de ceva ce există deja în noi. Mă gândeam la focul ăsta… ăsta e furia lui. Este mânia tatii.

Ştiam că nu trebuie să fac nimic, sau cel puţin pentru mine n-a contat prea tare când am fost consolată, dar a trebuit s-o spun. Trebuia să i-o zic.

— *Nu* eşti un monstru.

— Oare monştrii nu suflă flăcări pe gură? Nu incendiază regate şi ţinuturi?

Cole mi-a zâmbit strâmb.

— Şi tu ţi-ai spus la fel, nu-i aşa? Indiferent de câte ori ceilalţi ţi-au spus că nu-i adevărat, ai văzut dovezile. Nu te poţi încrede în tine însăţi.

M-am proptit mai bine în scaun, întrebându-mă, pentru prima dată, dacă nu era şi el la fel de disperat după tratament la fel ca noi, toţi ceilalţi.

— Deci nu e vorba despre lagăre, în ceea ce te priveşte… nu-i aşa? l-am întrebat. Este vorba despre tratament.

Când a înghiţit, i s-a umflat gâtul.

— Te-ai prins din prima. Poţi să mă consideri un nemernic, dacă vrei.

— De ce? Pentru că nu vrei să suferi în halul ăsta? l-am întrebat tăios. Pentru că vrei să fii normal?

— Ce înseamnă „normal”? m-a întrebat Cole. Sunt aproape sigur că niciunul dintre noi nu-şi mai aminteşte cum e aia.

— Bine, l-am presat eu, atunci pentru că vrei o viaţă eliberată de toate porcăriile astea. Eu vreau tratamentul mai mult decât îmi doresc să continui să respir. Nu eram aşa. Nu am îndrăznit niciodată să mă gândesc la viitor, iar acum nu mă mai pot abţine. Îmi doresc atât de mult libertatea aceea, şi mi se pare că de ce mă străduiesc mai mult să o capăt, pe atât se îndepărtează mai mult.

Cole şi-a frecat mâna pe obraz, încuviinţând din cap.

— Câteodată o subestimez… uiţi de ea, din cauză că funcţionezi aşa, şi de fiecare dată când eşti doborât reuşeşti să te ridici. Dar acum începe să fie tot mai dificil, nu-i aşa?

— Da.

A fost pentru prima dată când am admis acest lucru. Cuvântul s-a auzit cavernos, aşa cum mă simţeam şi eu.

— Nu-i vorba că n-aş avea încredere că ne putem descurca. Doar că mi-e teamă că într-o bună zi pur şi simplu o să… explodez. O să iau foc. Şi o să-i iau cu mine pe toţi cei la care ţin, pentru că nu mă pot opri să nu mă simt atât de furios tot timpul.

A ridicat mâna şi a ţinut-o în faţa ochilor, aşteptând un nou spasm. Fiindcă nu s-a întâmplat, şi-a coborât privirea spre Clancy.

— Îi ţin închişi în camerele alea albe. Luminile stau aprinse tot timpul şi se aud voci. Voci care nu se opresc, care le spun mereu rahaturi precum *eşti defect, acceptă că eşti defect, şi noi te putem repara. Le fac rău* copiilor. Chiar le fac rău, iar şi iar. Era… abia dacă rezistam să mă uit, şi nu eram eu ăla pe care îl băteau. Asta se întâmplă… cu adevărat? Poate să inventeze lucruri?

Mâinile mi s-au strâns pe volan.

— Poate să-ţi planteze în minte orice imagine vrea, dar cred că adevărul este suficient de nasol, încât să nu fie nevoie să-l „înfrumuseţeze".

— Nici nu ştiu ce mă enervează mai tare: ce le făceau copiilor sau că au descoperit cum să ţină focul în ei? Să moară mă-sa, Preţioaso. Cum mama dracului…?

A scuturat din cap, ca şi când ar fi vrut să şi-l limpezească.

— Dacă spune ceva celorlalţi, dacă îi spune lui *Liam,* ce ar trebui să fac? Niciunul dintre copii nu se va mai apropia nici la cincizeci de metri de mine.

— N-o să le spună, i-am promis. Cât mai ai din chestia aia?

A deschis săculeţul.

— Încă trei fiole.

— Atunci o să stea adormit până când ajungem la Fermă şi îl închidem, am spus. O să-l ţinem tot timpul izolat, iar eu voi fi singura care va ţine legătura cu el.

— Ar fi mai simplu să-l ucid.

În cuvintele lui nu era nici urmă de ură sau furie, şi poate că de aceea au şi sunat atât de dezarmant. Nu conţineau decât pragmatism rece, necruţător. Am fost luată prin surprindere de cât de repede i s-a schimbat atitudinea.

— Nu putem, i-am reamintit, reciclând unul dintre vechile sale argumente. Numai el ştie unde e ascunsă maică-sa. Nu-i poţi face nimic, cel puţin până când ne dăm seama unde este. Am nevoie de tratamentul ăla. Indiferent de ce se întâmplă, am nevoie de el. Îl urăsc pe Clancy mai mult decât orice pe lume, dar urăsc şi mai mult să trăiesc în felul ăsta. Urăsc ideea că s-ar putea să nu mai ajungem la capăt cu toate astea.

Cole s-a întors iar spre geam, privind cum se estompează clădirile din jurul nostru.

— Atunci, tu şi cu mine, Preţioaso, trebuie să găsim o cale de a fi cu un pas înaintea monştrilor noştri.

Am dat din cap; îmi simţeam lacrimile în gât, surprinsă că, în sfârşit, exista cineva care mă înţelegea, cineva care se lupta nu doar cu toţi şi cu toate din jur, ci şi cu sine însuşi.

— Eşti sigură că ăsta nu-i un coşmar? m-a întrebat el încetişor. Şi că n-o să ne trezim la un moment dat?

M-am uitat ţintă în faţă, la drum, la felul în care praful măturat din deşert îl acoperea cu o strălucire stinsă, aurie, chiar dacă nori gri se strângeau deasupra noastră.

— Da, am spus după o vreme.

Pentru că visătorii se trezesc mereu din somn şi lasă monştrii în urma lor.

Patru

Ploaia a început cu o bubuitura de tunet chiar când am ieşit din Mojave, un mic orăşel aşternut la poalele abrupte ale unor munţi din vecinătate. În depărtare; peste crestele colţuroase, se zăreau primele tuşe de verdeaţă.

— La Days Inn, a spus Cole, arătând spre complexul micuţ, cu două etaje, care se arcuia într-un colţ. Trage acolo. Trebuie să facem rost de altă maşină pentru ei şi să o schimbăm şi pe a noastră.

Oraşul fusese pustiit în urmă cu ceva timp, asta era limpede din lipsa de îngrijire de care sufereau şi afacerile, şi casele. Era o privelişte cu care crescusem şi mă obişnuisem cu ea în ultimii ani, până în punctul în care nici nu mai simţeam senzaţia înfricoşătoare a terorii provocate de locurile de joacă pustii sau de noroiul proaspăt răscolit din cimitire, sau de casele care fuseseră zăvorâte şi ale căror ferestre şi uşi erau bătute în cuie. Deci nici măcar California, care funcţiona separat de restul naţiunilor din Coaliţia Federală, nu fusese ferită de noua normalitate a conflictului economic ce cuprinsese celelalte ţinuturi.

— Poate că stau oameni aici, am spus. Poate că l-au declarat teritoriul lor…

— Uită-te la maşinile astea, a replicat Cole, şi la praful de pe ele. Stau aici de ceva vreme. N-am văzut nicio mişcare la ferestrele hotelului sau primprejur, tu ai văzut? *Parchează.* Trage chiar aici, lângă Toyota aia mare, gri.

Am oprit motorul, iar el a verificat de două ori ca Clancy să fie în continuare adormit şi bine legat cu benzile de plastic. Apoi s-a dus să inspecteze celelalte maşini, sperând să găsească una cu benzină în rezervor, iar eu am sărit de pe locul şoferului şi am alergat într-un suflet în spate, să dezleg prelata. Toţi trei au sărit deodată, clipind din cauza luminii terne.

Ploaia rece mă lovea drept în faţă şi mi se scurgea pe gât în timp ce-i ajutam să coboare. Aerul se încărcase de acel ciudat, minunat şi indescriptibil miros, unic furtunilor din deşert.

— Hei, am spus, ţinându-l pe Liam cu mâinile de braţe, ca să-l susţin să coboare de pe platformă. Eşti bine?

Liam a încuviinţat dând din cap şi mi-a strâns umărul în palmă,

trecând pe lângă mine.

— Grasule… aşteaptă… fir-ar mă-sa a dracu', prietene…

Fără ochelari, băiatul ăla nu vedea nimic. Grasu şi-a prins tocul într-o crăpătură din pavaj şi a căzut înainte să-l prindă Liam. După ce l-a ajutat să se ridice de jos, întinzându-i mâna sănătoasă, Liam l-a condus pe lângă bordura parcării de la motel şi au dispărut amândoi după colţ. În lipsa unei explicaţii pentru dispariţia lor subită, am bănuit ce fel de treabă aveau.

— În faţă a fost la fel de interesant ca în spate? m-a întrebat Vida, sărind lângă mine. I-am auzit încheieturile pocnind când şi-a întins spatele şi braţele.

— Nu ne-am omorât între noi, i-am răspuns. A fost nasol în spate?

— Nee, a spus Vida, dând din umeri. Un pic inconfortabil şi cam frig câteodată. La un moment dat ai luat o curba strânsa şi bunicuţa m-a pipăit fără să vrea. Arăta de parcă ar fi vrut să intre în pământ de fiecare dată când aduceam vorba. În principiu, o să storc tot ce se poate din chestia asta.

— Chiar trebuie? am întrebat-o tăios.

— În fine. S-a supărat mai tare când ne-am luat la întrecere cine găseşte cea mai nasoală poreclă pentru el.

— Lasă-mă să ghicesc, ai câştigat?

— De fapt, cercetaşul e învingător. Acum, pe bune. Nici măcar eu n-aş fi putut născoci ceva mai bun decât Grăsi Grăsi Ciu Ciu. Aproape că am făcut pe mine de râs.

Mi-am pus în minte să nu uit să-l îmbrăţişez strâns şi prelung pe Grasu înainte de a ne despărţi iar.

M-am uitat în jur ca să mă asigur că băieţii găsesc drumul înapoi spre noi, când o sclipire colorată mi-a atras privirea. Am dus mâna la ochi să mă feresc de ploaie şi am făcut un pas spre cele două căsuţe din ciment aşezate ciudat de aproape de colţul străzii. O înşiruire grosolană de graffiti stâlcea zidul crăpat, din ciment, care separa latura casei de parcarea de alături.

— Ce e? a întrebat Vida. Ce-ai făcut faţa aia?

Cea mai mare parte din creaţie nu era deloc o creaţie, iar o bună parte nici măcar nu fusese făcută cu spray-ul. Mi-am şters ploaia de pe faţă, dându-mi la o parte părul din ochi. Pe zid erau scrijelite cu marker permanent mai multe nume – un Henry, un Jayden, o Piper şi o Lizzy, toate scrise cu litere rotunjite mult, sub un cerc mare, negru, îngroşat zdravăn, care avea înăuntru o formă ce aducea cu o lună în creştere. Am pornit să arunc o privire mai de aproape, cu Vida pe urmele mele.

Am măturat peretele cu ochii, vag conştientă de paşii care se auzeau în spatele nostru. Unul dintre nume, de data asta scris cu spray albastru, era suficient de proaspăt încât literele – care păreau K, L, Z şi

H – să se scurgă, picurând pe asfalt. Am pus mâna pe ele şi nu m-a surprins deloc că erau lipicioase şi pătate.

— Oh. Uau.

Liam a slobozit un râs speriat şi a venit alături de mine, ca să vadă mai bine.

— Oh, uau, *ce?* a întrebat Grasu.

— Este codul şoselei. Îţi aminteşti? La East River?

M-am uitat la Grasu, care se încruntase, în mod evident la fel de confuz ca şi mine. Liam plonjase cu capul înainte în viaţa din lagăr, împrietenindu-se cu oricine şi cu orice, în timp ce eu fusesem prinsă mai ales cu Clancy, iar Grasu cu el însuşi.

— Păi, a spus Liam, neînfricat, era sistemul pe care îl făcuseră ca să călătoreşti în siguranţă. Îl foloseam ca să marcăm drumul înapoi când ieşeam în raidurile pentru aprovizionare, şi era predat tuturor puştilor care ieşeau şi rămâneau pe cont propriu.

Şi-a trecut palma peste luna în creştere.

— Îmi amintesc asta. Înseamnă că aici e un loc sigur. Pentru dormit. Pentru odihnă. Lucruri de genul ăsta.

— Şi numele ce înseamnă, sunt copiii care au trecut pe aici? a întrebat Vida.

— Da. Trebuia să facă asta în cazul în care se despărţeau sau voiau să lase un semn pentru un alt grup, care venea din urmă.

Ploaia care cădea tot mai tare l-a obligat să se oprească şi să se şteargă pe faţă.

— Erau semne diferite pentru locuri de unde să iei mâncare, unde găseai rezerve, o casă cu oameni prietenoşi care ar fi putut dori să te ajute şi aşa mai departe.

— Clancy a gândit lucrurile astea? l-am întrebat.

— Uimitor, nu-i aşa? a spus Liam. Nu ştiam că este în stare să se mai gândească şi la altcineva în afară de el însuşi timp de două secunde, fără să se sinucidă de dezgust.

— Huh.

Grasu apucase una dintre lentilele ciobite şi se holba prin ea ca printr-o lupă, fără să bage în seamă chicoteala Videi.

— Puştii ăştia chiar au făcut tot drumul până aici, din Virginia?

Noi l-am făcut, mi-a venit să spun cu voce tare. Dar împrejurările în care îl tăcuserăm fuseseră… diferite, ca să nu spunem mai mult.

— Fac pariu…

M-a prins de mână şi m-a tras deoparte, mergând spre colţul unde gardul casei se întâlnea cu cel ce mărginea capătul parcării. Pe stradă în jos, în colţul opus, se afla un fel de biserică. Pictate în tuşe îndrăzneţe, negre, am văzut două litere „V” inversate, desenate una peste alta, ca un fel de săgeată, înconjurate de un cerc.

— Ăsta e un semn de direcţie care ne arată pe ce drum trebuie s-o

apucăm.

— Uau, am spus, le-am tot văzut de când am plecat din Los Angeles. Habar n-aveam, am presupus că sunt legate de construcţia de drumuri.

— E caraghios că mi le amintesc de dinainte… de când mergeam spre…

A ezitat.

— Spre Harrisonburg?

L-am privit confuză. Dar mi-am dat seama destul de repede; iar întrebarea din tonul lui a sunat ca durerea ascuţită a unor lovituri repetate.

— Am mers până acolo… împreună, adică? Nu… nu-mi amintesc greşit, nu-i aşa?

Ceea ce m-a terminat, aproape mai mult decât expresia de frustrare de pe chipul lui, a fost că n-avea în voce nici urmă de acuzare. Ştiam că ceea ce făcusem cu memoria lui era aproape… de nereparat, aşa cred. Dar tot mai avea momente de suprapunere între ceea ce se întâmplase cu adevărat şi povestea pe care i-o plantasem eu în minte. Îl auzisem de câteva ori cerându-i lămuriri lui Grasu, dar acum era pentru prima dată când fusesem atât de direct confruntată cu problema asta. Mă durea tot pieptul. Dacă aş fi putut să intru în pământ şi să mă scurg prin rigolă, aş fi făcut-o.

— Nu, am reuşit să spun. Îţi aminteşti corect. Am mers pe aici, spre Wall-Martul ăla.

Am încercat să mă întorc, ca să plec spre hotel, dar m-a prins de încheietură. M-am pregătit pentru orice avea să spună.

În cele din urmă, Liam a rostit:

— Îmi amintesc celălalt motel. Arăta exact ca ăsta, doar că uşile nu erau roşii.

S-a frecat pe ceafă, cu un surâs trist pe chip.

— M-am purtat ca un cretin încercând să-ţi dau o pereche de şosete.

Am zâmbit, în ciuda a ceea ce simţeam.

— Da. Dar îţi aminteşti cum mi-ai cântat o serenadă de la The Doors? *Conte on baby, light my fire…*

— Probabil că aş fi dat un întreg recital cu dans şi cântec, dacă n-ai fi început tu să râzi, a spus el. Aşa de tare voiam să te fac să zâmbeşti.

Acum, inima mă durea într-un cu totul alt fel. M-am lăsat pe vârfuri şi l-am sărutat uşor pe obraz. În momentul acela, dinspre parcare s-a auzit un fluierat ascuţit. Cole ne făcea semn cu mâna să ne întoarcem la el. Stătea lângă un sedan compact, alb. Când l-a văzut, Liam şi-a dat ochii peste cap, dar a pornit spre locul şoferului. Cole a dat din cap şi a arătat spre Vida.

— Ea conduce.

A tăiat protestele lui Liam înainte ca acesta să poată spune vreo vorbă.

— Nici vorbă. Trebuie să-ţi odihneşti umărul. Negociem mai încolo.

— Eşti *aşa* un nenorocit! Sunt *bine*…

— Asta numesc ei dragoste frăţească? s-a întrebat Grasu cu voce tare.

— Hei, mie-mi convine, a spus Vida, ignorându-l. Poate că acum o să atingem şi noi şaizeci de kilometri pe oră. Pa! Încearcă să nu ne bagi iar în vreo patrulă militară, OK?

— Ai grijă, am strigat după ea, fără niciun rost.

— Eşti gata, Preţioaso? a întrebat Cole. Şi, în loc să se îndrepte din nou spre camioneta roşie, m-a dirijat către una nouă, albastră.

— Am făcut rost de roţi noi. O fi raportat-o cineva pe aia roşie. Micul Prinţ este deja înăuntru, în siguranţă.

Am observat că se îndreptase deja spre locul pasagerului.

— Nu vrei să conduci tu? l-am întrebat.

— De ce? Ai nevoie de o pauză sau mai poţi conduce câteva ore? Aş folosi timpul să aţipesc un pic. Putem face schimb când se întunecă.

M-a frapat puţin să văd cât de repede a adormit Cole odată ce am pornit din nou la drum. Cu un minut în urma îşi sprijinea capul pe geam, îmi spunea să fac prima la dreapta şi să pornesc ştergătoarele, şi imediat după aceea a căzut într-un somn de moarte.

Mă descurcam şi singură. Maşina era destul de nouă ca să aibă o busolă afişată la bord, şi tot ce aveam de făcut era să o ţin spre nord până aveam să zăresc indicatoarele spre Lodi sau Stockton.

Dar singurele semne pe care le puteam vedea acum erau cele pictate cu spray pe laturile clădirilor. Pe ziduri. Pe firmele şi faţadele magazinelor din centrele comerciale. Odată ce ochii mi se deschiseseră asupra lor, le vedeam peste tot. Îmi atrăgeau privirea iar şi iar, strigând după atenţia mea.

Când l-am văzut pe următorul, departe, am simţit un gând nesăbuit strecurându-mi-se în minte. Am ezitat şi m-am uitat spre Cole, încercând să cântăresc cât de furios o să fie. Ne îndreptam în viteză spre indicatoare şi, dacă nu întorceam acum, era posibil să pierd de tot urma…

Contează? Abia dacă-i ştii pe copiii ăştia…

Conta. Pentru că ştiam cum este să încerci să supravieţuieşti pe străzi şi, dacă aveau nevoie de ajutor, voiam ca noi să fim cei care să li-l dăm.

Am făcut prima la dreapta, când, deodată, săgeţile s-au schimbat brusc. M-au purtat departe de cele două autostrăzi care m-ar fi dus

spre şi peste munţi, către Oak Creek Road, care într-o altă viaţă ar fi putut fi un drum fabulos, presărat cu peisaje excepţionale. Un alt viraj la dreapta, spre Tehachapi Willow Springs Road, care mărginea oraşul Tehachapi. Toate indicatoarele care anunţau apropierea de oraş erau marcate cu un X mare, cu un cerculeţ în mijlocul literei. Forma mi-a reamintit suficient de tare de un craniu cu oase încrucişate, încât să-mi asum riscul s-o ignor.

Ne aflam în apropierea unui parc acvatic, când am simţit ca mintea îmi merge mai lent. Ochii mi se închideau şi am tresărit de mai multe ori din aţipeală. *Opreşte,* mi-am spus, *trezeşte-te trezeşte-te trezeşte-te.* Trebuia să-l las pe Cole să-şi încarce bateriile după două săptămâni de iad, când tot fugiserăm prin Los Angeles. Eram în stare să mă descurc. Puteam să rămân trează măcar până când am fi fost nevoiţi să ne oprim să punem benzină.

Lumina se estompa cu fiecare minut, iar soarele de iarnă apunea chiar mai repede în spatele norilor argintii de furtună. În lumina albastră-cenuşie, indicatorul din ciment către zona de recreere părea să strălucească, iar cuvintele scrise pe el păreau şi mai negre, în contrast. Iniţialele pe care le văzusem mi-au dat de lucru în minte, în timp ce priveam ţintă drumul.

PGJR… Paul, George, lohn şi Ringo… papagal, girafa, jaguar şi raton… pistol, Glock, jericho, rangă…

HBFB… Hazel, Bigwig; Fiver, Blackberry… hrişcă, bezea, frişcă, banană… Harrisonburg, Bedford, Fairfax, Bristol…

Sub rândul acela de iniţiale era încă unul, mai şters. Am încetinit camioneta, mijind ochii la el prin perdeaua de ploaie. Apa care cădea din cer aproape că ştersese literele, dar am reuşit să văd urmele unor KLZH.

Kia… Lexus… Z-ceva… Honda… OK, asta nu mergea prea bine. *Kansas, Led Zeppelin, ZZ Top, The Hollies.* Fir-ar astea cu Z erau grele – zebră, zoo, zero, zori, Zu. Şi asta era tot. Asta era tot ce putea produce creierul meu.

Am căscat într-un zâmbet. *K-ceva, Liant, Zu, Hirta.* Oh – Kylie, Kylie din East River, asta mergea. *Kylie, Liam, Zu, Hirta.* Sau chiar *Kylie, Lucy, Zu şi Hirta…*

Aerul vâjâia prin ventilatoare, auzindu-se mai tare acum, când mintea îmi era complet tăcuta şi liniştită. Mi-a umplut urechile până când inima a început să-mi bată în colivia coastelor, destul de tare, încât să-mi ajungă în auz.

Kylie, Lucy, Zu şi Hirta. Mintea îmi cânta aceste nume iar şi iar, până am simţit că încep să delirez. *Opreşte-te.* Am încercat să merg mai departe, am încercat *koala, leu, zebră, hienă,* dar n-am putut îndepărta senzaţia de agitaţie din sângele meu.

Dacă ele erau cele care lăsaseră marcajul acela, atunci probabil că

nu eram mult în spatele lor. Şi dacă ştiau cum să urmeze codul, atunci erau… trebuie să fi fost din East River, nu? Văzusem un singur grup de copii părăsind East River, iar acesta fusese grupul lui Zu.

Opreşte-te, m-am gândit, trăgând în piept o gură mare de aer venit prin ventilaţie. M-am întins să pornesc puţin căldura, ca să alung răcoarea din maşină. Existau şi alţi copii, mulţi alţii, cu aceleaşi iniţiale ale numelor. Şi oricare ar fi fost cealaltă fată, dacă era vorba de grupul lui Zu, trebuie să fi avut şi un T printre litere, de la Talon, băiatul adolescent care plecase cu ele. Am încercat să-mi reamintesc feţele lor, dar Kylie, Lucy, Talon şi Hina nu-mi spuneau absolut nimic. Era ciudat că-mi puteam aminti părul lor, felul în care îşi purtau bandanele acelea negre, sunetul vocilor lor, dar nimic despre felul în care arătau de fapt. Mintea îmi blocase atât de puternic perioada petrecută la East River, ca metodă de apărare împotriva durerii; încât totul i s-ar fi putut întâmpla la fel de bine unei alte persoane.

Dar Zu… îmi aminteam totul despre Zu, de la felul în care părul ei era primul care se trezea dimineaţa, până la fiecare pistrui de pe nas.

Am văzut cu colţul ochiului un alt marcaj codificat – de fapt, două – pe un indicator care arăta direcţia spre autostrada din apropiere, numărând în sens invers kilometrii spre următorul oraş. Unul dintre semne era o lună în creştere, înscrisă în cerc, iar celălalt reprezenta un set de săgeţi îndreptate la dreapta, spre est, nu drept înainte, cum erau celelalte.

Am aprins farurile camionetei, lăsându-le să inunde pâlcurile de copaci de pe ambele părţi ale şoselei. Am tras uşor la marginea drumului şi mi-am dorit să am o altă posibilitate de a vorbi cu Liam şi Grasu, dar m-am înfrânat.

Aceste ultime zile fuseseră deja prea dificile pentru Liam. Să-i dau speranţa asta doar ca să-i rup inima ar fi fost foarte crud din partea mea. Grasu ar fi putut suporta dezamăgirea, dar Liam… Nu voiam să-i văd faţa căzută, dacă s-ar fi dovedit că n-a fost nimic. Îl dezamăgisem deja de atâtea ori, în atâtea feluri. Nu mai puteam adăuga şi asta pe listă.

Dar era acolo o voce mică ce mi se ridica dintre celelalte gânduri, şoptind: *dar dacă* este *ea, totuşi?*

Kylie, Lucy, Zu şi Hina. KLZH.

Era periculos de tot – aş fi putut ajunge să cred că viaţa putea fi câteodată aproape magică. Putea rezolva totul într-un fel mult mai bun şi mai uşor decât ţi-ai fi putut imagina.

Pictura era destul de proaspătă ca să se ducă sub rafalele persistente de ploaie, nu-i aşa? Nu puteau fi atât de departe.

Nu-ţi face asta, mi-am spus. Eram deja mult prea în nord decât unde credea-Liam că ar putea fi casa unchiului său, iar din iniţiale lipsea totuşi „T”-ul lui Talon. Poate că era epuizarea sau disperarea,

sau poate vreo nevoie de a primi dovezi că viaţa poate fi uneori blândă cu tine. Orice ar fi fost, nu puteam să ignor.

Care ar fi fost riscul dacă luam urma aceasta, doar să vedem unde ne ducea? Dacă asta ar fi fost singura şansă pe care o vom avea vreodată ca să dăm de ea?

Jude ar fi făcut-o, fără nicio discuţie.

Încă simţeam că înnebunesc atunci când am făcut la dreapta, şi în mod sigur şi ceilalţi trebuie să fi simţit la fel. Vida a apăsat pe claxon, ca o întrebare tăcută. Era un drum de acces întunecat, nici măcar asfaltat. Camioneta s-a afundat în noroi, rulând pe urmele proaspete lăsate de un alt set de cauciucuri. Copacii care mărgineau drumul crescuseră prea mult şi acum se încolăceau şi se răsuceau unul într-altul; am menţinut viteza camionetei suficient de mare, încât să trec printre ei, rupând crengile şi dezgolindu-i de frunze.

Nu claxonul interogator venit de la cealaltă maşină, ci abia acest zgomot a reuşit să-l trezească pe Cole, în fine, din somnul lui de două ceasuri. L-am văzut tensionat, trecându-şi de două ori palmele peste faţă, încercând să limpezească dezorientarea pe care ţi-o aduce un somn atât de profund.

— Ar fi trebuit să mă trezeşti!

A mijit ochii spre aparatele de la bord.

— Stai aşa… unde naiba suntem? De ce mergem spre est, nu spre nord?

— Am o bănuială, i-am răspuns.

— Da, iar eu am o durere în cur şi, surpriză, tu eşti aia, a spus el, privindu-mă pe deasupra siluetei aplecate a lui Clancy. Despre ce e vorba?

— Cred…

Copacii s-au retras brusc şi am văzut că drumul pe care intraserăm nu mai era deloc un drum, ci o potecă lungă spre ceea ce trebuie să fi fost o superbă cabană de munte. Construcţia era uriaşă – două etaje, garaj dublu, imens. Faţada casei era din lemn şi piatră, şi în ciuda prezenţei sale masive, reuşea să se integreze foarte bine în peisaj.

— Încă aştept să-mi răspunzi, a spus Cole, în timp ce trăgeam maşina în parcare.

— Cred că s-ar putea ascunde nişte copii aici, am răspuns. Nu vreau decât să arunc o privire. Jur, *jur* că o să mă mişc repede.

Cole şi-a încleştat maxilarul şi mă întreb ce expresie oi fi avut pe faţă pentru că, în cele din urmă, a dat din cap şi a spus:

— Bine, dar ia-o pe Vida cu tine. Ai două minute.

Ceilalţi deschiseseră uşile, dar numai Liam ieşise în ploaie.

— Ce se întâmplă? a strigat el.

— Am nevoie de Vida pentru o secundă, am spus. Nu, doar ea. *Ea.* E o treabă… rapidă.

Grasu a mârâit.

— Ce fel de treabă? O treabă-de-Ruby-care-intră-într-unpericol-de-moarte?

Am închis uşa în faţa altor întrebări, tresărind când am văzut privirea plină de speranţă a Videi ţintuindu-mă, în timp ce mi se alătura.

— Este în legătură cu… este Cate?

Toată faţa îi strălucea, plină de speranţă, ochii migdalaţi i se măriseră, iar buzele pline se desprinseseră uşor, de parcă nu ştia dacă să zâmbească sau nu. Dumnezeule – dacă Cate nu reuşise, dacă nu ne aştepta, nu cred că aş fi fost capabilă s-o pun pe Vida pe picioare.

— Cred că ar putea să se ascundă nişte copii pe-aici.

Asta a înviorat-o îndată. Am văzut-o strecurându-şi mâna în buzunarul hanoracului, ca să ajungă la arma ascunsă acolo.

— În regulă, super, a spus ea. Cum propui să facem?

Uşa de la intrare şi ferestrele de la primul etaj erau acoperite cu scânduri, la fel şi intrările laterale şi din spate. Entuziasmul de la început al Videi a început să se topească pe măsură ce ne afundam în noroi şi în iarba înaltă, prin întuneric, alunecând şi patinând în al doilea ocol al casei. Nu era nicio scară pe care să ne putem urca spre etajul al doilea. Luminile nu erau aprinse, iar din casă nu venea niciun sunet. La apropierea noastră, o formă ciudată s-a conturat în uşa garajului, ţintuindu-mă în drum, speriată de moarte. Era o lună în creştere, grosolan desenată, scrijelită cu ceva de metal. Cineva o încrustase acolo cu un cui.

Loc sigur. Am tras aer adânc în piept şi am întins mâna spre clanţa metalică, rece, a uşii garajului. Vida s-a tras înapoi şi a scos arma, ţintind…

Către nimic.

Nu erau maşini, nu erau pungi, nu erau copii chirciţi sub pături. În afară de rânduri întregi de unelte pentru grădinărit şi pubele de gunoi, nu mai era nimic altceva decât gunoi. Ambalaje strălucitoare erau împrăştiate cu ghiotura în spaţiul acela întunecat.

Vida şi-a târşâit bocancii prin gunoi, răvăşindu-l. Acum, că ochii mi se obişnuiseră cu lumina dinăuntru, vedeam şi alte semne care demonstrau că aici fusese recent cel puţin o persoană. O grămăjoară de pături şi o geantă de călătorie.

— Haide, a spus Vida. Şi dacă a fost cineva aici, trebuie să-şi fi luat tălpăşiţa acum câteva zile.

— Erau urme în noroiul de pe potecă, am spus eu, întrebându-mă dacă vorbele mele sunau mai ferm decât îmi erau gândurile.

Am pornit spre uşa care dădea în casă, dar m-am oprit la vederea lacătului care atârna de ea.

Cole a claxonat şi asta a fost palma peste faţă de care aveam

nevoie.

Te porţi ca o nebună, mi-am spus. *Adună-te. Există lucruri mai importante…*

Nu. Nu, nu existau. Pentru că adevărul era că aş fi venit şi pe jos până aici. Aş fi făcut pe jos tot drumul ăsta, de la Los Angeles până aici, singură în întuneric şi pe ploaie, dacă asta ar fi însemnat s-o găsesc pe Zu. Îmi doream atât de mult lucrul ăsta – aveam nevoie să ştiu că era bine şi în siguranţă şi că nu dădusem greş şi cu ea, aşa cum dădusem cu toţi ceilalţi.

Chiar şi acea parte din mine care se aşteptase la asta s-a simţit tristă, mică şi proastă, pe când o urmam pe Vida afară. Acum eram bucuroasă că plouă; orice era bun ca să ascundă faptul că un singur cuvânt greşit, un singur gând rău, răzleţ m-ar fi făcut să izbucnesc în lacrimi.

Vida şi-a pus mâinile în şolduri, cercetând linia întunecată a copacilor care formau un zid înalt în jurul casei.

— Ăsta ar fi un loc minunat să zăcem vreo două zile. Să ştii că am văzut şi eu semnele. Şi cred că, dacă n-ai fi venit să arunci o privire, te-ar fi scos din minţi pe vecie.

— Îmi pare rău că te-am târât în asta, am bombănit.

Vida mi-a făcut un semn de lehamite, în timp ce se îndrepta spre cealaltă maşină. Liam lăsase uşa deschisă, iar lumina dinăuntru mi-a arătat imaginea clară a doua chipuri foarte îngrijorate.

Vida s-a oprit din drum, s-a aplecat încet spre marginea potecii şi a cules ceva de pe jos – ceva alb şi murdar de noroi.

— Hei, gagico! m-a strigat ea, aruncând obiectul spre mine. Îmi tremurau degetele şi erau alunecoase de la ploaie, dar cumva am reuşit să-l prind.

Era un pantofior, în mod sigur de copil. Materialul alb se înnegrise aproape de tot de la noroi şi mâzgă, dar şireturile mai purtau încă o umbră trandafirie de roz, de parcă nici măcar noroiul nu le putea păta. L-am cercetat, trecându-mi degetele peste broderia răsucită de pe laterale.

Cole îmi arăta foarte limpede că deturnarea maşinii din drumul ei se sfârşise. Îmi luase locul la volan şi era pe cale să coboare geamul din dreptul lui, când am aruncat pantoful din nou pe jos şi am spus:

— Ştiu, ştiu.

Tot trupul îmi tremura atât de tare, încât îmi clănţăneau dinţii. Lui Cole i s-a făcut milă şi a îndreptat spre mine aerul cald care venea pe gurile de ventilaţie, dar nu a spus niciun cuvânt şi nici eu nu m-am oferit să încep conversaţia.

Pantoful ăla… Dumnezeule, pantoful ăla cu şireturi buclate, roz…

Vida a întors maşina, apucând prima pe drumul de întoarcere în şoseaua principală. Cole a urmat-o, jucându-se cu radioul, în timp ce

farurile maşinii tăiau drum printre copaci şi frunziş. Undeva, în depărtare, s-a văzut pentru o secundă ţâşnind un fel de animal.

— În regulă, a spus Cole. Ai vreo idee unde ne aflăm? Ai văzut vreun nume de oraş? Preţioaso?

Mintea îmi rămăsese ţintuită pe pantoful acela, eram obsedată de broderie, o simţisem caldă în ciuda aerului rece şi a ploii, iar şireturile alea, şireturile alea roz semănau cu ceva din afara…

Am tras aer în piept cu un icnet atât de zgomotos şi ascuţit, încât Cole a apăsat frâna, tresărind.

— Ce e? *Ce e?*

Dar eu bâjbâiam deja să-mi desfac centura de siguranţă, gata să sar din nou în ploaie şi să alerg înapoi spre casă.

Ştiam şireturile alea. Alesesem pantofii exact pentru ele. Săpasem adânc în lada aia de la Wal-Mart pentru că ştiam că o să-i placă mult, ştiam…

Zgomotul împuşcăturii care a bubuit, răsunând până spre munţii întunecaţi din jurul nostru, ar fi fost singurul lucru care m-ar fi putut opri – şi a făcut-o. Avântul meu m-a dus mai departe, picioarele mi-au alunecat în noroi, în timp ce mi-am azvârlit mâinile în aer. Ambele maşini se opriseră; Cole deschisese uşa de la şofer ca să-i oprească pe Liam şi pe Vida să ţâşnească pe lângă el. Armele pe care le aveam erau îndreptate spre copaci.

Am mai făcut un pas mic înainte. Nu mă gândeam la urmăritori, la FSP sau la Garda Naţională, şi nici măcar la stăpânii casei. Mă gândeam la cât de terifiant trebuie să fie pentru un copil să se ascundă printre copacii aceia, fără să ştie cine bântuie printr-unul dintre locurile pe care le credea sigure pentru el.

Încă nu mă doborâseră cu vreun glonţ. Ăsta, cel puţin, era semn bun.

— Zu…? am strigat eu, încercând să acopăr ploaia care răvăşea copacii.

Niciun răspuns.

— *Zu?* am strigat, făcând încă un pas în faţă. Suzume? Zu?

Pădurea a părut că oftează lung în jurul meu, restabilind întunericul nopţii. Dacă era cineva acolo, nu era ea. Ea ar fi venit.

Ar fi venit?

Am simţit cum mi se răsuceşte jos, în stomac, un junghi ascuţit de disperare şi am început să dau înapoi.

— OK, am spus. OK, îmi pare rău. Plecăm.

Am privit înapoi peste umăr şi l-am văzut pe Cole cum lasă arma jos. L-am văzut pe Liam cum vine lângă uşa maşinii, alături de el, întinzând mâna în direcţia mea, doar ca s-o lase jos, pe lângă corp. A mai făcut un pas şi apoi s-a oprit, cu ochii strălucind, larg deschişi.

Şi când m-am întors iar spre pădure, ea a fost singurul lucru pe

care l-am văzut.

O ceaţă de alb, roz şi negru a ţâşnit din adăpostul copacilor, desprinzându-se din braţele palide care încercau s-o prindă de bluză şi s-o aducă înapoi. Picioare şi mâini împleticite alunecau şi patinau prin noroi, ocupând spaţiul dintre noi cu atâta repeziciune, încât abia am avut timp să ridic braţele.

Zu s-a izbit de mine cu atâta forţă, încât ar fi putut întoarce lumea cu susul în jos. Am căzut pe spate, luând-o şi pe ea cu mine şi slobozind un ţipăt pe jumătate râs, pe jumătate suspin, în timp ce o înconjuram cu braţele. Şi-a îngropat faţa în părul meu şi mi s-a moleşit în braţe. Fiecare mădular al trupului ei era moale, ca şi cum se topea în mine.

Şocul bucuriei pure, neşovăielnice, m-a lovit ca un fulger. Cântam în minte o melodie dulce, care ma încălzea de la vârfurile picioarelor. Eram atât de învăluită de acest sentiment, încât a durat un minut întreg să-mi dau seama cât de tare tremura, cât de rece era la atingere. Plângea cu suspine mici, care nu arătau fericire. Am îndepărtat-o, ca să-i văd chipul, şi n-a făcut decât să se prindă mai tare de mânecile mele, scuturând capul.

— Cred că ăsta îţi aparţine, am spus, întinzându-i pantoful. M-a lăsat să încerc să-i şterg noroiul de pe piciorul gol înainte să i-l pun la loc şi să leg şiretul. Trebuie să-i fi căzut când a alergat înapoi spre copaci. Ne-au auzit venind şi s-au speriat.

— Zu?

Liam venea spre noi atât de repede, încât a alunecat pe noroi în ultima jumătate de metru, aterizând lângă noi.

— Zu?

Tot ce a trebuit să facă Zu a fost să întoarcă privirea spre el, şi euforia de pe faţa lui Liam s-a transformat într-o îngrijorare plină de panică. Când s-a întins spre el, i-a luat mâinile într-ale sale, cercetând fiecare centimetru de vânătăi, tăieturi, orice ar fi putut explica de ce ne privea ca şi cum ne întorseserăm din morţi, de ce se ţinea de noi de parcă ne-am fi putut evapora la prima respiraţie.

— Ea este? striga Grasu disperat, împiedicându-se spre noi. Nu văd…

— Stai aşa, încetineşte un pic!

Vida s-a întors şi l-a recuperat din spatele uşii, ghidându-l. Grasu s-a pipăit pe buzunarul din faţă, căutând înăuntru una dintre lentile.

— Hei, ce face o fată ca tine într-un astfel de loc? a întrebat-o Liam, lăsând-o să-şi treacă mânuţele prin părul lui ud, să-i strângă faţa între palme.

Grasu a căzut în genunchi, aruncând stropi de noroi peste noi toţi. Întinsese mâinile spre locul în care îşi imagina că se află Zu.

— Nu eşti singură, nu? Ştii ce se întâmplă atunci când călătoreşti

singur, eşti…

Zu l-a trântit la pământ. Noroiul i s-a zborşit pe spinare, în timp ce aerul i-a ieşit din plămâni.

— Ei bine… în regulă, a murmurat el, strângând-o cu grijă la piept. Ai îngheţat. Ne trebuie o pătură, înainte să intre în hipotermie…

Zu s-a întins şi i-a pus o mână pe gură, făcându-l pe Liam să râdă în hohote. Zâmbetul pe care ea i l-a oferit în schimb era tremurat, mic, dar exista. Văzându-l, mi-a venit şi mie să plâng.

Am cercetat-o cu privirea, încercând să armonizez această nouă imagine cu cea pe care o păstram cu sfinţenie în amintire. Părul îi crescuse iarăşi suficient cât să se onduleze în jurul urechilor. Totul se schimbase în înfăţişarea ei. Era mai înaltă, dar şi mai slabă. Dureros de slabă. Pielea obrajilor era scobită. Şi chiar şi în întuneric, puteam vedea că la fel se întâmpla şi cu ceilalţi care ieşeau dintre copaci. S-au împleticit spre noi, clipind la lumina farurilor. Am numărat douăsprezece persoane cu totul, de diferite înălţimi, diferite forme, dar cu toţii copii. Cu toţii copii.

Kylie şi verişoara lui Zu, Hina, au fost următoarele care au ieşit dintre copaci. N-a fost nevoie decât s-o văd pe Lucy ca să-mi amintesc de câte zeci de ori mâncasem din porţiile împărţite de ea la East River. M-a făcut să-mi amintesc focul fumegând, pinii, apusul reflectându-se în lacurile din apropiere. Şi toate trei – de fapt, toţi copiii – ne priveau de parcă i-am fi orbit.

— Îmi pare rău, a spus Kylie. Nu mi-am dat seama că eşti tu, altminteri n-aş fi tras, doar că noi… urmăritorii, şi soldaţii, şi toate alea…

L-am auzit pe Cole în spatele meu, oftând adânc.

— Trebuie să găsim altă maşină, a spus el. Nu-i aşa?

Cinci

Cu toate speranţele pe care le nutrisem s-o găsim, nu sunt sigură că m-am gândit fie şi numai pentru o clipă ce se va întâmpla cu Zu dacă reuşeam. Dar a devenit limpede, din momentul în care a văzut-o Liam, că acesta era singurul gând pe care-l avea în minte.

— Am crezut că ai fost şi tu în casa unchiului ei, i-am spus. Ce s-a întâmplat? Ai plecat?

— El nu a fost acolo. Am fi rămas oricum, dar s-a întâmplat… un incident, imediat după ce am ajuns noi acolo, mi-a explicat Kylie, mergând alături de mine.

Copacii s-au retras pentru a face loc unui mic luminiş, înconjurat de întuneric. Când ne-au auzit maşinile au stins focurile, dar în luminiş se simţea încă miros de fum.

— Ce fel de incident? a întrebat Liam.

— Unul nasol. Era acolo un tip, s-a dovedit că era băiat bun. Ăsta… lasă, nu contează.

Kylie a dat din căpşorul ei cu bucle negre şi a netezit poalele cămăşii rupte.

— De atunci ne-am mutat din oraş în oraş. Când am văzut semnele de pe drum le-am urmat, sperând că o să găsim şi alţi copii, dar nici lor nu le era mai bine.

Am căscat larg ochii la vederea corturilor ude fleaşcă pe care le improvizaseră din cearşafuri şi a conservelor vechi şi galeţilor pe care le lăsaseră afară ca să strângă apă.

— Aţi venit cu maşina până aici, nu? a întrebat Liam.

Unde aţi ascuns-o?

— În spatele magaziei de după casă.

Kyiie a încercat să-şi stoarcă bluza, fără prea mult succes. Ceilalţi din jurul ei păreau într-o ceaţă. Nu recunoşteam pe nimeni. Lucy îmi zisese la repezeală ca doi dintre ei, Tommy şi Pat, părăsiseră East River cu câteva luni înainte să sosim noi. Ceilalţi trei membri ai tribului lor se separaseră când drumul devenise prea dificil şi nu mai auziseră de ei de atunci încoace. Ceilalţi zece adolescenţi, toţi în jur de cincisprezece ani, fuseseră culeşi de pe drum, în timp ce străbătuseră ţinutul.

Tommy era slab şi deşirat, precum ceilalţi trei care-l flancau, şi avea o claie îngrozitoare de par roşcat, pe care o ascunsese aproape de tot sub un fes. Pat era cam cu un cap mai scund, mergea şi vorbea cu o energie frenetică, înnebunitoare, ceea ce făcea imposibil să poţi ţine pasul cu el.

— Ei bine… a spus Cole, privind spre tabăra de-a dreptul trista înjghebată alături. Nu se poate spune că n-aţi încercat.

— Ma întrebam…

Lucy a păşit în faţa noastră, cu părul ei blond, împletit, jucându-i pe umeri. Purta un hanorac mult prea mare, mărimea 49, şi colanţi negri, deşiraţi în dreptul genunchilor.

— Voi ce căutaţi pe-aici? Când aţi plecat de la East River?

Oh, fir-ar să fie… sigur că nu aveau de unde să ştie. Nu au avut de unde să afle. M-am uitat spre Liam, dar el se uita în jos, spre Zu, care stătea atârnată de braţul lui.

— Să lăsăm poveştile pentru mai târziu, a spus Cole. Împachetaţi ce vreţi să luaţi cu voi.

— Stai aşa, ce zici? a spus Liam. Aşteaptă! Nici măcar n-au aflat în ce se bagă.

Cole şi-a dat ochii peste cap şi s-a întors iar spre ceilalţi copii, împreunându-şi mâinile.

— O să vă explic. Am făcut parte dintr-un grup numit Liga

Copiilor. Apoi, preşedintele s-a hotărât să ne distrugă pe noi, Coaliţia Federală şi întreg Los Angelesul. Acum ne îndreptăm spre nord să ne punem din nou pe picioare şi să ne dăm seama de vreo metodă nouă şi distractivă de a-l pune cu botul pe labe. Întrebări?

Tommy a ridicat mâna:

— Au distrus Los Angelesul? Adică, la propriu?

— Nu cred că mai vorbim la figurat de ceva vreme, nu? a spus Cole. Oraşul este un morman incendiat de moloz. Sunteţi bine-veniţi să vă aşezaţi tabăra aici, dar armata are controlul asupra frontierelor şi autostrăzilor şi este posibil să fi căpătat noi puteri absolute asupra resurselor de benzină şi hrană. Ceea ce înseamnă că viaţa ar putea să devină cu mult mai al dracului de dură dacă nu vă găsiţi un loc sigur.

Cred că bieţii copii erau prea şocaţi ca să mai plângă. Schimbau priviri uluite, încercând, în mod evident, să proceseze informaţiile.

Nici înfometarea nu ajută prea mult în privinţa asta, mi-am spus, văzând felul în care ploaia făcuse ca tricoul lui Kylie să-i rămână spânzurat pe oasele ascuţite ale şoldurilor.

— Şi acolo unde mergem este loc sigur? a întrebat Pat.

— Spune-le adevărul, a zis Liam, tăios. Ar putea fi un loc sigur, ferit, dar vom fi mereu nişte ţinte. N-ai făcut niciodată nimic doar pe ochi frumoşi, Cole, aşa că ia spune, care-i şmecheria? Vin cu noi şi vor fi nevoiţi să se lupte? Va trebui să muncească pentru un pat şi o farfurie cu mâncare?

— Păi, realist vorbind, probabil o să fim toţi în saci de dormit, a răspuns Cole, clocotind de iritare la fiecare cuvânt, dar nu, nu-i nicio şmecherie. Dacă vor să se antreneze, atunci o să-i antrenăm. Dacă vor să lupte, atunci cine naiba sunt eu ca să-i opresc? Dar am sentimentul că şi ei sunt la fel de interesaţi să afle ce a cauzat NIAA şi să afle mai multe despre aşa-zisul tratament. Şi *mai* am şi senzaţia că o să fie strânşi rău cu uşa să găsească un alt grup doritor să-i ajute să se întoarcă la părinţii lor.

— Nu-i manipula în ideea că asta este…

— Asta este ce? am întrebat în linişte, trăgându-l deoparte. O modalitate ca ei să supravieţuiască? Liam… m-am prins, e periculos să te lupţi, dar stilul ăsta de viaţă este el însuşi periculos, nu-i aşa? Să fii bolnav şi flămând, şi mereu pe fugă? Nu trebuie să stea pe viaţă la Fermă. Putem să-i lăsăm să plece odată ce găsim un sistem sigur pentru ei, dacă-şi doresc lucrul ăsta.

Părea îndurerat; dacă fusese îngrijorat de moarte de faptul că sunt luată prizonieră de Ligă, care erau şansele să accepte lucrul ăsta în ceea ce o privea pe Zu? Indiferent cât de mult ar fi vrut să vadă lagărele eliberate, să obţină un tratament adevărat, primul lui instinct era întotdeauna să apuce pe drumul cel mai sigur pentru oamenii la care ţinea cel mai mult.

— Când se vor termina toate astea, am spus, cu ochii spre locul unde Cole îi ajuta pe copiii nerăbdători să-şi facă bagajele, o să putem merge unde vrem noi. Nu merită? S-o avem cu noi acum este singurul mod în care putem fi siguri că se află în siguranţă. Putem avea grijă de ea.

În primul rând, n-ar fi trebuit niciodată s-o lăsăm să plece.

A lăsat să-i scape un oftat.

— Hei, Zu, cum ţi-ar fi să ne ajuţi să stârnim un mic război?

Ea s-a uitat întâi la el, apoi la mine, încruntându-şi sprâncenele ca să analizeze mai bine situaţia. Apoi a ridicat din umeri, ca şi când ar fi spus: *Sigur. N-am altceva mai bun de făcut.*

— În regulă.

Liam a rostit aceste cuvinte în finalul unui oftat şi am simţit că odată cu el mi s-a eliberat toată tensiunea din corp. Cu un braţ pe umărul meu şi cu celălalt pe umărul lui Zu, ne-am îndreptat împreună, printre copaci, spre locul unde aşteptau ceilalţi. Familiaritatea aceasta era dătătoare de certitudini – de parcă aş fi fost readusă iar la viaţă.

— În regulă.

Când am ajuns din nou la maşini, i-am găsit pe Grasu şi Vida, care se sprijineau de camionetă. Dar în timp ce Grasu se legăna înainte şi înapoi pe vârfuri, bombardând-o pe Zu cu sute de întrebări, la care ea n-avea nicio şansă să răspundă, Vida i-a aruncat o privire, şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a îndreptat spre noi.

— Hei, Vi, asta e…

Nu s-a oprit, nu m-a lăsat să termin, nu a dat mâna cu Zu, când aceasta i-a întins-o ca să o strângă. Ochii Videi au aruncat scântei când mi-au întâlnit privirea, iar acuzaţia din ei era tot atât de tăcută pe cât de nefondată. Maxilarele i se încleştaseră din cauza veninului pe care era evident că se luptă să-l ţină înăuntru.

— Acum putem să plecăm din nenorocita asta de groapă de gunoi?

Şi aşa, din senin, sentimentul de siguranţă s-a risipit, în locul lui s-a strecurat o nelinişte bolnăvicioasă, sfâşiindu-mi atenţia în două. Jumătate din mine voia să meargă după ea, în pădure, iar cealaltă jumătate, mai zgomotoasă, mai pretenţioasă, voia să rămân exact unde eram, prizonieră fericită în iubirea pentru cei trei oameni care mă înconjurau. Inima mi s-a umplut de iubirea asta atunci când Zu şi-a încolăcit încă o dată braţele în jurul pieptului îngust al lui Grasu, iar el a bătut-o uşor pe creştet, în felul acela ciudat al lui.

Liam a plecat după umbra Videi, care dispărea în întuneric. Când s-a întors, am văzut întrebarea din ochii lui; propria-mi confuzie, reflectată.

Dar n-aveam nicio idee de ce era Vida furioasă.

Am ajuns în Lodi mult după miezul nopţii, când luna începuse deja să alunece în jos, spre punctul vestic al orizontului. Dormisem din bucăţi vreo patru ore în total, dar nu mă simţeam deloc mai bine. Călătorind numai pe drumuri lăturalnice, măturând California de la sud la nord în ritm de excursionişti, adăugaserăm încă patru ore unei călătorii deja lungi plus încă o oră, cât ne-a luat ca să mai găsim o maşină şi benzină suficientă să mergem mai departe; rotund, am ajuns cam la zece ore. Parca eram prinşi într-un fel de realitate în care timpul se dilata şi se contracta simultan; minutele zburau, însă erau nenumărate. Acel du-te-vino năvalnic de nelinişte şi frică mă invada şi mă părăsea, şi m-am surprins înălţând în tăcere rugi disperate să-i găsim pe Cate şi pe ceilalţi aşteptându-ne. Ziua trecuse deja prea bine şi ştiam fără greş că trebuie să mă aştept la respectarea unui soi de tipar. Viaţa avea obiceiul enervant de a mă ridica doar ca să mă arunce apoi la pământ.

Oraşul era mai provincial decât mă aşteptasem, cel puţin la periferie. Am văzut câmpuri pustii, care fuseseră poate cândva întinderi de viţă-de-vie, dar fuseseră lăsate să se ofilească şi să moară în umbra unui şir de depozite lungi, argintii.

— Aici este, a spus Cole, ridicând mâna de pe volan ca să ne arate. Am fost surprinsă că făcea diferenţa între ele, mai ales că mie mi se păreau la fel, în special în întuneric.

— Ei sunt aici?

— O să ştim într-o clipă.

Când am ajuns la marginea oraşului, cerul înflorise deja în culoarea palidă a lavandei, iar micul nostru şir de maşini părea o paradă pe străzile pustii. Starea lui Cole se schimba iar; bătea darabana tot mai repede şi mai ascuţit, încetinind ca să bage maşina într-un vechi magazin de automobile la mâna a doua. A îndreptat-o spre un loc liber, acoperit, chiar lângă o dubiţă veche de exterminator şi camioneta unei companii de electricitate.

Nu este un magazin de automobile la mâna a doua, m-am gândit. *Sau nu mai este acum.*

— OK, Preţioaso.

Cole a tras adânc aer în piept şi s-a uitat în sus, spre capotă, murmurând câteva cuvinte pe care nu le-am putut auzi.

— Sunteţi gata?

— Cu el ce facem? am întrebat, arătând din cap spre momâia de Clancy.

— Lasă-l acolo deocamdată. Tocmai i-am administrat o altă doză. O să mă întorc să-l iau după ce ne asigurăm că totul e în regulă.

Nu părea cea mai bună idee, dar eram atât de obosită, încât m-am surprins dând din cap oricum, prea ostenită ca să mă mai împotrivesc. În plus, tipul respira încă încet şi ritmic, aplecat de la mijloc şi în afara

razei vizuale. De data asta, eu am fost cea care a verificat de două ori să aibă mâinile şi picioarele bine legate. Părea că acesta era ultimul gând complet şi coerent pe care îl puteam avea.

Când am coborât, am simţit că tot trupul mă doare de epuizare; simţeam gustul oboselii în fundul gâtului, în consistenţa apoasă pe care o căpătaseră ochii mei. Liam m-a găsit imediat şi a aruncat o privire interogativă în direcţia camionetei. I-am făcut semn s-o lase aşa şi m-am sprijinit de el, când m-a îmbrăţişat. Tot încercam să-i număr pe copii, începând de fiecare dată cu Zu şi Hina, dar se pare că nu reuşeam să trec de zece, căci uitam unde am rămas şi trebuia s-o iau de la capăt. M-am concentrat asupra unui singur lucru, vocea lui Grasu bombardând-o pe Vida cu întrebare după întrebare în legătură cu formele înceţoşate din jurul lui; mă ajuta să rămân alertă, dar creierului meu tot îi lua mult prea mult ca să înţeleagă de ce stăteam în afara unui soi de bar, învârtindu-ne pe la uşă.

Liam mi-a urmărit privirea.

— Nu i-a spus nici măcar un cuvânt lui Zu, a zis el în şoaptă. Ştiu că nu e vreo pisicoasă, dar e normal comportamentul ăsta? Pentru că, dacă va continua să se poarte aşa, o să am o problemă.

M-am uitat iar spre Vida.

— Îi ia un timp să se încălzească. O să vorbesc eu cu ea.

Cole s-a uitat pe una dintre ferestre, ignorând indicatorul electric DESCHIS, acum stins. Expirând adânc, a încercat uşa de la Smiley's Pub. Era încuiată.

— Ăsta e un bar? a şoptit Grasu în spatele meu. Avem voie să intrăm? Nu am împlinit douăzeci şi unu de ani.

— Oh, bunicuţo, a oftat Vida. Da' chiar n-aş putea.

M-am uitat prin fereastra din faţă. Înăuntru era o grămadă de lemne deschise la culoare, lustruite, rafturi goale în spatele tejghelei şi vinilin roşu, acolo unde trebuie să fi fost canapelele. Postere cu trupe vechi de rock clasic erau îndesate printre imagini cu femei în costume de baie sumare lenevind în maşini sport.

— Trebuie să spargem încuietoarea? l-am întrebat pe Cole.

— Nee. Doar verificam să văd dacă mai folosesc încă bomba asta ca acoperire. Intrarea în Fermă este prin spatele barului.

Am fost confuză pentru o secundă, gândindu-mă că se referă la tejgheaua dinăuntru. Dar Cole a coborât de pe bordură şi s-a aventurat spre aleea mică dintre Smiley's Pub şi magazinul gol de alături. Ne-am înşiruit în spatele lui, păşind printre pubele de gunoi şi stive de lăzi goale, până când am ajuns la uşa din spate. Cole a mers direct spre ea şi a apăsat şase numere pe tastatura electronică de la intrare. Aceasta a licărit, a piuit şi uşa s-a dat într-o parte, lăsând la vedere ceea ce părea o încăpere de serviciu obişnuită. De-a lungul fiecărui perete erau înşiruite rafturi, cele mai multe dintre ele goale.

— O să fie un drum lung, în coborâre, a spus Cole peste umăr. Are cineva rău de înălţime? Vă este frică de întuneric? Nee, sigur că nu. Doar sunteţi din lagăre. Doar să fiţi atenţi, aţi înţeles?

Un drum lung, în coborâre. Dumnezeule – iar un tunel subteran? Fac pariu că e şi unul lung, gândindu-mă că suntem destul de departe de clădirea principală a Fermei, pe care n-o mai puteam vedea din faţă de la Smiley's Pub. Şi la CG în Los Angeles avuseserăm un sistem de acces asemănător. Punctul de intrare era garajul, care te ducea cu liftul spre ceea ce numeam Tubul. Tunelul ăla era infernal, cu scursurile lui duhnind îngrozitor şi cu pereţii mustind de zoaie, aproape că te aşteptai să-l întâlneşti pe diavol în persoană la capătul celălalt.

Ca să ajungem la trapa care se deschidea spre tunelul către Fermă, a trebuit să ne înghesuim cu toţii în micuţul dormitor amenajat în spatele barului şi să ridicăm patul şi covorul de sub el. Atunci când Cole a ridicat trapa, ne-a izbit un val de aer rece, statut.

— Mişto, au zis Tommy şi Pat, aplecându-se să se uite în jos, în spaţiul vag luminat. Kylie s-a strâmbat în direcţia lui Lucy, dar a fost a treia care a coborât după Cole. Au urmat cei mai mulţi dintre puşti, prea obosiţi ca să se întrebe serios ce se întâmplă sau unde erau duşi. Pentru cei mai mici a fost mai greu. Zu şi Hina erau reflecţia perfectă a epuizării complete şi totale. Se clătinau pe picioare de parcă ar fi dat pe gât câteva pahare, la bar, şi nu-şi puteau ţine ochii fixaţi asupra lui Liam, chiar dacă le ajuta să navigheze pe buza scării. Liam şi cu mine a trebuit s-o ajutăm apoi pe Vida să-l aducă jos pe Grasu, aproape orb, incredibil de urâcios. Apoi a fost rândul lui.

Ştiam că acea frică pe care o simţeam în spatele meu, ţinându-mi cuţitul la gât, era iraţională. Ştiam că nu suntem atacaţi, că erau deja copii pe drum şi erau bine, că trebuia s-o apuc şi eu pe acolo dacă voiam să ajung la Fermă. Ştiam toate lucrurile astea. Însă tot nu mă puteam mişca.

Liam mi-a văzut expresia de pe faţă şi şi-a zugrăvit pe chip un zâmbet liniştitor. În ciuda tuturor lucrurilor nespuse dintre noi, îmi putea simţi fiecare temere. Şi-a trecut o mână prin părul meu, iar cu cealaltă palmă mi-a prins faţa şi m-a sărutat pe tâmplă.

— Un alt tunel, o altă destinaţie, un alt final, mi-a promis el. În regulă?

Am înghiţit în sec şi am încercat să aprob din cap, în timp ce el a pornit în jos, pe scară. În momentul în care creştetul lui blond a dispărut, am simţit că mi se încreţeşte pielea pe oase şi mi se strânge stomacul. *Un alt final.* Am răsucit cuvintele în minte. *Un final.*

Era abia începutul lui.

M-am îndreptat, netezindu-mi coada pe umăr, şi am făcut primul pas. Al doilea. Al treilea. Am încercat să nu mă gândesc la felul în care

întunericul părea că izvorăşte de peste tot din jurul meu, înghiţindumă. Exact în momentul în care am crezut că o să cobor o veşnicie, am simţit sub picioare teren solid.

Restul dimineţii a luat o turnură stranie, aproape ireală. Tunelul era luminat cu şiruri de beculeţe de Crăciun, unele dintre ele pâlpâind, altele moarte complet, şi doar câteva dezvăluind cu adevărat câte o bucată din potecă, din când în când. Totul era din ciment auster, neiertător.

Tavanul jos şi pereţii înguşti amplificau sunetul fiecărei voci, purtând înapoi prin întuneric şoapte şi suspine, ca pe nişte stafii. Am tras în piept respiraţie după respiraţie, superficiale şi mici, simţind cum sângele începe să-mi pulseze în zvâcniri uşoare în spatele urechilor. Locul ăsta chiar fusese prototipul pentru CG din Los Angeles – la o scară mult mai mică şi parţial la suprafaţă, după spusele lui Cole, dar suficient de asemănător cât să mă facă să mă cutremur.

Mintea mea se juca de-a prinselea cu suspinele şi sunetele din jur, filtrând totul prin lentile opace. Mă simţeam de parcă aş fi văzut întâmplându-se totul prin amintirile altcuiva. Mirosul hainelor umede, transpirate. Un mormăit de durere al Videi. Expresia sumbră, lipsită de speranţă, a lui Grasu, când se holba în întuneric. Zu, căţărată în spatele lui Liam, cu braţele încolăcite pe gâtul lui, în timp ce el o cară. Am mers aşa atât de mult, încât au fost momente când am uitat încotro ne îndreptăm.

Mult în faţa noastră, Cole a urcat pe o scară mobilă şi a bătut în ceva de metal – un pătrat mare, ruginit, care trebuie să fi fost o uşă. Pe partea dinspre tunel nu erau mânere. Trebuia ca de pe partea cealaltă cineva să ne deschidă şi să ne lase să intrăm.

— Dacă nu-i nimeni aici? l-am auzit pe Grasu întrebând.

De dragul inimii mele, m-am prefăcut că nu l-am auzit deloc.

Cole a bătut cu pumnul pentru încă un minut, până când copiii s-au aglomerat în spatele lui şi au început să bată şi ei.

Nu-i nimeni aici, m-am gândit. *N-au reuşit.*

Nu puteam nici să respir. Nu mai aveam unde să mergem – pereţii erau atât de strâmţi în ambele părţi, iar copii din spatele meu îmi blocau drumul. Am simţit braţul lui Liam pe umeri, dar greutatea din piept a început să mă apese şi mai tare. M-am călcat singură pe picioare încercând să dau înapoi chiar în momentul în care s-a auzit un bubuit puternic, iar poteca a fost inundată de lumină.

Cate?

Mi-am ferit ochii, încercând să-mi dau seama al cui chip era, când l-am auzit pe Cole cântând:

— Hello, Dolly!

— Oh, *Dumnezeule*!

În vocea aceea era o undă slabă de accent – poate New York? New

Jersey.

— Grăbiţi-vă, haideţi încoace! Dumnezeule mare! Am crezut… am fost îngrijoraţi că trebuie să mergem să vă găsim.

Liam ne-a condus sus, pe scări, spre lumină. Nici nu-mi dădusem seama cât de frig era până când n-am simţit venind spre noi un val delicat de căldură. Am păşit înăuntru, clipind din cauza şuvoiului de lumină incandescentă care venea de sus.

Trecând printre noi, Dolly a slobozit un oftat exasperat, iar când a ajuns în dreptul meu şi al lui Liam, a clipit nedumerită. Şi-a mutat privirea de la Liam la Cole.

— Oh, Doamne, mai e un exemplar din tine? Cum a reuşit lumea să supravieţuiască atât de mult?

— Un noroc chior, a spus Cole. E cineva pe-aici?

Dolly a ezitat vizibil.

— Păi… nu prea.

— Cate?

Vida scăpase întrebarea, într-o izbucnire de speranţă pura.

— Conner este foarte bine. E disperată de grija pentru fiecare.

Braţul lui Liam s-a strâns pe lângă mine, în timp ce mă privea, iar chipul lui arata că este atât de încântat pentru mine, încât atunci când m-am sprijinit de el, zâmbetul şters de pe faţa mea a fost aproape un reflex. M-a surprins, totuşi, că primul sentiment care a venit să umple golul lăsat în urmă de frica ce se evaporase nu era euforie sau uşurare. Acestea au venit abia după ce o durere bruscă, ascuţită, a izbucnit dinăuntrul meu. *Ea nu ştie.* Cate supravieţuise, reuşise să ajungă până aici în ciuda sorţilor îngrozitor de potrivnici, şi aştepta. Singurul mesaj pe care i l-ar putea da Dolly ar fi că suntem aici; n-ar avea de unde să ştie despre Jude. Trebuia să mă abţin să mă arunc înainte ca s-o îmbrăţişez şi să plâng, până când aveam să-i spun. *Ea nu ştie nimic.*

Şi acum va afla.

— Ce vrei să spui cu „nu prea”? a întrebat Cole, privind în jur. Zece dintre voi au venit aici, să deschidă, nu? Iar Conner a adus cu ea zeci…

Pantofii sport ai lui Dolly au scos un sunet slab, când femeia s-a foit stânjenită. A fost salvată de la răspuns de sunetul unor tălpi goale pe gresie. Inima mi-a sărit în gât când am zărit o coamă blondă ivindu-se de după colţ, în viteză – Cate.

Vida s-a repezit spre ea, dărâmându-i pe copiii care-i stăteau în cale, şi aproape că s-au prăvălit amândouă la pământ.

— Îmi pare rău, îmi pare atât de rău, spune Cate, doar că eram în afara zonei atacate şi n-am mai putut să ne întoarcem prin toate baricadele alea pe care le ridicaseră…

Cate s-a uitat peste umărul Videi, spre locul în care mă aflam, şi un zâmbet de uşurare i-a apărut pe chip, când mi-a întâlnit privirea.

Oh, Dumnezeule, oh, Dumnezeule mare, nu ştie… nu puteam să vorbesc, nu puteam să mă mişc. Căldura îmi năvălise pe sub piele, transpiraţia scotea vina, ruşinea, furia şi tristeţea prin fiecare por. Şi, dintr-odată, ea nu s-a mai uitat nici la noi, ci la spaţiul gol de lângă mine. S-a uitat prin toată sala, cu ochii alunecând de la o persoană la alta, în tot timpul ăsta ţinând-o pe Vida strâns lângă ea. Se uita după el.

În cele din urmă, n-a mai trebuit să spun nimic. Trebuie să fi înţeles din prima secundă în care mi-a văzut chipul.

Liam mi-a găsit mâna şi m-a prins strâns de degete; m-a tras într-o parte şi m-a adus mai aproape de el. Mi-am apăsat obrazul pe umărul lui bun, ascultându-i inima care-mi bătea în ureche, încercând să-mi recapăt respiraţia şi să opresc lacrimile care curgeau în neştire.

— Ce ziceţi…

Dolly a pus o mână pe umărul lui Tommy.

— Ce-aţi zice voi să vă arăt unde sunt băile şi dormitoarele? Toate camerele sunt deschise. Puteţi s-o alegeţi pe cea care vă place. Va trebui să găsim mâine nişte cearşafuri şi pături, îmi pare rău.

— Ce s-a întâmplat cu aşternuturile? a întrebat Cole, cu voce joasă.

— Le-au luat.

Dolly a ridicat din umăr şi a aruncat o privire de la el spre copii şi înapoi spre el, şi în cele din urmă Cole a încetat să mai pună întrebări.

Femeia ne-a condus printr-un alt coridor de un alb strălucitor, în care luminile din tavan înălbeau pielea tuturor, făcând ca mizeria şi jegul să fie mult mai vizibile. Pozele de pe perete au fluturat când atât de multe trupuri au trecut pe lângă ele. Mirosul ascuţit de clor. O încăpere mare, cam cât sala de sport dintr-o şcoală, larg deschisă şi aşternută cu saci de dormit şi lenjerie.

Odihnă, m-am gândit, *în sfârşit, pot să mă opresc*.

— Hei, Preţioaso, a spus Cole. Poţi să vii cu noi un minut? Vreau s-o informez pe Cate, ca să aibă şi ea o privire de ansamblu.

Strânsoarea lui Liam s-a înteţit şi aproape că am refuzat – nu-mi dădeam seama cum aş putea să dau ochii cu Cate înainte de a-mi încărca bateriile. Dar el şi cu mine eram împreună în treaba asta. Şi voiam să aflu unde sunt ceilalţi agenţi.

— Mă întorc într-o secundă, i-am spus lui Liam. Alege o cameră bună pentru noi.

— În regulă… a început el nesigur, dar i-a urmat pe ceilalţi pe scări, aruncând o singură ultimă privire peste umăr.

Cole a dat din cap spre mine, să intrăm în camera din stânga deschiderii spre tunel, însă am rămas o secundă pe loc, încercând să privesc mai bine în jur. Şi am fost… deloc impresionată.

În Los Angeles, CG avea un fel de înfăţişare dărăpănată, ca şi cum cineva ar fi săpat o groapă adâncă, ar fi turnat în ea nişte beton şi ar fi

adus acolo dale desperecheate, birouri şi mese, ca să decoreze. Becurile şi ţevile atârnau dezgolite deasupra capetelor noastre şi nu ne puteam baza niciodată că o să avem apă caldă. Dar Ferma arăta de parcă ar fi fost un loc părăsit. În ciuda faptului că agenţii ajunseseră aici de cel puţin o săptămână, podeaua era acoperită de nori de praf gri şi murdărie. Clanţele atârnau şleampete şi rupte. De pe pereţi se cojea vopseaua şi unele uşi aveau lemnul crăpat. Becurile erau fie arse, fie lipseau cu desăvârşire, lăsând la nimereală în întuneric porţiuni întregi din hol. Panourile tavanului se fărâmiţau, transformându-se în praf; bucăţi întregi din tavan căzuseră pe jos şi fuseseră doar împinse mai încolo. Era ca şi când nu i-ar fi păsat nimănui; un val de nelinişte mi-a trecut prin vine când mi-am dat seama de asta. Aşa te porţi cu un loc în care n-ai deloc intenţia să rămâi. Să-l deţii.

— *… este un căcat! Asta-i un mare căcat!*

Vocea Videi a strigat după mine din camera în care erau şi ceilalţi. Am intrat şi am trântit uşa după mine, cu putere, aproape să dărâm un perete întreg de dulapuri cu sertare. Încăperea era mare doar cât să încapă în ea un birou, trei scaune şi câteva hărţi înrămate ale Statelor Unite.

Ăsta trebuie să fi fost biroul lui Alban, mi-am spus, *pe când era încă aici.* Nu era nici pe departe sufocat cu prostii de toate felurile, ca biroul de la CG, dar unele detalii, precum steagul american lalâu atârnat pe un perete, aduceau cu siguranţă aminte de el.

— Îndată ce au ieşit din Los Angeles, Sen a contactat Ferma şi le-a spus că se îndreaptă spre Kansas, mi-a explicat Cole, sprijinit de birou.

Alături de el, Cate stătea cu faţa întoarsă, cu braţele încrucişate strâns peste piept, în mod sigur cu gândul în altă parte. Vida se plimba de colo-colo în spaţiul strâmt, cu mâinile la gură.

— Şi au plecat cu toţii, am spus eu, terminând raţionamentul.

Fir-ar al dracului. Cole fusese convins că agenţii care plecaseră din CG alături de Cate, ca să caute o modalitate de transport pentru noi, îi erau măcar loiali lui Cate, dacă nu altceva, ca să rămână împreună cu ea şi să ne ajute.

— Şi au luat cu ei cam tot ce nu era fixat aici, inclusiv cea mai mare parte din hrană, a spus Cole.

Am fost surprinsă de cât de calm părea.

— Cate şi Dolly urmau să plece în căutarea noastră – se pare că ai reuşit să le vinzi ideea că mergem în Kansas. Va trebui să începem de la zero cu reconstruirea locului ăstuia, dar se poate face.

Cate a ridicat privirea.

— Cum adică, ea le-a „vândut”?

— Tu *ştiai,* a spus Vida, cu un ton aspru în voce. Tu i-ai trimis acolo?

Am ridicat mâinile şi m-am abţinut din răsputeri să nu mă proptesc cu spatele în uşă şi să fug cât de departe puteam de privirile acelea furioase.

— Da, eu i-am trimis. I-am influenţat, îndreptându-i direct spre Kansas, astfel încât să putem să ajungem pe cont propriu undeva, în afara statului. Ar fi trebuit să mă asigur totuşi că nu-i vor contacta pe agenţi înainte de a ajunge noi aici.

— Ce mama *dracului*? Vida clocotea.

— Şi eu sunt de-aceeaşi părere, a spus Cate, reducându-l pe Cole la tăcere cu o privire îngheţată. Explică-ne ce sperai, mai exact, să rezolvi cu asta.

— Ah, păi ce zici de încercarea de a salva vieţile copiilor ălora? i-a aruncat Cole înapoi, după care şi-a sprijinit palmele pe genunchi. Vrei să ştii ce plănuia prietena ta Sen? Urma să-i împartă pe copii în mai multe maşini, să-i ducă suficient de departe de Los Angeles, încât să creadă că sunt în siguranţă şi apoi să-i predea pentru banii de recompensă.

Deşi părea imposibil, Cate a pălit şi mai mult. Vida, în fine, s-a oprit din măsurat camera.

— N-aveai de unde să ştii… a început Cate.

— Am văzut-o în mintea ei, am spus, învelind cuvintele în acidul pe care-l simţeam urcând din stomac. Plănuise totul, minut cu minut. Voia banii ca să poată cumpăra arme şi explozibil de pe piaţa neagră. Voiau să ajungă la Washington, D.C. Oricum, n-aveau nicio intenţie să ne ajute să eliberăm lagărele.

— Planul ne-a mers aşa cum am vrut, a spus Cole. În cea mai mare parte. Nu te mai căca pe tine, Conner. N-a fost nimeni rănit. Este o rezolvare curată. Faptul că ceilalţi agenţi au plecat nu face decât să demonstreze că instinctele noastre au fost bune. Nimeni nu vrea să-i ajute pe copii. Măcar aşa ne-a rămas Ferma şi i-am zăpăcit în legătură cu planurile noastre. Dacă se opresc sau sunt prinşi de prietenii preşedintelui Gray, o să le dea informaţii greşite despre noi. Asta este baza potrivită de operaţii pentru *noi,* nu pentru ei. Este linişte, avem curent electric şi apa, iar acum şi o grămadă de spaţiu în care să lucrăm.

— Da, şi ia uite ce nu avem! a explodat Cate, în cele din urmă. Faţa palidă i se înroşise şi abia dacă reuşea să-şi ţină în frâu furia care o făcea să tremure.

— Ai trimis la mama naibii profesionişti antrenaţi, cei care ar fi putut conduce atacurile alea pe care vrei tu să le dai asupra lagărelor, cei care i-ar fi putut proteja pe copiii ăştia! Poate că ar fi trebuit să petrecem ceva timp ca să-i convingem să vină de partea noastră, nu să-i manipulăm mental, ca să-i facem să creadă că a fost ideea lor să meargă acolo. Şi cum *ai îndrăznit* să iei decizia asta fără să mă

consulţi? Nici nu pot…

A dat din cap şi m-a ţintuit cu o privire atât de severă, încât a trebuit să mă uit în altă parte.

— Ruby, ce se întâmplă *aici*?

— Încetează, Conner, a spus Cole, cu o uşoară asprime în voce. Planul este să-i antrenăm pe copii să se lupte. Să le dăm putere şi responsabilitate.

— Să-ţi dai ţie putere, l-a corectat Cate tăioasă, şi dacă Vida n-ar fi fost în cameră, n-am nicio idee ce ar fi răspuns Cole la una ca asta. A încleştat pumnii pe lângă corp.

— Am priceput, Cole… chiar am priceput. Dar nu aşa trebuie făcut. Au luat serverele computerelor. Am un *singur* laptop, şi asta numai pentru că l-am adus aseară la mine în secţiune ca să lucrez ceva şi l-am ascuns când i-am auzit că încep să vorbească despre plecare. O să ne lase în afara sistemului. Ce-o să facem atunci? Ai aruncat în aer toate podurile şi ne-ai lăsat fără posibilitatea de a ne întoarce din drum.

Liga petrecuse cea mai mare parte din ultima decadă construind o reţea de informaţii despre orice: localizări ale foştilor politicieni, accesul la bazele de date ale urmăritorilor şi ale FSP, planuri ale clădirilor, închisori neoficiale. Mă bizuiam să am acces la ele, ca să le folosesc în unele sau în toate atacurile asupra lagărelor. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru puţinele fotografii cu lagărele pe care sateliţii le surprinseseră vreodată.

— Verzii pot sparge reţeaua Ligii, nici nu se pune problema, a spus Cole. Ei sunt cei care au construit-o. Şi mi-am luat măsuri ca să mă asigur că putem copia rezultatele cercetărilor pentru tratament. Singura mea întrebare este unde se află stickul cu informaţii pe care l-am furat de la Corporaţia Leda. Cel cu studiul despre ceea ce a cauzat NIAA?

Cate şi-a încleştat maxilarele, privind în depărtare. Gâtul i s-a umflat când a înghiţit în sec într-o tăcere suficient de lunga, încât să simt cum mă cuprinde gheara unei frici reci.

— Este la gunoi. Nu ajunseserăm îndeajuns de departe de oraş, când a trecut IEM. A fost şters complet… îmi pare rău. Aş fi vrut…

A dat din cap şi a tăcut.

Auzind-o, m-am aşezat cu greutate pe unul dintre scaune, simţindu-mă tot mai mult de parcă aş fi traversat un tunel lung în direcţia opusa faţă de toţi ceilalţi. Abia dacă l-am auzit pe Cole scoţând un sarcastic: *„Oh, minunat”*. Nici n-am văzut-o pe Cate ridicându-se şi trecând pe lângă mine, spre uşă.

— Unde te duci? a întrebat-o Cole. Lasă-i pe copii să mai doarmă un pic.

— Nu mă duc la copii, a răspuns ea cu răceala. Ma duc după

ceilalţi agenţi, ca să repar porcăria în care ne-ai băgat tu. Să-i aduc înapoi, ca să putem lucra împreună la treaba asta.

Răceala din tonul ei m-a pătruns în tot corpul, până la oase. N-o mai văzusem niciodată aşa sau, cel puţin, nu simţisem niciodată pe pielea mea întreaga forţa a supărării ei. Dar şi eu eram mânioasă – eram furioasă. Ne părăsise, nu fusese acolo când am avut nevoie de ea, iar eu am făcut ce am putut mai bine pentru ca toată lumea sa supravieţuiască.

— Vrei să-i aduci înapoi? am întrebat-o. Pe care dintre ei? Pe cei care te-au abandonat la primul semn ca să se joace de-a teroriştii; sau pe cei care voiau să ne dea pe mâna FSP?

Cate n-a putut nici măcar să se uite la mine.

— Sunt sigură că trebuie să fi fost vreo neînţelegere…

— Ai dreptate, i-am spus, am înţeles eu greşit refuzul tău de a accepta cine sunt de fapt agenţii ăştia…

— Ruby! a mârâit Vida. Taci dracului din…

— Nu ştiu de câte dovezi mai ai nevoie, dar agenţilor ălora nu le-a păsat niciodată de Liga în care ai intrat tu, singura căreia i-a păsat vreodată cu adevărat de copiii încă prizonieri în lagăre – copii care mor încă, în fiecare zi, din cauza unei chestii pentru care suntem pe cale să găsim un tratament. Nu avem nevoie de ei! Nu avem nevoie să distrugă ce încercam să facem aici! *Trezeşte-te!*

— Nu mă interesează să trimit copii să se joace de-a soldaţii, a spus Cate.

— Până acum n-aveai o problemă cu asta, i-am răspuns cu amărăciune.

— Eraţi supravegheaţi de agenţi antrenaţi care conduceau echipele tactice…

— Aşa e. Vrei să spui agenţi care s-au sucit invers şi au început să ne ia prizonieri, unul câte unul? Ce zici de Rob? Cel care a încercat să ne ucidă pe mine şi pe Vida într-un „accident” Măcar ai aflat că a venit după noi? *Ne-a vânat.* Mi-a pus căluş!

Vida încremenise şi avea chipul pământiu. Instinctul de a o apăra pe Cate în faţa oricărei insulte era evident în război cu acea parte din ea care ştia adevărul. Cole s-a întins să-mi pună mâna pe umăr, dar m-am ferit din calea lui, aşteptând-o pe care să se uite la mine. Aşteptând un răspuns.

— Dolly şi cu mine o să plecăm mâine, la prima oră, a spus ea încet. Ceilalţi agenţi au plecat acum câteva ore. Putem să-i prindem din urmă.

M-am simţit de parcă mă plesnise peste faţă.

— Bine. Atunci duceţi-vă.

— Succes, a adăugat Cole, cu o uşoară undă de batjocură în voce.

Ochii ei deschişi la culoare au poposit pentru ultima dată asupra

mea, înainte ca ea să iasă din camera, deschizând uşa cu putere şi trântind-o cu zgomot în urmă. Vida a pornit în viteza pe urmele ei; m-am uitat după ele cum o iau pe lângă ferestrele care mărgineau sala computerelor, până când, într-un final, au dispărut.

Cole m-a luat de braţ şi m-a tras înapoi.

— Lasă-le să se răcorească. Sunt supărate, atâta tot, dar n-aveam încotro.

— Oare?

Întrebarea mi-a scăpat înainte să o pot opri, iar îndoiala s-a strecurat prin fisurile sufletului.

Un urlet îngrozitor, ca un protest, s-a auzit venind dinspre capacul de la gura tunelului – sunetul m-a aruncat drept în picioare şi ne-am repezit amândoi pe coridor. Eram atât de sigură că o s-o văd pe Cate dispărând în întuneric, gata să-şi demonstreze promisiunea de a pleca, încât chipurile murdare şi obosite ale celor opt copii pe care i-am zărit în faţa mea m-au lovit drept în piept, ca suflul unei explozii.

Arătau unul mai speriat decât altul. În urma lor venea senatoarea Cruz, scuturând toate mâinile care se întinseseră s-o ajute să urce ultimele trepte. A privit în jur, evitând privirea cercetătoare a lui Dolly, care se ivise lângă mine.

— Aţi ajuns în timp record! a spus Cole, bătându-i pe spate în semn de laudă, căpătând câteva zâmbete şi chiar îmbrăţişări de uşurare. Aţi avut probleme pe drum?

— Nu, am fost puţin derutaţi de instrucţiunile pe care ni le-ai dat despre cum să coborâm în bază din interiorul barului, dar odată ce am văzut locul ne-am descurcat.

Zach, un băiat înalt şi bronzat, liderul uneia dintre echipele Ligii Albastre, părea mai neclintit ca niciodată. Şi-a trecut o mână prin părul negru, cercetând locul.

În timp ce Zach arăta acum relaxat şi încrezător, Nico trecea de la o stare la alta, în extreme. Părea mic şi speriat, cu părul negru ciufulit în toate părţile, de parcă îşi petrecuse toată ziua trecându-şi disperat mâinile prin el. Şi-a încrucişat braţele la piept, prinzându-şi coatele în palme, respirând adânc. Cel puţin până a zărit-o pe Cate. Femeia s-a repezit spre el, împingându-i pe ceilalţi agenţi, dar Nico, în loc să se repeadă spre ea aşa cum făcuse Vida, s-a întins, şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să hohotească.

Asta e singurul cuvânt care ar putea descrie sunetele care veneau din direcţia lui. Hohotele se ridicau deasupra pălăvrăgelilor entuziaste, înăbuşind fiecare întrebare, vlăguind râsetele până când din ele n-a mai rămas decât o şoaptă. Măruntaiele mi s-au tot răsucit, iar, într-un final, a trebuit să-mi mut privirea şi să las zgomotul de fond să-mi umple urechile. Niciunul dintre noi nu s-a dus spre el, în afara senatoarei Cruz, a cărei privire spunea foarte limpede ce părere

are despre noi din cauza asta. Braţele ei l-au înconjurat chiar înainte de ale lui Cate.

M-am întors spre Dolly şi am întrebat-o unde găsesc duşurile şi dormitoarele, recunoscătoare că aveam o scuză să fug departe de sunetul oribil al hohotelor lui Nico, de dezamăgirea lui Cate, de entuziasmul inocent al celorlalţi faţă de un loc care fusese golit atât de tare, încât era aproape nelocuibil.

Din ce am văzut, Ferma era împărţită pe jumătate de două holuri care mergeau în paralel, conectate la ambele capete prin uşi duble. Etajul de jos avea acelaşi plan ca şi cel de sus: două holuri înguste, identice, cu peste o duzină de uşi închise aliniate de-a lungul lor. Pe unul dintre culoare, casa scării se termina în nu mai mult decât o serie de dormitoare cu paturi supraetajate, o bucătărie şi o spălătorie. Una dintre uşi rămăsese deschisă şi am aruncat o privire înăuntru, la cele patru paturi etajate.

Vocile din cameră sunau înfundat, dar am recunoscut-o pe a lui Grasu atunci când un „Ce?" a ţâşnit din el. Am traversat ultimele zeci de centimetri spre uşă şi am pus mâna pe clanţă, întrebându-mă de ce naiba ţipă aşa.

— … n-ar fi trebuit să ne spună şi noua? declama Vida. Băga-mi-aş e incredibil. Dacă eram în pericol, n-ar fi trebuit să o frece cu Cole. Ar fi trebuit să fim primii cărora să le spună.

M-am aplecat spre uşă, apăsându-mi fruntea cu degetele în timp ce ascultam.

— Ea şi Cole s-au purtat ca ăi mai buni prieteni de la o vreme, a spus Grasu. Nu mă surprinde că ne-au târât într-o chestie ca asta.

— Nu are niciun sens… s-a auzit vocea lui Liam, suficient de încet, încât să nu mai pricep ce spune, dar mă îndepărtam deja, cu sângele pulsându-mi în urechi din cauza mâniei împletite în vorbele lor.

Mi-am continuat drumul pe culoar, spre dulapul cu lenjerie despre care îmi vorbise Dolly. Nu mai erau prosoape, dar am găsit un tricou moale, uriaş, îndesat într-o geantă cu haine de stradă pe care agenţii o rataseră când şutiseră totul, la plecare. Am luat-o cu mine şi m-am îndreptat spre baie, recunoscătoare că nu trebuie să mă schimb la loc în hainele mele murdare.

Dimineaţa a căpătat o cu totul altă faţă când am intrat într-una dintre cabinele de duş, m-am dezbrăcat de haine şi m-am udat fără să mai aştept să se încălzească apa. Jetul a ţâşnit din stropitoarea ruginită de deasupra mea şi m-a plesnit pe piele cu o şfichiuială rece, îngheţându-mă într-o clipă, liniştindu-mi înţepăturile din ţeasta. Instalaseră dozatoare de săpun şi şampon în fiecare cabină; nişte cutii mari, de dimensiuni industriale, deja pe jumătate goale. Umerii mi s-au cocoşat şi am rămas cu privirea aţintită în jos, spre apa care se

scurgea vârtej în adânc, departe sub tălpile mele. Am respirat. Petele de murdărie care nu ieşeau de pe coastele şi picioarele mele s-au dovedit a fi vânătăi. Am respirat. Am respirat.

Asta-i tot ce-am făcut, am respirat.

Şase

Nu-mi dau seama dacă am dormit cu adevărat, căci am tot intrat şi ieşit dintr-o stare de semiconştienţă. Întinsă pe spate, cu mâinile încrucişate pe stomac, ascultam cum se trezeşte Ferma. Voci se chemau una pe alta în josul şi în susul coridorului, întrebându-se unde să pună rufele, plângându-se că nu e apă caldă la duşuri, râzând – am închis ochii când am auzit-o pe Vida că mă strigă.

Ridică-te, mi-am ordonat. *Trebuie să faci faţă situaţiei.*

Mi-am întins picioarele peste marginea patului şi m-am frecat pe faţa, încercând să-mi netezesc parul şi să-l prind într-o coada de cal. Până am aprins eu lumina şi am deschis uşa. Vida ajunsese deja la capătul celălalt al coridorului; s-a lăsat pe spate când m-a auzit ieşind din camera.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o.

— Oh! în sfârşit, ai reuşit să-ţi faci somnul de frumuseţe, gagico? m-a repezit ea. Te aşteaptă, adică te-au aşteptat o oră şi tot n-ai apărut! Ce e? Să-mi bag picioarele, eşti prea al dracului de bună şi ca să-ţi iei la revedere?

Ceva rece mi s-a răsucit în stomac.

— Cate şi Dolly au plecat deja?

După tot ce se întâmplase în ultimele câteva luni, eram surprinsă de cât de mult mă afecta asta. Nu aşteptase să-şi ia rămas-bun, nu stătuse să ne asculte toate explicaţiile. Cate ar fi încercat mai degrabă să arunce în aer tot ce obţinuserăm prin plecarea agenţilor, implorându-i să se întoarcă. Ea era cea care ne sabota.

— Este aproape trei după-amiaza, a spus Vida.

M-am holbat la ea, neîncrezătoare. În fine, o parte din gheaţa de pe chipul ei părea că se topeşte. A scuturat din cap mormăind în barbă ceva ce m-am prefăcut că nu am auzit.

— Ai dormit în tot timpul ăsta? Trebuie să fi fost mai praf decât am crezut.

— Ascultă, am început, în legătură cu mai devreme…

Vida a ridicat o mână.

— Am priceput. Am o singură întrebare: ai ţinut secret faţă de mine planurile lui Sen pentru că te-ai gândit ca o s-o înjunghii pe nenorocita aia în rinichi?

— Se poate să fi fost şi asta, am admis eu.

— Atunci nu mă cunoşti aşa de bine cum crezi, mi-a răspuns.

Pentru că aş fi ţintit-o direct în inimă. Dar… e destul de corect.

— Unde sunt cu toţii? am întrebat.

— Buni zace pe undeva în letargie, a spus Vida. Cercetaşul îi scoate din minţi pe toţi, în bucătărie.

— Cum? De ce?

Vida a dat din umeri, aşa că am întrebat-o: Şi Zu?

Chipul i s-a întunecat iar. Când a deschis gura, vocea ei mi-ar fi putut curăţa pielea de pe oase.

— Arat de parca m-ar durea pe mine în cur să ştiu pe unde e ea?

— Vida, i-am zis, serios acum…

Indiferent despre ce ar fi fost vorba, nu voia să vorbească despre asta. Îmi întorsese deja spatele, îndreptându-se spre scări.

— Trebuie să vorbim despre chestia asta, am zis, pornind în urma ei. Dar m-a oprit privirea pe care a aruncat-o înapoi. Era expresia unui om care vrea să fie lăsat în pace.

— Apropo, dacă te hotărăşti că dai vreo ceapă degerata pe asta, mi-a spus Vida, să ştii că atunci când a pornit prin tunel, Cate mi-a zis să-ţi spun că, atunci când te joci cu focul, nu reuşeşti decât să te arzi. Înţelegi ceva?

— Nu, am spus, în cele din urmă. Habar n-am ce-a vrut să zică.

Vida avea parţial dreptate. Liam *era* în bucătărie – doar că era, de fapt, în cămară, dincolo de cuptoare şi chiuvete, în cel mai întunecat şi ascuns colţ. Lăsase uşa larg deschisă, probabil ca să intre ceva lumină, în plus faţă de micuţa lanterna pe care o ţinea între dinţii încleştaţi. Mâzgălea ceva într-un carneţel. M-am întins să dau un bobârnac în comutator, gata să râd de el că nu-l văzuse, dar… nimic. Am mai încercat o dată, ca să fiu sigură.

Liam a scos lanterna din gura şi mi-a zâmbit. Şi, dintr-odată, ultimele câteva ore au părut să se topească într-o băltoacă tulbure din care am ieşit curată.

— Ştii ca locul ăsta are nevoie de treizeci şi şase de becuri noi? De ce Dumnezeu a trebuit să ia şi becurile? s-a întrebat Liam.

— Treizeci şi şase este o cifra foarte exactă, am răspuns eu, cu un zâmbet şters. Asta este estimarea ta?

Liam părea confuz.

— Nu, le-am numărat. Am făcut o plimbare pe-aici cu Kylie şi Zu, ceva mai devreme. Putem să ne folosim şi de cinci încuietori noi pentru uşi, de câţiva litri de detergent de rufe şi cam de două duzini de prosoape. Şi asta…

Liam a arătat spre rafturile golite din faţa lui.

— Astea sunt jalnice. N-am nici cea mai vagă idee cum naiba au reuşit să găsească atâtea conserve de sfeclă, dar *Dumnezeule* bun. Ce-ai putea face cu ele?

— Păi, există sfecla prăjită, supa de sfeclă, sfecla murată…

— *Îh.*

Şi-a acoperit urechile şi s-a înfiorat de-a dreptul.

— Mai degrabă aş încerca nişte roşii fierte.

— Aşa de nasoală e? am întrebat, intrând în cămară, alături de el.

De fapt, nu era nevoie să întreb, chiar era. Era mai rău de-atât. În afară de câteva felii de pâine şi nişte mezeluri depozitate în frigider, aveam numai legume la cutie şi prostii gen covrigei şi chipsuri.

M-am lăsat spre el, în timp ce Liam continua să caute paste, cutii de supă şi fulgi de ovăz, şi am închis ochii, îi simţeam pieptul cald pe spate şi îmi plăcea cum percepeam fiecare cuvânt plin de viaţă care vuia în el. S-a întors şi m-a prins uşor de păr.

— Sunt plictisitor, nu-i aşa?

— Nu, iartă-mă, te ascult, i-am spus. Vorbeai despre Lucy?

— Da. Ea a fost una dintre fetele care ţineau evidenţa hranei la East River. Cred că ar fi potrivită să ne dea nişte ponturi despre cum să rotim proviziile şi ce anume să căutăm.

Corect. Trebuia să stabilim un fel de echipă pentru a gestiona folosirea proviziilor, deşi eram deja atât de puţini, încât nu mi-l puteam imagina pe Cole dându-şi acordul pentru asta. În afară de cazul în care situaţia ar fi devenit cu adevărat disperată. Şi nu mi-l imaginam dându-şi cumva acordul dacă Liam ar fi fost cel care ar fi trebuit să iasă.

— Eşti obosită, a spus el, trecându-şi degetul mare pe sub ochii mei. Unde ai dispărut? Am încercat să te aştept, dar am căzut lat în secunda în care m-am întins.

— Am făcut un duş şi eram prea obosită ca să mai caut în ce cameră sunteţi, i-am răspuns.

N-aş fi putut admite că evitasem intenţionat dormitorul pe care îl aleseseră. Nu voiam să am de-a face cu astfel de întrebări, nu în momentul acela în care îmi simţeam capul la fel de greu ca inima. După ce avusesem de-a face cu Cate, nu mai rămăsese în mine nici urmă de dorinţă de luptă.

— Am găsit primul pat liber şi am încercat să dorm.

S-a întins şi a apucat de pe raft una dintre conservele acelea mici de fructe, pentru o persoană, apoi i-a desfăcut capacul înainte să apuc să-l refuz. A continuat să numere grijuliu rafturile, în timp ce am dus conserva la gură, răsturnând fructele. Am văzut desenate pe trăsăturile lui fiecare conversaţie posibilă, fiecare întrebare pe care voia să mi-o pună, şi am simţit câte o înţepătură de nelinişte în fiecare secundă de tăcere care trecea.

— Nu vreau să te întreb asta, dar… până la urmă ne-ai fi spus şi nouă despre agenţi şi despre ce le-ai făcut, nu-i aşa? Nu ne-ai fi lăsat să ne dăm singuri seama, când ar fi apărut numai maşinile cu copii,

nu?

— Ar fi trebuit să vă spun şi vouă imediat ce am ieşit din oraş, i-am răspuns. Doar că… mi-a fugit din minte, cu toate câte s-au întâmplat.

— Ai fi putut să ne spui înainte de plecare, mi-a spus el cu blândeţe.

— Trebuia să se întâmple rapid şi, dacă cineva ar fi arătat cel mai mic semn că ştie ce urmează, le-ar fi furnizat agenţilor indicii despre ce fac. A trebuit să ne mişcăm repede.

— Tu şi Cole.

— El îi ştie pe ceilalţi agenţi mai bine decât oricare dintre noi. Mă putea ajuta să facem sugestia să pară reală. *Şi dacă ţi-aş fi spus, ai fi încercat să ne forţezi să plecăm.*

Câteodată – de cele mai multe ori, de fapt – era dificil să ne gândim că am avut vieţi separate înainte de a ne întâlni. Existenţele noastre erau acum atât de împletite una cu cealaltă, încât aveam un impuls nestăpânit de a-i spune totul, de a auzi ce crede despre orice, ca să văd dacă se potriveşte cu perspectiva mea. Mai ţinusem şi înainte lucruri secrete faţă de el, despre cine eram, ce le făcusem părinţilor mei, dar într-un fel… nu mă simţisem mai rău, mai mult decât fusese ciondăneala asta, sentimentul nestrămutat că ceva nu se potrivea ca până acum. Se întrerupea un tipar firesc din vieţile noastre. Mi-am muşcat buzele şi i-am privit sprâncenele încruntate în acelaşi fel în care făcea şi Cole când se concentra.

— De aia te-ai panicat, nu-i aşa? Abia aflaseşi de asta…

Liam s-a frecat pe frunte cu dosul palmei.

— Fir-ar al naibii. Şi acum care e planul?

— O să ne întâlnim cu toţii la cină ca să vorbim despre un plan de eliberare a unora dintre lagăre.

— Poate nu chiar la cină, că asta-i tot ce avem… a început el. Dar o să găsesc eu ceva. O să fie în regulă.

Mi-a pus braţul pe umeri şi m-a tras spre el. Mi-am apăsat faţa de umărul lui şi am lăsat să-mi scape un oftat înfiorat. L-am prins cu braţele de mijloc.

Era bine. Să fiu aproape de el, ca acum, era *bine.* Pentru prima dată de zile bune, mintea nu-mi mai gonea nebuneşte. Aici, în întuneric, cu pulsul zvâcnind la apropierea lui, orice altceva părea departe. M-a sărutat pe păr, pe gât, pe obraz, iar eu m-am gândit: *Nu pot pierde asta, nu pot pierde şi asta* – nu-i puteam spune totul, nu şi dacă voiam ca el să profite de ceea ce încercam să facem, nu şi dacă voiam să-l protejez. Dar puteam avea *asta,* nu-i aşa?

— Ai încredere în mine, că am grijă să fii în siguranţă? l-am întrebat.

Ştiam că întrebarea mea părea venită din neant, dar dintr-odată

am simţit că e de o importanţă vitală. Vedeam cât e de rănit pentru că nu-i spusesem despre agenţi.

— Dragă, dacă aş avea de ales între tine şi cei mai buni o sută ai lui Gray, te-aş alege pe tine de fiecare dată.

L-am luat prin surprindere când m-am ridicat pe vârfuri şi l-am sărutat direct pe gură.

Aveam încă degetele înfipte în tricoul lui când m-am tras în spate. Vocea îmi suna în urechi grav, aspru. A trebuit să mă lupt pentru fiecare cuvânt şi eram perfect conştientă de nesiguranţa mea în a le alege pe cele potrivite.

— Vreau să…

În timp ce mă privea, aşteptând, am văzut cum expresia de uimire părea să-i dispară de pe chip.

Vreau să… Am simţit că roşesc, dar nu puteam spune dacă este din cauza stingherelii sau din cauza imaginilor care îmi treceau prin minte. Nu mă simţisem niciodată atât de ciudat şi de tensionată. Îl mai sărutasem şi înainte, *chiar îl* sărutasem, dar de fiecare dată până atunci părea că sărutul fusese provocat de stres sau de grabă sau de supărare, şi de fiecare dată fusese întrerupt de cerinţele lumii înconjurătoare. Asta chiar era prima şansă pe care o aveam ca să mă gândesc la el, la el în întregime, în tihnă; să-l cercetez. Felul în care îi simţeam mâinile. Asprimea bărbii. Sunetele scurte, fără aer, pe care le făcea în fundul gâtului.

Eram într-o *cămară* şi dincolo, în bucătărie, trebăluiau nişte copii. Partea raţională din mine ştia care sunt limitele acestui moment, dar data viitoare, dacă vom fi în altă parte, şi dacă o să mai avem un alt moment doar pentru noi – ce se va întâmpla atunci? Am simţit un tremurat uşor strecurându-mi-se prin trup, în egală măsură panică şi dorinţă. Nu ştiam ce să fac. Cum să nu stric totul.

Liam mi-a acoperit mâinile cu palmele, rezemându-se de rafturi. Când i-am văzut zâmbetul, m-am simţit cuprinsă de uşurare. Înţelesese. Sigur că da. Din momentul în care l-am întâlnit, m-a ştiut mai bine decât mă ştiam eu însămi.

Când a început să vorbească, avea vocea blândă, însă expresia de pe chipul lui era orice altceva în afară de asta. Avea un aer poznaş şi o privire lacomă. Când mi-am dat seama că este din cauza mea, am simţit un spasm în măruntaie.

— Acum, drăguţo, tocmai mi-a trecut prin minte un gând.

— Serios? am murmurat, distrasă de felul în care îşi trecea degetul mare pe buza mea de jos.

— Chiar aşa. Anume că tu ai şaptesprezece ani şi eu am optsprezece şi avem naibii tot dreptul să ne prostim şi noi ca adolescenţii. Ca nişte puşti normali, fericiţi şi nebuni.

Şi-a strecurat două degete pe după centura blugilor mei şi m-a tras

mai aproape. Muream după vocea lui, când vorbea aşa grav. Accentul i se adâncise, cald ca aerul de vară înainte de furtună. Era un asalt total al şarmului Stewart, în faţa căruia eram complet lipsită de apărare.

— Vrei să auzi regulile?

Am dat din cap, iar inima a început să-mi bată cu putere. Aceeaşi mână mi-a alunecat pe şold, apoi sub tricou, şi am simţit-o pe talie, caldă şi perfectă. Am închis ochii, în timp ce buzele lui abia dacă le-au atins pe ale mele. Atingerea lui mă făcea să mă simt neînfricată. Am alungat nesiguranţa departe, până când nu m-a mai putut ajunge.

— Prima regulă este să nu te gândeşti prea mult la asta. A doua este să spui când vrei să ne oprim. A treia este să faci orice simţi că vrei să faci. A patra este…

— … să te opreşti din vorbit, am spus eu, întinzându-mă orbeşte să închid uşa, şi să mă săruţi?

A chicotit şi s-a supus, apoi am râs şi eu, din cauza emoţiilor clocotitoare, pentru că fericirea lui era contagioasă şi pentru că tâmpită aia de primă regulă nu conta deloc. Liam era singurul gând din mintea mea. Era suta de sentimente sălbatice care îmi explodau în piept. Şi-a adâncit sărutul şi mi-a convins buzele să se deschidă pentru ale lui; i-am imitat dezmierdarea limbii şi am fost răsplătită cu un geamăt uşor, de aprobare.

Normală. Fericită. Nebună. După el.

***

O jumătate de oră mai târziu, după ce l-am auzit strigându-mă de mai multe ori de pe coridor, Cole a năvălit în final în bucătărie şi a început să scotocească gălăgios prin frigiderul mare, paradit. Asta mi-a dat o secundă, cât să mă desprind de Liam şi să mă adun un pic, înainte de a ieşi să vorbesc cu el.

— Animalul trebuie hrănit, a spus Cole, umplându-şi cu apă un pahar de hârtie. Sau ai uitat de el?

Şi dintr-odată fericirea aceea uşoară şi minunată s-a spulberat de sub tălpile mele şi am căzut înapoi în realitate.

— Nu uit niciodată de Clancy.

Cuvintele erau ascuţite de iritare.

— N-ar fi trebuit să am încredere în tine că te ocupi de asta?

— Nu, n-ar fi trebuit, a strigat Liam din cămară.

Cole a rânjit.

— Are o nenorocită de durere de cap după toate drogurile pe care le-am băgat în el. Tipul abia începuse să-şi revină în simţiri, că l-am şi securizat zdravăn în colivia lui. Arăta de parcă ar fi fost suficient de nebun, încât să-şi iasă complet din minţi.

— În regulă. Hai să depăşim momentul.

În loc să ne ducă sus, Cole ne-a condus spre coridorul de la etajul inferior, pe lângă câteva dormitoare comune, apoi ne-am oprit în faţa unei uşi pe care scria ARHIVĂ. A scos un ineluş cu chei şi mi l-a înmânat. Am băgat cheia în încuietoare, dar aceasta mi-a opus ceva rezistenţă. Am aruncat o privire scurtă în jur, ca să mă asigur că nu ne vede nimeni, şi am stricat clanţa, ca să mă asigur că rămâne blocată. Ne-am strecurat înăuntru. Cole s-a întins să tragă de firul becului singuratic ce atârna deasupra.

Înăuntru erau rafturi de metal, simple şi utile, îndesate până la refuz cu cutii aşezate la întâmplare şi maldăre de hârtii – se presupune că erau dosare de operaţiuni arhivate, dacă ai fi crezut minciuna tipărită pe uşă. La o primă vedere, părea destul de convingător. Mi-am plimbat ochii peste biblioteca de dosare şi bibliorafturi, toate aliniate ordonat pe poliţe, iar Cole s-a deplasat către cele două rafturi îndesate pe peretele din spate.

— Ăsta, a spus el. Pe care este cutia roşie. Trage de ea.

M-am întins peste cutia de mărimea unei scrisori.

Praful de pe capac fusese deranjat de nişte mâini care încercaseră să ajungă la zăvorul ascuns de pe bara din spate, care susţinea poliţa. Mi-am încolăcit degetele pe el şi l-am înşfăcat. S-a auzit un declic puternic, mulţumitor, şi întregul raft s-a răsucit spre mine. Luminile automate de pe coridorul din spatele lui s-au aprins imediat, inundând cămăruţa de depozitare cu o lumină orbitoare, foarte albă.

Am mers puţin pe coridorul gol, până la o altă uşă încuiată. Acolo a trebuit să bag cheia şi să tastez un cod de acces – 4–0–0–4–0–0–4 – înainte ca uşa să sară în lături cu un fâşâit.

— O să fiu aici, a spus el încet. Semnalează dacă ai nevoie de mine.

O altă parte a înţelegerii – voia ca să-mi ţină cineva spatele de dincolo de uşă, ori de câte ori veneam să hrănesc parazitul. Îi alesesem pe el, Cate sau Vida, însă îl adăugasem şi pe Grasu pe listă, pentru că se dovedise mereu rezistent la influenţa lui Clancy.

Am păşit în cel de-al doilea hol, lăsându-l pe Cole să închidă şi să încuie uşa după mine.

În hol erau două celule, amândouă cam de trei metri lungime şi unul lăţime. Fiecare dintre ele fusese dotată cu o laviţă pentru dormit, o toaletă de plastic şi o găleată cu apă, pentru spălat pe faţă şi pe dinţi. Mergeau pe post de celule, erau în mod sigur o îmbunătăţire faţă de spaţiile ude, râncede, săpate în pereţii secţiunii pentru interogatoriu de la CG. Erau, de asemenea, şi mai bine luminate – aproape orbitoare, cu toţi pereţii ăia extrem de albi şi strălucitori şi cu becurile fluorescente, descoperite, care atârnau din tavan. Cu greu ar fi putut să se ridice la standardul de viaţă obişnuit al lui Clancy Gray, dar părea destul de confortabil tolănit pe laviţă, cu braţul aşezat peste

ochi. Cole trebuie să-l fi spălat bine cu furtunul înainte de a-l aduce aici, l-a şi schimbat în haine curate. Era mai mult decât merita.

Nici nu s-a clintit când am intrat. Clapeta de metal montată în uşă avea o altă încuietoare; am presupus că se va potrivi şi la ea cheia pe care o aveam, şi aşa a fost. Când s-a deschis a scârţâit, dar prizonierul tot n-a reacţionat. Am lăsat înăuntru punga cu mâncare, am aşezat paharul cu apă pe poliţa micuţă de pe cealaltă latură şi am avut multă grijă să-l încui cum trebuie. Clancy a aşteptat să mă întorc şi să plec ca să se îndure să vorbească.

— Mutarea merge prost?

Avea vocea neliniştitor de curioasă şi s-a întors spre mine, ca să mă înfrunte.

— Gândurile tale sunt atât de gălăgioase, că le-aş putea auzi şi prin sticlă.

Nu era raţional, dar pentru moment mi-a fost teamă că vorbeşte la propriu. Dar îl simţeam când încerca să bântuie prin mintea mea. Întotdeauna simţeam un gâdilat fremătător care îmi alerga în sus şi-n jos pe ceafă şi în spatele ţestei.

Clancy a tras mâncarea cu piciorul, spre pat. S-a strâmbat când a desfăcut sandviciul.

— Ce e, nu se mai găseşte friptură nicăieri în Texas? Ce e carnea asta?

Am început să-mi dau ochii peste cap, dar mi-am dat seama că vorbea serios.

— Este cârnat Bologna[8].

L-a mirosit, cu buzele curbate a dezgust, apoi l-a împăturit iar în plasticul în care venise.

— Cred că mai bine mor de foame.

— Eşti invitatul meu.

— În orice caz, a spus Clancy, ignorându-mi remarca, sunt dezamăgit de lipsa ta de orgoliu. Aş fi crezut că aici o să fii mai tare ca oricine, plină de îngâmfare că o să te întâlneşti cu micul tău stick de memorie. Din ce motiv eşti aşa de acră?

— Mă uit chiar acum la motivul ăsta.

A râs uşor.

— Am supraestimat felul în care o să fii capabilă să te descurci în aceste prime câteva ore. Mai funcţionează stickul ăla, sau a fost şters de impulsul electromagnetic? Cum sunt foile alea arse pe care le-ai salvat din foc? Probabil că n-aţi aflat încă nici măcar ce făceau la Thurmond, nu-i aşa?

O mână invizibilă s-a strâns în jurul beregatei mele, obligându-mă să mă aplec în faţă. Thurmond? Ce se[9]

Întâmpla la Thurmond care să-l facă să arate aşa de al dracului de vesel la vederea expresiei albe de pe faţa mea?

N-o spune, mi-am ordonat, luptându-mă cu panica ce creştea în spirală în interiorul meu la auzul acelui simplu cuvânt. *Nu reacţiona.*

Clancy a rupt o bucată din pâinea sandviciului şi şi-a aruncat-o în gură. Fiindcă nu am cerut nişte răspunsuri, în colţul gurii i-a mijit un rânjet.

— Dacă vrei să ştii, trebuie să te uiţi şi să vezi singură, s-a bătut el pe tâmplă, nu ştiu dacă a provocare sau a invitaţie. Ştiu că eşti supărată în legătură cu felul în care a mers treaba în Los Angeles…

Thurmond, îmi tot spuneam. Cuvântul ăla era contagios – exact ce sperase şi el, dacă ar fi fost să ghicesc. *A fost prizonier la noi timp de săptămâni întregi, era imposibil să primească informaţii noi* – doar dacă informaţiile nu erau câtuşi de puţin noi, ci doar un as pe care îl ţinea în mânecă, aşteptând momentul potrivit ca să-l joace.

Mi-a luat un pic prea mult până să-i răspund.

— *Supărată* e mult prea puţin spus.

A dat din cap.

— Într-o bună zi, totuşi… într-o bună zi, luni sau ani mai târziu, poate o să înţelegi că distrugerea acelei cercetări a fost un gest altruist, nicidecum unul egoist.

— Altruist?

M-am răsucit rapid spre peretele din sticlă, tăindu-mi retragerea spre uşă.

— Să iei şansa la supravieţuire a unor copii şi să nu înfrunţi niciodată schimbarea? Să le răpeşti singura şansă reală de a se reuni cu familiile lor şi de a se întoarce acasă este *altruist?*

— Asta e ceea ce vrei? Credeam că prioritară era eliberarea lagărului Thurmond în timp, a spus Clancy, inspectând un strugure. Ăştia sunt organici?

M-am răsucit pe călcâie, străbătând distanţa dintre celula lui şi uşă cât de repede am putut, fără să alerg.

— Ruby, ascultă-mă. Leacul este o altă modalitate de a ne controla, de a lua deciziile din mâinile noastre. Ce s-a întâmplat când ai adus cercetarea aici? Te-au lăsat măcar să te uiţi la ea? Ştii unde se află acum?

Degetele mi s-au strâns în pumni.

— Nu este un bandaj magic care o să vindece toate rănile. N-o să ne şteargă stigmatul a ceea ce suntem noi în mintea lor. Dacă nu vor fi efecte secundare, vor sta mereu în aşteptare, ne vor observa, se vor ruga să nu recidivăm. Spune-mi, a zis el, ridicându-şi picioarele şi încrucişându-le pe pat. M-am uitat, tăcută, la degetele lui care băteau darabana pe genunchi.

— Existenţa unui tratament ar schimba felul în care se poartă cu tine agenţii pe aici?

Între noi s-a aşternut tăcerea. A zâmbit.

— Ceea ce încearcă ei să facă nu este deloc despre tine. Poate ţi-au spus anumite lucruri ca să te facă să te implici, să-ţi câştige definitiv încrederea, dar nu-şi vor ţine promisiunile. Nici măcar Stewart.

— Singura persoană în care trebuie să am grijă să nu mă încred eşti tu.

— Indiferent ce încerci să realizezi prin prezenţa ta aici, a spus el cu voce joasă, adu câţi copii poţi, să te susţină. Ei sunt singurii care te vor urma şi vor avea încredere în tine, nu adulţii. O să fii norocoasă şi numai dacă vor reuşi să te vadă altcumva decât ca pe o armă utilă.

— Pentru că este atât de uşor să găseşti copii care se ascund risipiţi prin tot ţinutul?

— Te pot ajuta să iei urma găştilor care hoinăresc prin zonă. Poţi să-i antrenezi, poţi să-i înveţi să se apere. Ne îndreptăm spre finalul jocului şi, dacă nu-i găseşti, vor deveni pierderi colaterale în războiul ăsta.

Am rânjit dinţii spre el, dar a început iar să vorbească, înainte să-i pot întoarce vreo replică.

— Uită de adulţi, Ruby. Asigură-te că eşti preferata copiilor. Fă-i să te iubească şi o să-ţi fie loiali pe veci.

— Să-i fac să mă iubească, am spus eu, iar furia mi-a revenit într-o secundă.

— Nu a fost totul fals la East River, a spus el cu răceală.

Dar tot ce fusese important – fiecare amintire pe care o aveam despre locul acela – era pătată de strania atingere întunecată a minţii lui. Numai gândul la felul în care mă studiase în timpul focului de tabără… felul în care alunecase direct prin fiecare dintre barierele mele mentale, până la ultima… felul în care copiii ăia îl priveau într-o adoraţie totală. M-a trecut un fior pe şira spinării. Încăperea devenise prea mică şi prea rece ca să mai stau acolo şi să ascult fiecare dâră de rahat pe care avea de gând s-o vomite.

M-am întors spre uşă, am descuiat-o şi m-am asigurat că am stins luminile. Cu toate astea, vocea lui Clancy plutea spre mine prin întuneric. Contaminase aerul, îl făcuse să sune ca şi când el însuşi ar fi fost pretutindeni, în acelaşi timp.

— Când o să fii gata să preiei conducerea şi chiar *să faci ceva,* spune-mi. O să fiu aici şi o să te aştept.

Şi, judecând după ultima expresie pe care i-o văzusem pe chip, era exact unde îşi dorea să fie.

Şapte

Cole nu mi-a adresat niciun cuvânt până când nu ne-am întors pe coridor, unde erau câteva uşi între noi şi fiul preşedintelui. Chiar şi aşa părea distras, cu sprâncenele lui blonde încruntate, cu braţele încrucişate la piept.

— Ai auzit ce spunea? I-am întrebat.

A dat din cap, în semn de încuviinţare.

— Prin grilajul ăla mic de sub fereastra de supraveghere.

— Înainte de atac, ai auzit vreo poveste sau vreo informaţie despre Thurmond? am întrebat. Circulau ceva zvonuri pe la CG?

— Speram să ştii tu ceva despre ce zicea acolo, a spus Cole, în timp ce ne îndreptam împreună spre capătul holului. O să cercetez problema.

Mă îndreptam spre fosta cameră de recreere, o încăpere spaţioasă aflată chiar la stânga casei scărilor, ca să iau cina, dar intenţia lui evidentă era să se refugieze în fostul birou al lui Alban. Când a trecut pe lângă mine, l-am prins de încheietura.

— Când o să stabilim un plan pentru lagăre?

— Nu în seara asta, a spus el. Încă mai aşteptăm două maşini şi aş vrea să dau vreo două telefoane, să iau legătura cu vechii furnizori de provizii. Aranjarea locului ăstuia trebuie să fie prioritară. Nimeni n-o să creadă că putem face ceva dacă nu suntem capabili măcar să le asigurăm copiilor haine curate şi câteva mese calde. Le-am cerut unora dintre Verzi să înceapă să se gândească la un eventual asalt în lagăre. Între timp, ia o pauză. O să începi în curând să munceşti.

I-am făcut şi eu cu mâna în timp ce ieşea pe uşile care conectau cele două culoare şi am urmat mirosul sosului de spaghetti care venea din camera de recreere. Cineva învelise mesele şi scaunele în cearşafuri curate, adusese un radio micuţ şi-l proptise pe masa de biliard zgâriată pe care prea-miloşii agenţi o lăsaseră aici. Alături se aflau două oale mari cu tacâmuri pentru servit şi un morman mohorât, micuţ, de farfurii de hârtie.

Îmi luase câteva ore bune ca să observ că Ferma se transforma în ceva care părea cumva… curat. Liniştea culoarelor de la parter era tulburată de zgomotul maşinilor de spălat şi de uscat, care păreau să funcţioneze încontinuu, toată ziua. În cele din urmă, am văzut şi că podeaua era mai mult albă decât galbenă. Şi când m-am dus să mă spăl pe faţă, la baie, nu m-am mai trezit cu o ploaie de picături de apă ruginită împrăştiată pe piele. Mirosea a înălbitor. A detergent. Era aproape… ca o casă.

Am trecut pe lângă două coli de hârtie lipite pe uşă şi m-am oprit să le examinez. Am recunoscut imediat scrisul lui Liam, dar mi-a luat

un moment să înţeleg ce erau tabelele alea, de ce lângă ele fuseseră legate cu aţă nişte cioturi de creion. Erau fişe de pontaj, împărţite pe sarcini de lucru: spălatul rufelor, curăţenie, organizare, prepararea hranei. Sub fiecare capăt de tabel erau nume de copii. Toţi trebuiau să ajute, dar puteau alege la ce. Asta era stilul lui Liam.

I-am ochit pe Liam, Grasu, Vida şi Zu stând la masa lor, cu capetele adunate laolaltă. Vida m-a văzut prima şi s-a îndreptat imediat, s-a tras înapoi şi a apucat iar furculiţa, cu un aer degajat. Am terminat de pus pastele în farfurie şi m-am îndreptat spre ei.

— Ce se întâmplă? am întrebat, apucând scaunul liber şi trăgându-l lângă Liam. Am văzut tabelele pentru sarcini de lucru, trebuia să-mi ziceţi mai devreme, să mă trec şi eu undeva.

Liam a ridicat privirea din carneţel. Când a mişcat mâna, am zărit un şir de cifre – ecuaţii pe care părea să le rezolve.

— Este în regulă. Eşti ocupată cu alte lucruri.

Alte lucruri care nu însemnau, din nefericire, să pierd vremea cu el în cămară, singuri.

— Ce-i asta? am întrebat, aplecându-mă puţin, ca să văd mai bine ce făcea.

Mi-a aruncat un zâmbet trist.

— Încerc să-mi dau seama când, mai exact, o să rămânem fără mâncare. Am căutat nişte oraşe din vecinătate şi cred că sunt câteva în care am putea merge pentru provizii şi unde să avem contact minim cu populaţia.

— Cole a zis că se ocupă el, i-am spus.

A mârâit.

Ceva din gestul lui m-a iritat.

— Este prea periculos să părăsim Ferma acum. O să se îngrijească el de asta.

Zu s-a întors să mă studieze, cu o expresie îngrijorată. I-am arătat farfuria cu paste pe care o avea în faţă, dar tot nu s-a atins de ea.

— Putem să ieşim, a insistat Liam. Tu, eu, Vi. Drace, cred că şi Kylie s-ar băga! Ar fi ca pe vremuri.

Zu s-a întins peste masă şi l-a prins de braţ, ţintuindu-l de masă. Tot dădea din cap, cu ochii mari. Nu-i dădea voie să iasă. Nu îl va lăsa să plece. Şi, în secret, am fost bucuroasă că ea a fost cea care i-a zis asta, pentru că eram de acord cu ea. Îl voiam aici, unde era în afara pericolului.

— Am făcut-o de sute de ori, i-a spus el, blând. Ce-ai păţit?

Zu i-a dat drumul, chircindu-se într-un fel care nu-i stătea în fire. Am început s-o întreb ce nu-i în regulă, dar am fost întreruptă de un văicărit frustrat.

— Oh, lăsaţi-o încolo! Nici măcar nu mi-e foame, a explodat Grasu, împingând farfuria din faţa lui.

Avea mai mult sos pe tricou decât îi rămăsese în farfurie. Se pare că este destul de dificil să duci până la gură o furculiţă plină de tăiţei alunecoşi atunci când îţi lipseşte partea cu *ochiul* din coordonarea mână-ochi.

Când am văzut că Vida nu a profitat de situaţie ca să-i dea lovitura fatală, m-am uitat cu coada ochiului spre ea. Toată sala vibra de pălăvrăgeală veselă şi râsete. Ceea ce făcea ca tăcerea Videi să fie mult mai neobişnuită.

— N-ar fi trebuit să arunci lentilele alea vechi. Nu erau chiar atât de sparte.

— Ce era să fac? a izbucnit Grasu. Să mi le lipesc pe faţă? Să merg ţinând o lupă în dreptul ochiului?

— N-ar fi fost mai bine decât să stai numai îmbufnat şi să te împiedici de lucruri, ca orbetele? l-am întrebat.

Se enervase îngrozitor mai devreme şi îi azvârlise într-un coş de gunoi, cu o frustrare disperată. Îi pescuisem şi îi dusesem înapoi în dormitor, pentru când avea să se liniştească un pic şi să gândească din nou raţional.

— Putem să-l rugăm pe Cole să adauge şi nişte ochelari pe lista de provizii, am spus eu.

— Lentilele sunt cu reţetă, a precizat Grasu, tăios. Nu am niciun fel de informaţii, chiar dacă ar putea să-i comande undeva. Ochelarii de citit nu sunt destul de puternici şi îmi dau dureri de cap când îi port prea mult…

Vida a împins ceva spre el, pe masă, fără să ridice nici măcar o dată privirea din farfuria ei cu paste. Grasu trebuie să se fi gândit că este vreun soi de instrument, altminteri n-am idee de ce nu înşfăcase imediat ochelarii.

Ramele erau cam de aceeaşi mărime şi formă ca şi cei vechi. Lentilele rămăseseră puţin în afară, în niciun caz nu erau bine potrivite, dar pe aproape. I-am desfăcut şi i-am pus la ochi, iar Grasu pur şi simplu s-a tras înapoi, surprins, pipăindu-i neîncrezător.

— Staţi-ce-sunt-ăştia…

— Nu-ţi mai pierde căcaturile, i-a zis Vida, dând la întâmplare cu furculiţa prin spaghetti. Dolly mai avea o pereche de ochelari de citit şi m-a ajutat să le schimb lentilele cu ale tale. Arată la fel de tâmpit ca ăia dinainte, dar măcar vezi cu ei, da?

Grasu şi cu mine ne-am holbat la ea, uluiţi.

— Vi… am început eu.

— Ce?

Tonul îi creştea cu fiecare cuvânt, devenind aproape un lătrat. Mai degrabă nesigur decât furios.

— Am obosit să fiu câinele lui însoţitor. Mă face să mă simt o nenorocită fiindcă râd de fiecare dată când calcă pe ceva sau se

împiedică de lucruri, şi nu-mi vine să fiu chiar toată ziua o nenorocită, OK?

— Trebuie să fie aşa de greu să acţionezi împotriva firii tale… a început Grasu.

— Vrea să spună că-ţi mulţumeşte, am spus eu, tăindu-i-o scurt. Asta a fost un gest foarte grijuliu, Vi.

— Da, bine.

Dumnezeule, chiar *era* stânjenită. Am mai luat o înghiţitură, ca să-mi ascund zâmbetul.

— N-am salvat copiii din Africa sau de-astea. Şi-a spart ochelarii, era în căcat.

— Stai aşa, *ce?*

Vocea speriată a lui Liam ne-a întrerupt conversaţia. A tras mai aproape hârtia pe care Zu îi mâzgălise mesaje.

— Eşti sigură? Vreau să zic, *absolut sigură1* De ce nu mi-ai spus până acum?

Zu s-a întins peste masă şi i-a luat hârtia din mâini. Liam era prea nerăbdător ca s-o lase să termine de scris şi s-a aplecat ciudat peste masă, cu ochii alergând după cuvinte, pe cât de repede le scria ea.

Am crezut că o să pleci să-i găseşti! mi pare rău.

— Oh, frate, a spus el, punându-i mâna pe cap. N-aş fi ieşit. N-aş fi făcut-o. Nu trebuie să-ţi pară rău, am priceput. Dar eşti sigură? Cam pare o coincidenţă…

Dintr-odată a tăcut, privind cu un fel de greaţă la orice ar fi scris ea acolo.

— Pare a fi ea… Dar cum s-a petrecut una ca asta? Ce făceai în Arizona?

Grasu a fluturat o mână prin faţa prietenului lui.

— Ai vrea să ne zici şi nouă?

— Zu…

Liam s-a apăsat cu pumnul la baza gâtului şi s-a scărpinat o secundă.

— Se pare că în drum spre California, Zu şi-a intersectat drumul cu mama… încercam să-mi dau seama unde anume se ascundeau.

Zu încă era palidă, privindu-l pe Liam îndeaproape, de parcă nu l-ar fi crezut cu totul. M-am lăsat pe spate, iar scânteia de îngrijorare s-a transformat într-o flamă, înainte făceam mereu o prioritate din a rămâne toţi patru uniţi, ca un tot. Era neobişnuit pentru noi să ne separăm, şi chiar şi aşa nimeni nu era niciodată lăsat deoparte, înţelegeam freamătul sentimentului generat de faptul că eram din nou împreună, dorinţa de a recupera timpul pierdut. Dar disperarea aceasta pe care am văzut-o în ea, felul în care părea să ne urmărească permanent, asigurându-se că suntem acolo, mi-a rupt sufletul.

Ce i se întâmplase? Ca persoană, Zu nu era înspăimântată şi nici

măcar neliniştită, în general – cel puţin, nu fusese. Cineva îi făcuse asta, îi dezgolise fiecare nerv. O lăsase expusă şi fără apărare.

— Pentru că erau vânaţi de slugoii lui Gray, după ce tu ţi-ai luat tălpăşiţa ca un nesimţit din lagărul ăla? l-a întrebat Vida, cu obişnuita ei lipsă de sensibilitate.

— De ce Arizona? am întrebat la rândul meu. Sau poate că o alegere la întâmplare era la fel de bună ca oricare alta?

Zu mâzgălea furioasă ceva pe hârtie, privind spre noi doar ca să ne arunce o privire exasperată, când am tăbărât pe ea. Liam a ridicat mâinile.

— La voia dumneavoastră, coniţă.

Când a terminat, nu s-a dovedit deloc a fi ce mă aşteptasem. Şi judecând după felul în care lui Liam îi pierise din obraji şi ultima urmă de culoare, nu era nici ce s-ar fi aşteptat el.

Ascundeau copii în casă – îi protejau. Folosea numele pe care mi l-ai spus, Della Goodkind, dar am ştiut că este ea pentru că arăta şi vorbea ca tine. I-am spus că eşti bine.

— Oh, Doamne, a spus Grasu, când i-am întins şi lui hârtia. De ce nu mă surprinde? Toată familia ta a căzut dintr-un copac dement şi a lovit în cădere toate ramurile, până jos.

Zu s-a bătut uşor cu creionul pe vârful nasului, în semn de dojană, înainte de a continua să înşire scrisul ei mare, buclat. *Nu a durat decât două minute, dar ea a fost foarte drăguţă.*

Liam arăta ca un puşti lihnit care a dat peste coşul de picnic al cuiva.

— A mai zis ceva? Harry era acolo, cu ea? ziceai că ajută copii, dar te-a întrebat dacă vrei să rămâi? Sau pe vreuna din celelalte fete? Asta s-a întâmplat cu Talon?

— La ce întrebare vrei să-ţi răspundă mai întâi? l-a chestionat Grasu. Fiindcă mi se pare că ai înghesuit vreo zece în două secunde.

Zu s-a făcut mică de tot în scaun. Creionul s-a rostogolit pe masă şi i-a căzut în poală, în timp ce ochii i-au coborât spre degetele care frământau tivul tricoului.

— Kylie a spus că Talon nu a reuşit să ajungă în California, am spus eu, cu grijă. L-a rănit cineva? Cumva a…?

— Tipul a crăpat?

În vocea Videi era un tăiş ca de oţel.

— Oh, iartă-mă. Ar trebui să mă port şi eu ca ăştia şi să te tratez ca pe un copil mic? Vrei să învelesc totul în vată? Sau poţi să fii şi tu fată mare?

Liam s-a înroşit de mânie.

— Destul…

— Habar n-ai despre ce vorbeşti, a mârâit Grasu.

— Nu e corect… am început eu.

Singura pe care nu părea s-o deranjeze – care nu a arătat prea multă emoţie – a fost Zu. S-a uitat la Vida pentru o clipă, ochi în ochi. Apoi s-a întors spre foaie şi a început să scrie iar repede. Liam şi Grasu erau amândoi tăcuţi, fumegând în direcţia Videi.

Zu a ridicat iar hârtia, îndreptând-o de data asta spre Vida, ca să poată citi ce scrisese. *Am fost încercuiţi de urmăritori şi a murit în timpul asaltului. Un prieten m-a ajutat să ajung în California, atunci când m-am despărţit de ceilalţi.*

Am scos un oftat uşor şi am închis ochii, încercând cu disperare să nu-mi imaginez lucrurile acelea.

Doamne… Talon. Nimeni nu merita aşa ceva.

— Prieten? a insistat Grasu. Un alt copil?

Ea a scuturat din cap, dar n-a detaliat.

— Un adult? Un *adult* te-a dus?

Liam şi-a trecut mâinile peste faţă.

— Oh, Dumnezeule, mă cac pe mine de frică numai când îmi imaginez. N-ar fi trebuit să ne separăm niciodată. Niciodată. Niciodată. Oh, Dumnezeule. Nu ţi-a fost teamă că o să te predea?

Zu era atât de tăcută şi de palidă, încât nu eram sigură că mai respiră. S-a uitat în sus, spre tavan, clipind repede, de parcă s-ar fi străduit să-şi reţină lacrimile.

— Ştie să cântărească bine firea oamenilor, am spus eu, punându-mi braţul pe umerii ei.

Era încă atât de mică. Cu oase ca de pasăre, ascuţite şi mai tare de foame şi de stres.

— Şi cum ai ajuns, mai exact, la concluzia asta? m-a întrebat Grasu, împingându-şi ochelarii pe nas. Bazându-te pe faptul că te-a lăsat să urci în dubiţă, în loc să se încuie pe dinăuntru?

— Exact, a spus Liam. Mi se pare că-mi amintesc cum a votat *cineva* să te dăm afară.

— Da! am spus. Mulţumesc mult. Încercând să mă abandoneze în mijlocul drumului…

— Iartă-mă că purtam de grijă grupului! s-a răţoit Grasu.

Zu a început să scrie ceva, dar Vida i-a smuls hârtia din mâini, a ridicat-o în dreptul ochilor şi a rupt-o exact pe jumătate.

— Dacă vrei să spui ceva, spune dracului odată.

Când s-a ridicat de la masă, scaunul a scrâşnit pe podea, iar farfuria a zburat cât colo. Am văzut că se străduieşte să-şi păstreze calmul din felul înţepat în care îţi ţinea gâtul drept şi umerii în spate. Timp de o secundă ciudată, nu m-am putut gândi decât la cum erau desenele alea animate vechi pe care ni le arătau în weekend, la felul în care se vedea o scânteie arzând tot fitilul, până la un morman de dinamită.

Ar fi trebuit să ştiu că nu-i o idee bună să mă duc după ea.

— Vi, am strigat-o, şi a trebuit să alerg ca s-o prind din urmă.

Mergea îndârjită pe culoar, toată numai muşchi subţiri şi forţă plină de furie, apoi a apucat-o pe scări, spre etajul inferior. Unde naiba se ducea?

— Vida!

Am prins-o de braţ, dar m-a aruncat cât colo – destul de tare cât să mă lovesc de peretele alăturat. Prin umeri mi-a trecut o explozie de durere, dar nu am renunţat. Buza de deasupra i se arcuise într-un rânjet, dar în secunda în care şi-a dat seama ce a făcut, şi-a pierdut mult din urâţenie.

— Poate vrei să-ţi vezi de drum, mi-a spus ea şi, pentru prima dată, mi-am dat seama că nici ea nu ştia încotro se îndreaptă. Încerca numai să scape din camera aceea. Să scape de noi.

— Nu aşa, i-am răspuns. Ce se întâmplă? Vorbeşte.

Vida s-a întors şi a pornit iar pe culoar, doar ca să se îndepărteze în viteză. Evaluasem greşit situaţia – rău de tot.

— Iisuse Hristoase, niciodată nu poţi lăsa lucrurile aşa cum sunt, nu? a izbucnit ea. Nu laşi pe nimeni, niciodată, să iasă singur din rahat. E de tot râsul, fiindcă tu nu eşti în stare să-ţi rezolvi propriile mizerii.

— Încerc să merg mai departe fără să-mi mai pese aşa de tare, am răspuns.

Zach venea spre noi pe culoar, privind oriunde, numai spre colţul în care ne retrăseserăm noi, nu. M-am întors cu spatele la el în acelaşi timp cu Vida. Ea a aşteptat până când nu i-a mai auzit zgomotul paşilor, apoi a slobozit o respiraţie aspră.

— Ştii ceva, chiar am crezut că noi două…

Vocea i s-a înecat. Când a râs, i-am simţit încordarea.

— Nu contează. Oricum, chiar îţi pasă?

— Adineauri mi-ai spus că mă implic prea mult şi acum nu-mi pasă îndeajuns? am întrebat-o. Care dintre ele e valabilă?

— Amândouă sau niciuna! Iisuse, ce mai contează? s-a repezit ea, trecându-şi mâinile prin părul scurt, cu vârfurile încă decolorate şi cu o uşoară tentă de albastru încă atârnată de şuviţe.

— Mă bucur pentru tine, oh-să-mi-bag-cât-mă-bucur că ai avut această reîntâlnire minunată cu *adevăraţii* tăi prieteni. Acum poţi să stai cu ei şi să o frecaţi toată ziua despre cât de bine era când eraţi numai voi patru. Puteţi să aveţi toate glumele alea tâmpite pe care le înţelegeţi numai voi. Dar ce nu pot pricepe, şi asta mă scârbeşte, este cum tu…

— Cum eu, *ce?* m-am luptat eu să-mi ţin în frâu tonul. Care-i treaba? Varsă aici. Hai. E limpede că altceva te-a enervat dacă ţi s-a pus pata pe o fetiţă care a fost până în iad şi înapoi. Nu pot să rezolv dacă nu-mi spui ce se întâmplă!

Scânteia a atins, în sfârşit, mormanul de dinamită, dar explozia nu a fost cum m-am aşteptat. Expresia Videi s-a deteriorat şi a sorbit aerul în plămâni cu respiraţii scurte, sacadate.

— Pur şi simplu l-ai înlocuit! în mintea ta, tocmai l-ai dat pe Jude pentru fetiţa aia, de parcă el n-ar fi însemnat nimic, de parcă noi n-am fi însemnat nimic pentru tine! Am priceput, OK? Dar nu mai… nu te mai preface că dai doi bani pe noi când e clar că nu dai!

Plângea, plângea cu adevărat, şi am fost atât de surprinsă, încât am rămas încremenită acolo. S-a răsucit pe călcâie, cu furia şi umilinţa inundând-o în valuri, lipindu-se şi mai tare cu spatele de perete, în colţ.

Pur şi simplu l-ai înlocuit.

De parcă noi n-am fi însemnat nimic pentru tine.

Deci asta credea ea? O durere adâncă a reverberat în mine, rupându-mă în două. Că niciodată nu… că niciodată nu mi-a păsat de ei? Că nu m-am implicat? Poate că am fost rece cu ei la început, ştiu că am fost, dar asta numai ca să mă protejez pe mine însămi. Să las oamenii să-mi intre în suflet, să cobor zidurile din jurul inimii mele – nu pot risca să fiu vulnerabilă ca la Ligă, nu când trebuie să supravieţuiesc.

Părea esenţial să învăţ să-mi îngrop fiecare sentiment, bun sau rău – să-mi pun bine orice emoţie nestăvilită, înainte să apuce să iasă din mine şi să fie observată de vreun îndoliat. Aici, dacă erai liniştit, erai aproape invizibil; dacă nu puteai fi provocat şi pedepsit, erai lăsat singur. Revenisem iar la strategia de la Ligă, funcţionând de la o clipă la alta, de la operaţiune la operaţiune, de la lecţie la lecţie, amorţindu-mi fiecare fărâmă de sentiment ca să evit să explodez de cât de nedrept era totul, cât de îngrozitor şi cât de zdrobitor. Aşa că nimeni, nici măcar pentru o secundă, nu-mi pusese la îndoială loialitatea pentru cauza lor. Pentru mult timp, aceasta a fost singura modalitate de a mă proteja de lume şi de toţi cei din ea.

Dar Jude… Jude găsise punctul nevralgic, fie pentru că era evident ce făceam, fie în ciuda acestui lucru.

Mă învinovăţea oare pentru toate astea? Dacă ar fi fost ea Liderul, s-ar mai fi întâmplat toate aceste lucruri? Am mai fi fost noi… Am închis ochii, încercând să estompez imaginile care îmi bântuiau prin minte. Jude pe jos. Jude sufocându-se cu propriul sânge. Jude cu spinarea ruptă şi cu picioarele răsucite. Privirea din ochii lui, ca şi când m-ar fi implorat să-l ajut – să-l omor şi să-i curm suferinţa.

Nenorocitul ăla de coşmar. Grasu îmi spusese în repetate rânduri că fusese instantanee… această… de ce era atât de greu să spun „moarte”? *Murise,* nu se dusese. Jude nu se dusese nicăieri. Nu trecuse în lumea drepţilor. Murise. I se terminase viaţa. Nu vom mai auzi niciodată vreun cuvânt spus de el; ajunsese la final, aşa cum ajung

toate poveştile, în cele din urmă. Nu era într-un loc mai bun. Nu era cu mine. Jude era îngropat, împreună cu tot ce sperase, sub ciment, moloz şi cenuşă.

— Dumnezeule, s-a dezlănţuit Vida cu voce aspră, nici măcar acum nu poţi să negi, băga-mi-aş nu-i aşa că nu poţi? Du-te dracului şi lasă-mă singură! Pleacă înainte să…

— Crezi că nu ştiu că a fost vina mea? Că ar fi trebuit să-l ţin pe lângă mine… dacă nu l-aş fi lăsat deloc să vină… i-am spus încet Videi. Îmi imaginez cum trebuie să fi fost pentru el, cum, la sfârşit, trebuie să se fi sufocat sub toată greutatea aia. Mă întreb cât de multă durere trebuie să fi simţit, şi dacă Grasu mă minte în faţă de fiecare dată când jură că trebuie să fi fost prea rapid pentru ca el să simtă ceva. Mintea mi se întoarce la el, iar şi iar. Trebuie să fi fost atât de speriat… era atât de întuneric acolo, nu-i aşa? Şi probabil că se simţea abandonat. Crezi că şi-a dat seama? Că ne-a aşteptat să ne întoarcem şi…

Ştiam că bolborosesc fără fir, dar nu mă puteam opri.

— … n-ar fi trebuit să iasă deloc… avea doar cincisprezece ani, avea doar cincisprezece ani…

Vida se sprijinea cu spatele de perete, alunecând în jos, suspinând fără reţinere, acoperindu-şi faţa cu ambele mâini.

— A fost vina mea, de ce nu zici dracului aşa? Eu eram în spate, tu nu erai nici pe departe pe lângă el! Ar fi trebuit să-l aud, ar fi trebuit să-l oblig să meargă în faţa mea, dar eram aşa de-al dracului de speriată, că nu m-am gândit deloc la asta!

— Nu… Vi, nu.

M-am lăsat pe vine în faţa ei.

— Era atâta zgomot acolo, jos…

Nu fusese deloc vina ei. Am simţit nevoia crâncenă de a o proteja, la gândul că oricine ar trece pe acolo ar vedea-o aşa de vulnerabilă. Mai târziu, când se va aduna, umilinţa asta va fi şi mai greu de dus. M-am foit un pic şi m-am aşezat, încercând să blochez vederea oricui ar fi apărut pe coridor. Când m-am întins spre ea, nu m-a oprit.

— Tu şi Cate, nici măcar nu i-aţi rostit numele, a spus Vida. Vreau să vorbesc despre el, dar îl tot închizi într-o cutie şi îl dai deoparte.

— Ştiu că tu crezi că nu-mi pasă.

Simţeam în piept o gheară insuportabilă.

— Doar că… Dacă nu ţin lucrurile astea înăuntru, simt că dispar. Dar tu, voi toţi… singurul lucru pe care mi-l doresc este să stăm laolaltă şi în siguranţă, şi nici măcar nu voi putea vreodată să fac asta.

— La ei te referi.

Vida şi-a strâns genunchii la piept.

— Am priceput. Ei sunt oamenii tăi.

— Şi tu nu eşti? am întrebat-o. Nu există vreo ierarhie, la cine ţin

mai mult. N-aş putea s-o fac nici dacă aş vrea.

— Ei bine, dacă ar arde clădirea, pe cine ai salva mai întâi?

— Vida!

Şi-a dat ochii peste cap şi s-a şters pe faţă.

— Oh, calmează-te, gagico. Glumeam. Evident că n-aş fi eu. Pot avea singură grijă de treburile mele, băga-mi-aş.

— Ştiu, i-am răspuns. Nu ştiu pe cine aş salva mai întâi, dar dacă ar trebui să iau pe cineva care să-mi ţină spatele în misiunea de salvare, atunci n-ar mai fi nicio discuţie.

A ridicat din umeri şi, după o vreme, a spus calmă:

— Gândul de a merge înapoi în camera aia ma face… Ştiu că pare că am tras pe nas, dar tot intru în diferite locuri şi mă tot uit după el, de parcă ar trebui să fie acolo. Când îmi dau seama ce fac, parcă aş lua un pumn în gât, să moară mă-sa.

— Aşa mi se întâmplă şi mie, i-am spus. Mă tot aştept să apară la fiecare cotitură.

— Sunt într-un punct stupid şi cretin, futu-i, a spus ea, să ajung să fiu invidioasă pe o fetiţă, pe tine şi pe toţi ceilalţi, că aţi reuşit să vă reuniţi, în timp ce nouă nu ni se va mai întâmpla asta niciodată. Tu nu poţi nici măcar să te *uiţi* la Nico. Dumnezeule, Ruby, ce trebuie să se întâmple cu tine ca să încetezi să-l pedepseşti? Când o să începi să-i asculţi scuzele?

— Când o să am ocazia să-l cred.

Mi-a aruncat o privire dură.

— Jude a fost singurul lui prieten. Nimic din ce i-ai putea face tu nu este mai rău decât ce-şi face el însuşi. Cate n-o să mai fie în stare să-l scape şi din asta. Acum este mai rău decât atunci când l-au adus prima dată la CG, după ce a ieşit din programul de cercetare, unde au făcut pe el toate experimentele alea de căcat.

Am tras adânc aer în piept.

— Îmi pare rău că te-am lăsat să-i spui singură lui Cate…

— Nu, a zis Vida, ridicând un deget, să-ţi pară rău că ai fost prea laşă şi căcată pe tine ca să vorbeşti pe bune cu ea despre treaba asta. Nu înţeleg… nu pot să pricep şi pace de ce toţi oamenii la care ţin sunt praf, în pana mea, şi niciunul dintre voi nici măcar nu încercaţi vreodată să vă ajutaţi unul pe altul, pentru că e prea dureros să înfruntaţi problema direct. Jude n-ar fi lăsat niciodată să se întâmple aşa ceva. N-ar fi lăsat. Era cel mai bun dintre noi.

Era uimitor cum Jude ne strânsese pe toţi laolaltă, cât de bine ne citise, cine eram şi ce voiam. Există în lumea asta oameni al căror scop pare să fie să slujească drept puncte de conexiune. Ne deschid unii către ceilalţi, dar şi către noi înşine. Cum era treaba aia pe care mi-o spusese? Că nu vrea să cunoască doar chipul omului, ci şi umbra lui?

— Da, aşa era.

Nu va mai exista niciodată unul ca el. Asta era pierderea pe care o simţeam şi pierderea de care restul lumii nu avea să-şi dea seama vreodată. Amândouă erau pietre de moară pe pieptul meu.

— Nu-s bună deloc la căcaturile astea cu luatul în braţe, m-a avertizat Vida. Dar dacă vrei să mai vorbim aşa… aici sunt. OK?

— OK.

Şi nu ştiu de ce m-a terminat momentul ăla, în timp ce fiecare clipă de până atunci fusese ca o eviscerare. Mi-am sprijinit umerii şi capul de perete. Poate pentru că ştiam cât de mândru ar fi fost de noi ca ajunseserăm atât de departe, şi că spuseserăm atât de multe.

— Vorbeşte cu Nico, te rog, a spus Vida. Nu mă face să mă rog de tine. Nu te mai purta cu el de parcă nici n-ar fi o nenorocită de fiinţă umană.

Am şoptit:

— Cred că-l urăsc.

— A greşit. Toţi greşim.

M-am lăsat pe spate, sprijinită în palme, cu degetele încovoiate pe podeaua rece.

— Şi-au bătut joc de ea? a întrebat Vida deodată, ridicând o mână ca să mă oprească.

Deşi nu pusese întrebarea în şoaptă, faptul că nu întrebase în faţa lui Zu părea să indice un fel de nou găsită sensibilitate.

— S-au prostit cu vreun abuz sexual, ceva? Sau nu.

— Nu, am spus încet, privindu-l pe Liam cum se aşază pe un scaun lângă ea şi o mângâie pe păr. Nu vrea să vorbească, aşa că n-o forţăm. Este decizia ei.

Vida a dat din cap, asimilând informaţia.

— Trebuie să fie un rahat mare de tot acolo. Mare; mare de tot.

— N-o mai presa, OK? I s-a luat orice altă decizie. Cel puţin poate să hotărască ce vrea să spună şi când s-o spună.

M-am întors la auzul unor paşi uşori în spatele nostru. Zu s-a oprit, cu mâinile îndesate în buzunare, până când Vida i-a făcut semn cu mâna să vină la noi. Vida a aşteptat ca Zu să se uite la ea, apoi a spus:

— Greşeala mea, Z, n-ar fi trebuit să fiu a dracului cu tine. Suntem în regulă, da?

O parte din tensiunea de pe chipul fetiţei s-a topit. A întins mâna, dar Vida i-a dat uşor cu pumnul.

— În regulă, am spus, chinuindu-mă să-mi ridic de pe jos trupul înţepenit. N-ar trebui să ne întoarcem? Probabil că băieţii se întreabă pe unde suntem.

— Lasă-i să se întrebe, a spus Vida. Am avut multe de recuperat.

Opt

Coridorul se decolorase într-o umbră familiară de roşu, care părea să strălucească cumva nedefinit. Devenea tot mai strălucitoare şi pulsa pe măsură ce avansam, privind uimită fotografiile înrămate aliniate de fiecare parte, pe pereţii altminteri goi. Înfăţişau chipuri pe care le recunoşteam, mi le aminteam: tânărul agent care fusese ucis pe când încerca să evadeze, după o operaţiune care mersese prost. Femeia capturată chiar când era pe cale să se întâlnească cu omul de legătură – înghesuită într-o dubiţă neagră, fără să mai auzim vreodată de ea.

Mi-am trecut degetele pe sub poze, numărându-le mai întâi din doi în doi, apoi din trei în trei. Morţi. Aici era locul unde Liga marca vieţile sacrificate şi comemora trupurile care nu avuseseră parte de un mormânt. Erau atât de multe – atâţia bărbaţi şi atâtea femei care muriseră înat t t inte ca măcar să ni se alăture. Aproape opt ani de moarte.

Degetele mi s-au oprit sub chipul lipsit de zâmbet al lui Blake Johnson. Arăta… mic. Tânăr. S-ar putea să fi fost din cauză că era înconjurat de chipuri mai în vârstă, sau poate că poza fusese făcută când Liga îl adusese pentru prima dată. Asta trebuie să fi fost. Arăta mult mai matur când plecase în acea operaţiune care îl omorâse, nu-i aşa? De ce oare părea aşa o mare diferenţă între un chip de paisprezece ani şi unul de şaisprezece ani?

Am simţit la picioare ceva cald şi umed. O peliculă subţire de lichid negru, ca de cerneală, se împrăştiase pe jos, îmbibându-mi-se în piele. Pătând-o. Pârâiaşul acela mic era rezultatul a patru şiroaie separate, şerpuite, care alunecau pe dalele podelei. Mâna mi s-a lovit de următoarea fotografie în timp ce m-am îmbrăţişat, iar durerea ascuţită, cumplită, pe care am simţit-o în palmă m-a făcut să-mi ridic privirea, în cele din urmă. Ultimele duzini de poze erau distruse, cu ramele sfărâmate şi amestecate cu un fel de piese de metal răsucite şi cioburi de sticlă.

Lumina roşie s-a intensificat, s-a estompat, apoi s-a intensificat din nou. Iar şi iar. Am ridicat mâna ca să-mi feresc ochii, dar nu era decât un indicator pe care scria IEŞIRE. La următoarea intensificare a luminii am văzut că cerneala neagră izvora de undeva, dintr-o baltă care creştea. Şi nu era deloc cerneală neagră.

Silueta era întinsă cu faţa în jos, cu mâinile şi picioarele răsucite în unghiuri ciudate. Era un… era un băiat, deşirat cu totul. Avea mâini mari, picioare mari, de parcă nu crescuse încă pe măsura lor. Labe de căţeluş, cum îi spusese Cate o dată. Lumina s-a estompat iar deasupra lui în timp ce alergam spre el, apoi s-a luminat cât să văd că era Jude.

Era sânge peste tot, brăzdându-i faţa, mâinile, spatele rupt. Urlam, urlam, urlam, pentru că avea ochii deschişi, gura astupată de balta de sub el, dar buzele i se mişcau. Tremura, iar trupul îi era în spasme…

Două mâini m-au prins de braţe, smulgându-mă din holul acela şi aducându-mă în altul. Nu – *oh, Doamne* – Jude avea nevoie de ajutor, trebuia să-l ajut…

Creierul mi s-a trezit brusc, atât de repede, încât am crezut că o să mi se facă rău. M-am răsucit şi mi s-au tăiat picioarele, dar m-a ţinut cineva. Mi-au clănţănit dinţii, atât de tare eram scuturată să revin la realitate.

— Uşurel, uşurel!

Accent de sud – Liam? Nu, Cole. Am reuşit să-i văd mai clar chipul neliniştit. Luminile de deasupra capetelor noastre erau pure, de un alb neclintit, şi lumina venea în valuri şi prin ferestruicile aflate de pe o parte şi alta a coridorului. Mi-am concentrat privirea asupra panoului de sticlă din spatele lui, unde se vedeau o mulţime de aparate cu greutăţi, benzi de alergare şi saltele. *Antrenament* Cole avea faţa scăldată de sudoare, se înroşise tot, pentru că fusese la sală. Dar eu nu venisem aici. Nu venisem să-l caut. Nu plecasem…

Cole m-a condus în sală. Aerul condiţionat mergea la putere maximă, răcind instantaneu petele de transpiraţie de pe spatele meu şi de la subţiori. M-a aşezat jos, pe una dintre băncuţe, şi a dispărut o secundă, apoi s-a întors cu un prosopel şi un pahar de hârtie plin cu apa.

Nu mi-am dat seama că tremur până când nu am încercat să beau. Cole mi-a luat mâna stângă şi mi-a apăsat prosopul în palmă. Am privit în jos, surprinsă să văd urme de sânge proaspăt prelingându-se pe încheietură, în îndoitura cotului. Eram murdară peste tot, pe blugi şi pe tricou.

Am sărit în picioare, sau cel puţin am încercat. Mintea mi s-a îndreptat spre imaginea lui Jude, asupra felului în care lumina cea roşie făcuse ca sângele lui să se vadă negru. Dar ăla era… nu era sângele lui, nu? Acolo nu era CG. Nu era Los Angeles.

Pe Jude îl lăsaserăm în Los Angeles.

— Ştii unde te afli? m-a întrebat Cole, lăsându-se pe vine în faţa mea.

Înainte de a continua, a aşteptat să dau din cap.

— Îmi pare rău că te-am trezit în felul ăla, ştiu că n-ar fi trebuit să fii trezită, dar te-am văzut trecând şi apoi ai început să strigi. Nu am ştiut că ai ţeava aia, puştoaico.

Abia dacă-l auzeam.

— Eram… somnambulă?

— Aşa părea, a spus el, destul de binevoitor. Cu ce te-ai tăiat la mână?

Am ridicat din umeri, cu gâtul arzând.

— Cât e ceasul?

— În jur de cinci dimineaţa.

Liniile din jurul gurii lui erau mult mai accentuate. Acum, când îmbujorarea începea să i se ducă de pe faţă, umbrele se întorceau – sub ochi, sub pometii înalţi, barba care îi creştea pe maxilar.

— Ai reuşit să furi cinci ore de somn.

— Mai mult decât tine, am punctat eu.

— Da, bine, eu m-am hotărât să încerc să fug de propriile coşmaruri, în loc să mă scufund în ele cu capul înainte.

Ecranul benzii de alergare pe care fusese clipea încă, pus pe pauză.

— Am prea multă adrenalină. Prea multe gânduri care mi se învârtesc prin cap. Energie care trebuie arsă.

Îmi venisem cu totul în simţiri, când urechile mele au prins vocea calda a unui crainic, venind dintr-un televizor fixat în perete. Mirosul din cameră mi-a inundat nările: plastic, transpiraţie şi ceva metalic, care ieşea din duhoarea de sânge.

Cole mi-a aruncat o privire pătrunzătoare, cercetându-mă pentru un moment ca şi când recunoscuse în mine ceva ce eu însămi nu eram sigură că ştiam. Spre deosebire de Cate, sau Liam, sau Grasu, spre deosebire de Jude, el lăsa pur şi simplu să ne cadă la picioare ceea ce se întâmplase. Nu mă presa să afle cum mă simt sau ce văzusem, şi asta era exact ce voiam. Să împing întâmplarea în urmă şi să o las acolo.

Mi-a tras prosopul din palmă, inspectând tăietura.

— Pare destul de superficială, m-a anunţat, ridicându-se în picioare. Se vindecă deja. Totuşi, probabil c-o să te înţepe ca dracu' pentru o vreme.

Odată ce-a terminat cu mine, şi-a ridicat tricoul să-şi şteargă transpiraţia de pe faţă, arătându-mi fără să cer o bucată de piele bronzată.

M-am uitat în altă parte.

— Vii aici în fiecare dimineaţă?

— În cele două zile de când suntem aici, da, a spus el, amuzat. Încerc să-mi readuc fundul în formă. A trecut ceva vreme de când nu m-am antrenat. Ajută şi să…

A făcut un gest larg cu mâna.

— Să te descarci.

— Îmi lipseşte, m-am auzit eu spunând, sentimentul că sunt puternică. Mă simt de parcă am şti încotro ne îndreptăm. Tu şi cu mine. Dar nu mă pot scutura de senzaţia că pedalez, şi pedalez, şi pedalez, aşteptând să ajung la destinaţia aia. Şi *fir-ar al dracului,* cercetarea despre cauza NIAA, nu pot să trec peste ce nenorocită de pierdere este faptul că, după toate astea, noi tot nu avem *aia*. Eram în stare să gestionez lucrurile. Nu sunt…

Am ridicat mâna.

— În mod sigur, nu este cazul zilele astea.

— Da, şi ce-ai de gând să faci în legătură cu asta?

Cole şi-a strâns braţele la piept.

— Ai recunoscut problema, cum ai de gând s-o rezolvi? Nu te mai gândi la stickul de memorie, la cauză. Nu-ţi irosi energia cu păreri de rău sau milă de sine. Dacă drumul ăsta s-a închis pentru noi, o să ne concentrăm să găsim tratamentul. Aşa că, din nou, spune-mi: ce ai de gând să faci în legătură cu asta?

— Să mă antrenez, i-am răspuns. Trebuie să antrenăm toţi copiii. O să fie nevoie să lupte.

— Nu antrenezi pe nimeni până când nu intri tu în formă.

— Asta-i o ofertă?

Un zâmbet lent i s-a întipărit pe faţă.

— De ce? Crezi că monştrii tăi pot ţine pasul cu ai mei?

M-am gândit că ai mei le-ar putea da clasă alor săi. Ar fi putut să-i lege fedeleş.

— Nu există o rezolvare simplă, dacă asta crezi, a spus Cole, plecându-şi capul deasupra aparatului de alergare. Sunt mai puternic şi mai rapid, aşa că, dacă nu-mi pot învinge demonii, cel puţin să mi-i alung din minte pentru o vreme. Când te-ai antrenat ca lumea ultima oară?

— Înainte…

Iisuse, când a fost ultima dată? În săptămâna când am plecat să-l caut pe Liam? Antrenamentul de la CG a fost agresiv la început, exact definiţia unei bătălii purtate pe un deal – una dusă cu membre slăbite, târâite. Aveam băşici la picioare şi în podul palmelor, iar şirurile nesfârşite de vânătăi mă făceau să arăt de parcă aş fi suferit un accident grav de maşină. Durerea pâlpâia, trăgea de mine şi mă răsucea ca şi cum mi-ar fi modelat corpul după propriile ei standarde.

Majoritatea copiilor fuseseră în program suficient de mult, încât să-şi întărească trupul pentru operaţiuni, în acelaşi timp în care încercau să-şi ascută capacităţile Psi. Asta însemna să facă, la fiecare două zile, ridicări de greutăţi şi exerciţii cardio, alături de autoapărare, kickboxing şi antrenament de folosire a armelor, toate aruncate la grămadă, pentru varietate. Când munceşti atât de intens, te concentrezi în fiecare moment asupra a ceea ce face corpul tău, încercând să antrenezi fiecare muşchi în parte, să fie la fel de tăios precum un cuţit. Îţi alungi gândurile din minte pentru o vreme.

Aceea a fost o fereastră temporală în care toate s-au aliniat pentru mine – fusesem puternică, mental şi fizic, şi mai mult decât un pic cam doritoare să înţeleg fiecare operaţiune. Dar cumva, în procesul de căutare a lui Liam, am reuşit să pierd bucata aia din mine. Am lăsat îndoielile şi nesiguranţa sa se întoarcă. Am pierdut controlul asupra mea.

— Vreau să fiu mai provocata decât făceau instructorii cu noi, i-am spus. Nu pot să mă rup în bucăţi şi să aştept pe cineva, oricine din jurul meu, să pună la loc părţile stricate. Vreau să am grijă de toţi.

Cole a ridicat mâinile.

— Pricep.

— Nu, nu pricepi, i-am spus, furioasă pe urma de disperare din vocea mea. Este de parcă de fiecare dată când dau de o cotitură mă trezesc din nou înapoi în tunelul ăla în care cădeau toţi pereţii, şi mă simt de parcă…

— Nu.

Cole s-a ridicat.

— N-o să stăm pe-aici, să strângem mâini şi să folosim metoda lui Cate Conner de a face faţă situaţiei: pictură cu degetele drept terapie prin artă.

A traversat încăperea din doi paşi uriaşi şi a scotocit printr-o cutie de plastic albastru după o pereche de mănuşi de box vechi şi uzate. Mi le-a întins.

Cole şi-a încrucişat braţele, dar nu şi-a relaxat câtuşi de puţin postura. Mi-am pus mănuşile fără vreo ezitare şi fără să iau deloc în considerare mâna rănită, şi am fost recompensată cu o aprobare din cap, care m-a încălzit din interior. Dacă eu eram gata, era şi el.

A scos o pereche de mănuşi şi pentru sine. Tocmai în cealaltă parte a sălii erau împrăştiate nişte saltele negre şi am traversat încăperea spre ele. Plastic, transpiraţie şi cauciuc – era un miros familiar. Am tras adânc în piept aerul acela şi mi-am pregătit postura, lăsându-mi greutatea sa se scufunde în puţina amortizare pe care o puteau oferi saltelele.

— Doar ca să ştii, a spus Cole, lovindu-şi mâinile înmănuşate una de cealaltă, în timp ce făcea stânga-mprejur, să fii mai puternic înseamnă să încasezi lovituri. O grămadă. Dacă vreodată te porţi ca şi cum ar fi prea mult, sau dacă nu-ţi poţi ridica fundul de jos, atunci s-a terminat.

— Bine, am spus. Atât timp cât nu dai înapoi fiindcă îţi imaginezi că nu pot duce.

A mârâit.

— Şi, Preţioaso? încă ceva. Să nu spui nimănui ce facem. Nici lui Conner, nici Videi, nici lui Lee, niciunuia din ei.

Cui dracului să-i pese că ne antrenam noi împreună?

— Hai să vedem dacă chiar poţi să mă pocneşti tu primul, l-am tachinat eu, dar ochii încă îi erau serioşi, întunecaţi de ceva ce nu înţelegeam.

— Eşti stânjenit sau ceva de genul ăsta?

— Să spunem doar că mă îndoiesc de faptul că ar aproba metoda asta de a face faţă situaţiei, a spus el, alunecând un picior înapoi şi

ridicând mâinile ca să-şi apere faţa. Vorbea atât de încet, încât abia l-am auzit.

— Ei nu ard, nu? Nu ca noi.

I-a zburat primul pumn şi m-a izbit într-un punct din tâmplă. M-am împleticit în spate, dar am rămas în picioare. M-a inundat furia – pe mine însămi, că n-am fost atentă, pe fulgerarea de durere. Buzele i s-au arcuit într-un zâmbet când am aruncat braţul spre el, apoi s-a oprit şi mi-a corectat mişcarea, obligându-mă să o repet iar şi iar, până când am plasat lovitura exact cum voia el s-o fac. Cole mi-a dat un pumn amical în umăr şi încă rânjea când a lovit cu piciorul şi l-am oprit cu al meu. S-a legănat înapoi, direcţionând o altă lovitură în plin.

Minutele treceau şi-mi părea că merg şi eu cu ele. Muşchii corpului meu îşi aminteau cum să lupte, chiar dacă inima se retrăsese din joc. O senzaţie puternică de revenire mi-a străbătut corpul atunci când am reuşit să parez o lovitură şi i-am dat un pumn direct în stomac. A expirat pe jumătate într-un hohot de râs, pe jumătate într-un icnet de durere. Când şi-a amintit că el ar fi trebuit să-mi dea mie lecţii, eram deja întinşi pe spate pe saltele, încercând să ne recăpătăm respiraţia.

Nu, m-am gândit eu, încercând să-mi îndepărtez din ochi părul lipicios de la transpiraţie. *Nu ca noi.*

Câteva ore mai târziu, cu muşchii ca gelatina şi cu ceaţa coşmarului limpezită din minte, ne-am adunat în sala de recreere ca să începem oficial planificarea atacurilor asupra taberelor.

Supravegheam grupul nostru, inclusiv ultima maşină venită, care intrase când eram la duş, după antrenamentul cu Cole. Copiii, toţi cei patru, luptau vitejeşte împotriva oboselii care îi cuprinsese, explicându-ne că au fost reţinuţi de nişte probleme cu maşina, când Cole a trecut pe lângă mine şi m-a împins uşor înainte, spre cercul de copii care stăteau pe podea. M-am dat un pic înapoi, confuză, dar zâmbetul lui era încurajator.

— Am vorbit despre asta, îţi aminteşti? Prezintă-le situaţia.

— N-ar trebui ca tu…

— Nu, tu ar trebui s-o faci.

M-a împins iarăşi spre ei, ignorând expresia rigidă de pe chipul lui Grasu.

— Du-te şi cucereşte-i, Preţioaso.

Fă-i să te iubească… Am dat din cap, ignorând susurul vocii lui Clancy în urechea mea. Zu s-a dat repede înapoi şi a făcut semn din cap spre Hina şi Tommy să facă la fel, deschizând cercul.

— Aşadar, asta… am început eu, doar ca să-mi adun gândurile. Dintr-odată nu mai era vorba despre chipurile pe care le vedeam

acolo, ci despre cele pe care nu le vedeam. M-am întors spre Grasu, care jumulea o gaură din blugi, imaginea perfectă a unei nonşalanţe forţate.

— Unde este Liam? Şi Kylie… şi James?

— Trebuie să fie la baie, a reuşit el să îngaime, cu vocea nenatural de ascuţită.

Apoi, dintr-odată, nimeni nu s-a mai uitat la mine. Nici măcar Zu.

N-ai făcut asta, Liam, m-am gândit eu, luptându-mă cu panica ce creştea constant. *Spune-mi că nu te-ai aventurat afară ca să aduci provizii fără să-ţi iei măcar o armă cu care să te aperi.*

— Au plecat, a şoptit o voce subţirică. Am privit în jur, dar nu mi-am dat seama de la cine vine.

— Cine a plecat? a întrebat Cole, prinzând doar sfârşitul.

— Unul dintre…

Am ştiut în acel moment că el înţelesese exact cine anume lipsea. A devenit dintr-odată foarte liniştit, cu expresia bine controlată şi impasibilă. Era imaginea unui om care tocmai se pregăteşte să înjunghie pe cineva, calm şi metodic.

— De ce au plecat? am întrebat.

— Ca să avem ceva de mâncare astăzi! a izbucnit Grasu.

— Unde au plecat?

A trebuit să mă abţin ca să nu strig, să nu mă duc spre el şi să nu-l scutur cât de tare pot.

— În următorul oraş, a spus Lucy. Au promis că se întorc într-o oră.

— Aşa au promis.

Cuvintele lui Cole s-au lovit de pământ.

— Ei bine. Dacă o să dea ortu; popii, cel puţin o să ne crească şi nouă nivelul de IQ pe aici. Să *nu* cumva – s-a adresat el grupului – să mergeţi afară până când nu aveţi antrenamentul necesar ca să supravieţuiţi şi până nu avem nişte arme. O să am grijă de toate şi o să avem grijă unii de alţii, dar trebuie să faceţi cum vă spun, fiindcă altminteri n-o să meargă. În regulă, fraţilor?

Câteva aprobări din cap. Câteva zgomote de aprobare.

— OK, am spus eu. *Fir-ar al dracului, Liant. Ce-o fi în capul tău?* În regulă.

M-am străduit să-mi aduc mintea înapoi pe drumul drept.

— Primul lucru pe care trebuie să-l ştiţi este că stickul de memorie care conţinea cercetarea pe care a sustras-o Cole de la Corporaţia Leda, în legătură cu ce anume a cauzat NIA, a fost şters de IEM.

Vida trebuie să le fi spus lui Grasu şi lui Zu, pentru că ei nu s-au arătat nici pe departe atât de surprinşi ca toţi ceilalţi. Văzându-le feţele, un junghi ascuţit de deznădejde m-a lovit în plin. M-am forţat să trec peste el, conştientă de privirea lui Cole aţintită asupra mea.

— Nu e chip să recuperăm informaţiile? a întrebat Tommy.

— Nu, a spus Nico. Am încercat tot ce se putea. Documentele sunt pierdute pentru totdeauna.

— Totuşi, avem încă cercetarea referitoare la *tratament,* am spus repede.

Verzii o copiaseră din nou şi o încărcaseră în singurul nostru laptop. Toate cele cincisprezece pagini indescifrabile.

— Şi de aici o să începem munca. Dar, între timp, cred că ar trebui să continuăm cu eliberarea lagărelor – e ceea ce trebuie să facem şi strategia cea mai potrivită pentru a-l face pe Gray responsabil de ceea ce s-a întâmplat cu noi. Dar eu… noi – şi am dat din cap spre Cole – nu o putem face în niciun caz singuri. Aşa că trebuie să vă întreb, sunteţi alături de noi? Este în regulă dacă vă e frică sau dacă nu vreţi să luaţi parte la operaţiuni. Chiar este în regulă, nu trebuie să vă fie ruşine din cauza asta. Sunt multe de făcut aici, ca să simţiţi că luaţi parte la evenimente. Sau, odată ce o să fie un pic mai sigur, putem găsi o cale să mergeţi acasă, la părinţii voştri.

Am aşteptat până i-am văzut aprobând din cap sau cu voce tare.

— Atunci, cea mai bună cale de a face aceste lucruri este să gândim împreună un posibil plan de atac al taberelor. Ne putem sparge în grupuri mai mici, de patru-cinci persoane, poate, şi să ne gândim cum putem încropi aşa ceva. Nu contează dacă pare o nebunie sau dacă nu avem materialele care ne trebuie. Doar să fiţi creativi şi apoi ne descurcăm.

I-am lăsat să se împartă cum au vrut şi am fost mândră de felul în care s-au amestecat vechile echipe din Ligă cu noi-veniţii pe care-i culeseserăm împreună cu Zu. Cole mi-a plesnit o palmă amicală peste umăr, rânjind în semn de aprobare, şi a început să-şi facă tururile prin sală. I-am zâmbit şi eu; m-am simţit destul de uşoară să sar de pe podea pe o bârnă, fixată mai sus.

Şi, ca din senin, senzaţia aceea s-a dus. O prezenţă tăcută, grea, a venit în spatele meu şi a căzut peste mine ca o umbră. Nu a trebuit să mă întorc ca să ştiu că e Grasu. Iritarea se strecura în felul în care mă pedepsea cu tăcerea aceea apăsătoare. M-am întors şi am văzut-o pe Vida cocoţată ca o regină în mijlocul unui grup format din Tommy, Pat şi alţi doi copii din Ligă. O încoronaseră cu elogii, uimire şi adoraţie, cu trei minute bune înainte ca ea să se milostivească să le spună părerea pe care-o avea despre propunerea lor.

— Când o să începi să ne incluzi şi pe noi ceva mai devreme în treburile astea? m-a întrebat Grasu într-un final. Pare că ne sari de la anumite lucruri pentru că ştii că nu o să fim de acord cu unele dintre ele.

Am expirat aerul pe care-l reţinusem în nări, întorcându-i aceeaşi privire dură.

— Sună de parcă adevărata problemă ar fi că n-ai încredere în mine că aş putea să iau decizii bune şi fără tine.

Cole mă avertizase că asta o să se întâmple – mi-a spus că există prea multe voci cu greutate în alegerile mele şi că de aceea nu mă simt niciodată complet în siguranţă atunci când iau hotărâri. Îmi spuseseră iar şi iar că m-au crezut, că au încredere în mine. În mod sigur, nu era cazul acum.

— De ce l-ai lăsat pe Liam să plece? l-am întrebat. Nici măcar nu era înarmat.

Şi-a aruncat braţele în aer.

— Sunt ciudaţi de-aia de Albaştri! Oh, Dumnezeule mare, Ruby, trebuie să… uite, nu mai contează, nu e…

— Trebuie să ce?

Grasu mi-a aruncat o privire aspră, pe care i-am întors-o imediat.

— OK, uite, a spus el, începând cu o respiraţie adâncă. Oricum ai vrea să defineşti ce este între tine şi Lee, nu-i treaba mea. Şi, sincer, e cam stresant să ţin pasul cu toate târcoalele pe care vi le daţi unul altuia. Dar devine treaba mea atunci când unul dintre prietenii mei cei mai buni începe să-i trateze pe ceilalţi aşa cum îl tratezi tu pe el în ultima vreme.

— Ce vrei să spui?

— Îl ţii la distanţă. Eşti… aici, dar nu eşti, nu? a spus el. Chiar şi atunci când eşti cu noi, nu eşti cu adevărat prezentă. Ai gândurile în altă parte, eviţi discuţiile, *eşti repnută*. Şi din când în când, pur şi simplu… dispari. Mai este ceva ce nu ne spui?

— Ai fost atât de ocupat să analizezi în detaliu tot ce fac, dar nu pare să-ţi fi dat seama despre ce e vorba. *Dispar?* Încearcă varianta *mă antrenez,* ca să mă asigur că nu arăt ca o proastă când încerc să-i aduc în forma pe puştii ăştia. Încearcă varianta *planific,* ca să mă asigur că nimeni nu o să fie rănit sau ucis. Încearcă varianta *mă ocup de Clancy,* pentru că nimeni altcineva n-o poate face.

Vocea îmi ajunsese o şoaptă furioasa şi forţa ei l-a uimit, în mod evident. S-a întins şi m-a apucat de umăr, iar expresia i s-a înmuiat; în timp ce a mea s-a înăsprit. Uram felul ăla în care mă studia.

— Aş vrea doar să vorbeşti cu noi, a spus el. Ştiu că nu poate fi ca înainte, dar îmi lipseşte. Îmi lipseşte…

Grasu a scuturat din cap.

— Nu am vrut să sar la gâtul tău.

— Ei bine, ai făcut-o, i-am spus oftând.

— Pentru că aveai nevoie s-o auzi de la cineva, a răspuns Grasu. Din perspectiva mea, te-ai înhăitat cu fratele nemernic, asta e! Dar nu uita cine a insistat pentru atacurile astea asupra lagărelor, practic din secunda în care am ajuns la East River. Îţi aminteşti? Liam credea că ştie precis cum se face şi era totul în stilul Lee pentru că muncea serios

şi se vedeau oarecare rezultate în copiii din preajma lui. Trebuie să-l laşi *să facă* ceva, Ruby. Ceea ce vreau eu să ştiu este dacă te-ai supărat fiindcă Liam a ieşit fără să-ţi ceară ţie aprobarea.

Am dat din cap cu neîncredere, iar gândurile îmi erau tot atât de încâlcite ca şi sentimentele.

— Pentru că este periculos! Pentru că poate fi capturat sau ucis! Şi nu pot…

Cuvintele mi s-au tăiat brusc şi am fost uimită de valul de emoţii care m-a năpădit. Frustrare, furie şi, mai presus de toate, frică.

— Nu mai pot pierde pe încă cineva…

Grasu a răsuflat adânc şi m-a luat în braţe, bătându-mă pe spate în felul acela al lui, ciudat, dar grijuliu. L-am apăsat şi eu cu palmele pe spate şi l-am ţinut strâns, amintindu-mi de uşurarea pe care am simţit-o când l-am revăzut după luni întregi şi am ştiut, în sfârşit, că supravieţuise. Textura acelei amintiri s-a schimbat, devenind ca o rază de soare ce dispare. Nu spusese nimic din toate astea din cruzime sau ca să mă acuze; voia doar să fim în siguranţă împreună, dar nu se gândea atât de departe în viitor. Toată atenţia lui Grasu se limita la cercul nostru mic, dar a mea nu putea fi la fel, nu mai putea. Luptasem împotriva acestui instinct şi aveam în vedere *pe toată lumea.*

— Este un singur om, ştiu, dar este omul *nostru,* a spus el, de parcă mi-ar fi citit gândurile. Şi adevărul este că trebuie să ne concentrăm asupra lui Zu. Trebuie să încercăm să aflăm tot ce s-a întâmplat cu tipul ăla alături de care călătorea. Nu cred c-o să fie aşa simplu să aşteptăm până când va fi ea gata să vorbească despre asta.

Am dat din cap şi m-am sprijinit cu spatele de perete, privind-o pe Zu cum stătea aşezată între Hina şi Lucy. Privea ţintă în podea, cu mâinile adunate cuminţi în poală, cu picioarele strânse sub ea.

— N-am greşit aducându-i aici, nu? am întrebat. Pe cei mici… N-o să-i las să lupte, dar nu pot să scap de senzaţia că toată treaba asta o să-i rănească într-un fel pe care nu-l pricep încă.

— Nu putem să-i protejăm de asta, nu şi dacă suntem hotărâţi să le oferim o alegere. Despre asta e vorba de fapt, nu-i aşa? Să le dăm lor şi generaţiei de după ei o şansă la o viaţă mai bună decât am avut noi. Să nu se mai ascundă.

Da – exact asta era. Libertatea venea mână în mână cu posibilitatea de a face alegeri în legătură cu vieţile noastre, odată ce puterile ne dispăreau. Libertatea de a trăi oriunde doream, cu cine doream, şi de a nu fi speriaţi de fiecare umbră care trecea pe lângă noi. Pentru ca niciun copil să nu mai crească vreodată cu teama că într-o bună zi nu se va mai trezi din somn sau că se va arde ca un bec în mijlocul unei zile altfel normale.

Ştiam, aşa cum ştia şi Cole, că singurul mod de a ajunge cu succes în partea cealaltă era prin intermediul forţei. Printr-o luptă adevărată.

Dar costurile… am privit din nou în jur, luând aminte la feţele lor animate, şi am încercat să asimilez vorbele înfundate şi râsetele, ca să slăbesc gheara de frică ce-mi prinsese coastele. Nu le puteam avea pe-amândouă, nu-i aşa? Nu puteam să-mi duc lupta fără să fiu conştientă că exista o nenorocită de posibilitate ca nu toţi copiii ăştia să profite de victorie.

— Mi-o doresc atât de mult, Ruby. Vreau să merg acasă, să-mi văd părinţii şi să mă plimb prin cartier în plină lumină a zilei. Vreau să merg *la şcoală,* aşa încât, chiar dacă îmi păstrez puterile, să nu mi se poată refuza lucruri pentru că nu sunt instruit. Asta mi-ar fi de ajuns. Ştiu că n-o să fie simplu, şi mai ştiu că o să fiu norocos dacă reuşesc să rămân în viaţă, dar merită, dacă aş putea avea asta.

Grasu a tăcut pentru o secundă, apoi a adăugat încet:

— Totul o să merite şi noi o să fim prin preajmă, să vedem acest lucru.

— Asta nu prea seamănă a Echipa Realitate aia a ta.

Zâmbetul lui s-a potrivit cu al meu.

— Dă-o dracului de Echipă Realitate! O părăsesc, fiindcă vreau să intru în Echipa Sănătate-La-Cap.

O oră mai târziu, Liam şi ceilalţi au apărut la intrarea în tunel, fiecare trăgând după el câte o cutie mare de carton sau un tub de plastic. Vocile lor se auzeau în lungul tunelului, clocotind de entuziasm.

Liam a apărut primul, cu faţa şi mâinile acoperite de un strat fin de praf şi cu părul zbârlit fără speranţă de furtuna care creştea afară. Vederea lui, aşa ciufulit şi zâmbitor, arătând atât de fericit, m-a făcut să uit de ce fusesem atât de furioasă.

Asupra lui frate-său, însă, n-a avut acelaşi efect.

Cole era în picioare, cu umărul proptit în perete, chiar în dreapta intrării. Nu spusese o vorbă, dar pe parcursul ultimei ore respiraţia îi devenise tot mai grea. Chiar şi cu braţele strânse la piept, nu putea ascunde felul în care degetele mâinii drepte îi zvâcneau convulsiv la fiecare câteva minute. Era la o scânteie depărtare de explozie, am văzut-o destul de limpede.

Şi totuşi, nu am fost suficient de rapidă, încât să sar în picioare.

Liam a avut o jumătate de secundă de bucurie, când m-a văzut acolo, iar apoi l-a luat Cole în stăpânire. Braţul i-a ţâşnit şi l-a înşfăcat de tricou, l-a răsucit împrejur şi l-a izbit de perete. Cutia din mâna lui Liam a căzut pe pământ şi s-a rupt, iar din ea s-au rostogolit în toate direcţiile conserve şi pungi. O cutie roşu-aprins de cereale Lucky Charms a alunecat chiar lângă mine, oprindu-se la mică distanţă de piciorul meu.

— Iisuse *Hristoasel* s-a înecat Liam, dar Cole îl trăgea deja după el,

în vechiul birou al lui Alban.

Am prins uşa înainte să mi-o trântească drept în faţă. Liam era practic înfundat în biroul mare şi prăpădit.

— Care *dracului* este problema ta? a icnit Liam, încă zăpăcit.

Cole era un pic mai înalt decât fratele lui, dar se pare că mânia l-a făcut pe Liam să se îndrepte de spate şi să recupereze diferenţa. Niciodată n-au semănat mai tare decât atunci; cu câteva secunde înainte de a-şi rupe capul unul altuia.

— „Problema" mea? închipuie-ţi cum e să afli că un puşti a ieşit şi a mai luat cu el doi, să moară cu toţii! Chiar aşa de prost eşti?

Cole s-a întors spre el, tăind furios cu mâna prin aer.

— Sper că a meritat. Sper că te simţi bine să te prefaci iar erou, pentru că ai pus în pericol întreaga operaţiune! Te-ar fi putut urmări cineva pe drumul de întoarcere. Poate că cineva monitorizează clădirea chiar acum!

În cele din urmă, Liam şi-a ieşit din fire. L-a împins pe Cole în raftul gol din spatele lui şi l-a ţintuit cu un braţ proptit peste piept.

— Mă joc de-a eroul? Adică exact ce-ai făcut tu în tot nenorocitul ăsta de timp? Te fâţâi pe-aici, lătrând tot felul de ordine, de parcă ai avea *vreun* drept să-i conduci pe copiii ăştia. De parcă ai şti cum se simt ei şi prin ce au trecut.

Cole a lăsat să-i scape un hohot batjocoritor şi, pentru moment, chiar am crezut că o să-i spună lui Liam secretul său, doar ca să-i arunce totul în faţă. Ca să obţină reacţia şocată şi îngrozită de care se temuse atât de mult.

— Am făcut-o cum trebuie, a scuipat Liam. Nu am fost urmăriţi, nu ne-a văzut nimeni. Am făcut-o de sute de ori, în locuri de o mie de ori mai rele, şi de fiecare dată am făcut-o cum trebuie. Şi ţi-aş fi *spus* asta dacă m-ai fi tratat cu încrederea că pot face şi altceva în afară de a sta cu mâna-n cur, aşteptând ca să aibă grijă cineva de mine!

Avea dreptate. Dintre toţi cei de aici, el avea cea mai mare experienţă în astfel de lovituri. Echipa de securitate de la East River îi hrănise pe toţi şi făcuse provizii de medicamente şi haine doar din prădatul camioanelor de transport de pe autostrada alăturată.

— De ce te porţi de parca ţi-ar păsa cu adevărat? a insistat Liam, cu vocea plină de frustrare. Ani de zile te-ai făcut că nu exist, m-ai tot ocolit gândindu-te…

— Habar n-ai la ce mă gândeam eu, a mârâit Cole, dându-i drumul, în cele din urmă. Chiar vrei să ştii, cu adevărat? O să-ţi zic: era ceva de genul *cum o să mă duc eu să-i spun mamei că i-a mai murit un copil?*

Mi s-a părut că vorbele lui au aspirat ultima boare de aer din cameră. Culoarea s-a scurs de pe chipul lui Liam şi maxilarul lui încordat s-a înmuiat de tot.

— Tu m-ai făcut să-i spun, îţi aduci aminte? Nu te puteai opri din plâns, nu puteai nici măcar să pleci din camera lui Claire. A trebuit să cobor şi s-o opresc, pentru că-i făcea deja sandviciul şi îi pregătea pachetul de prânz pentru la şcoală.

Mi-am apăsat palma pe gură; imaginea era prea dureroasă pentru mine, chiar şi numai să mi-o închipui. Liam s-a dat înapoi şi s-a împiedicat, lovindu-se orbeşte de birou. S-a prins cu mâna de marginea acestuia ca să se poată ţine pe picioare. I-am văzut doar pentru un moment chipul abătut. Apoi a dispărut iar îndărătul palmelor.

— Îmi pare rău… Dumnezeule, îmi pare rău, nu m-am gândit… voiam doar *să fac* ceva…

După ce văzusem atât de multe şi de diverse nuanţe ale furiei sale, am fost surprinsă sa văd cum vocea şi faţa lui Cole devin înspăimântător de reci.

— Singurul motiv pentru care te afli aici este că nu ştiu unde mama naibii s-au ascuns mama şi Harry şi că nu te pot trimite direct la ei – *ce e?*

Liam fusese întotdeauna uşor de citit; fiecare gând care îi trecea prin minte într-un moment sau altul era vizibil pe chipul lui. Fusese atât de uşor, chiar şi pentru o fată defectă şi speriată de propria ei minte, să aibă încredere în ce spunea el, în ceea ce credea – de aceea atunci când îţi oferea ceva era doar cea mai pură intenţie de a dori să-ţi dea ceva, fără ascunzişuri, fără recompense, fără favoruri. Mă întrebam mereu cât de dureros trebuie să fie să ai o inimă care simte atât de profund, încât chiar şi cele mai secrete lucruri nu rămâneau complet ferecate.

Doar că mi-aş fi dorit din răsputeri să nu-şi ridice ochii atunci când au fost pomeniţi părinţii lor. Pentru că, din clipa în care i-a văzut chipul, Cole a ştiut. La fel şi eu.

Liam nu i-a spus lui Cole, m-am gândit, incapabilă să înţeleg. Liam şi Cole ştiau amândoi că mama lor şi tatăl vitreg îşi luaseră nume false, Della şi Jim Goodkind, atunci când plecaseră să se ascundă şi îşi părăsiseră casa din Carolina de Nord, dar căutarea online sau prin cărţile de telefoane dusese la fundătură după fundătură. Cole trebuie să fi fost prima persoană căreia să-i spună după ce Zu ne zisese nouă cum o întâlnise pe mama lor. Liam ar fi trebuit să se ridice de la masă şi să plece imediat după frate-său…

— Tu ştii!

De data aceasta, Cole i-a repezit una, iar purtarea lui de gheaţă s-a zdruncinat concomitent cu lovitura care a aterizat în bărbia lui Liam.

— M-ai minţit în faţă, băga-mi-aş! *Unde* sunt?

— Terminaţi! am strigat. Opriţi-vă acum, amândoi!

Liam s-a repezit spre el. Am văzut cum îşi retrage braţul, apoi

scânteia din ochii lui Cole, şi cum aruncă braţul înainte. M-am strecurat între ei chiar când Liam a întins pumnul, abia reuşind să-l blochez înainte de contactul cu stomacul lui Cole. A încercat să se opună timp de o secundă, luptându-se încă să plaseze lovitura, iar apoi şi-a venit în fire, în prezent. Am văzut cum s-a întâmplat; chinul şi resentimentele eliberate printr-o respiraţie şuierătoare şi o privire îngrozită. A trebuit să-mi înfig mâna în tricoul lui şi să-l ţin bine, ca să-l împiedic să-şi urmeze instinctul de a evada, panicat. Am îndreptat cealaltă mână spre Cole, avertizându-l să rămână pe loc.

— Oh, Dumnezeule, a spus Liam hârâit, de ce ai făcut-o… e atât de stupid…

Mi-am descleştat degetele, lăsându-mi palma să-i alunece pe spate, şi am venit lângă el, aproape de tot. Încă respira greu, luptându-se să-şi reţină emoţiile, să nu răbufnească iar. Ar fi trebuit să-mi dau seama cât de repede îşi va face loc în el ruşinea. Nu era un luptător, nu îi stătea în fire. Fir-ar să fie – gândul că cineva la care ţine ar putea suferi îi făcea mult mai mult rău decât un pumn venit de la Cole.

— Liam ar trebui să fie responsabilul cu logistica, am spus eu.

Cole şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Asta e…

— … o idee excelentă, am replicat. Cu plăcere. Ştie unde sunt părinţii voştri şi o să fie fericit să-ţi dea acum toate detaliile.

— E un fel de schimb?

Cole a scuturat din cap, aruncându-i lui frate-său o privire îndoită.

— Măcar ştii ce e un responsabil de logistică?

— Sigur că ştiu, a spus Liam printre dinţii încordaţi. Ştiu că încerci să uiţi, dar am făcut parte din Ligă timp de câteva luni.

— Nu este un schimb, am spus eu. L-am propus pentru că el o să facă o treabă mai bună decât oricine de aici. Este un post pe care trebuie să-l ocupe cineva, şi încă repede. L-am propus pentru că sunteţi fraţi şi ţineţi unul la celălalt şi ar trebui se va respectaţi puterile şi să vă concentraţi energia asupra luptei reale pe care o avem în faţă, nu să luptaţi unul cu celălalt. N-am dreptate?

— Preţioaso, n-a fost niciodată mai limpede ca acum că eşti doar un copil. Bucuriile fraternităţii nu au făcut niciodată casă bună cu logica.

Să ţii evidenţa proviziilor şi să fii responsabil cu găsirea unora noi era o sarcină extrem de importantă; m-aş fi oprit să analizez mai critic decizia dacă n-aş fi văzut cu ochii mei că poate s-o gestioneze.

— Cole, am spus blând, făcându-l din nou pe Liam să se încordeze tot. Deja face asta.

— Nu e vorba dacă poate sau nu s-o facă, ci dacă merită, a ripostat Cole. N-a respectat ordinul direct de a nu părăsi incinta şi a acţionat fără permisiune.

— Oh, corect, am uitat, te-ai ales singur lider, a spus Liam, iar urâţenia din vocea lui m-a făcut să mă chircesc de-a binelea. Aşa mă bucur că avem un vot pentru asta! Ce, ţi-a fost teamă că o să-ţi pună cineva întrebări despre calificările tale pentru jobul ăsta? Ce ştiai tu despre noi şi vieţile noastre? Sau a fost vreo altă decizie pe care aţi luat-o voi doi şi aţi ţinut-o ascunsă de noi, restul, sperând că o să dăm aprobator din cap şi o să mergem pe urmele voastre, ca nişte şoricei?

M-am îndepărtat de el câţiva paşi, şocată mai degrabă de tonul lui, decât de cuvinte. Cole a avut o reacţie contrară, a venit mai aproape, păşind chiar în faţa lui

Liam. Spre lauda lui, Liam nici n-a clipit. Cel puţin nu până când Cole a spus:

— Calificările mele? Ia încearcă să aperi vieţile a o sută cinci copii implicaţi într-o încercare de evadare naiv planificată şi prost executată, dintr-un lagăr în care nici nu era aşa de rău, până la urmă.

— E total nepotrivit, l-am avertizat pe Cole, simţind cum mă enervez eu, de data asta. Faptul că tu consideri *orice* fel de lagăr ca nefiind „aşa de rău" arată că habar n-ai despre ce vorbeşti. Voi doi…

— Vrei să mă pedepseşti, mi-a tăiat-o Liam, îmbrâncindu-mă de acolo de unde stăteam, între ei. O undă de roşeaţă provocată de furie îi urca pe gât, spre faţă. Tremurau şi el, şi vocea lui.

— Bine. Spune-o. Dacă vrei să-ţi arăţi ouăle pe-aici, fă-o. M-am plictisit să-mi pierd timpul cu tine.

I-am aruncat lui Cole o privire ascuţită, ca să-l avertizez, dar el începuse deja:

— Cureţi toaletele. Cu clor.

Până acum îl văzusem în repetate rânduri pe Cole afişând rânjetul acela, dar nu-l mai văzusem niciodată pe chipul lui Liam. Expresia aceea provocatoare, aroganta.

— E ca şi făcut.

— Cureţi şi reziduurile din sistemul de canalizare.

— Ca şi făcut.

— Rufele. O lună. Tu singur.

— I-ai lăsat să fure toate cearşafurile şi prosoapele, a spus Liam, în caz că ai uitat.

Cole a respirat zgomotos pe nări, mijind ochii. I-a picat o fisă, pentru că buzele i s-au lăţit într-un zâmbet strâns.

— Atunci poţi să cureţi şi să organizezi garajul.

M-am întors spre el, bulversată.

— Să organizeze ce?

Cole n-a mai spus nimic, doar s-a îndreptat spre uşă şi a deschis-o. L-am văzut cu coada ochiului pe Liam pândindu-mi reacţia în timp ce mi-o lua înainte, dar imediat ce l-am urmat pe Cole pe scări nu i-am mai zărit decât spatele. A mers tot timpul doi paşi în faţa mea şi nu s-a

întors nici măcar o dată, să se asigure că mai sunt acolo. Sentimentul de deznădejde mi s-a transformat în confuzie, atunci când am traversat bucătăria; mi-am văzut faţa palidă reflectată în suprafeţele de inox aflate în drumul nostru: chiuvete, cuptor, aragaz şi, în cele din urmă, cămara, până când am ajuns la peretele de rafturi metalice folosit pentru depozitarea de cratiţe, tigăi şi tăvi de copt.

Lui Cole i s-au încordat muşchii braţelor atunci când a tras rafturile de la perete. Metalul a protestat la frecarea cu linoleumul folosit pentru pardoseală, dar odată ce rafturile au fost date la o parte, am văzut limpede ce adăposteau.

— Serios? am întrebat, exasperată. O altă uşă secretă?

Liam m-a privit, în sfârşit, cu sprâncenele ridicate.

— Mai sunt şi altele?

— Nu este *secretă,* a spus Cole, păşind în holul întunecat. A mers pe pipăite de-a lungul zidului, până când luminile au început să pâlpâie, dând la iveală un alt tunel umed, din beton.

— Am încetat să folosim acest spaţiu şi pur şi simplu… l-am lăsat aşa. Mă gândesc ca asta să fie ieşirea noastră de urgenţă. Ar fi important să ne asigurăm că puştii ştiu unde este.

— La ce era folosit înainte? am întrebat mai mult ca să umplu tăcerea.

Mergeam între ei, cu ochii la paşii puternici, hotărâţi, ai lui Cole, la felul în care umerii largi i se mişcau sub tricou. Totuşi, mintea îmi era la Liam, la cum păruse să se scurgă frustrarea din el, înceţoşând aerul dintre noi. Acum mergea în spatele meu şi-i simţeam atât de limpede ochii aţintiţi asupra mea, de parcă s-ar fi întins şi m-ar fi tras de coadă. Ecoul paşilor noştri amestecaţi şi al respiraţiilor noastre se auzea peste tot în jur, cumva amplificat de sentimentul neplăcut că cei doi erau la o jignire distanţă să se izbească de pereţi şi să se bată până căzdeau laţi.

— Îl foloseam ca să facem simulări de operaţiuni, şi de aia trebuie curăţat. Fiecare atac asupra unui lagăr trebuie lucrat şi regizat pas cu pas, a explicat Cole. Apoi a devenit un fel de loc de depozitare pentru toate prostiile pe care le-am strâns de-a lungul timpului.

— Minunat, a bombănit Liam. Presupun că nu-i nimic cu adevărat folositor pe-aici?

Cole a ridicat din umeri:

— Cred că o să-ţi dai tu seama, frăţioare.

Liam doar a mârâit, ca răspuns.

Am încetinit paşii şi m-am întors spre el, fiindcă dintr-odată nu mai puteam scăpa de gândul că Liam era cel mai furios pe mine – de parcă n-aş fi făcut destul pentru el, de parcă faptul că nu i-am spus despre planul lui Cole şi al meu l-ar fi rănit mai mult decât mă aşteptam. M-am întins să-l iau de mână, tânjind după sentimentul de

siguranţă din atingerea lui, voiam să-l liniştesc, să-i cer iertare, pur şi simplu să… fiu, şi să-l am şi pe el alături. Nici măcar nu mă uitasem să văd dacă e bine; acum era dărâmat mental, dar nu mă uitasem şi de vânătăi, cucuie, tăieturi.

Şi… nimic. Mâna mi-a rămas atârnată în aerul rece. Nimic. Doamne, chiar *era* supărat rău, poate chiar furios.

Am simţit în piept un nod dureros şi mi-am retras mâna, strângând-o pe lângă mine într-un ultim efort de a mă proteja de sentimentul dur al respingerii.

Liam mi-a prins degetele, dar în loc să şi le împletească cu ale lui, şi-a apăsat buzele de ele şi a avansat ultimii doi paşi dintre noi, astfel încât să putem merge unul lângă altul. Mi-a îmbrăţişat umerii şi nu s-a îndepărtat când m-am tras mai aproape de el. Mi-am trecut palma pe spatele lui, în sus şi-n jos, în sus şi-n jos, până când am simţit că muşchii încordaţi i se relaxează. Când s-a uitat din nou la mine, expresia de pe chip i se îmblânzise suficient cât să simt nevoia să mă ridic pe vârfuri şi să-l sărut rapid, uşor, pe obraz. Aşa că am făcut-o. Şi-a ferit capul, încercând să-şi ascundă zâmbetul de plăcere, reţinut. Era prima dată când mă simţeam relaxata de când năvălise în tunel, venit de afară.

Suntem bine, m-am gândit. *Este bine.*

În total, au fost cam cinci minute de mers de la o uşă la alta. La celălalt capăt ne aşteptau nişte scări şi mi-am dat seama cu o tresărire că ne îndreptam iar spre suprafaţă. Uşa din capătul scărilor părea meşterită dintr-un metal solid şi, cu toate că nu fusese încuiată, Cole tot a fost nevoit să împingă cu umărul în ea, ca s-o disloce din toc. S-a repezit în uşă luându-şi avânt cu toată forţa.

Rânjetul de pe chipul lui Liam a zburat imediat ce am păşit înăuntru.

Era limpede că ne aflam într-unul dintre depozite – una din multele clădiri albe, la fel de lungi, care păreau să se găsească din belşug în această parte a oraşului Lodi. Era, în mare, cam de aceeaşi dimensiune cu Ferma, dar pe un singur nivel, şi fără discuţie mai puţin locuibilă – grinzi din metal şi beton. Ferestrele se aliniau în partea de sus a peretelui, acoperite de praf şi întunecate cu pânză de camuflaj. Luminile atârnate de grinzi au revenit la viaţă, luminând mormanele de gunoi ridicate în stive înşirate în jurul nostru.

Nu existau pereţi sau birouri, nici vorbă de căldură sau izolaţie, din câte îmi puteam da seama; era, pur şi simplu, un garaj neterminat. De fapt, existau acolo şi câteva maşini – echipate la minimum, toate urcate pe rampe. Liam s-a îndreptat spre cea mai apropiată, lăsându-se pe vine ca să inspecteze motorul şi componentele de dedesubt. Toate cauciucurile şi capacele de roţi erau stivuite lângă uşa pentru încărcare, ce fusese asigurată suplimentar de câteva ori, cu lanţuri de

metal şi lacăte. Dar cea mai mare parte a lucrurilor de acolo formau o adunătură tare bizară: cadre de pat rupte, saci de dormit, pungi cu şuruburi şi cuie. M-am dus să deschid unul din sacii de gunoi din apropiere, pe jumătate speriată de ce o să găsesc înăuntru, dar nu erau decât haine vechi, mototolite, furate din vreo donaţie.

Mirosul de aici era uşor acru, punctat cu eşapament ulei. S-a ridicat un strat gros şi dens de praf, care m-a forţat să-l împrăştii cu mâna ca să pot respira. Nu părea să existe vreo armonie sau vreo logică în felul în care Liga le depozitase şi sortase. Am simţit cum se aprinde în mine prima scânteie de enervare şi, când m-am întors, l-am văzut pe Cole străbătând clădirea de-a curmezişul.

Liam s-a ridicat, cu mâinile în şolduri şi cu ochii luminaţi de ceva ce nu pricepeam. Nu părea câtuşi de puţin descurajat acum, că primul şoc trecuse. Îi luase locul un fel de dorinţă. Cumva, el vedea ceva ce eu nu zăream – un fel de potenţial.

Aproape că am văzut roşu în faţa ochilor.

— Este enorm de lucru! am strigat eu după frate-său. *Cole!* N-o să poată face singur totul!

— Evident, a strigat Cole înapoi. Are voie să ia câţiva dintre copiii mai mici, care nu vor face antrenament. Pe prietenul lui de nedespărţit, ăla care arată mereu de parcă l-a muşcat ceva de cur.

M-am repezit spre el.

— N-o să-ţi facă ţie asta peste noapte. Trebuie să ajutăm *cu toţii…!*

Un zgomot de metal izbit de ciment m-a făcut să mă întorc. Liam se mutase de la maşină lângă un maldăr de biciclete încurcate unele în altele ca mărăcinii. Alegea dintre cadre, spiţe şi roţi, lucrând cu grijă, încercând să ajungă la ce văzuse sub ele. Am sărit peste un lampadar răsturnat, ca să-l ajut. Am zărit o lucire argintie, apoi mi-am zgâriat degetele de un cauciuc. Liam a scăpat un hohot înfundat, muncind de două ori mai repede, iar zâmbetul lui era contagios.

— Ce este? l-am întrebat când am tras-o în sus. O *dirt bike*[10]*?*

Liam tremura de încântare, cu mâinile zburând pe deasupra siluetei lucioase, ca să îndepărteze murdăria şi praful.

— Oh, Doamne, a expirat el. Este o frumuseţe, nu-i aşa?

— Te cred pe cuvânt… i-am răspuns.

Arăta ca un hibrid între o *din bike* şi o motocicletă. Se pare că n-am fost prea departe, pentru că Liam mi-a explicat, vorbind repede:

— Este o motoretă dual-sport. Are capacităţile unei *din bike* pentru *off-road,* dar vezi? Are şi oglinzi, şi vitezometru pentru stradă. Arată ca o… da, e o Suzuki. *Uau.* Sunt cam leşinat după ea…

— Văd, am râs eu. Este evident. Crezi că funcţionează?

Liam o inspecta plin de respect, mângâind fiecare centimetru.

— Pare într-o formă decentă. Au scos dracii din ea, n-au tratat-o prea bine. Poate că are nevoie de mici reparaţii.

A ridicat privirea şi mi-a văzut expresia.

— Ce e?

— Măcar ştii cum să mergi cu ea?

— Dacă ştiu cum să merg cu ea? m-a ironizat Liam, aplecându-se peste şaua bicicletei, până când faţa i-a ajuns la câţiva centimetri de a mea.

Ochii lui de un albastru-deschis erau electrizaţi de entuziasm; sub privirea lui m-am simţit străbătută şi eu de un curent electric, dizolvând restul lumii într-o nemişcare plină de pace şi linişte. Ultima bucăţică de distanţă dintre noi trebuie să fi fost şi pentru el la fel de insuportabilă ca şi pentru mine, pentru că şi-a apropiat degetele de locul unde îmi aşezasem mâna, pe şaua uzată din piele. Am simţit cum atingerea lui mi se răspândeşte pe piele ca strălucirea soarelui întârziat de după-amiază. Buzele lui mi-au dezmierdat obrazul şi i-am simţit în ureche răsuflarea caldă, în timp ce îmi spunea cu voce joasă, mieroasă:

— Nu doar că ştiu să merg cu ea, drăguţo, dar aş putea şi să-ţi dau câteva ponturi…

— Hei, Îngerii Iadului[11]! a lătrat Cole. Nu v-am adus aici ca să faceţi cumpărături pentru voi! Mişcaţi-vă fundurile încoace!

Expresia lui Liam s-a întunecat când s-a tras înapoi, iar entuziasmul lui fragil a dispărut precum lumina unei lumânări stinse de o singură pală de vânt. Şi eu trebuie să fi arătat pe cât de dezamăgită mă simţeam şi am lăsat să-mi scape un sunet de iritare, pentru că l-am văzut dintr-odată zâmbind din nou, în timp ce-mi prindea după ureche o şuviţă de păr rătăcită. Era un zâmbet mai reţinut şi mai vag decât înainte, dar era pentru mine. M-a încălzit până la oase.

După ce s-a asigurat că piedica o să ţină bicicleta în picioare, şi-a şters pe tricou murdăria de pe mâini. Ne-am luat de mână şi eu l-am strâns uşor. Cu o ultimă privire peste umăr, spre descoperirea făcuta, ne-am îndreptat către Cole, care stătea în picioare în faţa unei stive înalte de paleţi. Ajunseserăm exact în spatele lui când, într-un final, ne-am dat seama la ce se uita.

Mai văzusem şi înainte cutii de carton ca aceasta şi am recunoscut cuvintele scrise de jur-împrejur, pe exterior: 10x24 ORE RAŢII APROBATE GP NATO/OTAN

— La ce ne uităm, mai exact? a întrebat Liam.

— La raţii umanitare, am spus eu, tăindu-i vorba lui Cole, care mă scormonea cu privirea. Ştii din ce ţară sunt?

— Ai mai văzut din astea până acum? m-a întrebat Cole, cu sprâncenele ridicate. Guvernul le ţine sub cheie. Nu au luat prostii dintr-astea nici la CG.

— Era în…

Am dat drumul mâinii lui Liam şi m-am apropiat de cutii, astfel încât să nu-i mai văd chipul, apoi am spus:

— Era pe când ne aflam în Nashville. Armata ţinea mâncare şi provizii medicale într-un hangar vechi de pe aeroport.

Raidul acela îmi era viu în minte. Se strecura la suprafaţă din cele mai întunecate colţuri ale minţii mele, ca să mă prindă cu garda jos şi să mă doboare. Liam, atât de palid, străduindu-se să respire. Cuţitul din spatele meu. Bravura tăcută a lui Jude, care a venit în faţa noastră, a tuturor, şi a trimis impulsuri electrice asupra soldaţilor. Pierderea din vedere a celorlalţi. Rob. Botniţele. Sângele de pe un parbriz spart.

M-am întors cu spatele la paleţi şi cutii, dar m-am străduit să-mi păstrez calmul până când greutatea aceea zdrobitoare s-a ridicat de pe pieptul meu şi am putut respira din nou. Era din ce în ce mai dificil să scap de atingerea ei.

— OK, a spus Liam într-un final, dar de unde vin *chestiile* astea? Şi cât de vechi sunt?

— Au câţiva ani, dar cele mai multe nu sunt perisabile. Sunt făcute să reziste. Pur şi simplu uitasem că sunt aici până când am văzut în birou o listă de inventar.

Cole a apucat din buzunarul de la spate un cuţitaş şi i-a scos lama. A tăiat cutia, iar pachetele cu mâncare, învelite separat în ambalaj roşu, s-au împrăştiat la picioarele noastre. Nu aveau decât o singură imagine cu un bărbat care ducea mâncarea la gură şi steagul Chinei.

— Am auzit zvonuri că guvernul încearcă să ascundă ajutoarele umanitare pe care alte ţări le aruncă din avioane. Tot rahatul ăla cu „noi suntem America, putem să ne descurcăm singuri, toţi ne-au abandonat” e o prostie, încărcătura asta a fost lăsată undeva prin Nevada.

— Nu aţi apelat niciodată la ele? l-am întrebat.

— N-a fost nevoie, a spus Cole. Aveam rezerve de hrană. Alban le voia ca dovadă despre cum acţionează Gray împotriva oamenilor, dar n-a venit niciodată cu vreo idee. Clădirea asta era plină cu idei gândite pe jumătate, cu gânduri uitate.

A închis ochii, frecându-şi fruntea cu dosul mâinii. Am văzut felul în care expresia lui aspră a părut să se transforme într-una îndurerată exact în secunda în care s-a întors spre Liam.

— Dacă reuşeşti să faci ordine aici, atunci bine, te poţi considera responsabil cu logistica. Poţi să te gândeşti la o modalitate de a face rost de provizii.

— Provizii însemnând mâncare, produse pentru curăţenie, diverse chestii, a spus Liam. Dacă te gândeşti că am vreo tehnică de a face rost de arme…

— Hai pe bune, tipule, l-a întrerupt Cole. Trebuie să lucrăm

împreună cu contactele senatoarei Cruz ca să facem rost de benzină, arme şi muntele de muniţie care ne trebuie.

— Cam cât de multă te gândeşti să fie? l-a întrebat Liam, alarmat. O să ne luptăm, dar cât? Una sau două bătălii-cheie? Nu un război întreg.

— Tu fă-ţi griji în căpşorul ăla drăguţ pentru ce-o să mâncăm la micul dejun, prânz şi cină, i-a întors-o Cole. Lasă-i pe ăia mai mari să se gândească la chestiile grele.

I-am aruncat o privire care să-l sece, dar m-a ignorat şi s-a oprit să ridice de jos una dintre porţiile zilnice. A jonglat cu ea dintr-o mână în alta, cu fruntea adâncită în gânduri.

— Dar asta nu rezolva problema cea mai mare pe care o avem acum. Bazându-ne pe planurile care au reieşit din întâlnire, o să avem nevoie de mai multe persoane care să ni se alăture. Cel puţin încă douăzeci şi patru de copii pentru un atac. Dacă aveţi vreo idee luminată cum să-i găsim, sunt numai urechi.

Un soi de resemnare obosită venea şi pleca în valuri din gândurile mele, depăşind cele mai rele dintre rezervele mele. Trebuie să fi oftat, pentru că amândoi fraţii Stewart s-au întors spre mine, imagini în oglindă pline de interes.

— De fapt, am început cu o voce care trăda certitudinea fragilă care-şi croia drum prin mine, cred că ştiu eu.

Nouă

Cu toţi copiii aceia prinşi în activităţi de planificare, nu era dificil să te strecori pe scări fără să fii observat. Nu a fost nevoie să mă uit tot timpul în spate ca să mă asigur că nu mă urmăreşte nimeni atunci când am descuiat uşa vechii arhive şi m-am strecurat înăuntru.

Am întins repede mâna să găsesc cordoanele becurilor atârnând deasupra mea, dar felul în care întunericul mi s-a aşternut pe piele m-a făcut să mă opresc. Respiraţia mi-a răsunat aspru în urechi şi am avut cea mai stranie senzaţie – am simţit cum panica îmi inundă corpul, în timp ce mintea a făcut un salt înapoi, la o distanţă rece, rezervată. Inima mi-o luase la galop, bătând într-un ritm prea rapid şi prea puternic. Sunete care nu erau acolo mi-au umplut urechile, iar lumea s-a răsturnat sub mine. Nu este acesta felul în care întunericul face ca, atunci când un simţ ţi-a dispărut, celelalte să se amplifice? Întunericul te face să simţi înţepăturile neliniştii care te cuprinde şi îşi modelează forma după cum are nevoie ca să te ţină paralizat în capcana lui. Nu-i de mirare că Jude era atât de înfricoşat de umbre.

Într-un spaţiu atât de mic, era uşor să-mi imaginez că nu am scăpare. Partea mea raţională ştia că nu aveam de ce să mă tem. Existau două uşi, două ieşiri, dar singurul mod de a trece de întuneric

era să plonjez în el şi *să mă mişc.* Puteam să mi-o spun de o mie de ori, dar de fiecare dată întregul meu eu ar fi simţit şocul iar şi iar – pentru că întunericul era locul în care se pierdeau lucruri. Devorase tot ce a fost bun.

Aici nu suntem în Las Angeles. M-am opus acelei amintiri de praf şi fum.

Asta nu este tunelul. M-am opus amintirii chipului lui Jude, vocii sale rugătoare.

Suntem acum, aici. M-am opus, m-am opus şi m-am opus.

Am stat acolo cât de mult m-au ţinut puterile, din punct de vedere fizic, înainte de a trage de cordon. Lumina galbenă, palidă, a inundat aerul din jurul meu, a scos la iveală nori de praf împrăştiat de pe rafturile goale. Se ridicau, apoi cădeau, învârtindu-se. M-am concentrat asupra lor până când am reuşit să-mi reglez respiraţia şi să conştientizez că nu exista nimic de care să mă tem, în afara monştrilor aflaţi de cealaltă parte a uşii.

Nu conta cât îmi lua să-mi recuperez concentrarea şi să mă stabilizez; era un timp bine investit. Dacă aş fi intrat acolo cu distrageri şi gânduri împrăştiate ar fi fost ca şi cum aş fi intrat în cameră şi i-aş fi înmânat lui Clancy Gray o armă încărcată. Şi de data asta nu-l aveam pe Cole care să-mi asigure spatele.

Clancy era iar culcat pe spate în patul îngust, aruncând ceva în aer – o pungă de plastic mototolită în formă de minge; o prindea, o arunca, o prindea, o arunca, o prindea, fluierând încontinuu unul dintre cele mai vesele cântecele. La sunetul uşii închizându-se la loc, a prins mingea pentru ultima dată şi şi-a întins gâtul să se uite la mine.

— Am o teorie pe care aş vrea s-o confirm, a spus el. Agenţii care erau aici s-au cărat, nu-i aşa?

— Sunt prin zonă, am minţit eu.

— Atunci e ciudat, pentru că nu i-am auzit *şi pe ei.* I-am auzit numai pe copii.

A arătat, drept explicaţie, spre gura de aerisire de deasupra lui.

— Trebuie să fi plecat înainte să ajungeţi voi. Iar ceilalţi… Ce e, v-au abandonat? Pur şi simplu n-au apărut?

Tăcerea mea trebuie să fi fost o confirmare suficientă pentru el.

— Minunate veşti.

Avea vocea atât de sinceră, de entuziasmată.

— O să vă descurcaţi mai bine fără ei. Mai planificaţi încă să atacaţi lagărele? Aţi găsit informaţii despre Thurmond?

Şi iată-ne iar aici. Arunca mereu aceeaşi bombiţă, aşteptând ca eu s-o ridic şi să agonizez deasupra ei. Mi-am încrucişat braţele peste piept, ca să ascund tremurul mâinilor, imposibil de oprit. *Despre ce e vorba? Ce se întâmplă?*

— Clancy. Tu chiar ai tupeul să pretinzi că am fi în aceeaşi

echipă?

— Păi eu nu sunt, de fapt, mascota? mi-a răspuns el, iar colţurile gurii i s-au ridicat într-un zâmbet fals. Încearcă să eviţi să mă mai jigneşti dacă vii aici ca să-mi ceri să-ţi fac un favor. Să nu te gândeşti nicio clipă că nu ştiu că ai nevoie de mine ca să te ajut să iei urma cât mai multor copii, pentru micuţa şi adorabila ta brigadă. Dacă vrei informaţii, va trebui să le obţii singură.

Răbdarea mi se subţiase ca aţa dentară, şi asta doar în două minute. Totuşi, Clancy Gray adusese oamenii până în buza prăpastiei şi îi privise cum se aruncă de acolo, aşa că n-aveam de gând să-i dau satisfacţia asta.

— Unde ai lăsat dosarele? Colorado? Înapoi, în Virginia?

— Nu e vorba de dosare şi sunt mai aproape decât crezi, a spus el, ridicând din sprâncene. Haide, nu face pe proasta. Ştii exact ce vreau să spun.

Ştiam.

— Chiar eşti bolnav la cap, i-am spus eu. Pur şi simplu o să mă blochezi. Aşa vrei să te simţi mai bine în legătură cu toate astea? Punându-mă pe mine într-o situaţie stânjenitoare?

— Se pare ca în Colorado te-ai descurcat destul de bine să-mi intri în amintiri. Şi în gaura aia de şobolan din Los Angeles, căreia tu îi spuneai CG. Cine nu e de încredere acum? m-a luat el în râs.

Îl cunoşteam mai bine decât credea el. *Sunt plictisit*, asta spunea cu adevărat, *Distrează-mă.*

— Sunt surprinsă că ţi-a mai rămas ceva încredere în tine, i-am replicat, având în vedere cele întâmplate în Los Angeles. Chiar mi-a făcut plăcere să văd toate amintirile alea nepreţuite cu tine şi cu maică-ta. Ai cam fost genul bebeluşului plângăcios, nu-i aşa?

A evaluat situaţia, cu sprâncenele încruntate. Timp de o clipă, mi-am dorit să n-o fi adus în discuţie pe Lillian Gray; era prea devreme ca să-i semnalez că eram interesată de ea, prea devreme ca să-i dau un indiciu atât de important precum faptul că mă gândeam la ea. Aveam nevoie de o strategie dacă voiam să încerc să aflu unde se afla şi ce îi făcuse, mai exact, fiul ei.

Mi-am păstrat expresia neutră şi respiraţia egală. *Ai mai făcut-o şi înainte, Ruby.* Întotdeauna era mai uşor să intru în mintea cuiva după ce bătătoream o potecă pe acolo. Dar în ambele dăţi a trebuit să-l iau prin surprindere ca să reuşesc – de fiecare dată fusesem atât de furioasă, încât dacă atacul meu ar fi fost fizic, şi nu mental, eram aproape convinsă că aş fi putut muta din loc un zid de ciment.

Clancy a clipit, iar eu am lăsat să se desfăşoare mâinile invizibile pe care le aveam în ceafă; când şi-a ridicat din nou genele negre, dese, iar ochii ni s-au întâlnit, unghiile imaginarelor mele mâini se transformaseră în cârlige, aşteptând să scormonească…

Când mă bloca, mă simţeam de parcă aş fi intrat cu capul în peretele de sticlă dintre noi. M-am dat înapoi, luptându-mă din toate puterile să nu-mi duc mâna şi să mă frec între ochi, unde era centrul durerii. Durerea de cap difuză a izbucnit într-o pulsaţie sfredelitoare, persistentă.

— Ai ruginit, a spus el, surprins. A fost aproape jalnic. Când ai încercat ultima dată?

Taci din gură, m-am gândit eu, încercând să-mi ţin orgoliul în frâu.

Ai prefera să vorbim mai degrabă aşa? Vocea lui mi-a sângerat în minte, iar buzele nu i s-au mişcat mai mult decât un zvâcnet. Îmi mai făcuse asta o dată, la East River, ca o provocare prietenoasă – iar senzaţia a fost exact aceeaşi. Era de parcă o mie de molii mi se strecuraseră pe sub piele şi aripile lor mă zgândăreau şi se zbăteau până când simţeam nevoia să mă scarpin şi să le scot afară cu forţa.

Eram ruginită, dar exista o diferenţă între a fi în formă proastă şi a fi ieşit din formă. Clancy îşi hrănise constant încrederea cu momente ca astea, ca să poată susţine greutatea propriului ego. Contasem pe aroganţa asta marcă proprie, pe incapacitatea lui de a accepta că ar putea să nu fie cea mai puternică persoană din încăpere. *Hai, nenorocitule…*

Voiam să creadă cu adevărat, chiar şi pentru un moment, că puterile mele sunt ca un muşchi pe care nu-l mai încordasem de săptămâni întregi. Voiam să creadă că sunt total neajutorată.

Am dat din cap, forţându-mă să afişez ceea ce speram că pare o expresie frustrată şi supărată. Aveam avantajul că el presupunea deja că asaltul lui va fi fatal mândriei mele. I se citea pe faţă: credea că mă torturează obligându-mă să-mi folosesc puterile şi se bucura de lupta care se dădea în mine, delectându-se când mă vedea încercând şi ratând.

Presupun că este şi asta o modalitate de a te simţi puternic atunci când eşti închis în spatele unui geam de şapte centimetri, rezistent la gloanţe.

În aşteptare, puterile îmi izvorau realmente în minte. A fost nevoie de o tărie pe care nu credeam c-o am ca să nu râd, şi să rămân cu expresia aceea de furie şi enervare. Nu aveam nevoie decât de un singur moment în care să se dezechilibreze. Numai unul, dar era acelaşi lucru cu a lovi pe cineva înconjurat de jur-împrejur de un zid de beton. Totuşi, ca în orice încăierare, oricât de necinstit ar fi stat el înghesuit într-un colţ, existau şi nişte trucuri. Trişat nesportiv.

Nu mă ridicam deasupra lor. Nici pe departe.

— Îmi pare rău, n-am putut rezista. Eşti gata să mergem mai departe?

Clancy şi-a încrucişat braţele la piept, privindu-mă de după geam.

— Singura mea solicitare este să te prefaci măcar ca încerci.

Când mi-a zâmbit din nou, i-am zâmbit, la rândul meu.

De data asta mi-am aruncat puterile asupra lui ca un pumn, ţintind direct în cortina albă şi goală pe care o aruncase din nou ca să-şi păzească gândurile. Mi-am încetinit asaltul, lăsându-l să scuture cortina aia în faţă, ca să mă dirijeze înapoi, în afara minţii lui. Propriile sale puteri s-au hârşâit de ale mele, ca nişte lovituri uşoare în obraz cu nodurile degetelor.

M-am ridicat şi am descuiat uşa celulei, ţinând-o deschisă cu piciorul. Clancy s-a dat în spate, a tresărit, şi acel mare nimic alb care mascase orice se întâmpla în spatele ochilor lui s-a ridicat, suficient cât să mă strecor în coridoarele încurcate ale minţii sale. Culorile au devenit dintr-odată vii precum giuvaierurile – pajişti de smarald pur, o casă ridicată chiar lângă o mare de safir, o rochie de seara din ametist fluid, bliţuri amintind de soarele care scânteiază în faţetele unui diamant, topind lumea în sclipiri de lumină pură.

Am lucrat mai repede decât m-aş fi gândit vreodată că sunt în stare s-o fac, răsfoind alert fiecare amintire în timp ce păşeam înapoi şi închideam la loc uşa celulei, învârtind zăvorul greu. Victoria a fost de scurtă durată. Amintirile şi gândurile lui Clancy trecuseră mereu prin mintea mea ca nişte nori de furtună – vaste, tivite cu întuneric şi întotdeauna pe cale de a exploda. Acum erau excesiv de strălucitoare şi fragile – liniştite totodată, de parcă aş fi răsfoit un teanc de fotografii, nu aş fi navigat pe cărările vântoase şi nesfârşite pe care mă trimitea fiecare amintire. M-am simţit alunecând la vale, purtată de o strânsoare puternică. Altcineva era la conducere.

Celula şi coridorul de detenţie au fost smulse instantaneu din hotarul viziunii mele. Brusc, un strat al realităţii a dispărut. Şi locul lui a fost luat de o scenă veche, familiară.

Clancy stătea cu spatele la mine şi am păşit spre el, lăsând încăperea să prindă consistenţă în jurul nostru. Peste tot era lemn întunecat la culoare. Rafturi înţesate cu cărţi şi dosare. Într-un colţ, a apărut un televizor care a prins viaţă cu o strălucire de culoare tăcută. În locul unde stătea Clancy a apărut un birou, iar mâinile lui au pendulat în aer până când sub degetele aflate în mişcare s-a materializat un laptop, iar pe birou au început să crească teancuri de hârtii, albe, ordonate.

Trebuie să fi lăsat o fereastră deschisă. Draperia albă pe care o folosea ca să separe patul de restul biroului flutura în spatele meu, iar amintirea era suficient de limpede pentru ca zgomotul făcut de copiii adunaţi jos, în jurul focului de tabără, să ajungă până la urechile mele. O adiere uşoară aducea înăuntru mireasma umedă de pământ a copacilor din apropiere.

M-am cutremurat. Eram la East River.

Acum amintirea se mişca, aruncându-mă în faţă cu un brânci, dar

numai la jumătate de viteză. Am avansat în spatele locului unde lucra Clancy, cu atenţia împărţită între chipul tatălui său, de la televizor, şi laptopul din faţa lui.

Am tras adânc aer în piept şi, chiar dacă partea raţională a minţii mele ştia că nimic din toate astea nu era real – nu eram aici, şi nici Clancy nu era de fapt aici –, tot nu puteam încerca să-l ating, nici măcar să mă aplec peste umărul lui.

Cum face asta? Nu era o amintire, era cu totul altceva. Mergeam pe o scenă după ce piesa începuse deja. Trecusem o barieră, oricare ar fi fost aceea, care mă ţinea drept observator, nu participant.

Clancy a respirat adânc, desfăcându-şi gulerul de la cămaşă cu o mână, tastând o adresă web… o parolă…

Acel Clancy care stătea în faţa mea s-a înfundat în scaun, lăsându-şi capul pe spate, astfel încât să poată privi în sus, ca şi când aproape că s-ar fi uitat la mine…

— Ai prins-o? m-a întrebat.

M-am catapultat afară din mintea lui, întrerupând conexiunea înainte ca el să poată – ar fi putut – nu ştiu, să mă sigileze înăuntru? Era posibil aşa ceva? Ar fi putut…

Luminile au licărit din nou în hol, arzându-mi ochii din cauza intensităţii bruşte. Ştiam că mintea îmi era încă împotmolită, încă blocată în panica de la început, pentru că singurul miros pe care-l simţeam era cel de pin – de la fumul îndepărtatului foc de tabără.

Clancy s-a mutat înapoi pe pat, recuperându-şi mingea pe care o meşterise. Şi a fost atât de ciudat – odată ce amintirea s-a limpezit şi am simţit din nou pământul sub picioare, nu eram speriată şi nici măcar supărată că, până la urmă, reuşise să-mi smulgă controlul. Eram… curioasă. Nu mai experimentasem niciodată felul în care mă plimbase acum prin memoria lui – la East River îmi arătase amintiri ale lui pe care le legase una de alta, dar fusese atât de… *diferit*. N-avusesem habar că am putea face asta. Durerea care îmi pulsa în spatele ochilor dispăruse şi, pentru prima dată, plonjonul în mintea lui nu mă lăsase epuizată sau dezorientată. Încă mă bucuram de reuşita de a fi trecut de bariera minţii lui; fie şi numai pentru o secundă.

— Pe mâine, Ruby, a spus Clancy, aruncând ambalajul de plastic în aer.

Ieşind pe uşă, în mod evident concediată din preajma lui, am avut sentimentul ciudat al unei uşurări care mi se împrăştia în piept, scânteietoare, tremurătoare şi sclipitoare. Se pare că ţinusem prea mult monstrul în frâu. Avea nevoie să fie lăsat afară, să-şi întindă mădularele, să-şi amintească ce bine e să ai controlul.

Eu mi-am amintit ce bine e să ai controlul.

Cred chiar că m-am şi bucurat de asta.

La CG rămăsese un singur laptop şi, în ciuda numărului de Verzi care salivau să pună mâna pe el, codul nescris al onoarei părea să le dicteze că el aparţinea puştiului căruia Cate i-l încredinţase. Sau că cel puţin el trebuia să-l folosească primul.

Aşa că, la orice oră din zi, îl puteai găsi pe Nico lucrând la biroul din centrul camerei computerelor, altminteri goală. Câteodată, în jurul lui era adunat un grupuleţ care i se îngrămădea peste umeri şi arăta spre ecran, tastând ceva în locul lui dacă se lăsa vreun pic pe spate.

— Copiii ăştia fac ca vulturii să pară nişte puişori gălbiori şi pufoşi, a spus Cole pe când stăteam amândoi afară, privindu-i prin peretele lung de sticlă. Dacă ăsta cade cumva mort, oare ceilalţi împing trupul de pe scaun şi-l folosesc ca sprijin pentru picioare, ce zici?

Am pufnit.

— Se plictisesc. Dacă nu le dăm ceva la care să lucreze, o să ia încuietoarele electronice de la uşă şi o să încerce să le transforme în telefoane mobile.

— Da, păi Conner este cea care ar fi trebuit să aibă grijă de ei. Tu şi cu mine e sigur ca lumina zilei că n-avem răbdare pentru…

O fată Verde a scos un scâncet atunci când Nico i-a predat laptopul.

— … asta.

Reuşisem, cumva, să supravieţuiesc acestei zile fără să-mi las gândurile să se întoarcă la Cate şi la expresia aceea de pe chipul ei atunci când şi-a dat seama ce făcuserăm, eu şi Cole.

— A dat vreun semn? am întrebat.

Cole s-a lăsat pe călcâie şi între sprâncene i s-a adâncit un rid.

— Nu.

— Ar fi trebuit să ne asculte.

Nici n-am realizat că mi-au ieşit cuvintele pe gură până când Cole nu mi-a pus pe cap o mână liniştitoare.

— Uită-te tu la ce zic, Preţioaso. Conner o să apară mâine târându-se înapoi cu coada între picioare, după ce ăia o s-o respingă. O să-i prindă bine. Oricine are nevoie să şi-o ia în freză din când în când. Te ţine în priză.

Dar exact asta mă îngrijora. Nu voiam să şi-o ia aşa de rău. Furia mea nu avea rădăcini adânci. M-a rănit când a plecat; nu am fost suficient de orgolioasă să mă port ca şi cum nu s-ar fi întâmplat. Dar i-am înţeles decizia, nevoia instinctivă pe care o avusese întotdeauna de a cârpi fisuri şi de a netezi asperităţi. Cate nu putea înţelege că ceilalţi ne-ar fi abandonat bucuroşi, ne-ar fi folosit, ne-ar fi rănit, pentru că ea nu se gândise niciodată doar la sine însăşi.

Dar faptul că asta fusese prima şi singura noastră conversaţie de când sosiserăm la Fermă – asta mă ucidea încet. O dezamăgisem atât

de onorabil în Los Angeles, trădasem orice urmă de încredere pe care şi-o pusese în capacitatea mea de a proteja echipa. Ar fi trebuit să mă străduiesc să-i spun ceva înainte de plecare, orice conversaţie, oricât de mică, prin care să-mi croiesc din nou o cale spre ea. Poate că acum era prea târziu şi ratasem şansa de a încerca să repar lucrurile între noi.

Acel unic gând otrăvit m-a făcut să mă simt ca şi cum aş fi fost întoarsă pe dos, doborâtă la pământ. Pur şi simplu n-am ştiut ce să spun, cum ar fi putut o scuză să fie suficientă pentru ca ea să mă ierte. Cum pui în două cuvinţele toată greutatea care îţi apasă pieptul? *Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău…*

Îmi pare rău nu era destul. Nu şi pentru pierderea lui. Ecoul s-a auzit uşor în spaţiul pe care-l lăsase în urmă. *Îmi pare rău* nu compensa toate lucrurile pe care le-ar fi putut avea şi le-ar fi avut.

Cole i-a făcut prietenos cu mâna Ericăi, o fată de la Verzi care se uita spre noi. Ea s-a îmbujorat tare şi s-a ghemuit iar, ascunsă după Nico. Lumina albastră, fantomatică, a ecranului computerului îi dădea o înfăţişare de corp îngheţat pe jumătate. Cu cât se concentra mai mult, ridurile de pe faţă îi păreau mai adânci, mai aspre.

— Nu cred că-i o idee bună ca el să aibă acces la serverul lui Clancy, am spus încet. Judecata lui este viciată în ceea ce-l priveşte pe Clancy.

— Rezervele tale au fost notate, Preţioaso. Dar în chestia asta el e omul nostru. Sunt gata să pariez pe el, Nico are cel mai mult de demonstrat. N-o să vă dezamăgească iar pe tine sau pe Cate, în caz că poate să ajute.

— *În caz că poate să ajute* e partea problematică.

— Gata, acum. Tu ai pledat pentru cauza lui Lee. La fel fac şi eu pentru Nico şi e rândul tău să cazi la învoială.

— Liam nu a dat informaţii confidenţiale despre organizaţie fiului inamicului său, aceeaşi persoana care nu numai că ne-a trădat şi pe noi, şi pe el, dar se poate să fi distrus şi singura noastră şansă de a găsi un tratament.

M-am întors cu spatele la scena care se derula în faţa noastră şi m-am sprijinit de geam.

— Aşa e, dar dacă nu l-ar fi implicat pe Clancy, dacă n-ai fi fost păcălită să te întorci, atunci nici n-am fi aflat niciodată că a existat un tratament.

M-am holbat la el, rămasă fără replică.

— Nu te-ai gândit şi aşa, nu? a ridicat Cole din umeri. Pierderea… a lăsat un gol în tine, o nenorocită de gaură neagră în centrul lumii tale. Ţi se strecoară în gânduri înainte de a avea măcar timp să te opreşti şi s-o analizezi, şi vrea mereu mai mult. Nu doare să cântăreşti un pic ce ai pierdut faţă de ce ai câştigat, nu?

Am dat din cap. Într-o clipă, m-am surprins pe mine însămi, dând la iveală o hârtie pe care o folosisem ca să scriu pe server parola pe care o văzusem în mintea lui Clancy. Cole a luat-o fără un cuvânt, uitându-se la mâzgălelile mele.

— Hei, Ruby, a spus el încet. Chestia e că… ce nu ţi-au spus ei despre iertare este că… nu trebuie s-o acorzi de dragul celuilalt, ci de dragul tău.

— De la cine ai furat zicala asta? l-am întrebat.

— Este din cauza faptului că am trăit şi am învăţat.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Oh, sunt sigură…

Mintea n-a putut să termine acest gând. Fusese acolo, apoi dispăruse, exact ca umbrele care trecuseră prin ochii lui. Revenirea a fost la fel de rapidă – ochii lui Cole au sărit de la mine spre podea, dar zâmbetul pe care s-a străduit să şi-l aştearnă pe chip după aceea a fost aproape dureros de suportat. După o clipă a ridicat din umeri şi şi-a încrucişat braţele pe piept. Mă provoca să spun ceva despre asta şi; cu cât tăceam mai mult, cu atât mai greu îi era să stea acolo fără să facă nimic. Am văzut momentul când vulnerabilitatea din el a ieşit la suprafaţă. Incertitudinea momentului l-a făcut să pară foarte tânăr, un băiat stând acolo şi aşteptând să primească un fel de pedeapsă.

— Tu pe cine a trebuit să ierţi? l-am întrebat.

Ştiam că nu e treaba mea, dar reacţia lui îmi lăsase un gol în piept. Voiam să ştiu; voiam ca el să-mi spună, să uşureze cumva greutatea a orice-ar-fi-apăsat asupra lui, măcar pentru o secundă.

— Nu este… ascultă, nu contează, doar că… măcar gândeşte-te la asta, da?

Îşi căuta vorbele, trecându-şi mâna prin părul tuns scurt. Erau atât de multe posibile răspunsuri pentru întrebarea mea: pe părinţii lui, fiindcă nu observaseră ce era cu el, pe Liam, fiindcă îi dăduse bătăi de cap, pe supravieţuitorii din Ligă, fiindcă îi întorseseră spatele. Ştiam de toate astea, iar faptul că el nu spunea nimic, faptul că nu făcea decât să se uite la mine, mă determina să cred că trebuie să fie altceva sau altcineva. Trebuia să fie ceva mult mai rău decât îmi imaginasem.

Cole devenise atât de priceput în a se strecura în armura fermecătoare pe care o purta întotdeauna, încât m-am lăsat suficient distrasă ca să pierd din vedere frământarea de dedesubt. Nu încredinţa nimănui adevărul despre cât de tare îl durea, nu-i aşa? Poate că, în timp, va putea avea încredere în mine şi voi putea fi pentru el ceea ce Liam şi ceilalţi au fost pentru mine. Nu se desprinseseră de Thurmond; de ceea ce fusesem eu, trasa înapoi într-o existenţă stingheră, minoră.

— În regulă, am spus, luându-i hârtia din mână şi împingându-l în cameră. Vino încoace.

Nico a trebuit să ridice privirea şi apoi să-şi adune minţile ca să

accepte că în faţa lui stăteam chiar eu.

— Poţi să descarci fişierele astea de pe server? l-am întrebat.

S-a uitat ţintă la mine suficient de mult, încât să fiu tentată să mă foiesc.

— Da, sigur, nicio problemă, a bombănit Nico, luând hârtia.

Verzii s-au dat înapoi de lângă scaunul lui, ca să ne facă loc nouă, însă au rămas suficient de aproape, curioşi, în timp ce Nico a deschis câteva ecrane. Codul acela straniu din care este format limbajul calculatoarelor a început să curgă pe ecran.

— Hei, băieţi, a spus Cole, cu cea mai prietenoasă voce a lui. Poate vreunul s-o scoată pe senatoare din departamentul ei şi s-o trimită aici? Ceilalţi o să fiţi cei mai tari dacă vă duceţi s-o ajutaţi pe Lucy să încropească cina.

Erau destul de deştepţi ca să-şi dea seama că erau trimişi de-acolo, dar nu părea să-i pese vreunuia. Pe ecran a apărut o fereastră şi s-au deschis vreo şase documente.

— De ce-ai făcut asta? am întrebat eu, după ce şi ultimul Verde s-a strecurat afară şi a închis uşa după el.

Cole a arătat tăcut spre Nico, care stătea atât de liniştit pe scaun, că nici nu-ţi dădeai seama dacă mai respiră sau nu. Umerii i-au coborât, s-au lăsat în faţă şi s-au înclinat, de parca n-ar fi vrut nimic altceva decât să-şi răsucească ambele extremităţi spre mijloc, precum o hârtie veche, şi să dispară.

— Nico, omul meu, a spus Cole pe tonul obişnuit. Cre/l că ai putea să te duci…

— N-o să mă duc nicăieri.

A trebuit să-mi ciulesc urechile ca să-l pot auzi.

— Crezi că ai putea să…

— *N-o să mă duc nicăieri,* a spus Nico ferm şi a apăsat pe primul dintre documente. Numai când s-a deschis dosarul cel mai mare am văzut şi eticheta: THURMOND.

În el erau cam cincisprezece documente – un amestec de înregistrări video, poze şi documente scanate. Nico a navigat peste ecran, expirând greu. Cursorul a plutii deasupra uneia dintre imagini.

Cumva, chiar înainte de a o deschide, o parte din mine a ştiut al cui chip va apărea pe ecran. Întotdeauna păruse mai tânăr decât era, de fapt, dar imaginea lui Nico ca băiat, de fapt un copil mic, m-a străbătut cu delicateţea unui spin. Părul negru îi fusese tuns aproape zero, iar pielea, de obicei frumos bronzată, avea culoarea cimentului, contrastând violent cu ochii negri, lipsiţi de expresie. Cicatricile de pe scalp erau încă în proces de vindecare.

Oh, Doamne, m-am gândit, izbită de o senzaţie de greaţă. *Oh, Doamne…*

Nico cel de la şaptesprezece ani se holba la copilul de pe ecran de

parcă ar fi fost un străin. Ăsta era iadul din care evadase şi nu fugea de el. Nici măcar nu-i întorsese spatele. Când mi-am dat seama că fusesem la o singură imagine greşită distanţă de a-l nimici, m-a invadat lent un supărător sentiment de respect, văzându-l cât de bine rezistă.

Thurmond. Acesta fusese Nico la Thurmond. În primii ani de existenţă ai lagărului, locul fusese destinat cercetărilor asupra cauzei NIAA, dar lagărul se extinsese odată cu trecerea timpului. Înainte ca eu să pun piciorul acolo, Corporaţia Leda preluase ramura de cercetare şi îi mutase pe toţi aceşti subiecţi ai primelor teste – pe copii – în sediul lor din Philadelphia. Cole era în Leda, sub acoperire Ioane bună, încercând să extragă informaţiile din cercelările pe care le făceau pe copii, şi tot Cole fusese cel care reuşise în cele din urmă să-l scoată pe Nico, furnizându-i în secret lui Alban metoda de extragere. După ce Clancy însuşi reuşise să evadeze de la Thurmond, lăsându-i în urmă pe toţi ceilalţi copii.

— Eşti bine?

Cole şi-a tras un scaun din apropiere, ca să se aşeze lângă Nico. Într-o clipă am făcut şi eu acelaşi lucru, de cealaltă parte a lui.

— Nu trebuie să te uiţi la asta, a adăugat Cole. Ruby şi cu mine o să trecem prin toate documentele.

— Astea sunt… *ale lui,* nu-i aşa?

Am schimbat o privire cu Cole. El a dat din cap.

— Dacă el are documentele despre programul de testare de la Thurmond, a spus Nico, ar putea să aibă tot aici ceva informaţii despre cauza NIAA. Sau, cel puţin, ce au exclus. Asta e…

Nico a tras înfiorat aer în piept şi a expirat, înainte de a închide fotografia şi de a ieşi din tot dosarul, întorcându-se la lista completă de documente.

— Ăsta e un lucru bun. Dacă putem scoate ceva de-aici, e bine.

Senatoarea Cruz a băgat capul pe uşă, iar Cole i-a făcut cu mâna oferindu-i scaunul lui, în timp ce-i explica pe scurt la ce ne uitam.

— Dumnezeule mare, a răsuflat ea, aplecându-se mai aproape, în timp ce Nico deschidea dosarul etichetat

COALIŢIA FEDERALĂ.

Stinghereala i-a crescut exponenţial atunci când a deschis un document care îi purta numele. Se găseau acolo sute, efectiv sute de profile împrăştiate prin toate dosarele: FSP, bărbaţi şi femei din cercul restrâns al preşedintelui Gray, agenţi de la Liga Copiilor, Alban, copii – inclusiv eu, Liam şi Grasu. În cel din urmă caz, era evident că extrăsese documentele originale din reţeaua FSP şi a urmăritorilor şi le extinsese cu propria secţiune nouă: *observaţii.*

Observaţiile lui despre mine: *Nehotărâtă atunci când trebuie să ia o decizie care o afectează numai pe ea. Mai încrezătoare atunci când are de-*

a face cu alţii apropiaţi, până în punctul în care devine prea protectoare. Nu are vicii reale – nu-i place mâncarea dulce, preferă muzica veche (asociată amintirii tatălui ei), Îşi permite speranţa nerealistă că şi-ar putea găsi bunica. Disperarea ei după apropiere şi intimitate reprezintă răspunsul la deschiderea pentru împrietenire. Separă partea de atracţie fizică. Credulă, nerăzbunătoare, iartă prea uşor…

Mi s-au încleştat fălcile din cauza iritării şi a stânjenelii provocate de evaluarea nu prea măgulitoare. Iartă prea uşor? Mai vedem noi.

— Uite, aici e, TRIBURI, am spus. Deschide-o pe asta.

— Triburi? a întrebat senatoarea Cruz.

— Aşa numea Clancy grupurile de copii care părăseau East River, raiul sigur… ei bine, nu chiar un rai sigur, în cele din urmă, dar aşa pretindea el. Ori de câte ori pleca vreun grup de copii, le dădea drumul cu nişte provizii la ei.

Şi cu acel cod pentru drumuri, ca să-şi comunice unul altuia itinerariile sigure. Mă întrebasem de mai multe ori câte astfel de „triburi" părăsiseră East River în total, înainte să ajungem noi acolo, şi acum aveam răspunsul: douăsprezece, cele mai multe însemnând grupuri de cinci-şase copii.

Tabelul era împărţit în două coloane pentru fiecare grup, cu datele şi locurile înşirate sub fiecare nume de rubrică. L-am pus pe Nico să ruleze în jos, până când am găsit înscris grupul lui Zu. Sub el erau două actualizări: una în Colorado, una în California. Ultima actualizare era făcută cu o lună în urmă.

El ştia unde este. Sau, cel puţin, ştia că o luase spre vest. Mi-am strâns mâinile la spate ca să-mi stăpânesc dorinţa de a da un pumn în ecran. Ştia, în tot timpul ăsta, în care eu îmi pierdusem speranţa, că o vom mai găsi vreodată.

— Cum obţinea actualizările astea? a întrebat Cole. Astea sunt aur curat, dar numai dacă informaţiile sunt corecte.

— Mi-a spus odată… a început Nico. Am simţit, mai degrabă decât am văzut, că ochii lui m-au ţintit preţ de o clipă. Când a continuat, vocea îi era la fel de blândă.

— Exista un număr la care puteau suna ca să lase mesaje despre statusul lor. Sau să ceară ajutor. A spus că uneori ajuta un grup să găsească alt grup, dacă le era frică să stea acolo, afară, în grupuri prea mici. El ştia tot.

N-aveam nicio îndoială că aşa era. Se găseau atâtea informaţii aici, că ar fi trebuit să ne petrecem următoarele câteva zile scormonind prin ele. Cât am apucat să aruncăm o privire rapidă, n-am văzut absolut nimic despre Lillian, nu că m-aş fi aşteptat să găsim ceva.

— Putem să ne întoarcem la dosarul Thurmond? am întrebat eu. Am văzut-o cu coada ochiului pe senatoarea Cruz că-şi astupă gura cu

palma şi se pregăteşte să se ridice.

— Toate lagărele… Toate erau ca ăsta? a întrebat ea.

— Este ca şi cum ai încerca să compari nişte mere putrezite, i-a răspuns Cole.

Mi-am dat seama că îi interpretase reacţia exact aşa cum o făcusem şi eu.

— Toate sunt rele, dar unele dintre ele fac ca altele să pară de-a dreptul îmbietoare.

— Care este cel mai recent document din dosar? l-am întrebat pe Nico. Poţi să-ţi dai seama?

— Da, ăsta e…

— Planul de evacuare la incendiu? a încercat să se lămurească senatoarea Cruz.

Noi ne uitam deja prin document, cercetând hărţile marcate cu ordinea în care FSP şi controlorii din lagăr ar fi eliberat dormitoarele în caz de urgenţă. Celelalte dosare erau despre personalul FSP şi conţineau materiale despre cercetarea derulată de ceea ce ştiam că se chema Infirmerie. Niciuna dintre ele nu-l menţiona pe Clancy, bineînţeles. Dacă existaseră dovezi, găsise el o cale să le distrugă, mai degrabă decât să lase pe cineva să-l vadă aşa neputincios.

— Clancy tot scăpa indicii cum că se întâmplă ceva…

— Şi eşti sigură că nu te momea, să te enerveze? m-a bătut pe umăr senatoarea Cruz. Lui taică-său îi place nespus să se joace cu oamenii în felul ăsta.

Nico era gata să închidă dosarul, când Cole a tras adânc aer în piept şi a spus:

— Stai aşa. Dă înapoi.

Cole a mijit ochii şi şi-a frecat cu mâna falca nerasă. M-am uitat de câteva ori când la el, când la ecran, încercând să-mi dau seama ce naiba văzuse acolo.

— Fir-ar a spus el uşor.

Am simţit cum mi se aşaza o greutate în stomac.

— Ce e?

— În scenariul ăsta, ar fi *scos* copiii din lagăr, dar dacă era vreun incendiu, de ce să nu muţi copiii în cercul interior, până când îl umpli? Sau de ce să nu-i dirijezi pe copii spre graniţele lagărului? Toată chestia avea cam un kilometru şi jumătate lăţime, nu? Şi de ce să iei în considerare un singur scenariu? Ce se întâmpla dacă incendiul era în sala de mese sau în locurile de muncă? *Am presupus* cu toţii că este un plan pentru evacuarea de urgenţă, bazându-ne pe grămada de săgeţi şi cifre, dar nu e nimic aici care să indice că asta este.

— Dacă nu e un plan pentru evacuarea de urgenţă, atunci ce e? am întrebat.

— Cred că *era* un plan de evacuare, în eventualitatea că

localizarea lagărului ar fi fost compromisă sau dacă Gray ar fi fost îndepărtat sau răsturnat de la putere. Dar uite…

M-am aplecat în faţă. Cole arăta spre textul mic din susul paginii. Cuvântul MODIFICAT era scris chiar lângă data de 10 decembrie a anului de dinainte. Data fusese revizuită şi pe deasupra mai era şi de acum cinci ani.

Cole preluase controlul asupra mouse-ului şi rula din nou în jos:

— Au etichetat asta cu numele operativ „Cardinal”. Iar aici… cred că numerele din dreptul fiecărei încăperi arată cât de repede, minut cu minut, ar fi putut ajunge la ei FSP, iar trei-zero-unu ar putea fi 1 martie, nu?

— Stai aşa – am spus eu, stai, atunci ce înseamnă toate astea?

— Înseamnă că nu evacuau lagărul, a spus Nico, cu vocea mică, ci că scoteau copiii, câte patru cabane în fiecare zi.

— Greşesc dacă presupun ca singurul motiv pentru care scoteau copiii era acela că închideau lagărul? a întrebat senatoarea Cruz.

— Mai este încă un document denumit „Cardinal”, a spus Cole. Da, ăsta, cu lista lagărelor mici.

— Şi cu lista de transfer a personalului FSP, am spus. Oh, Dumnezeule mare.

Mi-am apăsat palmele pe faţă şi m-am străduit să-mi amintesc să respir. Camera se micşora de jur-împrejur, strângându-se tot mai tare şi mai tare pe lângă umerii mei, până când această posibilitate s-a materializat în ceva real. *Închideau lagărul.*

— Drăguţo, eşti bine? m-a întrebat senatoarea Cruz. Nu înţeleg: nu-i un lucru bun? Din ce mi-aţi spus voi despre condiţiile din lagăre…

— Dacă o interpretezi aşa, e o binecuvântare, a spus Cole. Dar să razi un lagăr de pe faţa pământului în felul ăsta poate să însemne deopotrivă ca transferi sau distrugi toate dovezile fizice de la faţa locului, ca să nu mai spunem că lagărul nu mai poate reprezenta o dovadă a cruzimii din programul de recuperare. Lagărul este un simbol foarte puternic. Este cel mai vechi, cel mai mare şi, o să mă aventurez aici cu o presupunere, chiar stabileşte standardele în ceea ce priveşte abuzul şi relele tratamente.

— Separarea copiilor, cabanele…

Mi se uscase gâtul. Cei mai mulţi dintre ei erau împreună de aproape zece ani. Îşi fuseseră familie unul altuia. Şi voiau să-i ia chiar unii de la alţii?

— În regulă, deci asta era unul dintre lagărele care nu intră în discuţie.

Senatoarea Cruz s-a lăsat pe spate, cu mâinile aşezate în poală.

— Care sunt celelalte potenţiale atacuri majore?

— Nu mai e niciun alt atac major, a spus Cole. O să ne îndreptăm

tot spre Thurmond. Este finalul nostru apoteotic.

Am ridicat privirea. Trebuie să mi se fi văzut şocul pe lată, pentru că şi pe chipul lui Cole s-a întipărit confuzia.

— Pe bune, Preţioaso? Cred că am zis-o de zece ori în dimineaţa asta. *Thurmond, indiferent ce se întâmplă.* Ce-i cu privirea aia?

Mi-am recapitulat ziua, încercând să-mi amintesc. Trebuie să fi fost după ce terminaserăm antrenamentul… sau înainte ca Liam şi ceilalţi să se întoarcă? Toată dimineaţa fusese acoperită de o strălucire ciudată, lucioasă, ca şi când epuizarea îmi înceţoşase amintirile precum aburul aşternut pe o oglindă.

De parcă mi-ar fi ghicit gândurile, Cole a spus:

— Ce naiba, puştoaico! Trebuie să dormi mai mult.

— Cinci săptămâni ajung ca să reuşim o treabă ca asta?

Pe chipul senatoarei Cruz se citea îngrijorarea.

— O s-o facem, a spus Cole simplu.

— Le-ai cerut să scrie propuneri pentru o misiune, aşa e? a întrebat senatoarea Cruz. Nu vreau să jignesc pe nimeni, dar cum Dumnezeu ar putea copiii ăştia să vină cu nişte planuri pentru operaţiuni militare de succes şi apoi să le şi pună în aplicare?

— Am fost antrenaţi, i-am explicat, să facem exact asta. Cel puţin aceia dintre noi care am fost la Ligă. Ne trebuie timp ca să lucrăm şi cu ceilalţi copii, să-i punem mai mult în temă, să ne asigurăm că pot acţiona sub presiune.

Cole s-a întins după micul teanc de hârtii colectate de la grupuri şi i le-a înmânat.

— Sunt impresionată de imaginaţia unora dintre ei. Avem aici o mulţime de idei bune. Verzii chiar au făcut de ruşine tot ce avea Liga mai bun, cu unele dintre sugestiile astea. Categoric nu mă aşteptam să primesc probabilităţi statistice despre rata de succes sau…

A mijit ochii la hârtia pe care o ţinea în mână.

— Iisuse, nici nu ştiam ce înseamnă cuvântul ăsta. În orice caz, înainte de a ataca Thurmond, trebuie să facem un test cu un lagăr mai mic, să ne asigurăm că planul e viabil.

Senatoarea s-a îndreptat puţin de spate.

— Cu orice lagăr?

— Preferabil unul de pe coasta asta, dar da, sigur. O să încercăm să potrivim un lagăr mai mic cu planul general de la Thurmond, ca să experimentăm într-un loc cât mai apropiat de adevăratul atac.

— Nevada?

Cole s-a sprijinit de birou, cu ochii sclipind de încântare.

— Te gândeşti la Oasis?

Oasis? La Ligă era atârnată, pe unul dintre coridoare, o hartă a Statelor Unite cu toate lagărele cunoscute, mari şi mici, marcate cu pioneze. Am închis ochii, încercând să-mi imaginez paleta de state

împrăştiate, de la est la vest. Era… în colţul de nord-est al statului. Departe.

Nico nu-şi desprinsese privirea de pe ecranul laptopului.

— Este cea în care sunt copii din Coaliţia Federală.

Senatoarea Cruz a dat din cap, a înghiţit cu greu, apoi şi-a dus mâna la gât. Privea într-un punct dincolo de noi, poate la ceasul de pe perete.

— Fiica mea, Roşa, este unul dintre ei. Am ascuns-o împreună cu bunica ei, dar… Gray era hotărât. A angajat oameni special ca să ne identifice copiii. Vrea să dea un exemplu cu noi toţi. Ştiu cel puţin încă zece oficiali ai Coaliţiei Federale care cred că le-au fost duşi copiii acolo. Ştiam. *Doamne.* Este vreo şansă ca oamenii aceia să mai fie în viaţă, într-un lagăr de detenţie? Vor ieşi vreodată de-acolo, să apuce să-şi vadă copiii?

— Sigur, a spus Cole, fără să pară însă prea convins. Întotdeauna există o şansă, nu? Dar indiferent dacă părinţii lor sunt vii şi nevătămaţi, copiii vor avea un loc lângă noi. O şansă să lupte, dacă vor. Domnul ştie că n-au de ce să se mai întoarcă în Los Angeles.

Nico a împins scaunul înapoi şi s-a ridicat, prinzându-şi umerii cu palmele. Ochii îi căutau împrejur, creând prin cameră o cărare neregulată, încercând să aterizeze pe orice altceva în afară de noi.

— Mă duc să… mă duc să… fac un duş…

N-ar fi reuşit să iasă mai repede din cameră nici dacă ar fi luat foc clădirea. M-am întrebat măcar dacă a simţit junghiul ascuţit al durerii, când s-a lovit cu şoldul de colţul unui birou şi s-a împiedicat, împleticindu-se spre ieşire.

Am făcut un pas să mă duc după el, dar până la urmă m-am abţinut. Cole a ridicat din sprâncene, căutându-mi privirea din ochi, cu o întrebare tăcută. Am scuturat din cap. *Nu.* N-o să mă duc după el. Poate că o să mă simt vinovată, că l-am forţat să retrăiască pentru câteva minute acea perioadă din viaţa lui, dar n-o să mă duc să-l liniştesc sau să încerc să-l ocrotesc de propriile amintiri oribile din Los Angeles. Cum aş putea s-o fac; când o parte din mine se bucura că şi el era la fel de nenorocit din cauza asta cum eram şi eu?

Tu n-ai aruncat bomba peste oraş, mi-am spus.

Dar nici el n-o făcuse. Nico nu plănuise atacul dat de armată; nu fusese responsabil de faptul ca agenţii îl răsturnaseră pe Alban printr-o lovitură sângeroasă dată la miezul nopţii, care fracturase Liga pentru totdeauna; el nu…

Mi-am apăsat fruntea cu podul palmei. Nu voiam să mă gândesc la asta acum. Era ca şi cum aş fi înţepat o băşică plină, dureroasă, care nu pocnise încă. Trebuia să mă concentrez asupra Thurmondului, asupra faptului că se pare că aveam mai puţin de două luni nu doar ca să strângem provizii, ci şi să mai găsim nişte copii, să-i antrenăm, să

vedem cum facem cu transportul, să ajungem în Nevada, să ne întoarcem din Nevada – imposibilitatea de a face toate astea m-a copleşit. Un munte care se făcea tot mai mare şi mai mare, înălţându-se spre cer pe măsură ce ne apropiam de el.

— În seara asta ne întâlnim cu toţii ca să punem la cale un plan, spunea Cole. O să lămurim obiectivele la care lucrăm, o să concentrăm asupra lor energia fiecărui om. Până atunci…

— Da, da, sigur. O să vă pun în contact cu canadienii, să vedem ce ar putea face pentru noi în ceea ce priveşte muniţia şi carburantul.

Senatoarea Cruz m-a mângâiat liniştitor pe braţ, apoi m-a strâns de mână. Abia dacă am simţit.

— Sunteţi regina inimii mele, doamnă senator, a informat-o Cole, cu acel zâmbet devastator de arătos.

— Oasis, i-a amintit ea, îndreptându-se spre uşă.

— Ne reîntâlnim aici la şapte fix, a spus Cole. O să pregătesc planul pentru dumneavoastră.

Ea s-a oprit şi s-a întors să-l privească. A fost acolo, chiar dacă a dispărut cât ai clipi, dar am văzut acel moment în care şi-a permis să spere.

— Mulţumesc.

Am aşteptat să plece, înainte de a mă apleca peste un birou gol, ca să las capul pe tăblie. Am închis ochii, dar durerea de cap nu s-a diminuat. De fapt, pelicula lucioasă aşternută peste gândurile mele s-a îngroşat arunci când mi-am îndreptat gândurile spre Thurmond. Am simţit că mă ridic, copleşită dintr-odată de imaginile unor bărbaţi în uniforme negre punând lagărul la pământ, înainte s-o pot face chiar eu, distrugând fiecare fragment de dovadă înainte ca lumea să poată vedea ce se întâmplase cu adevărat acolo.

— … ei? Ruby?

Cole îmi făcea cu mâna de la depărtare, din capătul şirului de computere, cu o expresie stranie pe faţă.

— Eşti bine?

— Da, am răspuns, frecându-mi ochii iritaţi. De ce?

— Erai… noi ne uitam prin cameră, dar tu nu.

Eram din nou alertă, extrăgându-mă din gândurile greoaie, seci, lipsite de formă, în care mă afundasem.

— Sunt bine, l-am întrerupt. Deci cum sunt planurile făcute de copii? Le-ai citit?

— Da, a spus el, strecurându-se pe scaunul lui Nico din faţa computerului şi dând clicuri pe ecran. Nu sunt rele, dar parcă îmi amintesc de unul anume, mai bun.

— Al cui?

— *Al tău*, a spus el cu fermitate. Tu ai alcătuit un plan complet pentru atacarea Thurmondului, îţi aminteşti? I l-ai dat lui Alban pe la

spatele lui Connor.

Aşa făcusem, nu? Acum trei luni ar fi putut fi la fel de bine şi acum trei ani de la momentul ăla. Când mi-au luat planul şi l-au răstălmăcit, vrând să-l folosească pentru a înarma copiii cu dispozitive explozive şi pentru a-i trimite în lagăre, m-am simţit de parcă mi-ar fi tăiat picioarele de la genunchi. Transformaseră un vis într-un coşmar.

— Toată chestia asta cu Thurmond… e o porcărie. Ştiu că e un cuvânt prea prost ca să poată exprima cât de îngrozitor este, dar pur şi simplu e *o porcărie* şi va trebui să muncim mai mult şi mai repede, de data asta. Avem timp doar până la începutul lui martie să ne punem acţiunile de acord. Ar fi bine să avem un plan complet pe baza căruia să acţionăm, ca să putem trece la treabă. Cel la care te-ai gândit tu luni întregi.

Cole a scos un carneţel pe care-l îndesase în dosarul cu planuri scrise de ceilalţi copii şi mi l-a întins.

— Uite-aici. Scrie tot ce-ţi aminteşti din ideea originală. O să mă străduiesc să combin ideile tuturor în ceva coerent şi realist, pentru întâlnirea din seara asta.

Am găsit un pix într-unul din sertarele biroului din faţa sălii computerelor şi m-am aşezat să scriu. Primele cuvinte au fost şovăielnice şi-mi dădeam şi eu seama de buclele şi liniile neregulate ale scrisului meu îngrozitor. Cu cât scriam mai mult, însă, cu atât îmi era mai uşor – cuvintele au început să vină unul câte unul înapoi, ca şi când n-ar fi avut pe deplin încredere că de data asta va fi altfel. Că de data asta merita să-mi pun din nou toate speranţele.

Acum este altfel. Un copil intră în lagăr înainte de asalt, cu o cameră minusculă instalată pe o pereche de ochelari, aşa încât imaginile din interior să poată fi redate în cartierul general şi să poată fi planificată strategia operaţiunii. *Cole a promis că aşa se va întâmpla.* O să le luăm propriul transport, o să-i luăm prin surprindere pe FSP şi pe controlorii de lagăr, să-i supunem fără să-i ucidem. O să lăsam liber unul dintre controlori, dar sub influenţa mea, ca să ne raporteze statusul după ce plecăm.

Mi-a luat aproape zece pagini, faţă-verso, iar scrisul îmi devenea tot mai ilizibil pe măsură ce entuziasmul începea să-mi curgă din nou prin vene şi puteam vedea fiecare dintre aceste momente derulându-se cu o claritate perfectă. Când am ajuns la final, aveam cârcei la mână şi mă simţeam stoarsă de energie, dar mintea îmi era limpezită. Chiar mă simţeam mai bine. Sau cel puţin calmă, ceea ce nu era de colo.

M-am ridicat şi m-am întors spre locul unde încă mai stătea aşezat Cole. Din când în când se auzeau voci şi sunete venind dinspre el, iar acea parte din mintea mea care nu fusese distrasă de muncă a înţeles că se uita la lilmuleţe pe care le descărcase. Plânsul, implorarea blajină, întrebări care n-au niciodată răspuns. Erau genul de lucruri pe

care învăţasem la Thurmond să nu le mai bag în seamă, pentru propria mea conservare. Nu ştiu ce trebuie să mi se fi întâmplat ca să am coşmaruri în fiecare noapte.

Lumina ecranului îi fulgera pe chip, aruncată până pe peretele din spatele lui. Am întârziat la biroul meu, prinsă de privirea lui sumbră. M-am dat câţiva paşi înapoi, ca să văd la ce se uita, reflectat în ferestrele aliniate pe perete. Pe tot ecranul se dezlănţuiau incendii. Cole strălucea în portocaliu, roşu, auriu, în timp ce lumina din film îl scălda într-o culoare mortală. Şi aşa, dintr-odată, mica mea porţie de linişte s-a dus de parcă n-ar fi fost, purtată departe de o înţelegere brutală şi rece. Mi s-a ridicat părul de pe ceafă.

Filmuleţul s-a focalizat pe chipul unui băieţel, nu mai mare de treisprezece ani, prins de un soi de stâlpi de metal. Sufla din greu, zbătându-se să scape de legăturile care îi ţintuiau mâinile pe laterale. Ţeasta lui rasă era punctată de nişte electrozi mici, încercuindu-i scalpul cu o coroană de fire. Senzaţia de greaţa creştea în mine şi am simţit cum fierea îşi croieşte drum spre esofag. M-am apăsat cu palma pe faţă şi a trebuit să-mi adun tot curajul ca să vad îngrozitorul adevăr.

Cole s-a uitat spre mine o singură dată, cum stăteam în spatele lui, apoi s-a întors spre ecran. Era o invitaţie pe care aveam de gând s-o accept. A pornit filmuleţul de la început şi a fost mult mai rău să aud ţipetele şi sunetele guturale de Roşu amestecate cu acel calm al oamenilor de ştiinţă, care notau sec în faţa camerei.

— Îl testează pe puşti ca să vadă ce fel de răspuns emoţional îi declanşează puterile, a spus Cole, uitându-se ţintă la ultimul cadru îngheţat, cu un prim-plan pe faţa băiatului, acoperită de sudoare şi lacrimi. Încearcă să cartografieze felul în care mintea lui procesează acest stimul. Ruby, s-a întors el în aşa fel, încât să-l văd din profil, după seara asta… după ce avem strategia pentru operaţiune… vreau să faci tot ce-ţi stă în putere ca s-o găseşti pe Lillian Gray. *Totul.* Înţelegi?

— Da, am spus, găsindu-mi în sfârşit cuvintele, în timp ce el a pornit iar filmarea de la început. Aşa o să fac.

Zece

Am părăsit sala computerelor într-o altă ceaţă sticloasă, mergând şi tot mergând înainte, fără să am în minte altceva decât imaginea acelor copii prizonieri. Arsuri. Operaţii. Recoltare de sânge. Întrebări. Atât de multe variaţii pentru *Ce se întâmplă?* Şi pentru *De ce faci asta?*

Chiar dacă mintea era absentă, corpul, cel puţin, ştia încotro vreau să mă îndrept. Întreaga zi trecuse ca un an petrecut sub apă. Nu voiam decât să dorm o vreme şi să încerc din nou să ies la suprafaţă, mai

târziu.

Ceilalţi ceruseră unul dintre dormitoarele comune rămase neocupate de la etajul inferior – aveam patul meu scârţâitor şi tot ce-i trebuia. E adevărat, totuşi, că aş fi putut la fel de bine să mă ghemuiesc într-un colţ, pe podeaua rece, dacă asta însemna să pot închide ochii un pic.

Dar se pare că se mai gândise cineva la asta. Lumina din tavan era stinsă, dar era aprinsă una mai mică, un fel de lampă de birou, cocoţată pe dulăpiorul dărăpănat din cealaltă parte a camerei. Nici nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream să-l văd până când nu l-am văzut că era acolo, şi undeva, înăuntrul meu, s-a aprins o strălucire micuţă. Liam era lăbărţat pe unul dintre paturi, dormind pe burtă, cu faţa întoarsă în cealaltă parte, cu mâinile împreunate sub hanoracul împăturit pe care îl folosea drept pernă. Avea părul şi spatele încă ude de la duşul pe care trebuie să-l fi făcut înainte.

— Hei, am strigat venind spre el. Un fel de test, ca să-mi dau seama în ce dispoziţie este. Dacă voia să fie lăsat în pace, m-aş fi întors şi-aş fi plecat fără ezitare. Dar umerii şi apoi tot corpul i s-au relaxat vizibil. M-am lăsat cu genunchiul pe spaţiul rămas liber la marginea saltelei goale. A întins mâna automat şi mi l-a cuprins.

— Bună şi ţie, a mormăit Liam. Nu părea adormit, dar vocea îi suna ca şi cum ar fi fost rupt de oboseală. E ora cinei?

— Încă nu. Cum arată garajul?

— Mă apropii. Acum poţi să vezi cam jumătate din pardoseală. Este o îmbunătăţire, nu-i aşa? a spus el, ridicând în sfârşit capul şi întorcându-se spre mine. Uite un dar pentru tine.

I-am urmărit privirea spre dulap, unde, în stânga lămpii, era un pătrat de plastic transparent. L-am luat şi am început să râd – era o cutie de CD, *Pet Sound*, The Beach Boys. Am deschis-o, zâmbind la vederea notelor de pe copertă şi a discului dinăuntru.

— Se pare că ne urmăreşte peste tot cântecul nostru, a spus el.

Se referea la *Wouldn the niceu,* prima piesă. Am zâmbit.

— Cântecul nostru?

— *N-ar fi frumos dacă am fi mai bătrâni…*

Vocea lui blândă s-a transformat într-un murmur.[12]

— Îmi imaginez că ai putea folosi nişte muzica de fundal mai plăcută ca să alungi sunetele pe care le scoateţi lu’ şi Cole când vă bateţi de vă sună apa-n cap, dacă se întâmplă să devină un obicei de dimineaţă.

Căldura din mine s-a evaporat. Am închis cutia şi mi-am apăsat-o la piept.

— De unde ştii?

— Voi doi sunteţi singurii care apăreţi la micul dejun cu vânătăi noi. Nu-i aşa de greu să pui lucrurile cap la cap.

Într-un final, m-a privit.

— Te rog… te rog să fii atentă. Gândul că dă în tine, că te tratează în felul ăla… pur şi simplu mă face să-mi doresc să-l *omor*.

— Ne luptăm doar. Trebuie să mă antrenez.

— Şi nu puteai s-o rogi pe Vida?

Am simţit că mă încing.

— Oare… insinuezi ceva?

Nu voiam să stau să-i explic lucrurile astea. N-ar fi trebuit să fie nevoie să-i explic. N-avea nicio legătură cu el. M-am tras uşor înapoi, dar a întins mâna şi mi-a prins degetele.

— Nu, fir-ar să fie, sigur că nu. Îmi pare rău. Nu ăsta e motivul.

A închis ochii şi a oftat.

— L-am găsit în maşina pe care au golit-o, în torpedou. L-am luat pentru că m-a făcut să mă gândesc la tine.

M-am întins şi l-am pus pe cel mai apropiat dulap.

— Îmi pare rău. Azi am avut o zi proastă, a spus el, întorcând spre mine din nou ochii aceia albaştri. Am simţit cum frustrarea îşi retrage ghearele din stomacul meu.

— Şi ştiu că-ţi poţi purta singură de grijă, dar tot mă înnebuneşte să mă gândesc la asta. Cred că sunt cam ipocrit, având în vedere cât de aproape am fost azi dimineaţă să-ţi dau una.

Îşi petrecuse toată ziua cărând gunoiul de pe-acolo, încercând să facă un pic de ordine – iar asta după ce se revoltase împotriva fratelui său. Avea tot dreptul să se poarte şi cu mine cam abrupt.

M-am aşezat pe marginea patului.

— Nu m-ai rănit. Vorbesc serios. Nici pe departe. Nu m-aş fi băgat între voi dacă n-aş fi ştiut că pot să mă feresc de tine.

I-am apucat mâna, am aplecat degetul mare în palmă şi pe celelalte peste el.

— În plus, îţi ţineai pumnul aşa – şi în felul ăsta e foarte uşor să-ţi rupi degetul.

Mi-am apăsat buzele pe încheieturile degetelor lui, ca să înţeleagă că doar îl tachinez. În cele din urmă – *în cele din urmă* – am fost răsplătită cu un surâs.

Tricoul lui de bumbac moale se ridicase la spate, lăsând descoperită o palmă de piele. Voiam să-l ating, aşa că am făcut-o. I-am ridicat tricoul mai mult, ca să-mi pot plimba degetele în sus şi-n jos, mângâindu-l uşor.

— Ce bine e, a şoptit Liam. Rămâi cu mine? Nu vreau să văd pe nimeni o vreme, în afară de tine.

S-a mutat mai spre perete, ca o invitaţie tăcută să mă strecor în patul îngust, lângă el. Acum mă simţeam atât de bine şi părea atât de uşor; ştiam exact că ne potrivim împreună, ca şi cum am fi fost făcuţi cu aceeaşi matriţă.

— Eşti bine? l-am întrebat, trecându-mi degetele pe pieptul tricoului.

Liam şi-a înfăşurat un braţ în jurul taliei mele şi m-a tras mai aproape. Tot ce venea de la spălătorie duhnea practic a detergent şi înălbitor, inclusiv tricoul pe care îl purta, dar pe dedesubt nu era decât aroma de piele calda, brad şi pastă de dinţi cu mentă. Iar ăsta era Liam.

Mireasma a avut asupra mea efectul unui drog. Am asimilat-o într-o respiraţie fermă, apoi în alta şi alta.

— Doar mort de obosit, drăguţo.

Tăcerea care a urmat a fost primul moment adevărat de linişte pe care-l experimentam de luni întregi. Era lumina aceea difuză, nedesluşită, pieptul lui care se ridică şi se lăsa ritmic lângă obrazul meu, căldura lui lipită de mine. Toate lucrurile astea s-au coalizat împotriva mea; acum eram trează, iar degetele lui Liam îmi dădeau cu grijă la o parte şuviţele de păr împrăştiate pe faţă, iar imediat după aceea dormeam, într-o moţăială uşoară, dulce.

Singurul lucru care m-a scos din amorţeală a fost un sărut uşor.

— E vremea cinei, a spus Liam, şi el cu vocea aspră, ca după somn. Tocmai au anunţat pe hol.

Cu toate astea, nu s-a mişcat niciunul dintre noi.

— Ce-ai făcut azi? m-a întrebat, după o vreme. Nici măcar nu te-am întrebat…

— Eşti sigur că vrei să ştii?

Când m-a auzit s-a aplecat un pic spre mine, iar privirea i s-a ascuţit.

— Am obţinut pentru noi colecţia personală de documente a lui Clancy. În afară de o listă cu mai multe triburi şi ultima localizare cunoscută a acestora, dosarul este, practic, un album digital de coşmaruri.

— Cum ai avut acces la el?

Acum era rândul meu să îi întorc privirea aceea şi să-l ţintuiesc cu ea.

— Ca de obicei.

I-am studiat atent reacţia, simţind deja cum se aşaza cuvintele între noi, umplând spaţiul acela. Nu erau o aducere aminte binevenită. *Asta e ce fac eu. Asta e ceea ce sunt.*

De data asta a înghiţit-o nemestecată.

— Era ceva acolo despre tratament?

— Un pic despre testele pe care le făceau la Thurmond ca să identifice cauza. Dar… s-a dovedit că vor închide Thurmond la final de martie.

— Oh, la dracu', a spus el, îmi pare rău.

— Cole vrea în continuare să planificăm atacul.

— Păi… presupun că două luni sunt un termen mai bun decât două săptămâni, a adăugat Liam. O să ne descurcăm noi. Dar aş putea să te întreb ceva şi aş putea obţine un răspuns cinstit de la tine?

Auzind asta, m-am crispat un pic.

— Acea responsabilitate cu logistica, de care ai sugerat să mă ocup eu… este un premiu de consolare?

— Ce vrei să spui?

— Este un mod de a mă ţine aici? De a mă ţine în spatele frontului, vreau să spun. Când lucrurile se vor pomi cu taberele, eu o să fiu lăsat aici, sperând ca toată lumea să se întoarcă întreagă?

— Adică exact ce făceam noi toţi când ai ieşit tu să cauţi provizii? am răspuns eu. Nu. Şi, în caz că are vreo importanţă, Cole a intrat în panică pentru că nu i-ai spus unde te duci. La fel şi eu. Ai plecat pur şi simplu. Ştiu că poţi să te lupţi dacă e nevoie, dar nu ştiu dacă ştie şi el asta.

— Habar n-are prin ce am trecut… ce a trebuit să fac. Se poartă ca şi când n-aş şti să folosesc o armă.

A încleştat mâinile pe spatele tricoului meu.

— Cu toate astea; ştiu. M-a învăţat Harry, înainte să plec de acasă. Doar că nu vreau să trag în nimeni, decât dacă n-am de ales.

— Aşa şi trebuie, i-am spus. Câteodată nici nu-mi vine să cred ce ni se întâmplă şi mă întreb când a devenit atât de firesc să punem mâna pe-o armă şi să acţionăm de parcă n-ar fi mare lucru. Trebuie să-i învăţ pe ceilalţi copii cum să tragă cu arma, dar n-am nicio idee cum s-o fac. Nu ştiu cum să le arăt cât de absurd şi îngrozitor este fie şi numai faptul că sunt nevoiţi să înveţe lucrurile astea.

— Poate că nu trebuie să se întâmple aşa, a spus el încet. Poate că nu trebuie să ne arătăm acolo, fluturându-ne armele, cu surle şi trâmbiţe.

Nu sunt sigură că aş fi fost mai surprinsă de-atât şi dacă mi-ar fi spus că propune să mergem direct la vârf şi să-l asasinăm pe Gray. Îmi bazasem planul de eliberare al lagărului pe cel la care ajunseseră el şi ceilalţi pe când eram la East River. Şi amândouă presupuneau folosirea considerabilă a forţei.

— Nu, trebuie să fie o luptă adevărată, am spus. Trebuie să ne ia în serios. Adevărul este… lucrul peste care nu pot trece este impactul asupra copiilor. Ce se va întâmpla dacă ei se vor găsi în poziţia de a ucide şi de a apăsa pe trăgaci. Putem să-i antrenăm să-şi stăpânească nervii şi le putem da ţinte pe care să exerseze, dar pare că îi forţam să bea o otravă care va rămâne în ei pentru totdeauna. Ştiu că este un sacrificiu pe care ei înşişi au ales să-l facă, dar mă îngrijorez în privinţa costurilor pe care le implică. Mi-e teamă de ceea ce vom găsi la capătul drumului.

Uită-te la ce ne-au făcut nouă. Chipul plâns al lui Zu mi-a plutit

prin faţa ochilor, doar ca să fie înlocuit de amintirea mărturisirii lui Grasu, despre cerinţele necesare pentru a deveni urmăritor; el împuşcat; chipul învineţit al lui Liam – toate astea erau acum înlănţuite în mintea mea. Nu se estompau niciodată, nici măcar în amurgul tuturor acestor întâmplări.

— Cred că înţeleg cu toţii mai mult decât bănuieşti tu, a spus el, plimbându-şi un deget pe conturul urechii mele. Copiii care n-au fost la Ligă au trăit ca nişte fugari, afară, timp de *ani* de zile. Nimeni nu este vreun inocent pe aici. Îşi doresc şi ei acelaşi lucru cu aceeaşi tărie ca şi noi. O să găsim o modalitate de a-i ţine în siguranţă pe cât de mult putem. O să avem grijă de ei.

— Şi e destul?

— O să fie.

Sărutul lui Liam a fost insuportabil de tandru.

— Mi-a lipsit asta. Să stau de vorbă cu tine, vreau să zic.

Când l-am auzit cât de mulţumit pare, am simţit un ghimpe de vinovăţie.

— Orice altceva pare o nebunie, a spus Liam, trecându-şi mâna prin parul meu scăpat din strânsoare. Hai să stăm aici, tu şi cu mine, şi să nu mai lăsăm nimic şi pe nimeni să ne tulbure, bine?

Ăsta era pericolul cu el. Într-o clipă reuşea să-mi ridice de pe umeri orice greutate şi s-o dea la o parte. El devenise răspunsul la orice îndoială şi la orice întrebare stăruitoare. Lumea mea s-a reorientat în funcţie de el – minunatul, perfectul ei. Nu eram nevoită să mă gândesc la ce aveam de făcut, la ce se va întâmpla cu noi peste cinci minute.

Poate că nu mă va ierta niciodată, nu pe de-a-ntregul, dar nu m-am mai gândit deloc la lucrurile astea. Dacă nu puteam să-i dezvălui orice secret, dacă nu puteam să-mi descarc sufletul în faţa lui, cel puţin îi puteam fi aproape în felul ăsta. Voia confort, la fel şi eu.

Am dat din cap şi mi-am plimbat buzele, uşor ca o respiraţie, în spatele urechii lui. Răspunsul a fost instantaneu – l-a trecut un fior şi am continuat să-l fac să aibă iar şi iar aceeaşi reacţie. S-a răsucit deasupra mea, iar eu m-am învârtit ca să-i încolăcesc picioarele cu ale mele. S-a lăsat asupra mea, ca să-mi ţintuiască buzele şi am îngheţat când am simţit contactul dintre noi.

Liam s-a tras înapoi şi mi-a încadrat capul cu coaiele. Sprâncenele i s-au unit când mi-a studiat chipul. Am simţit cum roşesc, cum îmbujorarea coboară spre gât, spre piept. Nu era prima dată când simţeam cât de mult mă doreşte, dar aici, în camera asta, în patul ăsta – simţeam mai clar că era o decizie pe care trebuia s-o iau. Una pentru care nu eram gata încă.

— Nu trebuie să fie nimic mai mult decât asta, a spus el, blând. Nu vreau să te gândeşti că trebuie să se întâmple. De fapt, este al

naibii de plăcut aşa cum e.

Degetele lui au trecut uşor peste coastele mele, avansând spre marginea bustierei. Avea din nou atenţia concentrată până la ultima fărâmă asupra buzelor mele.

— Dar dacă… atunci când am ieşit, mă asiguram că primesc…

Cuvintele erau agitate, îngrămădite unele în altele, dar am înţeles ce vrea să spună, iar asta mi-a provocat o mică spirala ascendentă de fericire. Îşi dorea suficient de mult lucrul ăsta, încât să se gândească bine; o să-şi ia precauţiile necesare.

— Zile, săptămâni, ani de acum înainte… când eşti gata, atunci sunt şi eu. Bine?

Ma întrebam dacă putea să-şi dea seama cât de repede făcuse să-mi crească pulsul cu doar câteva cuvinte. Eram suficient de aproape ca să văd cum îi bătea inima undeva; la baza gâtului, asta dacă tremurul din mâinile lui nu ar fi spus deja destule.

Mi-am încolăcit braţele în jurul lui; trăgându-l din nou spre mine.

— Ce-o să mă fac eu cu tine? am întrebat, glumind doar pe jumătate.

Şi-a aplecat faţa spre mine, în timp ce un zâmbet mic i-a înflorit pe buze.

— Oh, ai putea încerca vreo două chestii…

— Cam ce chestii? l-am tachinat, trăgându-mă înapoi pe măsură ce se apropia mai tare.

A scos un sunet mic, în semn de nerăbdare.

— Chestii care să ne bage în bucluc?

— Tu *eşti* buclucul, a spus el. Cu B mare şi tot tacâmul…

L-am tras spre mine, înăbuşindu-i râsul înainte să apuce măcar să-i dea drumul. Sărutul mi s-a liniştit sub atingerea lui, devenind mai lent, un fel de dulce trândăveală. Ne puteam permite ritmul acesta lejer. Explorarea.

— Putem să nu ne ducem la cină în seara asta? l-am întrebat când buzele le-au părăsit pe ale mele şi s-au îndreptat spre gât.

— OK, a şoptit, mie-mi convine.

Nu m-am simţit deloc jenată sau ciudata când mi-am strecurat iar mâinile pe sub tricoul lui şi am început să i-l ridic, să i-l scot. L-am auzit şoptindu-mi numele, sunetul acela respirat şi brut, şi a fost ca şi când mi-ar fi turnat un drog în sânge. Voiam să-l aud din nou. Şi iar, şi iar, şi iar, şi iar…

Apoi am auzit o tentativă de bătaie în uşă.

Liam s-a tras înapoi, respirând greu. Era imposibil de spus ce arata mai sălbatic – părul lui sau ochii.

Nu scoate un sunet, m-am gândit, *o să plece…*

Şi a părut că s-au îndepărtat. Am lăsat să-mi scape un oftat uşor când Liam s-a rostogolit din nou deasupra mea, blocându-mi cu umerii

lui largi vederea spre restul i ainerei.

Apoi cineva a crăpat uşa.

Liam s-a ridicat atât de repede, încât a dat cu capul de patul de sus şi practic pe jumătate a sărit, pe jumătate a căzut pe jos. Aerul rece mi-a înfiorat pielea şi am privit în jos, realizând că, la un moment dat, cumva, şi tricoul meu se evaporase misterios, doar ca să reapară în celălalt capăt al patului, pe salteaua subţire.

— Aşteaptă puţin! s-a răstit Liam. O secundă!

Mi-am tras tricoul înapoi peste cap în timp ce el s-a aplecat să-l ridice pe al lui de pe podea. O bucăţică împăturită de hârtie i-a căzut din buzunarul de la spate, aterizând uşor pe podea. Liam s-a poticnit spre uşă, să apuce să pună mâna pe ea înainte de a fi deschisă cu totul. A umplut cadrul uşii cu trupul lui, astfel încât oricine ar fi fost dincolo să nu poată privi înăuntru şi să nu poată intra.

— Hei, iartă-mă, s-a auzit o voce timida, dar s-a stricat capătul de la duş. Crezi că ai putea să-l repari?

Postura lui Liam s-a relaxat.

— Acum nu-i un moment prea potrivit…

— Toată baia e plină cu apa şi chiar îmi pare rău, n-am vrut să se întâmple aşa…

— Nu-i nimic, a spus Liam, privind în spate, spre mine.

Chipul lui era întruchiparea părerilor de rău. A ridicat un deget, făcându-mi semn din cap să-l aştept.

Imediat ce uşa s-a închis în spatele lui; mi-am pus în minte să fac patul, să aranjez pătura de pe el, pe care unul din noi sau amândoi reuşiserăm, la un moment dat, s-o dăm jos. Călcâiul mi s-a atins de ceva cald – ceva care nu era rece ca podeaua.

M-am aplecat şi am recuperat bucata de hârtie care îi căzuse lui Liam din buzunar. Cândva fusese împăturită şi mai mic de-atât, dar se deschisese când a căzut pe jos. Ochii îmi alergau deja pe literele scrise ordonat, înainte să-mi poată trece măcar vag prin minte că nu era bine ce făceam.

Te numeşti Liam Stewart. Ai optsprezece ani. Părinpi tăi sunt Harry şi Grace Stewart. Cole este fratele tău şi Claire este sora ta. Ai fost într-un lagăr; Caledonia, dar ai evadat East River a ars. Te-ai pierdut. Te afli în Lodi pentru că ai vrut să rămâi cu Grasu, Zu şi Ruby. Vrei să fii aici, să-i ajuţi. Nu *pleca, nici dacă-ţi spun ei s-o faci.* NU PLECA! *Ruby poate să-ţi ia amintirile, dar vei timp adevărul. O iubeşti, o iubeşti, o iubeşti.*

I-am citit din nou cuvintele şi apoi încă o dată, încercând să le pricep sensul. Pentru că erau nişte cuvinte pe care le ştiam, îmi dădeam seama că citesc nişte propoziţii, dar mintea le refuza. Le abandona înainte ca inima mea să poată face conexiunea.

Ruby poate să-ţi ia amintirile…

Era un bilet pentru el însuşi – pentru un viitor eu, unul care

aparent era foarte sigur că va cădea din nou victimă minţii mele. Era o copiuţă. De siguranţă; pentru că doar cuvântul meu nu era, în mod evident, suficient ca să-i alunge teama. Puteam să-i promit iar şi iar că n-o să mă mai ating în veci de mintea lui, asta nu însemna nimic. O făcusem o dată. Încrederea dintre noi fusese deja compromisă.

Am îngheţat până în inimă. Şocul acestei schimbări – saltul de la căldura atingerii lui la această răceală – a fost prea mult. Eram cenuşa măturată după ce focul a fost, în sfârşit, stins. *Eşti atât de proastă, atât de proastă, atât de proastă. Nu are încredere în tine, indiferent ce-ţi spune.*

— Stop.

Cuvântul m-a smuls din căderea liberă în care mă aflam şi dintr-odată senzaţia de prăbuşire, de scufundare, s-a diminuat. Am spus din nou cuvântul, obligându-mi inima să coboare din gât, liniştindu-mi gândurile. L-am spus apoi încă o dată, şi încă o dată, până când vocea mi-a sunat din nou cum o ştiam, nu ca un şmirghel uscat.

Am început să măsor camera în lung şi-n lat, încercând să opresc torentul de gânduri care-mi năvăleau în minte. Pe hol s-au auzit apropiindu-se paşi repezi, zgomot de tălpi goale pe pardoseală. M-am panicat şi am îndesat biletul în carcasa de CD chiar în secunda în care Liam s-a strecurat înapoi în cameră.

Era ud pe alocuri – pe umărul stâng, pe partea dreaptă, pe spatele hanoracului, pe partea de sub genunchi –, iar expresia de pe chipul lui avea ceva din înfăţişarea resemnată a cuiva nominalizat pentru sanctificare împotriva propriei voinţe.

Mi-am proptit un zâmbet pe faţa şi mi-am ţinut respiraţia în speranţa că aşa o să reuşesc să nu izbucnesc în plâns. Doar simpla lui vedere era destul pentru ca fragila legătură pe care o înfăşurasem în jurul durerii mele să înceapă să se desfacă.

— Aşaaa, a spus el ştergându-şi apa de pe faţa, se pare că trebuie să încetez să le mai spun oamenilor că mă pricep un pic la instalaţii. Pentru ca *un pic* înseamnă să ştii cum să roteşti robinetul ca să închizi şi să deschizi apa… Ce e? Arat jalnic?

— Nu, nu, deloc, am răspuns.

— Ce s-a întâmplat?

A făcut un pas spre mine.

— Ai un ton…

— Tocmai mi-am dat seama că e aproape şapte, am spus. Cole ne aşteaptă sus să vorbim despre planul pentru lagăre. Trebuie, trebuie să mergem.

S-a încruntat, dar s-a dat la o parte din uşă şi a deschis-o ca să trec. Chiar când am ajuns în dreptul lui m-a prins de umăr şi m-a întors spre el. O picătură de apă îşi croia drum din părul lui, lăsând o urma pe obraz, peste maxilar şi apoi spre gât. A înghiţit greu. Mi-am ferit privirea cât timp m-a cercetat atent şi am reuşit să nu mă chircesc

atunci când m-a sărutat uşor pe obraz.

Ceilalţi abia începuseră să curgă spre sala computerelor, alăturându-se Verzilor care rearanjau mesele altfel decât erau de obicei, în rânduri strânse, şi le trăgeau pe lângă pereţi, ca să organizeze încăperea. Nico ceruse laptopul şi stătea la unul dintre birourile de lângă peretele opus intrării, cu spatele la noi. Toţi ceilalţi erau întorşi cu faţa spre tabla veche, pătată de marker, şi spre harta Statelor Unite lipită chiar lângă ea, pe peretele din celălalt capăt al sălii.

Grasu stătea în faţa hărţii şi o înţepa cu nişte piuneze mici, roşii, în timp ce Vida citea ceva – nume de oraşe? – de pe o listă tipărită.

— Buna treabă aia cu voodoo de creier, gagico, a spus Vida când ne-a zărit. Consideră că ţi-ai salvat curul fiindcă n-ai venit cu noi să curăţăm tot rahatul ăla din garaj.

Grasu s-a uitat peste umăr, cu mâna îndreptată încă spre hartă.

— Dacă o să încercăm să salvăm unele dintre grupurile astea, avem patru opţiuni bune. În Wyoming sunt cel puţin zece copii de capul lor.

— Dacă n-au plecat deja de acolo, a punctat Liam.

— Acum cine e Gică contra? i-a întors-o Grasu.

Indiferent ce se pregătea Liam să spună, a fost întrerupt de fratele lui, care a năvălit în încăpere ca o tornadă de energie, având-o alături pe senatoarea Cruz, în mod evident încântată. Vaga expresie de fericire imprimată în trăsăturile ei o făcea să pară cu zece ani mai tânără. Când mi-a întâlnit privirea a zâmbit şi a dat uşor din cap, în semn de aprobare.

Înseamnă că reuşise. Se descurcase să ne asigure nişte provizii.

Zu, Hina şi Kylie au fost ultimele care au apărut în prag, făcându-şi loc cu grijă prin marea de copii de pe podea, ca să se aşeze lângă noi.

— OK, a spus Cole, plesnindu-şi palmele. *Deci.* Vă mulţumesc tuturor pentru ingeniozitatea planurilor şi a schemelor. Am trecut prin toate şi cred că am reuşit să compun o strategie câştigătoare.

S-a întors spre tablă, a luat unul dintre markere. În mijloc fusese trasă o linie albastra. În partea de sus a primei jumătăţi a scris THURMOND. în cealaltă parte, OASIS.

Apoi, fără nicio altă introducere, a început.

— O să dăm două atacuri: unul, Oasis, este în Nevada. O să fie un fel de test pentru marele nostru atac, Thurmond, de peste cinci luni. În plus faţă de faptul că vom scoate bieţii copii de acolo, gândiţi-vă la Oasis ca la o oportunitate de a înţelege care sunt punctele slabe ale strategiei noastre.

Am încrucişat picioarele şi mi-am aşezat coatele pe genunchi, cu

mâinile strânse în faţă. Calm. Ceva din mintea mea a făcut să mi se ridice o ceaţă de pe ochi, ca în faţa unui fapt cunoscut – informarea de dinaintea unei operaţiuni. Ceilalţi copii din Ligă, inclusiv Vida, păreau să simtă acelaşi lucru, trăind momentul, în timp ce toţi ceilalţi păreau să dea înapoi, nesiguri.

— Unul sau doi voluntari vor intra în Oasis înainte de atacul propriu-zis.

S-a întors să se uite la grupul Verzilor, adunaţi laolaltă.

— Trebuie să instalăm o cameră micuţă în rama ochelarilor unuia dintre noi, ca să putem fi transferaţi dincolo. E nevoie să înţelegem în detaliu planul lagărului, ca să ne organizăm atacul la minut.

— De ce ochelari? a întrebat senatoarea Cruz. Nu li se iau şi ochelarii când sunt aduşi în lagăr?

— Nu, sunt consideraţi articole esenţiale, am spus eu tare. Sunt probabil singurul lucru care nu le este luat.

Chiar dacă şi-a dat seama că planul fusese elaborat după proiectul lui iniţial, de la East River, Liam nu a arătat-o. Stătea cu picioarele întinse înainte, sprijinindu-se în palme. Îl privea cu îngrijorare pe frate-său.

— Şmecheria este ca voluntarii să nu fi fost până acum în vreun lagăr. Poliţia FSP a ordonat să ne întoarcem cu toţii în lagărul prin care am trecut iniţial, iar Oasis este un loc relativ nou. Nu trebuie să vă simţiţi deloc obligaţi să participaţi. Aşa cum am zis, e pe bază de voluntariat curat.

Zu şi-a plimbat privirea între Liam şi Grasu, dar Vida a fost cea care i-a netezit încetişor un smoc de păr, ca s-o liniştească.

— Această parte din plan nu va fi necesară şi pentru Thurmond, din moment ce avem deja trei persoane care au fost acolo şi ştiu bine de tot interiorul. Cealaltă diferenţă dintre acest atac şi atacul cel mare este ce vom face cu puştii pe care îi eliberăm. Din informaţiile pe care le avem – sau, altfel spus, din informaţiile pe care ne-a lăsat Clancy să le avem –, la Oasis sunt aproximativ cincizeci de copii şi îi vreau pe toţi întorşi cu noi, aici. În funcţie de cât de doritori sunt să lupte, le putem cere să ni se alăture în atacul de la Thurmond sau putem să-i ducem pe rând la părinţii lor, în grupuri mici.

— Dar mai ieşim să adunăm triburile de copii răspândite? a întrebat Grasu, răsucindu-şi iar degetul mare pe hartă.

Cole a dat din cap.

— O să începem să trimitem nişte maşini, de îndată ce primim proviziile. Avem nevoie de cât mai multă mână de lucru, dacă o să ne încumetăm singuri la treaba asta.

A trecut repede şi prin celelalte părţi ale planului; erau schiţate atât cât se putea fără să avem planurile de interior ale lagărului. Urma să acţioneze o echipă mică, nu mai mult de zece dintre noi, înarmaţi,

însă cu ordinul să evite schimbul de focuri, dacă se putea. Pentru cei cincizeci de copii de acolo nu erau, probabil, mai mult de doisprezece soldaţi FSP şi unul sau doi controlori de lagăr. Urma să pretindem că suntem un convoi militar care aduce provizii; eu o să fiu în faţă, bineînţeles, pentru că o să am misiunea de a-l influenţa pe unul dintre controlori. El sau ea urma să raporteze în continuare că totul este în regulă în lagăr, în timp ce noi scoteam copiii folosind chiar capacităţile de transport de acolo, indiferent dacă erau SUV-uri, camioane sau un autobuz.

Copiii tăcuseră, încercând să proceseze informaţia, până când Liam a spus, într-un final:

— Cincizeci de copii înseamnă o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de trei mii de copii.

— Mai bine să încercăm planul la un model la scară, a spus Cole zâmbind, dar nu era zâmbetul lui.

— OK, poate că aşa e, dar în afară de faptul că ne facem mâna şi că salvăm un mic grup de copii, ce o să obţinem din asta?

Cole şi-a pus mâinile în şolduri şi a ridicat o sprânceană.

— Deci asta nu-i destul pentru tine? Pe bune?

— Nu, vreau să zic…

Liam şi-a trecut agitat mâna prin păr.

— Planul este bun, dar nu ne mai serveşte la nimic altceva? O să facem publice fotografiile şi filmele de acolo, pentru ca oamenii să vadă cu adevărat cum sunt condiţiile dinăuntru?

Câţiva copii au murmurat aprobator, inclusiv Lucy, care a adăugat:

— Îmi place mult ideea. Oamenii trebuie să aibă posibilitatea să vadă ce se întâmplă cu adevărat.

— Ai vreo cale de a face asta fără ca Gray să ia urma sursei, să se năpustească asupra noastră şi să arunce locul ăsta în aer?

Chipul lui Liam a rămas neclintit, dar l-am simţit cum dă înapoi sub privirea lui Cole.

— Al cui plan este ăsta? a întrebat Grasu. Le-am citit pe toate şi nu-l recunosc…

Cole a încleştat maxilarul, dar numai pentru o clipă.

— Este o combinaţie din mai multe. Am luat cele mai bune elemente din fiecare.

De fapt, era exact planul pe care i-l dădusem eu, iar el ştia asta. Am înfruntat toată sala, refuzând să întorc capul atunci când am simţit privirea lui Grasu aţintită asupra mea. Nu aveam niciun motiv să torn gaz pe foc cu precizarea aceea.

— Doamnă senator? a făcut Cole semn spre ea, să-şi spună părerea.

— Ah, da, a intervenit senatoarea, am reuşit să obţin o promisiune

pentru nişte provizii de la contactele mele din Canada. Mâncare, benzină, tehnologie şi o rezervă limitată de arme. Problema este că refuză să le treacă peste graniţa Californiei. Vor să le aducă pe o barcă în Gold Beach, Oregon. Putem să rezolvăm?

Liam a apucat să vorbească înaintea lui Cole.

— Nu-mi trebuie decât o hartă şi o maşină, şi le găsesc pe amândouă pe aici.

— Şi cel puţin trei puşti care să-ţi ţină spatele, a intervenit Cole. Kylie, Zach şi Vida.

— Şi cu mine…

Chiar în secunda în care am rostit aceste cuvinte, în cealaltă parte a sălii s-a auzit o bubuitură. M-am întors la timp ca să-l văd pe Nico poticnindu-se îndărăt şi sărind peste scaunul pe care stătea. Şi-a apăsat ambele mâini pe gură şi i s-au tăiat genunchii. Zgomotul care i-a scăpat a fost un fel de muget ascuţit, pătrunzător.

Înainte să-mi dau seama ce fac, am sărit în picioare şi m-am repezit spre el. L-am prins strâns de braţe, ca să-l susţin şi să-l opresc din tremurat.

— Ce? Ce este?

Cole şi ceilalţi înconjuraseră deja laptopul, blocându-mi vederea spre orice ar fi fost pe ecran.

— Cate, a strigat Nico, *Cate.* Ruby, au prins-o! Au prins-o pe *Cate.*

În jurul meu au zburat câteva icnete, ca penele unei păsări. Mi-am slăbit strânsoarea asupra lui Nico şi m-am repezit înainte printre copii, care se îngrămădeau unii în alţii ca să-mi facă loc. Vida apucase laptopul, îl ridicase de pe birou şi numai intervenţia lui Grasu, care a prins-o de braţe, a împiedicat-o să-l izbească de tăblia tare a mesei.

— Tu, *nemerniculel* a scuipat ea spre Cole. E numai vina ta, boule! Futu-ţi… *băga-mi-aş…*

Grasu a cuprins-o cu braţele peste piept, fixându-i mâinile în lateral, în timp ce Vida dădea din picioare, fără să-i pese pe cine loveşte. A izbit în jur, încercând să-l lovească cu capul, dar n-a reuşit decât să-i zboare ochelarii de pe nas. Zu s-a repezit să-i ridice înainte să fie călcaţi în picioare.

Filmul de pe ecran, neclar şi tremurat, rula pe o pagină a unui site de ştiri şi se vedea că fusese filmat de la distanţă. Un rând lung de femei şi bărbaţi cu cagule negre şi cu mâinile şi picioarele legate erau întinşi la marginea autostrăzii, iar în preajmă fumega o maşină buşită. Au fost urcaţi, unul câte unul, în remorca unui camion militar, sub supravegherea unor soldaţi înarmaţi cu mitraliere în care se reflecta lumina după-amiezii târzii. Titlul care rula sub imagini era *Agenţi din Liga Copiilor; capturaţi în Colorado.*

Capul îmi pulsa în timp ce încercam să mai văd o dată filmarea, căutând-o din ochi, încercând să văd ce anume îi făcea pe Vida şi pe

Nico să fie aşa de siguri. Aproape toţi prizonierii erau îmbrăcaţi în uniforme negre sau echipamente pentru operaţiune, aceleaşi ca toate cele lăsate la Fermă – unii erau destul de uşor de identificat. Coada lungă a lui Sen. Înălţimea impunătoare a instructorului Johnson.

Poate că nu reuşise să-i prindă din urmă la timp pe ceilalţi agenţi ca să încerce să-i întoarcă din drum, poate că ea era cea care filmase totul şi se afla în siguranţă, pe drumul de întoarcere la noi, poate că ea…

Cole a oprit filmarea la o imagine a prizonierilor aliniaţi pe lângă camion şi mi-a arătat silueta cea mai mică, cea din capăt. M-am aplecat în faţă şi m-am apropiat mult de ecran. Când a luat degetul, am văzut şuviţele de păr blond-alburiu scăpate din cagulă. Chipul îi rămăsese calm, în ciuda unghiului ciudat în care îi legaseră mâinile. Ceilalţi agenţi îi provocau şi îi înghionteau pe soldaţi, înfruntându-i chiar şi pe drumul spre închisoare. Cole a pornit filmul şi ea a păşit în faţă, cu capul plecat, fără să reacţioneze măcar un pic la atingerea soldaţilor care au urcat-o în camion.

Nu.

Am simţit cum mă frâng în două, dureros. Contururile şi chipurile din jurul meu au început să se estompeze pe măsură ce mă îndepărtam, şi mi-am înfăşurat braţele în jurul corpului. Sângele îmi pulsa în vene, făcându-mă să-mi simt picioarele uşoare şi capul tot mai uşor. Nu puteam să liniştesc această senzaţie, nu puteam să-mi stăpânesc agitaţia din nervi cât să duc la capăt măcar un gând închegat. *Cate.*

Plecase.

O lăsasem să plece.

O vor ucide, o vor executa pentru trădare, o lăsasem să plece şi acum o prinseseră – o prinseseră pe Cate – auzeam plânsul lui Nico şi simţeam presiunea crescândă din spatele ochilor, o durere care se răspândea în tot capul.

— Ce înseamnă înscrisul ăla cu AMP? a întrebat Liam. Este în colţul din dreapta sus al filmării.

— Este prescurtarea de la Amplificare, a răspuns senatoarea Cruz. Este o reţea ilegală de ştiri. Gray trebuie să fie fiert. Tocmai i-au arătat că nu a reuşit să lichideze complet Liga în atacul din Los Angeles, aşa cum a promis.

— Strâng informaţii? Cum le distribuie? a insistat Liam. Au vreun contact aici?

— Păi da, dar…

— Dar nu mai contează, Lee, i-a tăiat-o Cole.

— Uită-te la asta, a spus Liam, gesticulând spre laptop. Au trimis filmarea asta unui canal mare de ştiri. I-au convins să o difuzeze, ştiind că Gray ar putea să vină şi după ei. La *asta* ar trebui să ne

concentrăm, nu să ne batem.

Copiii dădeau din cap, murmurând.

— Nu ne trebuie arme, trebuie să ducem informaţia către oameni; informaţii despre localizarea taberelor, despre condiţiile de acolo. Amplificarea ar putea să ne ajute să ducem vorba mai departe, şi apoi părinţii vor dori să facă ceva ca să-şi ajute ei înşişi copiii. Vor merge în lagăre, vor protesta…

— *Liam,* a strigat Cole. Fii atent la ce e important aici. Nu putem avea încredere în organizaţiile noi, indiferent cât de *ilegale* pretind că sunt. O să te vândă într-o secundă, dacă asta înseamnă să-şi pună numele pe o poveste bună. Vrei să ştii de ce nu am luat legătura cu ei?

Pentru că nu vreau să risc vieţile tuturor celor de aici dezvăluind accidental sau intenţionat locul în care ne aflăm. Putem s-o facem singuri. *Şi cu asta am terminat discuţia.*

Liam a rămas pe poziţii, deşi culoarea îi fugise de pe gât şi din obraji, în timp ce îi creştea mânia. Cole s-a pregătit de confruntare, arătând furios cum nu-l mai văzusem vreodată.

— Trebuie să mergem după ei, a spus Vida. Care este cea mai apropiată închisoare de locul de unde i-au ridicat? Oare îi vor duce în est? Trebuie să-i ţină în viaţă, vor să-i interogheze, nu-i aşa? Trebuie să căscăm ochii după informaţii, să planificăm o operaţiune…

— Vida, nu putem face asta şi ştii şi tu prea bine, a spus Cole.

Se sprijinise de birou, cu braţele încrucişate pe piept. Totuşi, am văzut cum mâna îi zvâcneşte uşor şi cum îşi strânge şi mai mult braţele pe lângă corp, în încercarea de a ascunde spasmul. Pe faţă i se citea o furie mărginită de simpatie. Cuvintele lui n-aveau niciun sens pentru mine, nu combinate cu expresia de pe chip.

— Ce pana mea…

— Hei! Crezi că eu nu vreau să-mi salvez prietenii? Crezi că vreau s-o văd trecând prin asta? Nimeni nu merită aşa ceva, cu atât mai puţin Cate. Dar este prea târziu ca să mai facem ceva. Ai dreptate, probabil că vor încerca să-i ducă la interogatoriu, dar odată ce i-au băgat la beci sunt terminaţi. Au dispărut. N-o să mai…

A înghiţit greu.

— N-o să-i mai vedem niciodată în viaţă pe vreunul dintre ei.

Vida a scos un strigăt de frustrare.

— Ţie ţi-am salvat curul de acolo! Pe tine te-am scos dintr-una dintre închisorile alea…

— Cu o echipă tactică înarmată până-n dinţi şi perfect antrenată, a spus Cole, şi chiar şi aşa au fost pierderi. Chiar dacă am afla unde i-au dus, tu crezi pe bune că femeia aia ar putea trăi cu ea însăşi ştiind ca oricare dintre voi a avut de suferit ca s-o salvăm? De aia aveam o regulă la Ligă. Dacă eşti prins, nu putem veni după tine.

— Da, mai puţin dacă e vorba despre *tine,* a mârâit ea.

Pentru că Alban credea că el încă are stickul cu informaţiile de la Leda, cel care acum nu mai valora nimic. Pentru ceea ce era el cu adevărat. M-am uitat spre Cole, sperând în tăcere să le *spună* şi lor, astfel încât să înţeleagă.

— Te tot lauzi cu misiunile alea nebuneşti la care ai participat, a spus ea cu o furie care a părut să o vlăguiască, aşa încât Grasu a fost nevoit s-o susţină în picioare. De ce nu şi asta? De ce?

— Pentru că asta n-ar fi nebunească, ar fi sinucidere curată, a spus Cole. Şi cel mai rapid şi mai bun mod de a-i scoate de acolo, pe ea şi pe ceilalţi, este să ne vedem de planul nostru. Este să-l scoatem pe Gray din birou.

— Vorbeşte cu Harry, a spus Liam. El are contacte în diverse departamente ale armatei. Ne poate recomanda pe cineva cu care să stăm de vorbă.

Cole arăta ca şi cum ar fi fost împotrivă, ca şi cum ideea de a-i cere ajutor tatălui vitreg i se părea de-a dreptul respingătoare, dar şi-a ţinut gura.

— Cea mai mare grijă pe care o avem acum este să stabilim dacă rămânem aici sau plecăm. Oricare dintre ei ne poate compromite ascunzătoarea.

— Spuneai că planul este să-i păcălim şi să-i facem să creadă că am plecat şi noi, a zis Grasu. Că n-am fost deloc pe-aici.

— Corect, a ezitat Cole. Dar Conner ştie că am ajuns.

— Oh, futu-ţi! a strigat Vida, smulgându-se, în sfârşit, din strânsoarea lui Grasu. Futu-ţi, Stewart! Crezi că ea o să ne abandoneze?

— Am experimentat nemijlocit metodele lor de interogatoriu, dragă, a spus Cole cu voce veninoasă, şi aş spune că asta rămâne o posibilitate nefericită, da.

— Nu o s-o facă.

Ceilalţi s-au întors să mă privească şi mă întrebam dacă arătam la fel de îmbujorată şi ţăcănită pe cât mă simţeam.

— Cate ar muri mai degrabă decât să le spună.

Şi chiar asta era problema, nu-i aşa? Că îi va lăsa s-o ucidă. Se va sacrifica înainte ca ei să ne poată face nouă rău. Plânsul îmi înflorea în piept şi Liam s-a repezit spre mine şi mi-a pus un braţ pe umeri. M-am scuturat de atingerea lui şi m-am îndepărtat. Acum nu voiam pe nimeni în preajmă. Încăperea era sufocantă şi se făcea tot mai mică, şi mai mică, şi mai mică, cu cât erau mai mulţi cei care se întorceau să se holbeze la mine.

Trebuie să ies de-aici. Acum. Chiar acum, înainte ca mlaştina neagră din mintea mea să înghită totul. Nu puteam să trag aer în piept, nu cu atâţia oameni în jur.

Cel puţin aerul de pe hol era mai rece. Voiam să plec, pur şi

simplu să plec, dar nu puteam să o apuc pe tunelul de ieşire şi nici nu puteam să măsor în continuare coridoarele de sus, ca o nebună. Fără niciun gând, fără să-mi amintesc cum am ajuns aici, m-am trezit sus, împingând uşa dublă care separa culoarele şi intrând în sala de antrenament.

M-am dus spre prima bandă de alergare, cu sângele pulsându-mi în urechi suficient de tare cât să acopere piuiturile electronice generate de selectarea vitezei, şi am început să alerg. Vitezele se succedau rapid, dar ţineam în continuare degetul apăsat pe săgeata crescătoare, până când am simţit că-mi iau zborul. Picioarele loveau banda în ritmul contondent al bătăilor mele de inimă. *A plecat, a plecat, a plecat exact ca Jude, tu i-ai spus să plece, tu ai trimis-o de aici, o s-o ucidă…*

Pierdeam noţiunea timpului, îmi pierdeam minţile, pierdeam tot şi alergam.

Braţele mi se mişcau rapid de-o parte şi de alta a trupului, ca şi când ar fi putut să mă tragă în continuare înainte, atunci când picioarele ar fi început să cedeze. Aerul condiţionat îmi trimitea răcoarea drept în spate, răcind sudoarea care îmi picura de pe faţă. Nu făceam decât să trag aer în plămâni, cu icnete lungi şi aspre, fiecare respiraţie fiind un suspin care intra şi ieşea din mine.

Vederea periferică era invadată de o ceaţa neagră, iar în faţa ochilor aveam o fâşie de lumină. Banda s-a oprit cu un pocnet sub picioarele mele şi am fost aruncată în faţă atât de tare, că abia am reuşit să mă prind cu mâinile de mânere. Odată ce picioarele mi s-au oprit, mi s-a părut că s-au dizolvat sub mine. Nu puteam să-mi las greutatea pe glezne, fără să mai vorbim că nu puteam să-mi îndrept genunchii.

În dreapta mea se auzeau nişte sunete, murmure care au devenit cuvinte, cuvinte care au căpătat în cele din urmă un înţeles. M-am răsucit pe spate, ridicând mâinile ca să-mi acopăr faţa, în timp ce sorbeam respiraţie după respiraţie. Cineva mi-a dat mâinile la o parte. Un chip a intrat în raza mea vizuală. Păr blond, maxilar pătrăţos, ochi albaştri – *Liam.*

— OK, ia-o uşor. Haide, Preţioaso, destul.

Cole. M-a prins de braţe şi m-a obligat să mă ridic, trăgându-mă în faţă ca să mă aşez pe marginea aparatului. Transpiraţia îmi împungea ochii şi îmi împrăştia gust de sare pe buze.

— I-am spus să plece, am zis gemând. Este vina mea.

— Nu e vina ta, a spus el cu blândeţe.

Mi-a dat la o parte părul care mi se lipise de frunte.

— Ea a ales să plece. A făcut ce a crezut că e bine, exact ca mine şi ca tine.

— Nu pot s-o mai pierd şi pe ea, i-am spus.

— Ştiu, a răspuns el. O să vezi, o să reuşească. Ai avut dreptate, n-o să ne abandoneze. Sigur n-o s-o facă. Conner e deşteaptă, o să găsească o cale să supravieţuiască şi să se întoarcă la puştii ei. Aşa e ea.

Ea şi Jude şi cine altcineva? Pe cine altcineva mai trebuia să pierd înainte ca toate astea să se termine?

— CG din Kansas se ocupă probabil deja de asta, a spus încet Cole. Noi nu avem posibilitatea să mergem s-o scoatem de acolo, dar ei pot. Se pot pierde o grămadă de agenţi, şi încă unii buni. O să văd, poate aflu dacă au plănuit ceva.

S-a întors uşor spre dreapta, reorientându-mi şi mie linia privirii spre uşă, unde erau cel puţin zece copii care îi urmăreau munca de convingere, având întipărite pe chipuri diverse grade de îngrijorare. Am încercat să fac un pas, dar acum, când muşchii mi se liniştiseră, mă simţeam de parcă mi-ar fi paralizat.

— Trebuie să te ridici şi să mergi, Preţioaso, a spus el încet, întorcându-le spatele copiilor. Trebuie să ieşi de-aici pe picioare. Nu doar pentru ei, ci şi pentru tine. Haide. Trebuie să ieşi de-aici pe picioarele tale.

Aşa am făcut. La fiecare pas, tălpile îmi strigau de durere, când se frecau de marginea tenişilor. M-am uitat în jos, unde dâre roşii de sânge se împrăştiaseră pe şosetele de bumbac alb.

M-am ţinut cu mâna pe umărul lui Cole, încercând să nu arăt cât de tare mă sprijineam pe el în timp ce am făcut la stânga pe culoar, în loc s-o luăm la dreapta, spre scări, acolo unde erau dormitoarele. Nu am avut energia să protestez atunci când a deschis uşa spre vechiul dormitor al lui Cate şi a aprins lumina.

Am reuşit să stau la verticală până când am ajuns la un braţ distanţă de pat; până acolo genunchii mei au fost terminaţi. M-am aplecat în faţă şi am încercat să-mi desfac şireturile, dar mâinile îmi tremurau atât de tare, încât Cole a trebuit să desfacă nodurile în locul meu. A plescăit din limbă când a văzut şosetele pe care le-am scos din picioare, dar n-a spus nimic.

— Am stricat totul, nu? l-am întrebat. Ceilalţi copii n-o să mai aibă încredere în mine.

Cole a dat din cap.

— N-au văzut decât o persoană supărată că a pierdut pe cineva drag. Totul e bine când se termină cu bine, cum zice proverbul. O să te eliberezi şi tu un pic, înainte de a te zdrobi efectiv de pământ? Să ai niţel grijă de tine, ca să mă ajuţi să am grijă de ei, ce zici? Asta e înţelegerea şi începe în seara asta, chiar acum, cu tine, care rămâi aici şi dormi cel puţin şapte ore.

— Dar Clancy…

— Pot şi eu să-i livrez Micului Prinţ cina într-o seară, a spus el.

Chiar crezi că ai putea să-i faci faţă acum, dacă ar încerca să preia controlul asupra ta?

— Ia pe cineva cu tine, i-am zis. Să-l supravegheze de după uşă, ca să ne asigurăm că nu încearcă nimic.

— O s-o rog pe Vida.

— Grasu ar fi mai bun.

— Am înţeles.

El s-a ridicat, iar eu mi-am întins picioarele pe pat, în faţă, prea obosită ca să mai discut în contradictoriu, prea obosită ca să fac altceva decât să-l privesc plecând. Numai când a stins lumina i-am spus:

— Mâine. Mâine o s-o găsesc pe Lillian Gray. O să mă îngrijesc de asta.

O să am grijă de toţi. Şi când toate astea se vor termina, eu o să fiu aia care o s-o găsească pe Cate. O s-o salvez la fel cum m-a salvat şi ea pe mine.

— Asta-i fata mea. N-am nicio îndoială.

S-a oprit în prag şi s-a întors spre mine.

— Cineva vrea să te vadă. Vrei s-o las înăuntru?

Am aprobat din cap.

Era Zu. Cole a închis uşa în spatele lui şi am putut vedea conturul întunecat al siluetei ei, mărginit de strălucirea palidă care se strecura înăuntru pe sub uşă. Zu m-a acoperit cu un cearşaf subţire, sfârşind cu o sărutare pe fruntea mea.

Şi nu filmarea aceea, nu imaginea lui Cate prizonieră, ci acest sărut tandru a fost cel care a scos lacrimile la suprafaţă.

— Îmi pare rău, am şoptit. N-am vrut să te îngrijorez. Ea a avut grijă de mine… şi nu m-am purtat niciodată cu ea aşa cum ar fi trebuit, iar acum nu mai este şi nu ştie că-mi pare rău. Ar putea s-o ucidă…

Am simţit cum mă apucă de mână şi mă strânge, ca să mă liniştească. *Ştiu, ştiu.* Cu cealaltă mână mi-a dat părul la o parte de pe faţă.

— Tu ai pierdut pe cineva, am spus, cu vocea sunând aspru în propriile mele urechi. Tipul care v-a ajutat să ajungeţi în California. Îmi povesteşti despre el? Nu ce i s-a întâmplat, nu şi dacă nu vrei să vorbeşti despre asta, ci cum era ca persoană. Asta ar fi OK?

Ochii mi se obişnuiseră cu întunericul cât s-o văd cum a dat din cap, în semn de aprobare, chiar dacă nu-i puteam vedea expresia de pe chip.

— Cum îl chema?

Zu a luat aceiaşi carneţel pe care-l căra după ea de săptămâni. Am închis ochii, ascultând scrijelitul uşor al creionului ei pe hârtie, şi i-am deschis abia când m-a atins pe umăr. Mi-a întins carneţelul şi a aprins

lumina de pe dulap, ca să pot citi: GABE.

Cu o secundă înainte ca ea să stingă lumina, am văzut lacrimile care i se prinseseră de gene. Expresia de pe faţa ei m-a străpuns până în inimă. Aş fi făcut orice, *orice* pe lume ca să-i iau greutatea acelei suferinţe de pe umeri înainte s-o zdrobească şi s-o prefacă în pulbere. Dar ştiam bine: nu exista uşurare pentru asta. Trebuia numai să fii deschis şi să accepţi sprijinul celor din jur, să împărtăşeşti cu ei durerea atunci când părea prea multă, prea grea ca s-o duci de unul singur.

M-am răsucit pe salteaua îngustă, astfel încât să-i fac loc să se cuibărească lângă mine. Zu era numai coate şi genunchi. Creştea, se lungea, aşa cum părea normal pentru oricine înainte de a trece linia aceea stranie, ambiguă, spre adolescenţă. Un aproape-adult.

Dar felul în care plângea, felul în care mă încolăcea cu braţele şi îşi îngropa feţişoara caldă şi umedă lângă gâtul meu – aici era ca un copil. Era un copil care trecuse deja prin multe şi căruia i se cerea să mai îndure şi altele.

— Ştiu, am spus încet. Ştiu.

Întunericul a crescut şi s-a lăsat peste mine ca un val rece. Am închis ochii, delectându-mă cu simplu fapt că mintea mea este o coală albă, secată de orice gânduri. Dar câteva ore mai târziu, indiferent cât de liniştită m-aş fi străduit să fiu, n-am putut scutura de pe mine senzaţia pe care o aveam în picioare – sentimentul că încă alergam.

Unsprezece

A doua zi m-am trezit cu gândul la o luptă. Muşchii mă dureau cum nu credeam că se poate şi am simţit cum mă omoară tălpile, atunci când le-am băgat în tenişi. Tot ce reuşise somnul a fost să-mi transforme tristeţea înăbuşitoare în furie pură, neclintită. Aveam energie de ars. Am deschis uşa şi am închis-o în spatele meu cât de încet am putut, ca să n-o trezesc pe Zu.

Ceasul mecanic de pe coridor arăta ora 4: 45 în zori. Mai era încă o oră până să se trezească şi ceilalţi şi să fie gata pentru o nouă zi. O grămadă de timp ca să liniştesc fulgerul care îmi străbătea trupul şi să mă întorc la o oarecare stare de calm.

În sala de antrenament, lumina era deja aprinsă şi tot corpul mi s-a încordat în aşteptarea momentului când aveam să văd cine alerga pe bandă cu paşi rapizi, încrezători. Cole trebuie să mă fi zărit cu coada ochiului, dar continua să alerge şi nu a dat semne că ştie de mine până când nu am ajuns chiar lângă aparat şi banda lui zumzăitoare.

— N-am chef azi, Preţioaso.

Avea vocea plată, cu o nuanţă de îngrijorare.

— Foarte rău; am răspuns şi am plecat să iau două perechi de mănuşi. Eu am.

L-am aşteptat. Mi-am pus mănuşile, m-am întins, am încercat să-mi încălzesc corpul pentru ce avea să urmeze, în cele din urmă, după vreo cinci minute bune, a scos un mormăit şi a apăsat pe butonul de oprire a aparatului. Cu faţa roşie de la alergare şi cu ochii strălucind, Cole a ridicat mănuşile de pe podea. Am avut o jumătate de secundă ca să revin în poziţia de luptă, înainte ca el să ridice genunchiul şi să mi-l repeadă în stomac; am sărit înapoi, dar m-a prins cu o altă lovitură evidentă în capul pieptului. Asta, cel puţin, a scos din mine toate gândurile, împreună cu ultima fărâmă de aer din plămâni. Se distra – a reuşit să mă fixeze la pieptul lui în mai puţin de o bătaie de inimă.

M-am răsucit pe sub braţul lui, încercând să folosesc momentul ca să-l răsucesc pe spate. De parcă aşa ceva s-ar fi putut întâmpla vreodată. Tot ce-am reuşit să fac a fost o lovitură moale în scobitura tălpii. Totuşi, nu s-a dat înapoi, nu în felul în care ar fi făcut-o în mod obişnuit. Am simţit cum temperatura din cameră creşte dramatic şi apoi…

S-a tras înapoi, lăsându-mă să cad la pământ cu un sunet dezgustat. *Nu.* Cuvântul a trecut ca un glonţ prin mintea mea în timp ce-l vedeam întorcându-mi spatele şi scoţându-şi mănuşile. Poate că disputa începuse ca o modalitate de a elibera o parte din fierbinţeala care mă cocea de vie pe dinăuntru, dar mintea mea o transformase

într-un fel la care nu mă aşteptasem. Aveam nevoie de mai mult. Aveam nevoie să alung din mine gândurile negre despre Cate şi Jude şi despre ce ne aştepta la finalul acestui drum. Iar asta presupunea sudoare şi sânge.

Am ridicat capul şi m-am îndreptat spre el. I-am văzut expresia întunecându-se în oglinda pe care o avea în faţă, chiar înainte să-l izbesc de ea. De data asta, clipa şi-a făcut treaba şi ne-a trimis pe amândoi la pământ, întinşi pe marginea saltelei. Fără un cuvânt, Cole m-a tras de gât pe saltea şi apoi mi-a arătat cât de supărat era de fapt.

Încercarea de a mă răsuci sau de a-l lovi nu m-a dus nicăieri. Mă prinsese sub el şi îşi lăsase toată greutatea pe pieptul meu, strivindu-mă. Cu o mână îmi fixase braţul peste cap, iar cealaltă şi-a pus-o de-a curmezişul peste gâtul meu, aplicând exact presiunea necesară ca să reducă volumul de oxigen aproape până la zero.

A slăbit strânsoarea de pe esofag, dar nu prea mult. M-am zbătut sub el, încercând să-l lovesc cu genunchii în şale. Părea că pielea i se întinsese pe scalp, iar faţa îi era cuprinsă de furie.

M-am înecat încercând din greu să respir, dar nu a dat înapoi – mintea îmi fugea uşor din trup, alunecând în aceeaşi baltă neagră care mi se forma în ochi.

— Cole… – m-am înecat eu – opreşte-te…

Nu m-a auzit. Orice s-ar fi petrecut înăuntrul lui, eu nu eram în stare să ating. Şi am ştiut că singurul mod de a ieşi din asta era *sa intru*.

Am pătruns în mintea lui ca şi când i-aş fi dat un pumn. Ar fi trebuit să lansez lovitura şi apoi să mă trag înapoi, să-l las să încaseze şocul electric din sistemul lui. Dar gândurile lui aveau cârlige; mi-au prins mintea, m-au tras înapoi, înecându-mă într-o scenă care s-a topit în preajma noastră. Luminile se învârtejeau în jurul meu, metamorfozându-se în umbre care au devenit o mică bucătărie placată cu lemn închis la culoare. Prin perdelele care mascau fereastra de deasupra chiuvetei se strecura o lumină caldă, difuză. Am simţit miros de ars – mâncare. Urma de cenuşiu plutind pe deasupra mea era fum care se strecura prin uşa închisă a cuptorului. Cratiţe şi tigăi tot apăreau pe aragaz, una câte una. Un sâsâit abia auzit venea de la sosul maroniu care clocotise, scurgându-se peste marginea unei cratiţe de metal.

În faţa mea a apărut o femeie îmbrăcată cu o rochie simplă, albastră. Nu prea eram în avantaj de unde priveam, nu vedeam nimic în afară de părul blond, lung, şi mâinile care mă tot împingeau înapoi, înapoi, înapoi. M-a inundat un val de mânie şi am văzut, mai degrabă decât am simţit, cum ridic mâinile, încercând să ajung la ceva… la ceva…

Bărbatul s-a materializat ultimul, înfruntând-o pe femeie. Avea

faţa în umbră, dar era în ea ceva familiar, forma nasului, tăietura maxilarului – ştiam faţa asta, văzusem varianta ei mai tânără. Se făcuse stacojiu la faţă şi urla, urla, cu transpiraţia şi furia curgând pe el, înceţoşând încăperea, făcând ca totul să se deruleze lent, cu greutate. Privirea mi s-a mutat spre tricoul lui închis la culoare, şifonat, spre copilaşul care se zvârcolea şi pe care îl ţinea ca pe un sac, cu o singură mână, care se făcuse roz la faţă din cauza plânsului, zbătându-se să se elibereze şi întinzând mânuţele spre mine. Avea părul deschis la culoare, cârlionţat spre vârfuri. Primul sunet care a răzbit din vuietul înfundat al acelei amintiri a fost vaietul pătruns de teroare din momentul în care bărbatul a ridicat de pe masa de călcat fierul de călcat din care ieşeau aburi şi l-a apropiat de faţa copilului, ca şi când urma să-i apese talpa fierbinte pe obraz.

Femeia din faţa mea a căzut în genunchi, implorându-l:

— Lasă-l jos, te rog, o să rezolv totul, o să rezolv, o să fie în regulă, nu ştii că te iubesc? N-o să mai am niciodată pe nimeni, îţi promit. Doar te rog, dă-mi-l mie, te rog să mi-l dai…

Fierul de călcat a fost lăsat jos, pe masa de călcat, şuierând la cămaşa lăsată acolo, în aşteptarea momentului când va fi netezită. Expresia de pe chipul bărbatului s-a schimbat, străbătută de o atitudine bolnavă de triumf. A mutat sub celălalt braţ copilaşul care suspina. S-a întins să pună mâna pe femeie, ca s-o lovească în faţă. Bărbatul era atât de concentrat asupra capului ei plecat, încât nu a văzut tigaia pe care ea o trăsese de pe un raft de jos, cel puţin nu până când femeia s-a ridicat şi a rotit-o într-un arc de cerc perfect, spre faţa lui.

Copilul a căzut pe podea şi m-am grăbit spre el, iar sunetul de bolboroseală, de durere şi de metal lovind carne şi oase a fost acoperit de lacrimile lui isterice. Am rostogolit micuţa greutate şi l-am ridicat. Avea în colţul gurii o tăietură mică, acolo unde unul dintre dinţii abia ieşiţi tăiaseră pielea moale. Sângera abundent, dar băieţelul s-a liniştit şi a tăcut, privind în sus, spre mine, cu ochii lui mari, tiviţi cu lacrimi. A băgat degetul mare în gură, în timp ce încercam să-l şterg de sânge. N-a mai început să plângă din nou până când n-a zărit-o pe femeie, mama lui, care plângea şi ea, întinzându-se spre el şi strângându-l la piept.

M-a înşfăcat de mână şi m-a tras departe de forma chircită a bărbatului întins pe jos, departe de murdăria făcută de sângele lui pe gresia ca o tablă de şah în alb şi negru. El tremura şi tuşea, aşa că ne-am îndreptat în fugă spre uşă. Femeia a smuls poşeta de pe blatul de bucătărie, apoi s-a aplecat după chei, când şi-a dat seama că i-au căzut.

Uşa dădea spre un garaj, iar lumina care a invadat spaţiul îngust, întunecat, a topit pentru totdeauna această amintire.

Am ieşit la suprafaţă exact în momentul în care greutatea mi s-a ridicat de pe piept. Respiram, tuşeam, mă înecam cu fluxul de aer care mă invada. M-am rostogolit pe o parte şi m-am încolăcit sub formă de minge, ca să mă protejez. Au trecut câteva minute agonizante până când frica şi-a descleştat ghearele de pe mine.

Suspinele mărunte, gâfâite, pe care le auzeam nu erau ale mele. M-am ridicat într-un cot, ca să văd de unde veneau.

Cole stătea pe marginea saltelei, cu spatele la mine, aplecat pe genunchi, străduindu-se să-şi stăpânească respiraţia. Bucata de oglindă din faţa lui era ca o pânză de păianjen formată din crăpături şi pătată de sânge. M-am ridicat cu greu în picioare şi m-am străduit să stau pe genunchii tremurând. Am făcut spre el un pas şovăitor, apoi altul. Cole şi-a încleştat mâna dreaptă pe piept, fără să ia în seamă că-şi păta cămaşa de sânge. M-am îndreptat spre raftul cu prosoape; m-am întors la el cu un şervet şi i-am tras mâna spre mine, ca să-l pot curăţa de sânge. Avea pielea fierbinte, clocotind la atingere, iar el tremura tot.

— Să-mi bag, a spus Cole, lăsând aerul să-i iasă din piept, îmi pare rău, n-ar trebui să mai facem asta. *Să mi-o bag.*

— OK, am răspuns cu blândeţe şi am rămas totuşi lângă el.

* * *

Eram în baie, cu apa încă picurând de pe mine, după duş, când am auzit vocea lui Grasu venind dinspre culoar. Am aruncat o ultimă privire ca să mă asigur că hanoracul îmi acoperea cele mai noi vânătăi de pe gât, apoi m-am repezit afară şi l-am strigat.

Grasu s-a întors pe călcâie, în mod evident uşurat.

— Aici erai. I-ai ratat pe ceilalţi, au trebuit să plece. Se pare că sunt opt ore de condus până la Gold Beach şi tâmpiţii ăia vor să le facă într-o singură zi.

— Au găsit o camionetă cu care să aducă proviziile? am întrebat.

— Da, ceea ce ai fi descoperit şi singură, dacă ţi-ai fi făcut apariţia la micul dejun… Ah, iartă-mă, asta a sunat cam aiurea. N-am apucat să-ţi zic aseară, îmi pare rău pentru agentul Conner. Aş vrea să-ţi spun că totul o să fie în regulă, dar mi-e teamă să nu mă pocneşti.

Pentru prima dată în ziua aceea, am reuşit să zâmbesc vag.

— Vi a fost OK în legătură cu plecarea?

Grasu a oftat lung, cumva dezumflat.

— A încercat să te găsească aseară, ca să discute cu tine nişte idei de-ale ei, dar poate că este mai bine că nu te-a găsit. Avea un milion de idei despre cum o să vă strecuraţi voi două ca s-o găsiţi pe Conner.

Şi aşa o luam de la capăt cu senzaţia de fiecare zi că eram cea mai mare nenorocită de pe pământ. Nici măcar nu încercasem să vorbesc cu ea aseară. Îi promisesem că o să vorbim despre lucrurile astea, că o să lucrăm împreună la ele, şi ce făcusem? Fugisem ca să fiu singură şi

să-mi pun ordine în gânduri.

— Mai mergem să vorbim cu Clancy? m-a întrebat el.

— Stai aşa… cum de ştii…?

Nu-mi aminteam să-i fi pomenit asta, dar exact din motivul ăsta ieşisem din baie ca să-l prind.

— Am vorbit despre asta ieri după-amiază, când te-ai dus să te odihneşti un pic, a spus el.

I-am aruncat o privire din care trebuie să se fi văzut clar cât îmi simţeam mintea de goală.

— Am vorbit?

— Mda, am vorbit. Cel puţin zece minute. Ai dat din cap. Ştii, în general ăsta este un semnal că ai înţeles şi eşti de acord.

— Oh… ai dreptate. Scuze.

— Eşti epuizată, a spus el, arătând spre fruntea mea. Judecata afectată şi faptul că uiţi sunt două simptome clare.

Am dat din cap şi am lăsat-o de data asta ca el.

— Te superi dacă mergem acum? Am sentimentul că ar putea să dureze ceva.

— Şi să ratez şansa de a petrece încă o zi printre porcării murdare şi stricate? Să-i dăm drumul.

Cole nu se gândise sau mai degrabă nu avusese timp să-i pregătească masa lui Clancy. L-am ascultat pe Grasu plângându-se de Vida şi de limbajul Videi şi de felul în care „istoria nesăbuită a Videi cu armele de foc” era aproape să ne omoare, şi m-am abţinut cu greu să nu vărs sticla cu apă a lui Clancy şi s-o umplu la loc cu înălbitor.

Până acum o săptămână, cămara nu fusese altceva decât un schelet gol, dar raţiile umanitare reuşiseră să pună ceva carne pe el, până în punctul în care începuse să arate ca un cotlon sănătos. M-am uitat la panoul de lângă uşă şi pe buze mi s-a strecurat un zâmbet timid când am văzut notiţele ordonate şi grijulii ale lui Liam, referitoare la ce folosiserăm deja, precum şi meniul pentru restul săptămânii. În partea de jos de tot a tabelului erau notate alergiile alimentare, bineînţeles. Nemaivorbind de faptul că Liam era suficient de grijuliu, încât să se arunce şi-n foc doar ca să facă rost de lapte de migdale sau paste fără gluten pentru cei doi copii care aveau nevoie de ele.

— Gata? a întrebat Grasu, odată ce am intrat în încăperea arhivei.

Am tastat codul şi am pătruns amândoi în holul mic care lega cele două celule. Uşa de la celălalt capăt al holului avea o ferestruică prin care ne putea supraveghea.

— Trebuie să rămâi aici permanent, i-am spus. N-ai voie să intri. Ştiu că tu crezi că nu te poate afecta, dar aş prefera să nu testăm teoria.

— Pe dracu’ o testăm, sigur că nu intru. Dacă pune stăpânire pe

mintea ta, vă încui pe amândoi înăuntru şi mă duc după ajutoare.

Apoi mi-a aruncat o privire severă.

— Dar aşa ceva nu trebuie să se întâmple. Asigură-te că nu mă pui în poziţia asta.

Am dat din cap.

— Încă ceva. Indiferent ce se întâmplă, nu vreau să-i dai lui Liam detalii despre ce-o să fac. Bine sau rău. Promite-mi.

— Şi cam ce plănuieşti să faci, mai exact? Să-ţi foloseşti trupul ca să-l faci să vorbească în loc să-ţi foloseşti… uau, nici nu pot să termin propoziţia, creierul meu deja încearcă să se descotorosească de asta.

Mi s-au încleştat degetele pe punga cu mâncare.

— *Nimic* de genul ăsta. Doar că mai degrabă n-aş vrea ca asta să servească drept permanentă aducere aminte despre cât de departe pot merge.

— Ruby…

L-am împins, am trecut pragul şi am închis hotărâtă uşa în spatele meu. M-am uitat în spate, peste umăr, şi i-am întâlnit privirea prin geamul ferestruicii. Apoi Grasu s-a dat în spate şi a ieşit din raza mea vizuală.

— Ţi-ai făcut un pic de timp în agenda ta aglomerată să vii să stai pe-aici, fără să faci nimic, doar o vizită scurtă? Sunt onorat.

Clancy stătea în vârful patului, citind, cu spatele sprijinit de zid. Pătura şi perna erau împăturite frumos lângă el, ambele fiind două cereri acceptate anterior de Cole cu speranţa stupidă şi deşartă că l-ar putea îmbuna pe tip să-şi mai dea drumul la gură. Când am deschis uşiţa ca să-i arunc înăuntru punga de hârtie cu mâncarea pentru prânz, Clancy a dat pagina la carte, a pus semn şi a aşezat-o pe pernă.

Ar fi putut la fel de bine să-mi arunce în faţă acel exemplar din *Watership Down.*

— Oh, a spus el, complet nevinovat. Ai citit-o? Mi-a adus-o Stewart, fiindcă am fost băiat cuminte. Speram să vină cu *Război şi pace,* dar calul de dar nu se caută la dinţi etc., etc.

Era o ediţie veche a cărţii – coperta fusese mototolită din cauza neglijenţei şi pe cotor încă se mai vedeau etichete vechi şi uzate de la bibliotecă. Paginile se îngălbeniseră şi se îndoiseră de la atâtea mâini neglijente. Dar aveam sentimentul că, dacă o duceam la nas, ar fi avut aroma aceea – acea mireasmă imposibil de descris pe care niciun fel de curăţenie n-o poate scoate din biblioteci şi librării. Alte câteva cărţi erau stivuite cu grijă sub pat – copii uzate ale cărţil*or Să ucizi o pasăre căutătoare, Fii şi îndrăgostiţi,* şi o carte intitulată *Adio, arme.* Şi un exemplar al unei cărţi albastre – *Tiffany's Table Manners for Teenagers*[13] – care fusese făcută bucăţi şi aruncată prin celulă.

Tipic pentru Cole. Mă întrebam pe cine luase seara trecută să-i păzească spatele.

— Ce i-ai dat pentru ele?

— Nişte firimituri de informaţii după care era disperat.

Clancy s-a uitat în pungă în timp ce se întorcea agale spre pat. Şi-a dat la o parte de pe frunte părul negru şi a luat iar cartea.

— Numai în virtutea stupizeniei evidente a tuturor celor de aici nu s-a prins nimeni ce este el, de fapt. O transmite atât de clar. Era *aşa* de jalnic atunci când m-a întrebat despre ei…

— De ce tocmai cartea aia? l-am întrerupt, perfect conştientă de faptul că Grasu ascultă. Mintea îmi sărea din amintire în amintire, încercând să-mi aduc în memorie când îi spusesem că îmi place mult cartea aceea. Felul în care o ţinea, lipită de piept, mă făcea să vreau să intru acolo şi să i-o smulg din mâini înainte să o pângărească şi pe ea.

— Mi-am amintit că ai pomenit-o la East River, a spus el, sesizând acea întrebare nepusă. Ai spus că este cartea ta preferată.

— Ciudat, nu-mi amintesc să fi venit vreodată vorba.

Clancy mi-a întors zâmbetul zgârcit.

— Atunci trebuie să fi fost una dintre conversaţiile noastre foarte intime.

Conversaţii intime? În felul ăsta justifica el acele lecţii invazive, când lăsam garda jos şi-l primeam în mintea mea – totul pe motiv că încearcă să „mă înveţe” cum să-mi controlez puterile?

— *Oamenii tai nu pot conduce lumea, pentru că n-o voi permite. Toţi vor fi duşmanii tăi, Prinţule cu o sută de duşmani,* a citit el, *şi atunci te vor prinde, te vor ucide. Dar mai întâi trebuie să te prindă, iscoditorule, ascultătorule, fugarule, prinţule cu temeri schimbătoare. Fii viclean şi plin de şiretlicuri, şi oamenii tăi nu vor pieri niciodată.*

A închis cartea cu un pocnet şi s-a sprijinit cu spatele de zid.

— Nu m-aş fi gândit niciodată că o poveste cu iepuri mi se va părea fascinantă, dar chiar şi ei pot fi interesanţi, se pare.

— Măcar ai înţeles ce-ai citit? l-am întrebat, din nou foarte furioasă.

În poveste, replicile acelea erau rostite de Lord Frith, regele iepurilor. Vorbea cu El-ahrairah, un prinţ din neamul lui care scăpase de sub control spirala populării din propria vizuină, prea mândru de puterea lui. Ca pedeapsă pentru aroganţa lui, Lord Frith le-a transformat pe celelalte animale din pădure în inamici şi prădători naturali ai iepurilor. Dar, în acelaşi timp, i-a dăruit pe aceştia cu toate calităţile şi abilităţile necesare ca să se lupte pentru o şansă la supravieţuire.

Îi ştiam boala lui Clancy de a se vedea pe sine ca erou în toate poveştile.

— Am înţeles, dar aş prefera-o totuşi pe asta ca să-mi subliniez punctul de vedere: *Un iepure care nu ştie care dintre daruri îl va face să se afle în siguranţă este mai sărman decât un Umax, chiar dacă el crede cu*

totul altceva despre sine.

Am scuturat din cap.

— Opreşte-te. Opreşte-te odată. E prea josnic, chiar şi pentru tine.

— Oh, crede-mă, asta nu-i nici pe departe nivelul până la care aş putea să mă cobor ca să te fac să înţelegi ce tot încerc să-ţi spun.

— Problema nu e că nu înţeleg, ci că nu sunt de acord cu tine.

— Ştiu, a spus el, Dumnezeule, ştiu bine asta. De atâtea ori mi-am dorit să poţi fi de acord să nu-i fi lăsat să te strivească în felul în care au făcut-o la Thurmond. Eşti atât de neprietenoasă cu tine însăţi şi nu poţi face diferenţa dintre adevărul adevărat şi versiunea denaturată pe care ţi-au servit-o.

Eram aşa de scârbită de discursurile astea, încât, dacă n-aş fi venit aici cu un scop, aş fi plecat înainte să poată începe. Dar ăsta era preţul ca să pot intra. Trebuia să ascult toate tâmpeniile astea de scuze pentru felul în care îi trata pe cei din jur, cu tot atâta consideraţie ca pentru pământul pe care călca.

— Nici măcar o dată, în tot timpul ăsta de când te ştiu, nu te-ai referit la ceea ce putem face ca la un dar. Trosneşti şi pufneşti fie şi numai dacă vorba „dăruit" ar fi şoptită în direcţia ta. Ai în tine o încăpăţânare pe care n-o pricep, indiferent cât de mult m-aş strădui. Nici nu-mi pot imagina cât de obositor trebuie să fie să-ţi foloseşti… cum le zici tu? *Puterile.* Te pedepseşti atunci când nu reuşeşti să le controlezi, dar te pedepseşti şi când reuşeşti. Unul dintre lucrurile pe care le găsesc cele mai fascinante la tine este că reuşeşti, cumva, să separi mental acest dar de tine însăţi, de parcă ar fi o entitate complet separată, pe care poţi s-o înfrângi, ca să se supună.

S-a ridicat şi s-a îndreptat spre mine, cu braţele încrucişate la piept, oglindindu-mi postura. Aerul condiţionat a piuit deasupra, trimiţând spre noi un şuierat de aer rece. Răcoarea m-a lovit cu degetele ei îngheţate pe braţele goale, pe gât şi pe obraji. Era ca o mângâiere. Timp de o clipă, am fost convinsă că sunt altundeva, iar mirosul de brad şi de mirodenii mi-a invadat nările.

— Încetează.

Nu ştiu cum o făcea, dar nu mai eram nici eu aceeaşi Ruby de la East River. Nu mai eram oarbă la trucurile lui; în felul ăsta îşi croise constant drum în capul meu, destabilizându-mă.

A înălţat sprâncenele.

— Nu fac nimic.

Am scăpat un sunet dezgustat şi am dat un întreg spectacol, prefăcându-mă că mă întorc spre uşă, ca să testez cât de disperat este să rămân. Cât de greu o să fie să-mi pun în aplicare micul plan.

— Nu te-ai întrebat de ce este aşa de uşor pentru Albaştri să-şi controleze puterile? m-a întrebat el. Pentru că de fiecare dată când mută ceva, asta este o manifestare naturală a voinţei lor, e ceva ce vor

să se întâmple. Puterile nu încetează niciodată pentru Verzi, fiindcă darul lor este ca o plasă aşezată peste minte; o văd atunci când vor s-o utilizeze, şi nimic altceva.

În timp ce cineva ca Zu, o galbenă, sau ca mine, sau chiar precum Cole – noi trebuia să ştim cum să încetăm aceste puteri, să le oprim definitiv, altminteri am distruge totul şi pe toţi în jurul nostru. Ne folosim minţile ca pe nişte arme strânse bine în pumni, luptându-ne să le aducem la loc în teaca lor fără să le facem rău celorlalţi în timpul acestui proces.

— Trebuie să fie o tortura pentru tine să-i ai în preajmă tot timpul pe Albaştrii ăia trei; să-ţi tot spună că o să fie bine şi că poţi să controlezi ceea ce faci; iar apoi să-i vezi că ridică un deget şi totul merge brici. Ai petrecut şase ani la Thurmond, speriată să nu cumva să respiri în direcţia greşită şi să-i faci să se uite mai bine la tine. Ştii ce-o să păţeşti dacă te prind şi te duc înapoi în lagăr. O să te ţină acolo cât o să fie nevoie ca să-şi facă testele şi să confirme ceea ce ştiu deja. Ai văzut ce repede şi pe tăcute i-au ridicat pe Roşii, Portocalii şi Galbeni. Roşiii au mers în proiectul Jamboree. Galbenii, într-una din taberele construite special ca să le ţină puterile în frâu. Dar ce s-a întâmplat cu Portocalii? Unde au fost duşi copiii ăştia?

Gâtul mi s-a blocat de la sine. Puţinul curaj care-mi mai rămăsese s-a scurs din mine la fel de repede precum s-a furişat înăuntru acea teroare bine-cunoscută.

— Vrei să-ţi spun eu? m-a întrebat Clancy cu voce liniştită, sprijinindu-se cu umerii de geam.

— Da, m-am surprins răspunzând, cu răsuflarea tăiată.

— Unii dintre ei au mers în programul de cercetare Leda, cel pe care Nico şi cu mine l-am adus după ce primul, cel de la Thurmond, a fost închis, a spus Clancy. Ceilalţi, dacă ai crede ce zic unii din FSP care au staţionat acolo la un moment dat, sunt la vreo trei kilometri spre nord de lagăr, îngropaţi la câţiva metri de şinele de cale ferată.

— De ce? *De ce i-au ucis, de ce le-au irosit vieţile, de ce au procedat de parcă ar fi fost nişte animale care trebuiau lichidate; de ce… de ce ei…*

— Pentru că nu puteau fi controlaţi. Punct. A fost cea mai curată şi mai uşoară soluţie pentru bătaia asta de cap. Şi pentru că ştiau, totodată, că, dacă aceşti copii ar fi fost vreodată eliberaţi din tabere, puteau explica foarte simplu ce făcuseră, pretinzând că NIAA era rădăcina tuturor lucrurilor, că erau expuşi la un al doilea val inexistent al afecţiunii. Darul nostru s-a manifestat în suficient de puţini copii cât să nu ridice multe steaguri roşii de alertă, clacă nu cumva *niciunul.*

Rata natalităţii scăzuse destul de mult zilele astea – puţini îşi mai asumau riscul să aducă pe lume copii expuşi la NIAA –, aşa că părea imposibil de intuit.

Ochii negri ai lui Clancy s-au oprit asupra mea.

— Am văzut nişte ordine militare… explicaţii pentru cum s-o facă „uman”, astfel încât copiii să nu sufere. N-am reuşit să ajung la niciunul suficient de repede ca să-l salvez.

— Tu nu salvezi pe nimeni, i-am spus cu amărăciune. Tu nu faci decât să te ajuţi pe tine.

— *Ascultă-mă!* a izbucnit el, lovind cu palma în geam. Tu ai puterile alea şi ele te au pe tine. Nu pot să ţi-o spun mai clar de-atât. Ai idee cât urăsc tratamentul ăla? Este o declaraţie că *ceea ce suntem noi* este greşit în sine. Este o pedeapsă pentru ceva ce nu este vina noastră. Şi totul pentru că ei nu-şi pot controla frica faţă de ce putem face noi, ba mai mult, nu-şi pot controla resentimentele că există oameni mai puternici şi mai tari decât ei. Vor să te dezgolească de tine, de capacitatea de a te proteja şi de a avea puterea să iei decizii pentru viaţa ta. Pentru corpul tău. Ascultă ce-ţi zic: până la urma nici nu va fi vorba de o alegere. Ei vor decide pentru tine.

— Tratamentul nu este *o pedeapsă* dacă salvează vieţile copiilor care s-au născut după noi. Nu trebuie ca ei să experimenteze vreodată lucrurile prin care am trecut noi. Ai încercat vreun moment să te opreşti şi să te gândeşti la ei, înainte de a arde cercetarea aia?

— Sigur că da! Dar tratamentul ăla despre care tot vorbeşti tu? Nu este *un tratament,* este o procedură dureroasă şi invazivă care îi ajută doar pe copiii care au trecut deja prin această schimbare. Nu face nici pe dracu’ pentru ceilalţi, care nu vor supravieţui niciodată.

— Mai încearcă, i-am spus. Am devenit mult mai bună în a-ţi detecta rahaturile.

Plin de furie, şi-a trecut frustrat mâna prin părul negru.

— Trebuie să-ţi concentrezi energia pentru aflarea cauzei. Nu este un virus, măcar de atât lucru şi-au dat seama şi cei de la Leda. Trebuie să fie ceva din mediul înconjurător, ceva poluat…

Indiferent dacă-şi dădea sau nu seama, cădea direct în capcana pe care i-o întinsesem. Aveam nevoie să vorbească despre tratament. Ne ducea, în mod natural, către gândurile despre mama lui – despre ce-i făcuse şi unde puteam s-o găsim.

— Acum nu-i un moment bun să te schimbi ca să te potriveşti în lume, a spus Clancy, cu vocea asprită de gândurile de tot felul care-i forfoteau pe sub piele. Trebuie să schimbi lumea, astfel încât să te accepte. Să-ţi dai voie să exişti exact aşa cum eşti, fără să fii spintecată sau afectată în vreun fel.

Asta era – simţeam deschiderea în conversaţia aceea, de parcă aerul s-ar fi despicat în jurul nostru. Fusese întotdeauna capabil să obţină ce voia de la mine, scormonind, şi scormonind, şi scormonind după amintiri dureroase, până când eram prea distrasă sau emotivă ca să-i mai parez avansurile. Ştiam că e capabil să-şi iasă din fire – îl

văzusem de prea multe ori ca să cred că sunt simple accidente –, dar eu nu voiam să-i stârnesc furia. Voiam angoasa, de tipul celei pe care o văzusem pe faţa lui Nico în clipa în care deschisese poza aceea, a unui eu mai tânăr al lui. Când se va reconecta cu ceea ce-i făcuseră, Clancy va deveni în mâinile mele ca o plastilină moale, uşor de modelat.

— Dacă tot ce spui e adevărat, anume că tratamentul este o cruzime şi că ne va schimba, atunci dovedeşte-o.

Asta l-a făcut să se oprească brusc.

— Cum?

— Arată-mi. Dovedeşte-mi că este atât de îngrozitor precum spui. Nu am absolut niciun motiv să te cred pe cuvânt, având în vedere recordul tău uluitor în a spune adevărul.

Expresia de speranţă de pe chipul lui s-a transformat în amărăciune.

— Ani întregi de cercetări şi de informaţii nu sunt suficienţi pentru tine? Ţi-am dat deja tot ce aveam.

— Da, despre Thurmond. Despre programul de cercetare de la Leda. Dar nu şi despre asta.

— Ah.

Clancy a început să măsoare încăperea, trecându-şi degetele peste peretele de sticlă dintre noi.

— Deci vrei să vezi tu însăţi? Dacă nu poţi să mă crezi pe cuvânt, cum poţi să crezi în amintirile mele? Chiar şi astea pot fi contrafăcute, aşa după cum bine ştii şi tu.

— Îmi dau seama de diferenţă, i-am spus, realizând cu un şoc faptul că, într-adevăr, chiar *puteam*.

Amintirea de alaltăieri. Cea pe care o folosise ca să-mi arate cum să intru în server şi să extrag de acolo dosarele cu documente. O simţisem diferită pentru că *era* diferită. Era pură imaginaţie din mintea lui. De aceea reuşisem să păşesc în ea, să acţionez în numele meu în ceea ce se întâmpla acolo, şi nu să retrăiesc faptele în pielea persoanei pe care o citeam. Întreaga experienţă avusese o textură cu totul diferită.

— Ţi-ai dat seama. Bravo.

Clancy părea plăcut impresionat.

— Memoria şi imaginaţia sunt două fiare cu totul diferite, procesate şi gestionate cu totul diferit de mintea noastră. Ori de câte ori ai înlocuit amintirile unei persoane, când i-ai plantat o idee în cap, nu ţi-ai dat seama că ai făcut dintr-odată mai multe lucruri diferite, nu-i aşa?

Aşa făcusem? Până acum făcusem totul cu bună credinţă, cum îmi venise în mod natural. Poate că n-avea niciun sens, pentru că – să sperăm – într-o zi mă voi elibera de toate astea şi de teroarea pe care

o aduceau asupra mea, dar… n-ar trebui cel puţin să fac un efort ca să înţeleg ce făceam şi cum?

— Pierzi vremea, i-am amintit.

— Nu, doar te aşteptam, a spus el liniştit. Dacă vrei să vezi, dacă asta e singura cale de a te convinge, atunci… e în regulă.

I-am testat apărarea cu o atingere fermă a minţii mele asupra minţii lui. Însă mă aştepta şi, în momentul în care am închis ochii şi am încercat să îi ating mintea cu a mea, am simţit de parcă a întins o mână ca să mă conducă înăuntru. Am fost purtată printre straturile transparente ale amintirilor lui colorate, zărind o faţă ici, un sunet dincolo. Clancy avea o minte foarte organizată. Era ca şi cum aş fi alergat pe un coridor mărginit de ferestre, fiecare dintre ele oferind o imagine ispititoare a interiorului. Sau ca şi cum aş fi mers pe un culoar de bibliotecă, uitându-mă după o anumită carte şi prinzând doar cu coada ochiului celelalte titluri care treceau în viteză pe lângă mine.

Imaginile au început să se şteargă, prelingându-se precum cerneala de pe o pagină udă. Culorile s-au metamorfozat şi s-au amestecat, iar apoi, cu forţa unei lovituri în piept, s-au aşezat. Am fost aruncată într-o amintire atât de materială, încât puteam simţi răceala mesei de metal tăindu-mi pielea deja înţepenită. Am clipit de câteva ori, ca să limpezesc aura de lumină din viziunea mea, şi m-am încordat ca să mă ridic, dar am fost imediat trasă înapoi, pe spate, de chingile negre cu care îmi ţintuiseră gleznele şi încheieturile mâinilor. Nu eram acoperită cu nimic, nici măcar cu o pătură – doar fire şi electrozi explodând din capul şi pieptul meu ca un cocon aruncat în aer.

Bărbaţi şi femei în halate albe mişunau în jurul mesei pe care eram întinsă, iar vocile lor îmi bâzâiau în cap. Mi-au scos firele de pe cap şi le-au înlocuit cu altele, m-au pipăit peste tot – peste tot – şi mi-au deschis pleoapele cu forţa, ca să-mi bage în ochi o lumină orbitoare. Le auzeam glumele spuse în şoaptă şi murmurele, vedeam contururile zâmbetelor lor de dincolo de măştile de hârtie.

Cândva îmi mai arătase o amintire ca asta, pe când eram la East River. Fusese oribil să mă uit, cu atât mai mult cu cât mi-am dat seama că avusese loc într-o zonă a Infirmeriei pe care o recunoşteam din vedere. Dar adevărul adevărat era că, pe cât era amintirea mai puternică – şi mai puternice şi sentimentele asociate cu ea –, pe atât devenea totul mai limpede. Acum ştiam că atunci când auzeam ceva, când miroseam ceva sau când simţeam ceva dintr-o anumită amintire, era pentru că se întipărise atât de puternic în mintea persoanei respective, încât lăsase acolo o cicatrice.

Asta nu era amintirea despre cercetarea pentru tratament – asta trebuie să fi fost în controlul mamei lui, departe de aici. Asta era

despre ce-i făcuseră la *Thurmond,* înainte de a reuşi să evadeze. Îl studiaseră ca pe-o curiozitate, în felul în care îl studiaseră şi pe Roşul acela. Şi pe Nico.

De pe faţă mi-a fost îndepărtată o mască de plastic şi un aer bolnăvicios de dulce mi-a invadat plămânii. Supraîncărcarea senzaţiei s-a înmuiat la prima atingere a drogului asupra organismului meu.

Îmi spusese odată că-i ţineau pe copii sedaţi, dar treji în timpul experimentelor, astfel încât aparatele să poată monitoriza mai bine funcţiile normale ale creierului şi să arate felul în care abilităţile Psi puteau trece prin ele. Hârjâitul aparatelor avea ecou pe pardoseala albastră de la Thurmond, astfel încât părea că acestea se află peste tot şi vin tot mai aproape, aşteptându-şi rândul. Nu puteam înghiţi şi-mi simţeam limba uscată, grea; saliva care îmi cursese din gură se uscase, iar buzele se umflaseră sub botniţa pe care mi-o legaseră la ceafă.

Impulsul de foc a venit fără niciun avertisment, coborând în zigzag de-a lungul coloanei vertebrale, o senzaţie de sfâşiere care mi-a tăiat respiraţia de durere. Era – era ca şi cum un curent electric ar fi fost brusc pornit la un nivel de o mie de ori mai puternic. Nu mă puteam controla, în timp ce corpul mi se contracta şi se relaxa; se contracta, se relaxa.

— Încearcă iar, de data asta…

Un cercetător îndesat a scos un strigăt de dezgust şi s-a îndepărtat de masă cu o săritură. Duhoarea de înălbitor a fost înlocuită de mirosul de pipi, sânge şi carne arsă. Mi-aş fi golit şi stomacul, dacă ar fi fost ceva în el. În clipa aia aş fi dat orice ca să mă înec cu propria vomă şi să mor. Umilinţa m-a copleşit când unul dintre cercetători a făcut semn spre soră să vină să mă şteargă, ca s-o poată lua de la capăt.

O *să te omor – o să te omor, o să vă omor pe top* – cuvintele mi se pierdeau în minte, în timp ce creierul îmi era supraîncărcat cu o pojghiţă pârâitoare de un alb pur, care ardea privirea.

Ochii mi-au căzut pe o lumină fluorescentă în formă de U aşezată deasupra mea, înainte ca strălucirea ei să inunde toată încăperea şi să mă orbească de tot. Eram iar înconjurată de halate albe şi caiete de notiţe, de clinchetul instrumentelor de metal în tăvitele de metal, de acel *biiip, biiip, biiip* nenorocit al unui puls care nu voia să cedeze. Femeia din faţa mea a păşit în lateral şi a dat drumul la ceva – muzică, Beatles cântând, *Vreau să tepn de mână, Vreau să te ţin de mână,* cu vocile lor sclipitoare perfect sincronizate cu muzica veselă. Unul dintre cercetători a început să cânte pe lângă, afon, în timp ce un alt fulger alb-fierbinte îmi străpungea craniul.

Când vederea mi s-a limpezit şi marginile negre s-au retras, trupul îmi tremura încă, pulsând, dar în jur era întuneric, dulce întuneric, iar sub mine era o pânză, nu un metal. *Se terminase.*

— … o să avem un raport bun despre progrese…

— … trebuie să ajustăm cu grijă tratamentul… în mâini bune… tratamentul… funcţionează…

Doctorul îndesat şi chel îşi strângea mâinile cu cineva într-o jacheta… ce culoare era aia? *Nu albastru… nu albastru…* Panica a crescut în mine cuprinzându-mi *creierul care gâfâia după acel cuvânt. Bărbatul în jachetă şi-a îndepărtat masca de pe faţă. Văd barba. Văd nasul. Toate îmi sunt cunoscute. Mă doare capul – fără nume, doar faţa. Faţa de lângă tata. Telefon. Raport. Raportează-mă la el. Ajutor. Ajutor. Ajutor.*

Ridică mâna – ridică mâna – încearcă. Nu pleca, nu fără… fără mine. Cuvintele se sparg şi se fărâmiţează în mintea mea, lăsând în loc sunete. Litere. *Limba înţepenită. Braţele înţepenite. Durerea – arzând, totul arzând…*

A apărut o siluetă mică, iar din patul de lângă mine s-a auzit un mormăit. Acum vine spre mine. Era în siguranţă. *Nico. Nico, ajutor.*

O cârpă udă pe faţa mea, curăţându-mă. Mâinile. Gâtul. *Cu grijă. Cu grijă, Nico.* Cap dureros, atingeri uşoare, vârfuri de degete pline de blândeţe. *E bine.* Am fost ridicată, mânecile mi-au fost băgate pe braţe, tricoul mi-a fost tras peste cap. Ţinută bine. *Inimă caldă.* Ochi negri arzând. *În siguranţă. „Este în regulă. Sunt aici*". O ceaşcă la gură. *Apă.* Metal la buze – *nu furculiţă… nu furculiţă… ce este… lingură. Lingură. Drăguţ. Mâncare.*

Nico. Ni-co-las.

Plângând.

Cald Nico.

Plângând…

Doisprezece

M-am smuls din amintirea aceea, împotrivindu-mă din răsputeri. Ieşirea a fost mai rea decât intrarea. Nu-mi dădeam seama în ce direcţie mergeam, nu puteam naviga. Înainte însemna să văd din nou momentul acela oribil, capul ras al lui Nico şi trupul lui costeliv, expresia de inimă zdrobită pe care i-o recunoşteam pe chip. Nu voiam să le văd din nou, dar nu puteam scăpa de el, ăsta era adevărul curat. Aşa că am apucat-o în cealaltă parte, doar ca să realizez că parcă aş fi străbătut un câmp de fire încurcate. Indiferent în ce direcţie aş fi vrut să mă extrag din această amintire, eram izolată, eram în suferinţă.

Când am reuşit şi am ajuns din nou în siguranţă în propria minte, eram în genunchi, cu fruntea lipită de geam. Am tras în piept respiraţie după respiraţie.

— Ţi-a ajuns? a mârâit Clancy. Avea pielea lipicioasă şi tremura, aproape în convulsii. Acum eşti mulţumită?

Nu ştiu cum am făcut-o. Pur şi simplu nu ştiu. Doar că mi-am deconectat mintea de tot ce văzusem şi mi-am jupuit din voce orice urmă de sentimentalism.

— Nu.

El s-a întors roată spre mine.

— Ştiam deja ce gust are Thurmondul.

Oh, Doamne – oh, Doamne. Mă simţeam de parcă urma să las baltă totul. Ce făcuseră cu mintea lui, chiar şi temporar…

— Ar fi trebuit să-mi arăţi cruzimea tratamentului în sine.

— A adaptat tratamentul *pornind* de la cercetarea aceea. *Pornind* de la şocuri. Crezi că nu ştiu ce încerci să faci? a spus el. De parcă aş fi atât de prost, încât să-ţi arăt chiar procedura de vindecare sau unde e mama…

Ştie. Ştie unde este.

S-a îndreptat ţanţoş spre pat. Între minţile noastre rămăsese o conexiune suficientă, încât să fiu uluită de valul de resentimente care îl străbătea. Trebuia să se oprească, aveam nevoie să se oprească – m-am liniştit complet şi m-am scufundat adânc în mintea lui, lăsând această intenţie să mă conducă prin toate amintirile lui, laolaltă, în acea parte a minţii lui care clocotea de fierbinţeală şi energie.

A încremenit: muşchii, membrele, expresia îi erau de piatră. Clancy nu s-a mişcat până nu m-am mişcat eu, şi atunci doar ca să-mi oglindească mişcările. Era de parcă aş fi ciupit coardele unui instrument; fiecare atingere a acestei părţi a minţii lui genera în el un răspuns diferit. L-am aranjat ca pe o figurină de plastic, ignorând presiunea minţii lui care încerca să se lupte cu mine.

Asta e – asta e ceea ce simţea ori de câte ori încerca să se joace cu unul dintre noi. Ameţeală, năuceală de la atâtea variante.

Nu eram acolo unde ar fi trebuit să fiu, nu chiar – cumva, era nevoie să mă redirecţionez înapoi spre amintirile lui, doar că nu ştiam cum să mă extrag din această parte a minţii lui Clancy. Era întunecat, era strâmt…

Oglindă. Cuvântul mi-a reverberat în urechi. Vocea lui Clancy, asertivă, obligându-mă să-l ascult – ştia că nu pot reuşi de una singură şi trebuie să se fi temut de ravagiile pe care le puteam face înăuntrul lui, dacă alegea să mă ajute de bunăvoie. *Minţi în oglindă.*

Înţelesesem.

Propriile mele gânduri s-au schimbat; am strâns tare ochii, mi-am încleştat pumnii în lateral, în timp ce am forţat amintirea mea, mergând prin cameră, să iasă la suprafaţă. M-am eliberat din întuneric, simţind fiecare centimetru ca şi când aş fi fost fizic trasă de păr în sus. Eram din nou pe coridor, privind cum ferestrele spre amintirile lui se trânteau, închizându-se una câte una. Aveam numai o secundă, doar una singură, înainte ca el să-şi revină…

— Lillian, am spus, mamă…

Trucul a mers, aşa cum mergea întotdeauna. Auzul acestor cuvinte i-a redirecţionat gândurile, extrăgând acea amintire la care se gândise cel mai recent – tocmai aceea pe care voia s-o protejeze.

Ştiam ce caut, mai văzusem o frântură din această amintire şi înainte. Imediat ce am văzut-o pe femeia aceea frumoasă, cu chipul încadrat de plete blonde, cu buze rugătoare, am plonjat în amintire, mai puternic decât oricând până atunci. Laboratorul lui Lillian Gray a prins formă în jurul meu – obiectele sclipeau în încăpere ca un puzzle. A încercat să-şi păcălească fiul, ca să-l aducă să parcurgă procedura. Îi dezvăluise locul unde se afla, în Georgia, ştiind că el este în stare s-o găsească – şi a găsit-o. M-am agăţat şi mai tare de imaginea aceea, făcând-o să avanseze rapid. Ea ridicase mâinile, în semn că vrea să facă pace, şi auzeam cuvintele rostogolindu-se:

Linişteşte-te, o să fie totul în regulă. Îmi amintesc sângele împroşcat de pe reverul halatului ei alb, felul în care şi-a sfârşit tânguiala întinsă la podea *Clancy, nu, te rog, Clancy,* în timp ce el arunca în aer toată lumea din jurul ei, făcându-i zob echipamentele.

Ce nu am văzut a fost felul în care şi-a încleştat mâinile în jurul gâtului ei. De fapt, simţeam sub degete, la cea mai uşoară apăsare, goana pulsului ei. Oh, Doamne… urma să…

În schimb, mâinile mi s-au desprins şi i-au cuprins faţa. Nu există cuvinte prin care să pot descrie ce am văzut în continuare – am citit o minte printr-o altă minte, o explozie de amintiri printr-o altă memorie. Fierbinţeala din ceafă era de nesuportat, dar am mers mai departe, ţinând-o nemişcată în timp ce răsuceam, învârteam şi spărgeam fiecare gând pe care-l avusese femeia aceea.

O împuşcătură a rupt conexiunea şi am simţit cum durerea îmi străpunge umărul drept. M-am întors de la faţa lipsită de expresie a femeii, lăsând-o să se prăbuşească pe podea, către cele două siluete întunecate ce năvăliseră pe uşă. Sticla din jurul ei reflecta strălucirea pâlpâitoare a focului. Frumuseţea ei stranie, hipnotizantă, era ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să fug.

M-a aruncat din mintea lui cu atâta forţă, încât am căzut pe spate şi m-am lovit cu capul de peretele din spatele meu. Clancy era pe podea, cât de departe putea de mine. Se întorsese cu faţa la perete, chinuindu-se din tot trupul să respire. Patul era într-o laterală, aşezat ca o barieră între noi.

— Ieşi afară, a răcnit el. *Ieşi afară!*

De data asta am fugit. Mâinile mi s-au împleticit în prima încuietoare, în timp ce Clancy urla spre mine încontinuu acele două cuvinte. Uşa a fost deschisă de cealaltă parte şi m-am izbit de cel de acolo, luptându-mă să scap din strânsoarea lui în timp ce uşa s-a trântit în spatele meu.

— Sunt eu, sunt eu…

Grasu a alergat după mine prin holul scurt, până în vechea cameră cu arhiva. M-am atârnat de braţul lui, cu mintea doldora de gânduri şi sentimente care nu erau ale mele, îngrămădite de-a valma.

Picioarele mi-au cedat înainte să ajungem în coridorul mare. Grasu a îndesat cheia în broască şi a răsucit-o, apoi a scuturat clanţa suficient de tare ca să se convingă că era încuiată.

— Ruby? a spus el, făcând feţe-feţe…

Ne-am îndreptat fără ezitare direct spre capătul culoarului şi în tot timpul ăsta m-am sprijinit de el, tremurând din cauza efortului de a sta dreaptă. A deschis uşa unuia dintre dormitoare şi m-a tras înăuntru.

M-am prăvălit pe cel mai apropiat pat, încercând, cu fiecare respiraţie, să scot din mine sunetul vocii lui Clancy. Grasu s-a lăsat pe vine în faţa mea, privindu-mă intens. Cât de mult auzise? Cât de mult înţelesese, de fapt, din ce văzuse?

Tu, afară – Clancy cel Clancy. Nu mă gândisem niciodată că aş putea face aşa ceva cu puterile mele. Să-l înving, să reuşesc să devin el. Şi cu toate promisiunile pe care mi le făcusem, să fac orice e necesar ca să aflu unde este Lillian, cumva îmi imaginasem… *asta.* Că sunt capabilă de lucrurile astea.

Nu te mai gândi. Aveam lucrul pentru care venisem. Aveam confirmarea care-mi trebuia.

— Ea este încă la Ligă; am spus, înainte ca Grasu să apuce să rostească întrebarea pe care i-o citeam pe faţă. În cele din urmă au venit şi au luat-o.

— Pe Prima Doamnă? Atunci e sigur că n-a ucis-o?

Am scuturat din cap.

— A făcut ceva mult mai rău.

Când m-am dus să-l caut; Cole plecase deja. Senatoarea Cruz mi-a dat vestea când am trecut pe lângă ea, în drum spre etajul superior.

— A ieşit să se întâlnească cu un prieten care are încă legături la Ligă, să vadă dacă nu cumva au informaţii despre agenţii arestaţi; mi-a spus ea. Mi-a zis să-ţi spun să nu-ţi faci griji şi că se întoarce în seara asta.

Normal; nu luase cu el un telefon nedetectabil – aşa că nu era chip să-l contactez ca să vedem dacă poate scoate de la acelaşi „prieten” ceva informaţii despre locul unde se află Lillian Gray. Dacă era încă la Ligă, unde o ţineau? îşi desfăşurase cercetările în apropiere de CG din Georgia, având doar câţiva agenţi care să-i asigure protecţia. Oare o duseseră la CG din Kansas alături de ceilalţi, când închiseseră celălalt sediu?

Am trecut pe lângă sala de antrenament şi m-am uitat de două ori

când i-am zărit pe Zu, Tommy, Pat şi încă vreo câţiva încercând să-şi facă de treabă pe lângă aparate.

— Iartă-mă, s-a aventurat Pat, îndepărtându-se de aparatul cu greutăţi. Noi doar… nu făceam nimic. Şi vrem să facem ceva. Fiindcă, ştii tu, noi o să mergem, eu şi Tommy.

— O să mergeţi? am repetat eu.

Tommy a apărut lângă el, cu părul lui roşu strălucind sub lumina crudă care venea de deasupra capetelor noastre.

— Ne-am oferit voluntari. Pentru Oasis. Scuze, am votat după ce… ai plecat tu.

Ah. M-am uitat la amândoi, măsurându-i din ochi. În timp ce Tommy s-a făcut mic sub privirea mea scrutătoare, Pat i-a dat una în coaste, să-l facă să înceteze, şi a ridicat bărbia. Am zâmbit.

— Vreţi să învăţaţi câteva mişcări de autoapărare? i-am întrebat.

Nu ştiu dacă s-ar fi bucurat mai mult şi dacă le ofeream bomboane. Ceilalţi copii au abandonat aparatele, îndreptându-se spre saltele, unde i-am pus să se alinieze cu toţii. I-am trecut prin încălzire, apoi i-am învăţat cum să se desprindă din câteva tipuri diferite de priză pe care cineva le-ar putea aplica asupra lor, şi am făcut demonstraţii – repetate – ale felului în care poţi să arunci pe cineva peste umăr atunci când nu eşti Albastru. Câteva ore mai târziu, când am terminat, nu ştiam cine era mai fericit în legătură cu turnura pe care o luase ziua – eu sau ei.

În cele din urmă, Cole şi-a anunţat sosirea prin trei lovituri în uşa tunelului. Am ieşit în fugă din fostul birou al lui Alban, abandonând dosarele vechi de operaţiuni pe care le frunzăream, şi i-am deschis. În timp ce cobora scările i-am zărit surâsul reţinut, nesigur.

— S-au întors şi ceilalţi, a spus el. Le-am spus să ducă totul în apropierea platformei de descărcare a garajului. Poţi să aduni copiii ca să-i ajute să care lucrurile înăuntru? Eu o să merg înainte, să tai lanţul, ca să putem deschide nenorocita aia de uşă…

— Cole, am rostit cu asprime, când l-am văzut că vrea să se îndepărteze.

Şi-a târşâit picioarele în oprire şi a întors încet capul.

— Îmi pare rău, Preţioaso. I-au căutat pe agenţi, dar n-au nici ei nicio veste. Liam trebuie să-l fi contactat pe Harry fără ştirea mea, pentru că el a luat legătura cu mine în dimineaţa asta, ca să-mi spună că se interesează pe unde poate. Face parte din fostele Forţe Speciale şi are încă destui prieteni în diferite departamente militare şi în guvern.

Menţionarea tatălui vitreg mi-a evocat o frântură de amintire pe care o văzusem în mintea lui Cole şi m-a năpădit durerea. Bărbatul din amintirea lui, tatăl biologic, rânjind spre mama lor în felul ăla…

— OK, am spus încet. Îţi mulţumesc că ai încercat.

A lăsat să-i scape o respiraţie înfiorată şi s-a străduit să ridice din umeri.

— Tu… eşti bine?

— Da, am spus. Hai că mă duc să-i aduc şi pe ceilalţi. Ne întâlnim aici.

Aerul rece al nopţii adusese în depozit mirosul curat, aspru, care ajungea la noi prin tunel. Uşa de la capătul celălalt era deja deschisă, aşteptându-ne. Dar în momentul în care am păşit înăuntru, am rămas încremenită pe loc.

Tot garajul arăta de parcă îl spălaseră până la tencuială, ore întregi. Nu reuşiseră să scoată din clădire tot gunoiul – poate că ar fi atras prea mult o atenţie pe care n-o doream –, dar aranjaseră cumva totul, folosind cei patru pereţi ca pe o ramă de puzzle. Aliniaseră toate rafturile, făcuseră unele noi din cadre stricate de pat şi creaseră, din unelte găsite, o staţie de lucru. Rampa şi caroseria maşinii erau tot în centrul acestui spaţiu extins, dar arătau de parcă le-ar fi potrivit *chiar şi pe astea* la loc. Oricum, cineva o încălţase măcar cu nişte roţi.

Două SUV-uri mari şi o dubiţă albă trăseseră lângă rampa de încărcare şi fuseseră parcate înăuntru. Am alergat spre Liam şi Vida, care-şi foloseau puterile ca să ridice cutiile din portbagaj şi să le aşeze alături.

Liam s-a uitat la mine în timp ce mă apropiam, cu un zâmbet cunoscut întipărit pe faţă. A făcut semn cu mâna grupului din spatele meu, să vină şi ei.

— Le organizăm după specific. Puneţi computerele şi electronicele acolo…

S-a auzit un suspin fericit venit de la unul dintre Verzi, iar asta l-a făcut să chicotească.

— Mâncarea şi apa merg acolo. Ar trebui să fie şi câţiva saci cu haine, aşternuturi… nu, nu, lăsaţi alea în dubiţa albă, a spus el, alergând să închidă uşa. Sunt… Cole o să aibă grijă de alea.

Însemnând, bănuiesc, arme pentru fişetul nostru.

Vida era… lipsită de expresie. Chipul ei n-a lăsat să se vadă mai mult decât o undă de enervare când Grasu a început s-o bombardeze cu o serie nesfârşită de întrebări. Nu eram sigură dacă era măcar conştientă de ce făcea, atât era de clară deconectarea ei amorţită.

Zu a venit să stea lângă mine, cu privirea ei întunecată întâlnind-o pe a mea, întrebător. Aş fi vrut să-i spun să nu-şi facă griji în legătură cu toate astea, că văzusem cum, cu cât îţi este mai grea inima, cu atât trebuie să fii mai puternic ca s-o duci. Dar adevărul era că tot ce voiam să fac era să risc să mă reped şi s-o îmbrăţişez pe Vida. Aşa că am încercat.

Iar ea m-a lăsat.

Braţele îi atârnau pe lângă corp, ţintuite acolo de strânsoarea

îmbrăţişării mele. Încet, a ridicat o mână şi mi-a apăsat-o uşor pe spate. Am adulmecat pe pielea ei mirosul de praf şi sarea oceanului, amestecate cu eşapamentul maşinii, şi aş fi vrut îngrozitor de tare să mă fi oferit eu voluntar în locul ei, ca să aibă o zi să se recupereze.

— Să moară mă-sa dacă n-o să mergem s-o aducem înapoi, a spus Vida hotărâtă. O să ard casa lui Gray din temelii, peste capul lui. Dacă ea nu-i în regulă, o să-i smulg lui Gray inima din piept şi o s-o mănânc.

Am dat din cap.

— Chiar n-ar trebui să mănânci hrană nepreparată, s-a auzit Grasu, undeva lângă noi. Poate fi purtătoare de agenţi patogeni…

Ne-am întors amândouă încet spre el. A lăsat jos cutia de computer pe care o ţinea în braţe şi s-a dat înapoi.

— Au reuşit canadienii, nu-i aşa?

Senatoarea Cruz privea în jur la captură, strecurându-se printre mormanele de provizii.

— Ce vor pentru toate astea? a întrebat unul dintre copii.

— Nu-ţi face griji pentru asta, a răspuns ea. Nu se pune încă problema de recompense. Astea sunt ceea ce am numi un favor. Oh, nu v-au dat şi combustibil?

— Au trimis o cisternă întreagă, a spus Liam. Am ascuns-o în spatele barului, că nu avea loc prin rampa asta de încărcare. Plus că, hm, nu mă simţeam prea bine să am aici o tonă de material exploziv.

— Corect, a spus senatoarea Cruz, cu un zâmbet palid.

— Pare că s-au implicat mult în asta. Am stabilit un loc de descărcare, ca să poată aduce chestii când găsesc prilejul. Mi-au dat asta…

A scos din buzunar un telefon neted; argintiu.

— Să intrăm în contact când sunt gata proviziile.

— Ai luat spray cu vopsea? a întrebat Grasu. Ţi-ai amintit să iei?

— Pentru ce? am întrebat eu.

— Pentru când trimitem maşinile să-i ia pe cei din triburi, a explicat Liam, gesticulând ca să sublinieze mai bine. O să marcheze în codul de călătorie rutele sigure pe care pot merge. În felul ăsta, ne putem întoarce întregi *şi* există o şansă ca alţi copii, de care nu ştim, să găsească ruta şi să apuce pe ea.

Zâmbetul de pe chipul lui era aproape contagios. Mi-am muşcat buzele pe dinăuntru; se uita la mine de parcă eram cel mai bun nenorocit de lucru pe care îl văzuse vreodată.

Ruby poate să-ţi ia amintirile…

— Excelentă idee, am spus eu, uitându-mă în altă parte.

— Da…

Vocea i-a şovăit:

— Mulţumesc?

Copiii erau foarte bucuroşi să descarce tot transportul în Fermă. Cole stătea la uşa din spate a dubiţei albe, aplecându-se să vadă progresul pe care-l făceau cei din jurul lui.

— Staţi, am spus, prinzându-i pe Liam şi Grasu de tricouri, înainte să le poată urma pe Zu şi Hina prin tunel. Trebuie să discutăm ceva.

Cole şi Vida trebuie să fi sesizat tensiunea din vocea mea, pentru că şi-au făcut apariţia imediat în grupul nostru.

— Astăzi m-am… ocupat de Clancy, am spus. Ca s-o găsesc pe maică-sa.

Cole s-a îndreptat de spate.

— Şi?

— A lucrat într-o bază din Georgia, protejată de agenţii din CG de acolo. Se pare că au reuşit s-o scoată la timp. Dar laboratorul a ars din temelii.

— Fir-ar al dracului, fată, a spus Vida încet. Eşti sigură?

— Foarte. Şi mă îndoiesc că ar lăsa-o să le scape din ochi.

— Tu crezi că o ascund în Kansas, a spus Cole.

— Are sens, nu-i aşa? Este o procedură a Ligii atunci când organizaţia este atacată, forţele rămase şi resursele se retrag într-un sediu central, sigur. Nu ştiu dacă ar risca s-o mai ţină într-un sediu periferic, după ce s-a întâmplat cu Clancy, şi nu cred că este genul de prizonier pe care să-l elibereze…

— Ar folosi-o pentru un schimb? m-a întrerupt Vida. Un schimb de prizonieri?

— Pe Prima Doamnă? a intervenit Cole. Nici măcar pentru o sută de agenţi. Doar că nu înţeleg de ce n-au folosit-o până acum, nu sunt chiar ruşinoşi când e vorba să folosească ostaticii ca să ceară ceva.

— Ei bine… s-ar putea să nu vrea s-o pună în faţa unui aparat de filmat, am spus eu.

— Explică.

— Clancy i-a stricat mintea. I-a stricat-o rău de tot.

— I-a făcut voodoo de creier? a clarificat Vida situaţia. Minunat. Şi cu asta s-a terminat cu obţinerea vreunui răspuns.

— Tu vrei să te duci s-o iei.

Vocea lui Liam s-a auzit încet şi am simţit în ea unda de nefericire care nu fusese spusă.

— Crezi că poţi repara ce naiba a făcut el.

Am dat din cap.

— Vrei să zici că ai vrea să trimiţi o echipă de extragere într-un sediu securizat, păzit de o sută de foşti soldaţi bine antrenaţi, specializaţi în tortură şi teroare… pentru că ai o teorie, a spus Cole.

— Dacă nu-i acolo, cel puţin o să aflăm unde este, am răspuns. Intrăm şi ieşim rapid. Nu e ca şi cum n-am şti ce se află în CG din Kansas. Pot merge doi dintre noi, să supravegheze ce se întâmplă.

Dacă pare prea periculos, ne retragem. Merită riscul. Dacă o găsim şi pot s-o repar, o să avem răspunsurile despre tratament. Dacă nu, atunci… o să avem pe cineva de dat la schimb pentru Cate.

Când a auzit asta, interesul Videi pentru operaţiune a crescut brusc.

— Promite-mi că până la urmă o s-o dăm la schimb pentru Cate şi sunt cu tine. Noi două putem face asta. Nu e ceva ce să nu fi făcut de zece ori până acum.

Grasu a mârâit şi şi-a acoperit faţa cu mâna, stresat.

— Nu ne spune una ca asta. Faci şi mai rău.

— Ruby nu poate participa, a spus Cole, e nevoie de ea aici. Ca să gestioneze *treaba*.

Am deschis gura să protestez.

— Stai, stai-stai-stai, m-a întrerupt Liam, ia-o uşor. Acum câteva ore erai îngrijorat că agentul Conner ar putea să dezvăluie localizarea Fermei, dar dacă agenţii se varsă despre CG din Kansas? Dacă ăia au împachetat deja şi au plecat?

— Atunci le luăm urma, a spus Vida. Totuşi, aş pune pariu pe o sută de marafeţi că rahaţii ăia îngâmfaţi se simt prea invincibili şi siguri pe ei ca să bată într-o retragere pripita. Sunt tot acolo. Pe o sută de marafeţi.

M-am întors spre Cole.

— Dacă se duce cineva să-i ducă de mâncare, tu trebuie să fii ăla. Aş putea să garantez cu destulă siguranţă că nu o să vrea să-mi vadă faţa pentru o vreme.

Cole m-a privit intrigat, dar în cele din urmă a dat din cap.

— Nu, este nevoie de tine aici. Dacă nu pentru asta, atunci ca să conduci atacul asupra lagărului.

— Nu e vorba decât de câteva zile, am protestat eu.

— Nu. Vorbesc serios.

Ceilalţi s-au foit stânjeniţi, în timp ce eu şi Cole ne ţintuiam cu privirea.

— M-aş oferi eu, dar le-am spus celorlalţi că încep să organizez o căutare a triburilor, a spus Liam, trecându-şi mâna prin părul zburlit. Aş vrea să ies şi să încerc să găsesc eu însumi grupul Oliviei. Cred că am o idee cam pe unde ar fi.

— Serios? am întrebat.

Olivia şi Brett, ca şi toţi cei din grupul lor pe care îi întâlnirăm în Nashville, aveau ceva experienţă în luptă. Erau nepreţuiţi dacă ar fi vrut să ne ajute.

Grasu şi-a potrivit geaca de vânt şi i-a închis fermoarul cu o hotărâre cam înfricoşătoare.

— Mă duc eu cu Vida.

A urmat un moment de tăcere totală şi desăvârşită.

— Huh, nu, mulţumesc, a spus Vida. Sunt destul de sigură că ar fi mai util să iau cu mine o cârpă de vase.

— Încă mai am acreditările de urmăritor, nu trebuie decât să mă opresc undeva ca să obţin un ecuson nou, a spus el, mai mult pentru ea decât pentru ceilalţi.

— Tu? Tu ai fost urmăritor? a început Cole să râdă, dar şi-a dat seama că noi, ceilalţi, nu râdeam deloc. Uau, atunci este în regulă. De ce nu? Continuă.

— Pot să accesez reţeaua şi sistemul GPS ca să mă asigur că-i evităm.

S-a rotit spre Vida:

— De asemenea, hai sictir, poate că tu poţi să te furişezi, să intri în sediu şi s-o scoţi pe femeia aia de acolo, dar eu pot să te duc până la ei şi să te întorc în siguranţă. Am făcut asta luni de zile şi niciodată nu a ţinut cineva geana pe mine mai mult de o dată, inclusiv FSP.

— Probabil pentru că faţa ta urâtă ca curul i-a orbit din prima, a bombănit Vida.

— Serios? Glume de doi bani? a şuierat el. Nu-mi spune că în sfârşit ai reuşit să-ţi epuizezi rezerva de isteţime.

Liam s-a băgat între ei şi le-a blocat vederea unul altuia, dar tot au continuat să-şi arunce vorbe grele printre dinţi.

— Uite, Vida, aş accepta bucuros schimbul pe care-l doreşti, dar şansele ca asta chiar să se întâmple nu sunt prea grozave, puştoaico, a spus Cole. Nu mă încumet nici măcar să zic ce s-ar putea întâmpla dacă vă prind. Ce ai face în situaţia asta?

— Aş zice că îmi vine să vomit de cât de fricoasă e toată lumea pe-aici şi că sunt gata să-mi asum un risc real dacă asta înseamnă o răsplată enormă, a spus ea, la obiect. Iar „răsplata” în mintea lor ar fi că vreau să mă înrolez la ei.

— Să ştii că asta-i destul de plauzibil, am licitat eu.

Pe Vida n-o interesa tratamentul; investiţia ei era sută la sută în faptul că exista o şansă reală s-o aducă înapoi pe Cate. Îmi doream să fi avut încrederea ei. Îmi doream să-mi pot permite să cred că o vor ţine în viaţă suficient cât să conteze, dar la ce bun? Era mai uşor să simt amorţeala unei certitudini decât să trăiesc pe muchia fierbinte a speranţei.

— În regulă, Vida. În regulă. Poţi să te duci, cu condiţia să-l iei cu tine pe Urmărel urmăritorul. Riscurile inutile nu reprezintă o opţiune. Ai înţeles?

Era aproape să-i spun că ei doi aveau definiţii aproape opuse pentru ce însemna „riscuri inutile”, dar mi-am ţinut gura. Nu-mi plăcea ideea să-i ştiu pe vreunul dintre ei în afara supravegherii mele pentru atât de mult timp, fără să mai punem la socoteală ce se putea întâmpla pe drum. Dar dacă era să ne asumăm un risc atât de mare,

trebuia să fie pentru ceva de genul ăsta.

— Aşa o să fac, a spus Vida. Dacă tu crezi că am de gând să distrug orice şansă de a o aduce pe Cate înapoi, atunci trebuie să fumezi ceva de soi.

— Dragă, aş vrea eu.

Cole, Liam şi cu mine lucram în linişte, aducând înăuntru lăzile cu arme, una câte una. Eram şi eu o dată recunoscătoare pentru liniştea asta grea; indiferent cât de greu era de suportat tensiunea, o altă ceartă ar fi fost infinit mai rea. A existat un moment în care m-am aplecat în faţă ca să ridic o mitralieră şi să o pun pe raftul potrivit în fişetul cu arme şi mi-a alunecat hanoracul de pe mine. Liam s-a întins şi l-a dat la o parte din drum. Nu a comentat nimic la vederea vânătăilor de pe o parte a gâtului, doar şi-a netezit gulerul la spate şi s-a întors. Când am terminat, a fost primul care a părăsit încăperea, dispărând prin uşile duble şi îndreptându-se, după cum credeam eu, înapoi spre garaj.

Am mers după el, oprindu-mă mai întâi să verific dormitorul nostru. Mulţi dintre copii se duseseră la culcare, dar uşa camerei noastre era deschisă; înăuntru se afla doar Grasu, adormit în patul lui, cu toate luminile aprinse şi cu o carte odihnindu-i-se pe piept. Am zâmbit şi m-am întins spre comutator, când am observat cutiuţa colorată de pe patul Videi.

Mi-a luat mai puţin de treizeci de secunde ca să-mi dau seama unde se dusese. Capacul cutiei de vopsea de păr fusese sfâşiat, iar asta însemna un singur lucru.

Aerisirea din băi era destul de proastă, aşa încât trebuia să proptim uşile să stea un pic deschise, pentru ca înăuntru să nu se facă o căldură ca vara târziu, în sud. Aburul se făcuse suficient de dens, încât să mă ameţească.

— Este în regulă, să ştii, spunea Vida, dar Z, asta înseamnă o viaţă de căcat.

M-am oprit la uşă, cu o mână proptită în ea, şi m-am aplecat în faţă, ca să aud conversaţia aceea într-o singură direcţie.

— Da, dar nu te deranjează? a continuat ea. Nu exista lucruri suficient de importante ca să le rosteşti, ştiu că poţi să le scrii, nu mă înţelege greşit, dar cum ai putea vreodată să scapi de rahatul ăsta care te apasă, dacă nu vrei să vorbeşti despre el? Vreau să zic, uite, Z, ştii că te înţeleg, dar singura persoană căreia îi face rău tăcerea asta eşti chiar tu. Nu le da puterea asta. Nu-i lăsa să te atragă în capcana de a nu spune nimic, niciodată. Există oameni pentru care merită să-ţi aminteşti şi să vorbeşti. Eşti importantă. Meriţi să vorbeşti şi să faci oamenii să tacă dracului şi să te asculte. Eşti mai deşteaptă decât nouăzeci la sută din populaţie.

Am închis ochii şi m-am dat înapoi, ca să mă sprijin de perete.

— Oh, fată, şi eu sunt speriată, a spus Vida. Întotdeauna mi-e un pic frică atunci când ies pentru un atac. Nu chiar speriată să mă cac pe mine, dar mi-e teamă de ce-o să se întâmple cu ceilalţi dacă o dau în bară sau dacă nu-i acopăr destul de bine. Prietena noastră Roo îmi datorează cam cinci ani din viaţă.

S-a oprit, probabil aşteptând-o pe Zu să scrie ceva.

— Chestia este, totuşi, că frica nu e bună de nimic. Te opreşte exact atunci când ai avea nevoie mai mult s-o iei din loc. Şi nu există decât în capul tău. Poţi să fii furios pe tine fiindcă ţi-e frică, dar asta te lasă, totuşi, să-ţi controlezi viaţa. Nu ai obosit de acelaşi veşnic rahat? Nu face decât să te tragă în jos.

A urmat o altă pauză; suficient de lungă, încât să încep iar să deschid uşa.

— Oamenii vin şi pleacă în vieţile noastre tot timpul, a spus Vida, cu vocea strânsă. Poate că-ţi promit că se întorc imediat, dar s-ar putea la fel de bine să nu-i mai vezi niciodată. Aici avem o bază bună şi ştii de ce e aşa puternică? Pentru că aşa vrem noi. Noi am făcut-o aşa. Sora mea nu era ca părinţii tăi, dar tot m-a părăsit. Nenorocita a spus unde sunt, ca să-şi ia recompensa, dar n-am lăsat-o să câştige. Nu i-am lăsat satisfacţia de a-mi distruge pentru totdeauna încrederea în ceilalţi. Ea nu m-a ales pe mine, aşa că acum am ales şi eu o altă familie.

Am aşteptat ca Vida să depăşească momentul şi am început să fredonez uşor, înainte de a mă strecura înăuntru.

— Hei, fată, ce faci? mi-a aruncat Vida o privire.

De data asta, mirosul de înălbitor nu mai venea din produsele de curăţare pe care le foloseam la frecatul duşurilor, ci din crema densă pe care Vida şi-o pieptăna în părul scurt. Avea pe umeri un prosop vechi şi jerpelit, care să-i protejeze bustiera sport de mixtura lipicioasă care i se scurgea de pe cap. Pentru o secundă n-am putut vedea nimic altceva în afara ţesutului cicatrizat de pe umerii ei, pe care-l căpătase în incendiul din Nashville, în confruntarea cu Mason. Mi s-a strâns stomacul.

Zu stătea cocoţată pe blatul de lângă ea, legănându-şi picioarele înainte şi înapoi, în timp ce şosetele albe i se umflau în aer. A ridicat două cutii diferite, ca să le văd şi eu – una albastră, una roşie –, apoi a făcut semn spre Vida.

— L-am făcut pe cercetaşul ăla să se oprească pe drumul de întoarcere din Oregon, mi-a explicat Vida, luându-şi prosopul de pe umeri şi înfăşurându-l pe umerii mult mai mici ai lui Zu.

— Şi am fost bucuroasă că am reuşit. Trebuia să fac rost de camuflajul de război pentru bătălia de mâine.

I-am aruncat o privire în oglindă.

— Bine. Misiunea mea de recunoaştere planificată cu grijă, rezonabil de prudentă.

Vida a ridicat o sprânceană.

— Eşti sigură că noi două nu am putea să ne strecurăm de aici în noaptea asta?

— Grasu e foarte util, i-am amintit eu. Încearcă, te rog, să nu-l omori.

— Da, da, vedem noi. Tot ce pot spune este că se mai întâmplă accidente.

Înainte să-mi treacă măcar prin minte să o întreb ce-are de gând, a băgat degetele înmănuşate în castronul în care amestecase vopseaua, a scos de-acolo un pic şi a făcut o şuviţă subţire în părul lui Zu.

— Uh…

Mi s-a golit mintea şi am sărit direct la felul în care Liam – sau şi mai rău, Grasu – vor reacţiona la această schimbare.

Zu s-a uitat în oglindă şi a făcut un gest nerăbdător care spunea *mai mult!* Vida a scuturat din cap.

— Începi cu asta şi vezi mai întâi dacă îţi place. Te-ai hotărât ce culoare vrei?

— Cred că mai degrabă roz, am spus eu.

Zu a şfichiuit cu privirea în jur, ca să se uite din nou la Vida, cu ochii măriţi în faţa acestei posibilităţi.

Vida a lăsat capul într-o parte, privind la cele două cutii.

— Aş putea încerca să amestec separat un pachet şi să folosesc mai puţin roşu decât de obicei. Nu ştiu dacă o să meargă, dar merită încercarea.

Zu a dat din cap nerăbdătoare, aruncând spre mine un zâmbet larg.

— Domnişorul Charlie o să mă omoare, a cântat Vida, sprijinindu-se pe blat. Dar noi nu dăm doi lei pe ce cred domnişorii ăştia, nu-i aşa, gagicilor?

Am râs în hohote.

— Domnişorul Charlie?

— Păi, vreau să zic că aşa îl cheamă, nu? a spus repede Vida, aruncându-mi o privire în oglindă. Sau Grasu ar fi mai bine?

— Bine zis, am spus. Păi… atunci vă las, fetelor, să…

— Unde arde, gagico? m-a întrebat Vida, sărind pe blat lângă Zu. Mai stai pe-aici. Se pare că nu prea ţi-am văzut faţa în ultimul timp.

Am ezitat, ştiind că trebuie să-l găsesc pe Liam, dar cum aş fi putut să refuz, când pentru prima dată de zile

— Fiction connection întregi Zu arăta cum era ea înainte? Şi când îmi fusese dor să le văd chipurile?

— În regulă, am spus, întinzându-mă după castronul cu vopsea.

Hai să vedem dacă putem să-ţi obţinem cea mai frumoasă nuanţă de roz…

Treisprezece

După trei ore de stat trează în întuneric, numărând sforăiturile lui Grasu şi aşteptând întoarcerea lui Liam, în cele din urmă m-am ridicat de pe salteaua tare şi m-am îndreptat spre coridor. Nu voiam să-l deranjez, ci doar… voiam să mă asigur că este unde mă gândeam eu că este.

Muzica pe care o auzeam venind pe coridor dinspre garaj era un indiciu destul de bun că mă aflam pe calea cea bună. Rolling Stones. Mick Jagger fredona ceva despre cai sălbatici, iar promisiunea din vocea lui m-a făcut să mă opresc în uşă.

M-am gândit la CD-ul pe care mi-l adusese, la biletul care încă era îndesat înăuntru, şi m-am simţit prinsă între dorinţa de a intra şi dorinţa de a mă întoarce în dormitor, de a mă strecura sub o pătură şi de a dispărea.

Erau câţiva copii care tândăleau pe acolo. Unul lucra ceva la o masă de lângă peretele de vizavi, iar spatele lui întors acoperea orice ar fi făcut. Ceilalţi jucau cărţi pe o pătură întinsă pe podea. Era ciudat pentru mine să-i văd aici, stând pe jos, în loc să folosească mesele şi scaunele din sala mare de sus, unde era considerabil mai cald.

Am înaintat strângându-mă cu braţele, în încercarea de a păstra ceva căldură în trup. Am simţit în vârful pantofilor ceva lipicios. M-am uitat spre podea şi am sărit imediat într-o parte. Era o lună mare, crescătoare. Cineva trebuie s-o fi pictat devreme, în creierii nopţii.

Liam stătea pe vine şi cu spatele la mine, lucrând la motoreta pe care o găsise. Crusta de murdărie gri fusese îndepărtată şi, sub îngrijirea lui, accentele argintii şi componentele negre străluceau. Arăta ca scoasă din cutie, abia cumpărată.

S-a ridicat brusc, întinzându-se după un burete cu care a început să împacheteze şaua motoretei, ca să acopere găurile din piele.

— Îmi place cum ai făcut aici!

A trebuit să strig peste Mick Jagger, ca să mă audă. Radioul se afla la câţiva centimetri de mine, dar cumva am simţit că nu am dreptul să-l opresc. Asculţi muzică atât de tare atunci când vrei să scoţi din tine tot şi pe toţi, când laşi ritmul şi tactul să te învăluie ca un scut.

Liam s-a întors pe călcâie, tresărind. Tricoul lui alb era pătat de ulei şi praf şi, într-un fel, în mod sigur fără să-şi dea seama, reuşise să-şi întindă şi pe frunte şi obraji. Era dezarmant cât de bine mi se părea că arată, cât de mult aş fi vrut să mă duc direct la el, să-i iau faţa în palme şi să-l sărut, să-l sărut, să-l sărut până când i se va întoarce pe chip zâmbetul acela lipsit de griji. Mă făcea să uit tot ce se întâmplase

între momentul când începuseră toate astea şi clipa de acum. Mintea îmi era încă la cauciucuri şi camere explodate, şi Beach Boy, şi atunci l-am auzit:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, am reuşit să îngaim. Doar că… eram îngrijorată că n-ai apărut după ce s-a dat stingerea. Voiam să…

— Te asiguri că n-am fugit? Serios?

A dat să se întoarcă spre motoreta lui, dar s-a oprit la mijlocul drumului, lovindu-se cu palma peste frunte.

— Oh, la dracu' Am făcut şi aşa ceva, nu? A fost… nu la Nashvile, nu?

Micuţa bulă a acestei amintiri a apărut din senin lângă mine.

— A fost în Oklahoma, în parcul naţional.

— Aşa, aşa. Asta e partea înceţoşată rău. Chiar înainte ca tu să…

Şi-a fluturat mâna prin aer.

— Îmi pare rău. Ne trebuie un ceas aici.

Ochii mi-au alunecat spre profilul lui, spre linia maxilarului şi mi-am dat seama, cu o certitudine zdrobitoare, că *nu eram dorită aici.*

— OK, păi… am spus, străduindu-mă să strecor în voce o voioşie oribilă. OK… eu o să încep… să mă cam duc…

Când am reuşit să rostesc vorbele, am simţit durerea cumplită din gât şi mi-am dat seama că nu aveau niciun sens, oricum. *Proasta, eşti aşa de proastă.* Voisem să iau distanţă, nu? Nu mai voiam să vorbesc cu el despre orice – iar acum era de parcă aş fi uitat cu totul să-i vorbesc.

Am făcut un pas şi am auzit cum muzica este dată mai încet, iar el strigă după mine:

— M-am gândit să-i spun „Minunata Rita" Ce părere ai?

În ciuda situaţiei, mi-a venit să zâmbesc în sinea mea.

— Ca melodia Beatleşilor?

Se sprijinea de şaua bicicletei, cu picioarele întinse în faţă şi cu braţele încrucişate la piept. Mi-am zis să nu uit – *ăsta* era cel mai frumos lucru pe care-l văzusem. Era pentru prima dată de luni de zile când Liam arăta precum Liam, de la părul sălbatic ţesălat-non-stop-cu-degetele, până la felul în care blugii îi atârnau jos, pe şolduri.

— I se potriveşte, nu-i aşa? a spus el, oferindu-mi cel mai suav şi dulce surâs.

— Rita nu e taxatoare în parcări? am întrebat eu, întorcându-mă spre el, cu inima bubuind să-mi spargă pieptul.

Liam mă privea atât de intens, încât aproape că m-am călcat singură pe picioare. Căldura care izvora din fiinţa mea a fost cât pe-aci să explodeze când a întins braţele în faţă, spre mine, cu palmele răsucite în sus.

Am păşit în cercul desenat de ele şi m-am sprijinit de umărul lui.

— Ba da, a spus încet, dar este atât de minunată.

Palmele mi-au alunecat încet pe spatele lui şi am fost uşurată că era la fel de fierbinte la atingere pe cât mă simţeam şi eu. Voiam să-l întreb despre ieşire, despre cum erau oamenii cu care stabilise contactul, dar părea suficient doar să mă ţină în braţe, să-l simt cum îmi sărută părul şi obrazul.

M-am lăsat pe spate, ca să-i privesc chipul. Şi-a strecurat una dintre palme în buzunarul din spate al blugilor mei; încă mă privea, şi m-am întins să-i şterg cu degetul mare una dintre petele de ulei de pe faţă.

— Fir-ar a spus, chicotind, cât de murdar sunt?

Eşti perfect. Ochii şi degetele mi s-au îndreptat spre cicatricea palidă pe care o avea în colţul drept al gurii şi am simţit undeva, în ceafă, prima atingere a unei apăsări întunecate şi insistente.

— De unde ai cicatricea asta? l-am întrebat. Voiam s-o aud de la el, să confirm ce văzusem în mintea lui Cole.

— Nu te-am întrebat niciodată.

— E bine că n-ai făcut-o, a spus el, întinzându-se să mă ia de mână şi păstrându-mi palma în a lui. Nu este cine ştie ce poveste. O am dintotdeauna. Cole mi-a spus că am făcut-o când m-a împins el din pat.

Am închis ochii şi am respirat uşor. Când m-a sărutat, am gonit adevărul departe de noi.

— Cole a spus că l-ai contactat pe Harry să ne ajute să aflăm unde au dus-o pe Cate, am spus eu. Mulţumesc. Îţi mulţumesc foarte mult. Ştiu că încerci să-i ţii departe de toate astea.

Liam a râs.

— De parcă aş putea vreodată să-i ţin pe Harry *sau* pe mama departe de bucluc. Povestea lui Zu a arătat destul de bine lucrul ăsta.

— Ai reuşit să vorbeşti cu ei?

— Da, am folosit unul dintre telefoanele nedetectabile pe care le aveam în plus, a zis el. Era uimitor să le aud vocile. Mi s-a părut că a trecut o veşnicie de la ultima dată când am vorbit.

L-am mângâiat pe braţ. Eram entuziasmată pentru el – cu adevărat entuziasmată, dincolo de cât mi-aş fi imaginat că e posibil. Destul, măcar, încât să nu iau în seamă micul ghimpe de gelozie dintr-un colţ al inimii, încă rănită.

— Mă temeam că nu va accepta ajutorul lui Harry, a continuat Liam. Ei doi s-au ciondănit din prima zi.

— Dar de ce? am întrebat eu.

Dacă îşi ura tatăl biologic aşa cum ştiam eu că-l urăşte, atunci de ce îl respingea atât de tare pe Harry?

Liam a ridicat din umeri.

— Cole se manifesta cam zgomotos când eram copii, iar mama nu

se îndura să-l pună la punct după tot ce s-a întâmplat cu tatăl nostru biologic, aşa că a trebuit s-o facă Harry. Ştii, e un tip minunat, iubitor, foarte amuzant, dar poate fi şi foarte strict. A fost ani întregi în armată.

— Iar lui Cole nu i-a plăcut niciodată să i se spună ce să facă, am terminat eu.

Asta o dată, şi eram sigură că odată ce a intervenit schimbarea şi îşi dezvoltase puteri teribile pe care fusese nevoit să se lupte ca să le controleze, petrecuse cea mai mare parte din copilărie furios şi înspăimântat să nu fie descoperit. Am înghiţit greu la gândul acesta, incapabilă să scot un cuvânt. Măcar dacă i-ar fi *spus* lui Liam…

— Cred că aşa era, nu sunt sigur că are sens ce zic, dar nu ştiu dacă Cole a reuşit vreodată să aibă încredere în Harry. Îşi aminteşte mai mult din vremea când tatăl nostru era în preajmă şi este protector cu mama, ceea ce pot înţelege. Dar e ca şi când ar aştepta ca Harry să ne abandoneze. Să ne facă rău. Iar Harry n-ar face niciodată una ca asta. Cred că, de fapt, s-a alăturat Ligii doar în ciuda lui Harry.

— Poate dacă acţionăm împreună l-am putea face pe Cole să înveţe să aibă mai multă încredere în Harry? mi-am oferit eu ajutorul.

— Asta speră şi el. Ca să ştii, aşa sper şi eu.

Liam m-a sărutat pe păr, apoi s-a tras în spate.

— În regulă. Hai că te-am obosit…

Nu mai eram câtuşi de puţin obosită şi aveam sentimentul că nici el, sau nu foarte tare. Am sărutat cicatricea de la colţul buzelor, trecându-mi degetele peste gâtul lui, apoi îngropându-i-le în păr. Ochii lui albaştri, precum cerul senin, păreau că s-au întunecat atunci când s-a aplecat spre mine, în timp ce eu mă ridicam spre el.

În spatele nostru a tuşit cineva.

Şi apoi a mai tuşit o dată.

Liam a scăpat printre dinţi o vulgaritate care nu-i stătea în fire şi s-a îndepărtat de mine, cu faţa roşie şi ochii un pic prea sălbatici.

— Da?

Era fata pe care o văzusem lucrând la masă, o Albastră care venise cu grupul de zdrenţăroşi ai lui Zu. Elizabeth. Aşa o chema. Liza.

— Am terminat, dar nu sunt sigură că arată… cred că ar putea arăta mai degrabă ca o banană albă?

A ridicat o cască neagră, astfel încât s-o putem inspecta. Pe o parte era desenat ceva care, din punctul meu de vedere, aducea cu o lună în creştere. Braţele lui Liam s-au încordat în jurul mijlocului meu.

— Arată foarte bine, a spus el.

— Păi *tu* ştii ce-ar trebui să fie, dar dacă ea nu-şi dă seama? a întrebat Liza.

— Ea? am repetat eu.

— Contactul nostru, a spus repede Liam, senatoarea Cruz, voiam

să spun. Vrea să am un semn distinctiv când mă duc să ridic proviziile.

— Dar n-o să te duci cu o maşină sau o camionetă? l-am întrebat. Sper că n-o să te duci cu motoreta…

A ezitat, ridicându-se şi îndepărtându-se de motoretă. Am văzut cum s-a concentrat ca să întoarcă spre mine un chip zâmbitor.

— Câteodată o să iau motoreta, în funcţie de situaţie. O să pictăm şi una dintre uşile camionetei.

Nu ştiu exact ce a fost. Tonul ciudat al vocii lui, felul în care Liza s-a închis în ea, faţa ei palidă; cât de repede m-a luat Liam de mână şi ne-am îndreptat împreună spre tunel. Fiecare gând care îi trecea prin minte i se citea pe chip, fie el bun sau rău. Când i-am văzut faţa păzită cu grijă, să nu dezvăluie nimic, pe jumătate ascunsă de umbrele din tunel, am pus toate piesele laolaltă.

Şi el avea secrete de ascuns.

Vida şi Grasu au plecat în dimineaţa următoare, cu mult timp înainte de răsăritul soarelui. Liam, Zu şi cu mine ne-am dus cu toţii să-i vedem ieşind pe gura tunelului. Indiferent dacă plănuiserăm sau nu să-i conducem, ei doi se dondăniseră atât de zgomotos din momentul în care sunase alarma de la ceasul lui Liam, încât niciunul dintre noi nu reuşise să mai adoarmă la loc. Nico şi Cole au apărut câteva minute mai târziu, amândoi palizi şi epuizaţi de o oboseală care nu venea din faptul că se treziseră la ora aia neomenească, ci din faptul că stătuseră treji până atunci. Felul în care evitau privirea oricăruia dintre noi mi-a pus răbdarea la încercare. Când l-am întrebat pe Cole ce se întâmplă, n-a spus decât:

— Vorbim după aia.

Când Vida s-a apucat să planifice pentru ultima dată, împreună cu Liam şi Cole, l-am tras pe Grasu deoparte şi l-am condus câţiva paşi mai încolo pe culoar. Îl vedeam cum se luptă cu el însuşi să-şi păstreze calmul; Grasu se conducea atât de mult după judecata lui, după logică, încât nu avea un mecanism prin care să facă faţă atunci când emoţii foarte puternice îi ameninţau acest proces îngrijit. Nu cred că îi era teamă pentru el însuşi, cât mai mult îi era teamă de ceea ce se putea întâmpla cât timp erau ei plecaţi.

— Să nu faci vreo prostie, a început el. Să stai în siguranţă. Asigură-te că o să primeşti asistenţa medicală potrivită…

— Ăsta nu-i discursul pe care ar trebui să ţi-l ţin eu ţie? l-am întrebat.

— Tu, ăla, n-avem timp de bârfe şi îmbrăţişări. Hai s-o ştergem, a strigat Vida.

Grasu a ridicat un deget, ca să le semnalizeze celorlalţi că aveam nevoie de un minut. Vida a scos un mârâit nerăbdător, apoi i-a întors un cu totul alt deget.

— N-am nicio îndoială că voi doi o să reuşiţi treaba asta, am început, dar cum o să treceţi prin toate fără să vă strângeţi de gât?

— Păi suntem destul de complementari, a spus el, înţelept. Ea are muşchiul, eu am creierul. Ori ne întoarcem amândoi, ori nu ne întoarcem niciunul pentru că ne-am luat beregăţile.

— Nici să nu glumeşti pe tema asta, am şoptit.

— Trebuie să glumesc, altfel aş începe probabil să plâng.

Dintr-odată, chipul lui Grasu a arătat la fel de stors cum mă simţeam şi eu.

— Nu trebuie să te duci dacă nu vrei, am spus repede. Nu este prea târziu.

— Nu este? în plus, trebuie să pun şi eu umărul la ceva.

A ridicat din umeri cu o nonşalanţă care arăta nenatural în cazul lui. Vocea îi suna ciudat, filtrată prin nodul din gât.

— Tu şi cu Vida o să fiţi bine, i-am zis, punându-mi mâinile pe umerii lui şi obligându-l să se uite în jos, în ochii mei. Ai totul sub control. Trebuie să fiţi amândoi atenţi, rapizi şi să vă întoarceţi întregi.

Grasu s-a uitat spre Vida, singura persoană din lumea asta care putea face ca o plimbare să semene cu o pândă.

— Ei bine, a precizat el, cu o înfăţişare care arăta suferinţă îndelungată, să sperăm că nu ne întoarcem în mai mult de două exemplare.

În ciuda a ceea ce spusese, Vida a aşteptat răbdătoare ca Grasu să îngenuncheze şi să-i vorbească lui Zu, apoi să-i dea lui Liam o lovitură zdravănă pe spinare. Cole a descuiat uşa, lăsând un curent de aer rece să năvălească pe culoar, apoi s-a dat înapoi, ca să-i facă loc lui Grasu să coboare primele trepte.

Oricât de multă încredere aveam în ei, a trebuit totuşi să mă lupt cu mine însămi ca să rezist dorinţei de a mă arunca în faţa gurii de tunel şi de a le bloca ieşirea. M-am apăsat cu palma pe piept, încercând să scot afară sentimentul de panică. Dar Zu nu avea asemenea rezerve. S-a smuls din strânsoarea lui Liam şi s-a strecurat pe lângă Cole, care închidea uşa în urma lor. Când am reuşit să-i prindem din urmă, ea se ţinea strâns de rucsacurile lor, cu călcâiele săpând în podeaua necimentată, plângând în liniştea aia de ţi se rupea inima. Plângea mai tare decât o văzusem eu vreodată; dădea din cap, iar buzele i se mişcau într-o implorare tăcută. Grasu a privit înapoi spre noi, speriat.

Zu fusese cea mai tare din grupul nostru în multe împrejurări, cea mai rapidă când a trebuit să-şi revină din teroarea sau tristeţea care o puseseră la pământ. Indiferent ce fel de ziduri ridicase pentru a-şi ţine sentimentele în frâu, se pare că acum nu erau suficiente pentru a-i opri frica disperată. Iar asta mă devasta. Gâtul mă înţepa dureros şi

simţeam şi eu nevoia să plâng.

Vida a lăsat jos rucsacul şi a îngenuncheat în faţa ei.

— Hei, fetiţo, nu face asta. E cum am vorbit noi, da?

Zu şi-a apăsat faţa pe rucsacul lui Grasu.

— Ce ţi s-a întâmplat cu tipul ăla, cel care v-a adus în California, a fost ceva…

Am văzut-o cum se adună, cum încearcă să aleagă alte cuvinte:

— … a fost ceva greşit şi îmi pare rău, în parc foarte rău pentru ce i s-a întâmplat. Dar eu şi cu domnişorul ăsta, Charlie? Noi o să ne întoarcem. Niciunul dintre noi n-o să te lase singură aici. Avem grijă de familia noastră, aşa e?

Nu mi-am dat seama că Liam încă îmi ţinea o mână pe umăr până când nu m-a strâns. Avea faţa pământie.

Discuţia a calmat-o pe Zu, cel puţin cât să-şi slăbească strânsoarea asupra lui Grasu şi să se întoarcă de tot spre Vida.

— Poţi avea încredere în mine, Z. N-o să te dezamăgesc. OK?

Ea a dat din cap, ştergându-se pe faţă cu mâneca. Vida a întins pumnul pentru o lovitură amicală, dar Zu a sărit în braţe la ea, încolăcindu-şi braţele osoase în jurul gâtului fetei. Vida a spus ceva, prea încet ca să auzim şi noi, dar când i-a dat drumul, Zu a dat din cap, în semn de aprobare, cu o înfăţişare dârză. Fără niciun avertisment, s-a întors şi spre Grasu şi l-a îmbrăţişat, apoi s-a uitat înapoi spre Vida şi i-a făcut semn cu degetul, ca şi când i-ar fi spus *Poartă-te frumos.*

— Ţi-am spus, a zis Vida, ridicându-se. Eu îmi ţin promisiunile.

Liam a luat-o înainte, ca s-o ghideze de Zu înapoi spre culoar, aşa că nu a trebuit să vadă uşa închizându-se şi blocându-se în spatele lor. Am văzut-o îndreptându-se de spate, cu pumnii încordaţi în lateral şi cu bărbia ridicată – în acelaşi fel în care o văzusem şi pe Vida pregătindu-se de bătălie.

— Hai să mergem să facem ceva de mâncare, OK? a spus Liam.

S-a uitat peste umăr spre mine:

— Vii?

Am scuturat din cap.

— Trebuie să fac duş şi să mă îngrijesc de câteva chestii. Vă prind din urmă mai târziu.

Liam mi-a făcut cu mâna şi a plecat în lungul coridorului împreună cu Zu, îndreptându-se spre bucătăria de la nivelul inferior.

— OK, ce se întâmplă? am întrebat, înainte ca Nico sau Cole să apuce să spună ceva. Ce s-a întâmplat azi-noapte?

— E mai simplu să-ţi arătăm.

Cole a trecut pe lângă mine, îndreptându-se în aceeaşi direcţie în care o apucase şi frate-său, spre scări. L-am urmat în linişte, privindu-l pe Nico cum se uita în pământ, cu stomacul strâns. Devenea prea

dificil să mă mai prefac că nu-mi pasă.

Era pentru prima dată când veneam în camera computerelor, de când fuseseră aduse proviziile, noaptea trecută. De unde înainte aveam aici numai un laptop, acum erau cinci computere. Alte trei laptopuri argintii erau împrăştiate pe birourile încă împinse la perete, care lăsau în centru un spaţiu liber, pentru planificare. Am ochit lângă vechiul laptop o imprimantă şi un scanner. Nico alesese un loc în cel mai îndepărtat colţ al camerei, ca de obicei. Cole a zburătăcit cu mâna de pe scaunul alăturat nişte foi scrise cu un cod indescifrabil, şi mi-a oferit locul.

Nico a tastat un fel de parola şi a deschis o fereastră cu alt cod.

— Nu prea mi se pare ca asta e „mai uşor”, am spus eu. La ce ne uităm?

— Asta este autentificarea noastră în server, a spus Nico. Se pare că s-a deteriorat noaptea trecută, aşa că am încercat să detectez care era problema. E chiar aici…

A arătat cu mâna spre ecran.

— Asta înseamnă ca cineva a trimis unul dintre documentele salvate aici, transferându-l prin FSP către un alt server criptat.

— Ce document? am întrebat.

— Era una dintre filmările din timpul testărilor de la Thurmond, a răspuns Cole.

— Dar mai e ceva, a adăugat Nico, rulând în josul ecranului. Sunt nişte găuri în jurnalul de activităţi al serverului, toate între unu şi patru dimineaţa, în încă două zile.

— Nu este pentru ca n-a rămas nimeni treaz ca să folosească echipamentele? l-am întrebat eu.

Nico a scuturat din cap.

— Am lăsat computerele să transfere totul peste noapte spre serverele de arhivare la distanţă, în caz că vor cădea ale noastre. Asta însemna să înregistrăm vârfuri uriaşe de activitate, dar uite.

Vârfurile uriaşe de activitate existau, începând cu unsprezece noaptea, dar întrerupându-se brusc la două dimineaţa, doar ca să fie reluate patru ore mai târziu, chiar în preajma orei la care Nico şi un alt verde soseau ca să pornească ziua de lucru.

— Şi chiar nu e niciun mod să aflăm cine a făcut-o? am întrebat, mijind ochii spre ecran.

— A fost un Verde, a spus Nico.

— Se *poate* să fi fost un Verde, a precizat Cole.

— Nu, a insistat Nico, trebuie să fi fost un Verde. Câţi copii cunoşti tu care să ştie pe bune cum să şteargă activitatea unui server?

— OK, am spus.

Raţionamentul lui avea sens, din păcate.

— Dar dacă nu s-a dat în laturi să şteargă celelalte urme, oare a

lăsat semnele astea ca să-l găsească cineva?

Nico a ridicat din umeri.

— Poate că a fost surprins? Sau era în aşa mare graba, încât nu a avut timp?

Cole a mai pus o întrebare care a dispărut în spatele valului de sânge care îmi bubuia în urechi în timp ce mă holbam la ecran, clipind ca să limpezesc ceaţa care s-a dovedit a fi nimic altceva decât un pătrat strălucitor.

— … crezi?

Am tresărit când Cole mi-a atins umărul, ca să mă facă atenta.

— Scuze, am spus repede, evitându-le privirile mirate. Sunt obosită. Ce m-aţi întrebat?

— Teoria mea este ca unul dintre computere tocmai a clacat, sau că sunt probleme cu serverul, a spus Cole, cu ochii îmblânziţi de îngrijorare.

— Briciul lui Occam[14], a spus Nico. Fa cât mai puţine presupuneri. Cea mai simplă soluţie este de obicei cea corectă.

— Nu ştiu nimic despre vreun brici, dar cui mama dracului a trimis puştiul informaţiile alea? A întrebat Cole. Cine ar fi atât de prost, încât să încerce să vândă informaţiile astea cu riscul de a fi prins şi expediat într-un lagăr?

— Ar putea fi cineva din CG din Kansas, care să ne fi accesat documentele de la depărtare? l-am întrebat pe Nico.

El a dat din cap.

— E cineva de aici.

Fir-ar. Am schimbat o privire cu Cole.

— Aş vrea să cred că este o chestie singulara, a spus el, dar continuă să sapi. Da-mi de ştire dacă găseşti ceva, OK?

S-a auzit un ciocănit în fereastra care mărginea o latură a sălii – Kylie, toată în negru, cu parul strâns într-un coc lejer.

— Ah, a spus Cole, este grupul care pleacă în dimineaţa asta să ia urma triburilor alea din Montana. Voi doi vă ocupaţi de situaţia camerei video, OK?

— Stai, am zis, pleacă în dimineaţa asta? Cu ce maşini?

— Iau SUV-ul pe care l-a pus la punct Lee pentru captura de ieri, mi-a răspuns el, ridicându-se de pe scaun şi întinzându-şi oasele. L-am urmat spre uşă, ascultându-l cum împarte instrucţiuni despre antrenament şi ce arme să fie scoase din fişet pentru pregătirea din ziua următoare, dar când am ajuns la uşa nu l-am urmat pe culoar.

M-am întors în sala computerelor şi am văzut cu coada ochiului tabla din colţ. Cineva, probabil Cole, începuse să mâzgălească informaţii – coordonate, populaţia din lagăre, numărul de soldaţi din FSP alocaţi, totul şi orice putea avea Liga în documentele ei. Ici şi colo erau presărate detalii din documentele lui Clancy – am văzut chestii

picante despre controlorii de lagăre care păreau adăugate ulterior.

Schema generală a planului pentru Oasis era şi ea pe tabla. Mi-am găsit numele scris lângă nota *influenţarea controlorului de lagăr care răspunde de comunicaţii.*

— Nu trebuie să rămâi, a spus Nico. Mă descurc singur.

— Ştiu.

Am luat de pe margine markerul nepermanent şi am început să adaug informaţii suplimentare despre Thurmond, îmbogăţind secţiunile planului, acolo unde puteam.

— A fost strategia ta, a spus Nico, peste căldura pe care echipamentele o vărsau în jurul nostru. Aşa e? Seamănă a fi ceva elaborat de tine.

— Ce vrei să zici?

— Un pic nesăbuită. Deşteaptă, dar fără atenţie la detalii.

— Pe bune, am spus uscat, întorcându-mă să-l înfrunt.

În tot timpul ăsta a stat cu spatele la mine, cu umerii cocârjaţi din cauza tensiunii. Chiar eram un monstru pentru el, nu-i aşa? Se părea că lui Nico îi era frică sa se apropie de mine pe o rază de un metru şi jumătate. M-am străduit din greu să nu ma chircesc la gândul ca îl tratasem atât de rău.

— Tu cum ai face-o?

Am făcut semn cu capul în direcţia spaţiului alb de sub cuvântul Thurmond, încercând să ignor felul în care părea să ne chinuie pe amândoi.

M-a privit ţintă şi au trecut şaizeci de secunde de stânjeneală până să facă o încercare de pas către mine.

— Nu contează ce cred eu.

— Ai spus că nu am fost atentă la detalii, i-am servit-o. Ce vrei să zici cu asta?

Nico s-a uitat în pământ, frecând podeaua cu talpa. Mi-a trecut prin cap un gând cum ca Vida obişnuia să-i numească pe Verzi „clămpănitori”, din cauza felului în care obişnuiau cu toţii să-şi târască picioarele când mergeau.

— Planul Oasis este OK, a spus el într-un final. Felul în care l-am făcut are sens acum. Pe baza mărimii lagărului, acolo vor fi numai doi sau trei controlori şi o să-ţi fie uşor să-ţi dai seama care este responsabil cu securitatea şi trimite informaţii noi în reţea. Dar n-o să meargă la fel şi în Thurmond.

M-am uitat la el, cum îşi frânge mâinile, încă incapabil să mă privească.

— În Turnul de control o să fie, câţi, două duzini de controlori de lagăr? Aşa era estimarea din… dosarele lui Clancy. Poziţia Turnului în centrul lagărului înseamnă ca oricine forţează intrarea prin poarta trebuie să lupte ca să treacă de toate inele de cabane până să ajungă

să-i supună pe soldaţii FSP şi pe controlorii dinăuntru, şi până atunci controlorii de lagăr vor fi chemat deja întăriri. Chiar dacă găseşti o cale să ţi-i supui pe toţi, tot o să fie prea târziu, ot ce vor avea de făcut va fi să pornească Zgomotul Alb şi suntem terminaţi. Generatorul de energie şi generatorul de rezerva sunt amândouă în apropierea taberei şi am sentimentul ca tăierea curentului o să atragă după sine o alarma automată în reţeaua militară.

În numai două minute a reuşit să-mi zdrobească toată încrederea, s-o facă praf.

— Deci vom avea nevoie de o forţa de atac mai mare. Una care să intervină rapid, să-i bage şi să-i scoată de acolo.

— Ideea lui Liam despre cum am putea să-i stârnim pe părinţi să se năpustească asupra lagărului ar putea să funcţioneze, a propus el, dar succesul ei depinde pe jumătate de cât de capabili o să fim noi să-i inspirăm pe civili să se revolte şi să se îndrepte spre tabere, şi pe jumătate de cât de dispuşi ar fi sau nu cei din FSP să tragă în civili sau să imagineze o altă metodă prin care să-i neutralizeze.

— Liam are un plan concret? am întrebat.

— Nu în sensul tehnic al cuvântului. Am auzit doar nişte copii întrebându-l despre ce o să facă.

Nico a ridicat din umeri.

— Dar nici opţiunea lui nu este perfectă.

— Mai există şi o a treia? l-am întrebat.

Nico s-a ridicat, în cele din urmă, şi a venit spre mine cu paşi şovăitori, poticniţi. Am încercat să-i ofer un marker, dar nu l-a luat.

— Eşti sigură că vrei să afli?

— Pune-mă la încercare.

— Singurul mod în care mă pot gândi să tăiem accesul controlorilor la sistemul lagărului, nu chiar să dezactivăm sau să dezarmăm sistemul, ci să-i încuiem pe ei în afara lui şi să păstrăm sistemul funcţional, astfel încât nimeni din exterior să nu vadă că lipseşte ceva, este să instalăm un troian în sistemul lor şi să-l controlăm de la distanţă. Vor fi atât de dezorientaţi, încât echipa tactică o să-i termine imediat.

— Asta-i ceva ce putem încărca în serverul lor?

Liga ne furnizase o oarecare instruire despre tehnologie şi felul în care funcţionau viruşii, dar asta era dincolo de înţelegerea mea.

— Nu, programele nu se instalează automat, ca un virus. Trebuie să-l instaleze cineva, a spus el. Şi cu atâtea protecţii de securitate în jur, nu cred că vreunul dintre ei o să descarce fără griji orice fel de document ataşat la e-mail.

— Deci trebuie ca să meargă cineva la Thurmond şi să-l instaleze înainte de atac, am spus. Dar lagărul nu mai primeşte de multă vreme copii noi.

— Dar iau înapoi copiii evadaţi, în lagărul unde au fost înrolaţi iniţial, a spus Nico încet. Am început deja să codific troianul. Aşa mi-a spus Cole…

Am ridicat o mână, ca să i-o retez.

— Cole a aprobat deja treaba asta?

A dat din cap, cu ochii măriţi.

— A spus că o să-ţi zică. Pot să fiu gata într-o săptămână. N-o să mai aibă ce să facă odată ce programul este instalat.

Am simţit cum fiecare picătură de sânge mi se scurge din creier, din cauza ororii.

— *Nu,* am spus, terifiată. *În niciun caz…*

— Mă refeream la mine, a spus Nico repede. Nu la tine. Pot să duc acolo troianul pe un stick de memorie, în acelaşi fel în care ducem aparatele foto în Oasis. Rame de ochelari. Le-ai văzut?

Nico a traversat sala, recuperând o pereche de ochelari cu rame negre de plastic.

A trebuit să mă sprijin de birou ca să rămân în picioare.

— Nico – *nu.*

— Este deja instalat. Exact aici, a spus el, ignorându-mă şi arătând spre unul dintre cele două şuruburi argintii care arătau de parcă erau menite să ţină ramele laolaltă. Asta este camera, iar asta este doar un şurub de care ramele nu au nevoie. Trebuie să-l facem să arate cât se poate de real. Tommy a spus că sunt buni, aşa ca el o să ia perechea asta. Pentru Thurmond poate să iau nişte rame mai groase, să rup braţul în partea în care se arcuieşte după ureche şi să-l înlocuiesc cu un mic stick de memorie. Aşa sau poate să mi-l bag pe sub piele, dar încă mai fac acel control corporal, nu-i aşa? Tăietura ar fi prea evidentă.

— Nico! l-am întrerupt. Ascultă-mă! *Nu.* Pentru nimic în lume n-o să te mai întorci acolo! Chiar dacă te duc înapoi în lagăr, cum o să ajungi în Turnul de Control, ca să încarci virusul? N-ai mai fost pe-acolo de când s-a schimbat peisajul. N-o să te lase, pur şi simplu, să umbli pe acolo nesupravegheat. Fiecare mişcare pe care o faci acolo e coregrafiată până la minut. Şi e cea mai fortificată clădire din tot lagărul.

Nico s-a oprit, încercând să se gândească la ce i-am spus.

— Trebuie să observ programul soldaţilor FSP, să găsesc un moment în care să mă strecor afară. Nu contează dacă ma prind până la urmă, de fapt. O să fie OK… o să reuşesc… nu mai am pe nimeni pe lume acum, când Cate s-a dus. Şi în felul ăsta pot să aduc lucrurile într-un făgaş normal.

Vocea îi ajunsese aproape o şoapta:

— În felul ăsta pot să îndrept lucrurile pentru Jude.

Am sărit drept în sus când am auzit, răsucindu-mă spre el ca să-l

privesc direct în ochi.

— Să te arunci în mijlocul primejdiei… să-ţi arunci viaţa la gunoi… ce ar spune Jude despre asta? Ce ar spune Cate? Nu ţi-am fost prietena prea buna în săptămânile astea care au trecut, Nico, dar îţi jur, te rog, te-am iertat, chiar te-am iertat, am înţeles ce s-a întâmplat şi îmi pare rău că te-am tratat în felul în care am făcut-o. Am fost prea mult în propriul meu cap şi mi-a fost greu să văd limpede lucrurile. Dar te rog, *ascultă-mă*…

— Este în regulă.

Vocea lui Nico era mai mult un gâjâit.

— Nu este!

Nu era. Nici pe departe nu era în regulă felul în care reacţionasem – dădusem vina pe el pentru orice, îl urâsem pentru că nu puteam funcţiona dacă toată energia mea se ducea în ura pentru mine însămi. Am încercat să mă gândesc la ce ar spune şi ce ar face Jude în situaţia asta. Sau chiar Cate, în toate acele dăţi în care fusese nevoită să vorbească unui copil obsedat de ideea vreunei conspiraţii.

— Nu putem schimba ce s-a întâmplat în Los Angeles. Am fost furioasă, al dracului de furioasă că el… a alunecat, şi că nu l-am putut salva. Ar fi trebuit să vorbesc cu tine, ar fi trebuit *să te ajut* sau cel puţin să încerc să înţeleg ce ai făcut. I-am dezamăgit pe toţi, dar a fost mai uşor să dau vina pe tine. A fost mai puţin dureros. Dar adevărul este că ştiam de ce era capabil Clancy. Ar fi trebuit să confirm şi altfel că ce spunea el era adevărat. Şi ştii ceva? Jude ar fi vrut oricum să se ducă, şi dacă eu aş fi spus nu.

— A fost cel mai bun prieten al meu, a icnit Nico.

— Ştiu. Dar… cu Clancy treaba stă diferit, nu? am spus încet. Regulile nu se aplică atunci când ţii la cineva. Şi aşa s-a întâmplat şi cu Clancy, nu? Nu a fost ca felul în care ţineai la Jude, sau felul în care ţin eu la Grasu.

Ştiam momentul în care îi văzusem chipul în amintirea lui Clancy. Expresia chinuită şi suspinele cu sughiţuri erau doar o parte. Felul în care Nico îl ţinuse pe celălalt băiat, felul în care îl hrănise şi îl curăţase cu fiecare gram de tandreţe pe care o găsise în el. *O vezi ia alţii,* m-am gândit eu, *când o recunoşti şi în tine însuţi.*

— Tu ai avut încredere, iar el ţi-a luat cuvintele şi ţi le-a răstălmăcit aşa cum i-a convenit, am spus eu. Eram atât de furioasă pe tine că l-ai crezut, pentru că i-ai dat tot ce i-ai dat. Dar ştiu din experienţă că oamenii sunt în stare să facă pentru cei pe care-i iubesc lucruri la care nici nu s-ar fi gândit vreodată.

Nico şi-a îngropat faţa în mâini, lăsând să-i scape o respiraţie înfiorată.

— Nu am vrut să stric lucrurile, a şoptit el. Am avut încredere în el. Iar informaţiile pe care i le-am dat, a jurat că o să le folosească

doar ca să ne ajute şi am crezut…

— Ai crezut că o să ne ajute să scăpăm în siguranţă, nu-i aşa? am terminat fraza în locul lui. Ştiu. Sună de parcă ai fi căzut în scenariul meu pentru o vreme.

— Nu ştiu de ce… Ştiam că nu e bine, că e greşit, dar el era bun. Când l-am cunoscut, era bun şi m-a ajutat. Şi pur şi simplu am extins experienţa asta asupra tuturor. Singurul motiv pentru care te aflai acolo a fost din cauză că am estimat greşit rezultatele. Nu am luat deloc în considerare comportamentele lui colaterale.

Vocea îi devenise atât de mica, încât a trebuit să mă aplec spre el ca să-l aud.

— Nu a fost mereu aşa cum este acum. Au stricat ceva în el.

— Îmi pare rău, i-am spus. Că nu te-am lăsat să-mi explici. Pentru că am reacţionat în felul în care am făcut-o şi pentru că nu am fost aici, pentru tine.

— Trebuie să îndrept lucrurile, a spus el, cu voce aspră, trebuie să fac totul cum trebuie. Nu pot… nu mă pot opri să nu mă gândesc la toate celelalte lucruri pe care le-am fi putut obţine. Vida zicea că dacă n-ai fi fost acolo, n-am fi avut tratamentul, dar nu-l avem totuşi, nu-i aşa? N-am rezolvat nimic.

A fost ca un pumn în stomac. Am simţit cum îmi ţâşnesc lacrimile şi m-am luptat să le reţin. Durerea din el era nesfârşită. Viaţa lui era tragedie după tragedie, după tragedie. Iar eu îl ignorasem, îl pedepsisem. Vida nu făcuse o încercare reală. Cate plecase şi ea. Nu avea pe nimeni care să-l ajute să treacă prin asta. Îl abandonaserăm pe o mare întunecată fără să-i dăm măcar o vestă de salvare.

— Putem să îndreptăm lucrurile, i-am spus, luându-l de umeri. Ai făcut multe deja, dar au mai rămas multe de făcut. O să găsim o altă cale.

— Nu există niciun motiv logic pentru care să ai încredere în mine, a spus Nico.

— Poate că ai observat deja, dar n-am fost niciodată prea grozavă în a-mi asculta raţiunea.

— Asta aşa e, a încuviinţat el. Nu-i tiparul tău. Lui Jude îi plăcea asta. Spunea că ştii când e OK să încalci regulile ca să ajuţi oamenii. Spunea că eşti ca o supereroină pentru că întotdeauna încerci să faci bine, chiar şi când sorţii sunt potrivnici.

— Iar tiparul lui Jude era exagerarea, am spus eu, sperând să nu-mi observe ezitarea din voce.

Nico a dat din cap, iar părul lui negru tăciune i-a căzut pe faţă. Îmi părea în suferinţă – bolnav la trup, la minte şi la inimă. Paloarea pielii sale neobişnuit de brun-aurie îl făcea să arate ca şi cum sufletul lui fantomatic se ridicase şi-i părăsise trupul.

— Jude n-a luat niciodată decizii logice, dar a încercat.

A încercat. A încercat atât de insistent, a încercat totul, pentru toată lumea.

— Ruby, cum arată viitorul? m-a întrebat Nico. Nu mi-l pot imagina. Încerc mereu, dar nu mi-l pot imagina. Jude spunea că arată ca un drum deschis imediat după o furtună cu ploaie.

M-am întors spre tablă, urmărind cu ochii acele opt litere, încercând să le îndepărtez puterea; le-am schimbat dintr-un loc, un nume, spre un al cuvânt. Unele amintiri te prind în capcană; eliberezi miile de detalii minore pe care le conţin. Aerul umed şi rece de primăvară, legănându-se între ninsoare rară şi ploaie uşoară. Bâzâitul gardului electric. Felul în care Sam obişnuia să ofteze uşor în fiecare dimineaţă în care părăseam dormitorul, îmi aminteam cărarea spre Fabrică, felul în care nu uiţi în veci povestea din spatele unei cicatrici. Noroiul negru mi se împrăştia pe pantofi, ascunzând pentru moment numărul scris acolo. 3 285. Nu un nume.

Înveţi să priveşti în sus, să-ţi întinzi gâtul ca să te uiţi peste sârma ghimpată încolăcită în vârful gardului. Altfel, ar fi prea uşor să uiţi că dincolo de ţarcul din metal ruginit există o lume care ne aruncase pe toţi aici, ca pe nişte animale.

— Îl văd în culori, i-am răspuns. Albastru-intens care se stinge în auriu şi roşu, ca un foc la orizont. Lumina de după amurg. Un cer care te pune să ghiceşti dacă soarele se pregăteşte să răsară sau să apună.

Nico a scuturat capul.

— Cred că îmi place mai mult viziunea lui Jude.

— Şi mie, i-am spus cu blândeţe. Şi mie.

Paisprezece

După ce l-am lăsat pe Nico în treaba lui, m-am îndreptat spre nivelul superior, abia reuşind să-mi ţin mânia în frâu. Nu a contat nici măcar o secundă că senatoarea Cruz era în vechiul birou al lui Alban împreună cu Cole şi că aveau o discuţie serioasă, discretă. Am năvălit pur şi simplu peste ei.

Senatoarea Cruz a sărit în picioare şi şi-a dus o mână la piept. Cole s-a mulţumit doar să se lase pe spate în scaun.

— Ţi-a spus, a rostit el cu voce plată.

— Da, mi-a spus! am izbucnit. Cum poţi să aprobi…

— Închide uşa, *Ruby!*

Cole a izbit cu palma în birou, tăindu-mi tirada înainte ca măcar să pot începe. Felul în care i s-a îmblânzit brusc vocea, tonul ei dureros m-au făcut să mă opresc imediat.

— Închide uşa.

Am dat un şut în spate, spre uşă, apoi mi-am încrucişat braţele la piept.

— Este *condamnare la moarte* să-l trimiţi pe puştiul ăla la Thurmond, i-am spus. N-o să fie în stare să se descurce şi, chiar dacă ar putea, cine zice că îl vor lua înapoi în lagăr şi nu-l vor trimite iar în programul de testare Leda?

— Cel în care a fost el s-a închis la scurt timp după ce am scos de acolo stickul de memorie, mi-a răspuns Cole.

— Nu mai sunt şi altele ca ăla? l-am întrebat.

— O să fie în regulă dacă-i trimiteţi pe Tommy şi Pat la Oasis, mi-a amintit senatoarea Cruz.

Ştie şi ea de asta.

— Mie nu mi se pare *în regulă* asta. Nu-mi *place* asta. Dar ei funcţionează doar ca ochi şi urechi şi o să-i scoatem de acolo în două zile. Nico n-o să reuşească să instaleze programul şi chiar dacă, printr-un miracol, o să poată, n-o să reuşească să scape din Turnul de Control după ce şi-a îndeplinit misiunea.

— Atunci ce propui? a întrebat Cole. Serios, sunt numai urechi.

M-am gândit la reacţia lui Zu când i-a văzut pe Grasu şi pe Vida plecând, paloarea şocului care păruse că o învăluie cu mâini reci de gheaţă. Dacă Nico avea dreptate şi asta era singura cale, atunci… Am tras adânc aer în piept, iar degetele mi s-au strâns, făcându-se pumn. N-ar fi trebuit să fiu eu aceea? Nico era prea fragil acum. Să-l trimiţi înapoi acolo însemna să-l distrugi. Dar eu puteam s-o fac – dacă asta îi ajuta pe cei pe care-i iubeam, dacă ajuta fiecare copil care urma după noi – aş fi putut accepta că ăsta urma să fie rolul pe care eram sortită să-l joc.

O *să te omoare,* m-am gândit. Clancy îmi confirmase deja ce făcuseră cu ceilalţi Portocalii. *Va trebui să-i convingi încă o dată – să-i faci să creadă că eşti o Verde.* Am scuturat din cap, încercând să-mi limpezesc gândurile. Ultima şansă. Asta era ultima şansă.

— Cred că trebuie să ne gândim la ideile lui Liam, am spus. Poate că ar trebui s-o luăm mai pe ocolite. Să folosim media. Să-i implicăm pe părinţi. Dacă reuşim să compromitem imaginea lui Gray, să zguduim şi ultima urmă de încredere pe care o mai are populaţia în el, atunci îi putem discredita şi guvernarea, totodată. Comunitatea internaţională nu mai poate ignora multă vreme dovezile de abuz şi delictele lui. Vor interveni…

— Scumpa mea, ignoră de mulţi ani ceea ce este evident, a spus senatoarea Cruz. Încearcă să paraşuteze ajutoare în ţară şi eşuează. Gray i-a ameninţat că o să le doboare avioanele dacă ne încalcă iar spaţiul aerian. Am încercat şi am tot încercat.

— Nu trebuie decât să le dăm dovezile cele mai grăitoare, am spus. Putem folosi cuvintele lui Lillian Gray despre leac şi orice ştie ea despre cauza NIAA, ca să dovedim că pot veni în siguranţă să ne ajute să-l dăm jos pe Gray. În trecut nu au existat forţe de menţinere a păcii?

— Avem o înţelegere. Oasis în schimbul proviziilor, a spus senatoarea Cruz scurt, întorcându-se spre Cole. Îţi retragi cumva promisiunea?

— Nu, crede-mă, noi nu facem aşa ceva, a spus el, ridicând palmele în semn de apărare. Este normal să-ţi vină să dai înapoi când te pregăteşti pentru o astfel de operaţiune. Pot să vorbesc un minut cu Ruby?

Senatoarea Cruz s-a ridicat înţepată, aruncând o privire nefericită în direcţia mea, apoi a ieşit din cameră şi a tras uşa ferm după ea.

— Spune-mi ce este, Preţioaso, a zis Cole. Spune-mi ce se întâmplă în mintea ta.

— Ar trebui să rămânem cu planul pentru Oasis, dar cred că trebuie să regândim abordarea pentru Thurmond.

Nico n-o să fie în stare să gestioneze tensiunea şi n-avem nicio garanţie că va fi măcar acceptat înăuntru. Nu trebuie să fim neapărat Liga, doar cu atacuri în forţă.

Cole a lăsat să-i scape un hohot lipsit de amuzament, tăvălindu-se înapoi în scaun.

— Ştii de ce devenise asta strategia generală? Nu a fost mereu aşa. Alban a încercat ani de zile să spună adevărul despre Gray şi despre cum e viaţa în lagăre. A încercat propaganda, manipularea emoţională directă şi nemijlocită. Şi mesajele alea care au reuşit să treacă n-au avut niciun efect. Nu fiindcă oamenilor nu le pasă. Ci pentru că minţile lor sunt deja în jocul lui Gray, iar el le-a spus în repetate

rânduri, iar, şi iar, şi iar, şi iar, că dacă îşi scot copiii din lagăre, aceştia vor muri. Pentru ca să funcţioneze ceea ce sugerează Liam, nu trebuie doar să-i aducem pe părinţi acolo, ci trebuie să-i facem să-şi dorească ei să meargă. Şi dacă tu crezi că FSP nu vor deschide focul asupra civililor, atunci te înşeli cumplit, Ruby. Te înşeli cumplit.

— Totuşi, n-a mai existat niciodată o situaţie ca asta, i-am spus. Nu poţi să ştii sigur ce se va întâmpla.

Metalul a bufnit şi a scrâşnit atunci când Cole a deschis primul sertar al biroului şi apoi l-a închis cu forţă la loc. S-a ridicat şi a început să trântească nişte foi de hârtie pe biroul gol, una câte una, aliniindu-le în rânduri ordonate, ca un ecou sinistru al conţinutului picturilor.

Erau… toate pozele acelea erau ale unor copii în uniformele subţiri şi codificate pe culori ale taberelor, cu numere negre Psi, de identificare, marcate pe spate. Unii aveau ochii deschişi, dar cei mai mulţi nu, nu-i aveau. Unii erau mânjiţi de sânge, cu feţele umflate. Câţiva arătau de parcă abia ar fi adormit.

Singurul lucru pe care îl aveau în comun era şanţul lung, gol, de la picioarele lor.

— De unde ai astea? am şoptit.

— Amplificarea le-a difuzat acum câteva zile, a spus Cole. Cred că nu-i nevoie să-ţi spun că nu sunt deloc prelucrate, indiferent cât s-au străduit acoliţii lui Gray să le scoată de la ştiri.

Am scuturat din cap, simţind cum mi se încreţeşte pielea pe mine. M-aş fi dat înapoi dacă ar fi fost vreun pic de loc să mă pot mişca. Dar nu era, şi pereţii se pliau deasupra capului meu, căzând peste mine şi strivindu-mă iar şi iar.

A trebuit să ies din încăpere. Palmele îmi erau umede de sudoare, prea alunecoase ca să pot deschide uşa. Cole m-a prins de braţ şi m-a forţat să rămân în faţa biroului, m-a forţat să mă uit la poze şi să le *văd,* să le absorb în sângele meu, în oase, în privirea pustiită.

— Ăştia sunt oamenii cu care avem de-a face, a spus el. *Asta* este realitatea. Ăştia sunt oamenii care nu vor ezita să ucidă pe oricine care se intersectează cu ordinele lor. Asta este costul ezitării noastre. De asta trebuie să luptăm. Revoluţiile se câştigă cu sânge, nu cu vorbe. Fotografiile astea sunt publice de zile întregi şi cât au reuşit ele să-i facă pe oameni să se implice, să fie destul de furioşi, încât să se revolte şi să protesteze? Deloc. Ruby, nici măcar *asta* nu-i destul. Cu toţii cred că sunt contrafăcute.

— Lasă-mă să ies!

M-am luptat să scap din strânsoarea lui, simţind cum podeaua se ridică şi se rostogoleşte sub picioarele mele. Chipul acela, ştiam chipul acela – fata în verde…

— Nimeni n-o să lupte în locul nostru, Ruby *noi* suntem cei care

trebuie să lupte. Trebuie să-i punem capăt. Să ne adunăm toate forţele, una câte una. Fiecare secundă pe care o risipim învârtindu-ne în cerc şi dezbătând acelaşi rahat înseamnă o secundă în care i-am fi salvat pe aceşti copii de o soartă ca asta. Ce crezi că a declanşat asta? Au fost omorâţi în bătaie. Oare pentru că au încercat să scape? Au fost prinşi în mijlocul unei lupte? Şi-au bătut joc de ei nişte soldaţi FSP? *Contează?*

Oh, Dumnezeule, o să mi se facă rău. Mi-am apăsat pumnii peste pleoape, încercând să-mi amintesc cum ar trebui să fac să respir.

— Pozele astea sunt de la Thurmond… ăsta este *Thurmond.* Fata aia în verde…

Strânsoarea lui Cole s-a înteţit. Aveam impresia vagă că el era singurul motiv pentru care mai stăteam încă în picioare.

— O cunosc. O chema… Ashley. Era una dintre cele mai vechi din…

— Din cabana ta? a terminat Cole. Eşti sigură? Poate ar trebui să mai arunci o privire.

Am făcut-o, dar nu s-a schimbat nimic. Trăisem alături de fetele alea ani de zile, le ştiam chipurile mai bine decât pe al meu. Ashley ajunsese la Thurmond cam cu un an înainte de mine şi avusese grijă de noi aşa cum te-ai aştepta s-o facă o soră mai mare. Era drăguţă. Era…

Moartă.

— OK, a spus Cole încet. Îmi pare rău. Te cred. Îmi pare foarte rău. Nu ţi le-aş fi arătat deloc dacă aş fi ştiut. Sursa care le-a vândut celor de la Amplificare nu a spus din care lagăr sunt.

Iisuse, şanţul ăla! când mi-am dat seama, totul s-a prăbuşit în jurul meu. Îi puneau în şanţul ăla? Cu asta se alegeau? După toate prin câte trecuseră, primeau *asta1*

Prea târziu.

Era vorba despre Thurmond. Era *real.* Nu ne mişcăm destul de repede. Nu reuşisem să ajung la timp la ei. Un gust de fiere a urcat în mine şi m-am smuls din strânsoarea lui Cole, căzând în genunchi. Abia am reuşit să-mi îndes capul în coşul de gunoi înainte de a arunca din mine tot ce aveam în stomac.

Când am revenit la realitate; Cole îmi ţinea părul la spate cu o mână, frecându-mă circular pe spate cu cealaltă. Mi-am pus braţele pe marginea containerului de plastic şi mi-au dat lacrimile.

— Sursa a spus ce s-a întâmplat?

Am folosit şerveţelul pe care mi l-a întins ca să mă şterg la gură. Mă simţeam ameţită, de parcă aş fi alunecat din momentul acela şi luptam împotriva curentului.

— Au dat o declaraţie în care spuneau că unul dintre soldaţii FSP staţionaţi acolo a strecurat un telefon mobil în lagăr şi a făcut pozele

alea. Ruby, eu zic… nu vreau să cred asta, dar prea pare o coincidenţă faptul că s-a întâmplat una ca asta chiar când închid lagărul. Acolo sunt peste trei mii de copii, iar celelalte lagăre sunt mici şi aglomerate. Este oare posibil să reducă numărul de copii înainte de mutare?

— Au mai ucis copii şi înainte, am spus. Pe cei care încercau să evadeze… Portocalii. Roşii care nu se lăsau controlaţi. Dacă s-a întâmplat o dată, se mai poate întâmpla. Vor face acelaşi lucru în continuare. Noi ne foim pe-aici, aşteptând vreun capăt de informaţie, în timp ce ei *mor*. Aici nu mai poate fi vorba despre o dovadă. Nu şi în cazul lagărului de la Thurmond. Trebuie să-i scoatem pe copiii ăia de acolo *acum*.

Am văzut viitorul cu limpezime perfectă şi nu era un drum, nu era un cer, nu era nimic aşa frumos. Era doar zumzetul curentului electric trecând prin lanţuri şi bare de metal. Era noroi şi ploaie şi o mie de zile scurgându-se într-un râu de întuneric.

Cole trebuie să fi simţit, să fi văzut imaginea oglindită pe chipul meu, pentru că s-a lăsat pe spate şi, în sfârşit, mi-a dat drumul.

— Ne trebuie luptători ca lumea pentru atacul de la Thurmond, i-am spus eu. Soldaţi antrenaţi care să intre primii.

— De acord, mi-a răspuns Cole, privind în altă parte. Harry… Harry s-a oferit să ne ajute în luptă. N-aveam de gând să accept. Urăsc ideea că-i datorez lui ceva, dar acum nu mai avem timp de pierdut. Nico are dreptate. Singurul mod în care putem să doborâm sistemul de apărare al taberei este atacându-l din interior. O să văd dacă pot încerca să mituiesc pe unul din FSP, cineva trebuie să ştie *pe cineva* de acolo…

— Nu, am spus, cu voce calmă. Eu trebuie să mă duc. Eu trebuie să fiu cea care se întoarce acolo. Un FSP poate să se sucească, să ia mita şi apoi să le dea un pont controlorilor de lagăr, în legătură cu ce urmează să facem. Dacă trebuie să facem asta, o să mă duc eu însămi.

— Ceilalţi nu vor fi de acord sub nicio formă, a spus Cole încet, dar nu şi-a arătat dezacordul. Nu intenţiona să mă oprească.

— Ştiu, am răspuns, de aceea nici n-o să le spunem până când n-o să avem de ales.

În următoarea săptămână, faţa Fermei a început să se schimbe.

Kylie şi celălalt şofer care plecase să dea de urma triburilor s-au întors victorioşi, chiar dacă Liam a ieşit de două ori ca s-o caute pe Olivia şi s-a întors cu mâinile goale. Şi dacă o fi fost frustrat de timpul şi benzina irosite, n-a arătat-o – o parte din mine se întreba chiar dacă nu cumva a folosit timpul ăsta doar ca să fugă pentru câteva ore departe de tot ce se întâmpla, îndreptându-se cu Minunata Rita în direcţia soarelui-răsare şi întorcându-se la timp pentru apus.

Noii recruţi erau destul de promiţători; grupul de cinci Albaştri care se întorseseră – Isabelle, Maria, Adam, Colin şi Gav – activaseră cu toţii în zona de supraveghere de la East River, deci, teoretic, ştiau cum să folosească armele. Problema era că, după luni întregi petrecute în sălbăticiile din Utah, arătând de parcă ar fi supravieţuit unei apocalipse de după căderea unui meteorit, nu mai ascultau decât de ordinele lui Gav – care nu se prea bucura să primească ordine de la alţii, cu atât mai puţin de la un „cap pătrat de adult", cum era Cole. Se plângea de faptul că dormeam înghesuiţi, de mâncarea simplă şi nepreparată pe care o mâneam, de mirosul şamponului – de parcă ar fi fost vreun cunoscător în miresme florale. Gav era îndesat, roşu la faţă şi părea destul de răutăcios ca să vrea să se bată, dar numai dacă te rugai de el.

Saga lui Gav Tâmpitul a luat sfârşit când Cole l-a înşfăcat de un braţ, la cină, l-a tras în poligon şi a încuiat uşa după ei. Cinci minute şi un zgomot înfundat de armă mai târziu, şi Gav a ieşit ca un veritabil jucător de echipă, iar Cole arăta mult mai puţin, de parcă ar fi vrut să-i dea puştiului foc la păr.

Celălalt trib era un grup de Verzi care petreceau zile întregi dând târcoale diferitelor computere de care Verzii rezidenţi păreau a se fi legat cu lanţuri zi şi noapte, doar ca să oprească degetele nou-venite să le zăpăcească setările. Numai una dintre fete, Mila, se oferise să se alălure echipei tactice, dar a trebuit să lucrez cu ea în fiecare dimineaţă ca s-o fac să priceapă ce înseamnă fiecare semnal, astfel încât să fie în stare să-mi urmeze ordinele.

Al treilea grup care a sosit, la vreo două zile după grupul Milei, ne-a găsit el *pe noi.* Şi îi ştiam.

Nico îi ochise pe cei trei adolescenţi care se învârteau pe lângă Smiley's, în mod evident atraşi de luna în creştere pe care o pictaserăm pe uşa barului acum decedat. Kylie şi Liam lăsaseră tot şi fugiseră să-i întâmpine. Nu i-am recunoscut până nu am văzut pe ecranul computerului cum au reacţionat când s-au întâlnit, felul în care Liam l-a lovit uşor pe spate pe unul dintre băieţi, cel cu părul zbârlit, negru, şi pielea măslinie.

— Sunt prieteni de-ai voştri? a întrebat Cole ieşind din birou tocmai când cei cinci veneau râzând prin tunel, vorbind practic unii peste alţii, în căutarea unor răspunsuri.

— Ţi-l aminteşti pe Mike, a spus Liam, arătând spre băiatul cu şapcă de baseball de la Cubs. Era mai slab decât mi-l aminteam – cu vreo cinci kilograme bune mai uşor, de la stresul şi tensiunea de pe drum, probabil –, dar l-am recunoscut după privirea precaută pe care a aruncat-o în direcţia mea. Tipul a dat din cap înţepat spre mine, în semn de salut, apoi s-a întors ca să accepte o îmbrăţişare de urs de la Lucy.

Când a văzut, Cole a fluierat uşor.

— Nu-i un fan al tău, m-am prins.

— Sentimentul este reciproc, l-am asigurat. Mike nu mă plăcuse şi nu avusese încredere în mine şi nu voise niciodată să-şi scoată ochelarii de cal prin care îl privea pe Clancy.

— Cei de aici sunt Ollie şi Gonzo, sunt fraţi, a continuat Liam, arătând spre gemenii care stăteau deoparte.

Unul dintre ei – Gonzo, cred – avea în mână un cuţit artizanal făcut dintr-un ciob de sticlă, un băţ şi nişte cârpe.

— Au fost cu mine la supraveghere. Vă e foame, băieţi? Cred că cina e aproape gata…

L-am prins de braţ înainte să apuce să plece cu grupul.

— Să nu le spui despre Clancy.

— Le-am zis deja, mi-a răspuns el cu voce slabă. Şi nu le pasă, cât timp îl ţinem închis.

— Dacă încearcă să-l găsească…

— N-o să încerce, a spus Liam, trăgându-şi braţul. Nu sunt aici pentru el.

Am vrut să-l întreb ce voia să spună mai precis cu asta, dar plecase deja, alergând uşor ca să-i prindă din urma pe ceilalţi. Zu, care pierdea vremea pe acolo, pe hol, a venit lângă mine şi m-a privit întrebător.

— Îţi zic mai târziu, i-am promis.

Pentru că nu aveam timp. Eu nu aveam timp să mă gândesc la Liam, sau să-l tot caut prin garaj, unde se închisese singur.

În dimineaţa de după momentul în care Verzii au pus la punct sala înconjurată de geamuri, cu două săptămâni şi jumătate înainte de 1 martie, Kylie, Tommy şi Pat au părăsit California. Şi-au croit drum pe străzi lăturalnice şi căi de acces până au ajuns în Elko, Nevada, cel mai apropiat oraş de lagărul Oasis care să fie un pic mai mult decât două-trei case încinse sub soarele deşertului. Băieţii şi-au petrecut următoarele câteva zile pierzând vremea pe la periferiile oraşului, apărând şi dispărând, provocând destul bănuiala unor însetaţi de bani cât să-i pârască pentru recompensă. A fost o acţiune scurtă, în care a părut că soldaţii FSP care îi prinseseră îi duc în afara statului, în lagărul din Wyoming, dar în ultimul moment au schimbat direcţia.

Ochelarii lor au filmat totul. Aveam un loc în faţă în timp ce puştii au fost duşi prin deşert, în timp ce au fost înregistraţi la Oasis, în timp ce au trecut pe holurile acelea cu multe uşi, în timp ce au fost duşi în camerele lor, în timp ce soldaţii FSP i-au bruscat puţin, cât să facă impresie, şi l-au pocnit pe Tommy suficient de tare cât să-i sară ochelarii de pe nas. Am notat orele de masă, stingerea, rotaţia schimburilor şi am comparat lista de personal din reţeaua FSP cu feţele pe care le-am văzut.

După încă o zi, văzurerăm în totalitate împrejurimile. Lagărul era o clădire cu două etaje, ascunsă de ochi străini printr-un gard electric înalt şi corturi umbroase, toate ca să ţină soarele la distanţă şi să blocheze vederea în curte, de la înălţime.

Ştiam că aprovizionarea săptămânală se face la ora patru şi treizeci de minute în fiecare vineri dimineaţă. Motoarele zgomotoase şi cauciucurile scârţâind pe pietriş anunţau sosirea proviziilor.

— Bateriile din camerele video o să moară în curând, ne-a avertizat Nico.

— E ceva salvat şi descărcat undeva? a întrebat Liam, care stătea lângă el, aproape de senatoarea Cruz, evident impresionată.

Nico s-a întors pe scaunul lui rotativ.

— Da, dar de ce?

Liam s-a uitat în pământ:

— În cazul în care o să fie nevoie să ne orientăm după înregistrări când începem să planificăm.

— Atunci n-a mai rămas nimic de făcut, a spus Cole, decât să exersăm. Şi să aşteptăm.

Patru zile de aşteptare.

Patru zile de antrenament de autoapărare.

Patru zile de reamintire, pentru copii, să nu ridice siguranţa armelor până când nu sunt gata să tragă, să se încurajeze singuri când este nevoie şi să-şi folosească puterile înainte de a se gândi să tragă.

Iar acum, a treia zi de repetiţii neîntrerupte. Prima zi fusese destul de simplă – cei mai mulţi copii din grup, cel puţin cei de la East River, experimentaseră forţa unui camion mare în condiţii de autostradă. Fuseseră nevoiţi s-o facă de nenumărate ori, ca să fure provizii şi hrană. Şmecheria era să le amintim în repetate rânduri că nu trebuie să distrugă camionul în timpul procesului.

Am ajustat cureluşa de la casca de protecţie în luptă, strângând-o până am simţit că s-a afundat în pielea moale de sub maxilar, şi m-am lăsat pe vine, respirând aerul curat şi rece de februarie. Era prima dată când ieşeam după un timp care mi se păruse o lună, şi ni se permisese să stăm numai lângă uşa de încărcare de la garaj.

Ne luase aproape o jumătate de zi ca să facem loc în garaj, mutând afară, temporar, maşinile, motoreta lui Liam, cele mai mari piese de mobilier şi containerele. Am văzut cum se lasă pe spate ca şi cum ar fi vrut să se asigure că erau încă în partea cealaltă a clădirii, acolo unde le lăsaserăm. Mi-ar fi fost greu să spun în ce ape se scălda astăzi. Starea părea să i se schimbe la fiecare minut.

Copiii din spatele meu erau un grupuleţ de uniforme negre, amestecate. Fiecare piesă din ele fusese găsită adunată şi purtată de Liam şi ceilalţi care aveau grijă de provizii special pentru că semăna atât de bine cu uniformele purtate de soldaţii FSP. Imaginea era

întregită de mitralierele pe care le ţineau în mâini. Cu toţii petrecuseră ore întregi în ultimele trei zile în poligonul artizanal pe care-l făcuserăm. Ropotul rapid al gloanţelor trase îmi oţelise mintea mai mult decât mă aşteptasem; îmi legasem şireturile bocancilor negri de luptă, ajustasem tocul de la armă şi centura cu accesorii utile, iar asta mă făcuse să mă simt de parcă mă întorceam într-o cochilie pe care o abandonasem la despărţirea de Ligă. Era o potrivire bună – sau cel puţin stabilă. Mi-am simţit tălpile bine înfipte în pământ, datorită greutăţii adiţionale de la cele necesare în luptă.

Liam mi-a pus o mână pe umăr ca să-şi ţină echilibrul în timp ce îşi ajusta centura mitralierei şi, pentru a zecea oară în ziua aceea, am simţit cum mi se strânge sufletul şi cum mâna mi se încleştează pe armă. De la gândul sigur că apartenenţa lui la Liga Copiilor l-ar distruge, ar prăpădi orice era bun în el. Singura persoană care îl trăsese în focul acestei lupte eram eu.

— *Porniţi!*

Am ajuns la uşă într-o vâltoare de energie plină de nerăbdare, sărind prin deschizătură. Simţeam cum îmi curge adrenalina în inimă, număram secundele în minte. Cei doi Albaştri din faţa mea, Josh şi Sara, au ridicat puştile în dreptul ochilor şi au pornit pe holul improvizat de noi din paleţi, simulând planul nivelului inferior pe care îl văzuserăm. S-au împins cu mâinile de Zu şi Hina, care pretindeau că sunt soldaţi ai FSP, postaţi ca santinele la fiecare capăt al holului, iar fetele au făcut un circ nemaivăzut prefăcându-se că sunt aruncate la pământ. Liam chiar a râs în spatele meu, ceea ce m-a enervat teribil.

— Stop! a strigat Cole de pe ultima treaptă a unei scări. Hei, fetelor, trebuie să o luaţi în serios, altfel vă înlocuiesc imediat. N-avem timp să ne prostim pe-aici, mai ales dacă asta înseamnă că echipa nu-şi respectă timpul de intervenţie. Aţi priceput?

Sub cuvintele lui tăioase, Zu şi Hina s-au pleoştit, dar au încuviinţat din cap.

— O luăm de la capăt, a spus Cole. Toată lumea de la început, dar de data asta, Liam, schimbă locul cu Zach. Dda, o să fii în spatele lui Ruby. Lucy, dă-te de-o parte! Şi tu, Mila! Îmi pare rău, doamnelor. Nu sunteţi potrivite pentru această operaţiune. Vreau ca Gonzo şi Ollie să le ia locul.

Liam a deschis gura, dar s-a abţinut. I-am făcut un semn uşor din cap, ca să priceapă că totul este în regulă. Cole tot marcase în ultimele două zile aceste schimbări şi înlocuiri, încercând să obţină cea mai bună chimie a grupului. Ajungeam şi acolo, dar procesul de naştere a acesteia fusese dureros şi simţeam că fiecare zi trece de parcă ar fi fost o lovitură în ceafă.

Aş fi dat orice să fie şi Vida aici, cu mine. Verificasem cu Nico în fiecare zi, să văd dacă mai primise o actualizare a statusului lor, dar

ultima dată când luaseră legătura ne lăsaseră să înţelegem că au ajuns cu bine în Kansas.

— *Porniţi!*

Şi a început iar dansul.

Ne deplasam în garaj câte doi odată – Gav la stânga mea, mormăind când a căzut în genunchi. Se prefăcea că-i acoperă pe Josh şi Sara, după cum şi ei se prefăceau că le leagă mâinile şi picioarele lui Zu şi Hina.

— Aduceţi-vă aminte, striga Cole cu mâinile pâlnie la gură, şmecheria este să fiţi silenţioşi şi cât de rapizi se poate. Nu trageţi decât dacă viaţa voastră depinde de asta. Doborâţi-i pe agenţii FSP în linişte, ca să nu poată alerta controlorii de lagăr!

Zach şi cu mine am ţâşnit în faţă; el mă acoperea în timp ce m-am ghemuit într-o gaură dintre doi paleţi care reprezentau Camera de Control. Am întins o mână spre Lucy, care se poziţionase acum ca un controlor aflat la comanda sistemului de securitate al lagărului. S-a dat zdravăn înapoi, căscând larg ochii la ceva ce am considerat alarmă reală. Mi s-a strâns stomacul.

Zach a trecut printre mişcările de retragere ale celorlalţi copii care jucau rolul de controlori de lagăr. Apoi ne-am poziţionat în spatele grămezii, alăturându-ne celorlalţi în atacul de la celălalt capăt al culoarului, şi ne-am prefăcut că urcăm pe scări. Liam a bombănit printre dinţi ceva care i-a făcut pe Mike, Gonzo, Ollie şi Sarah să izbucnească în râs.

— Stop! a strigat Cole. Lee, afară. Şi tu, Mike.

Liam s-a răsucit spre el, cu o expresie de neîncredere totală pe faţă.

— Poftim?

— Tu, a repetat Cole încet, de parca Liam n-ar fi auzit bine, ieşi *afară*.

— Pentru ce dracu'?

Liam s-a întors spre mine gesticulând agitat şi cerându-mi ceva ce n-aveam de gând să-i ofer. În minutul în care Cole a rostit acele cuvinte, tot trupul mi-a fost invadat de uşurare. Expresia lui Liam s-a schimbat brusc, s-a întunecat la faţă, a dat din cap şi s-a îndreptat spre frate-său.

— *De ce?* Am făcut tot ce-ai zis… Şi Mike, şi eu avem experienţă în atacarea camioanelor. Deci, *de ce?*

Copiii din jurul nostru au început să se foiască şi să se uite în altă parte, iar tensiunea din jur s-a transformat din stânjeneală în ceva dureros.

— Pentru că, a spus Cole, sărind de pe scară, am decis că doisprezece sunt prea mulţi. Voi, practic, vă călcaţi pe picioare. Trebuie să intrăm şi să ieşim mai repede. Dacă o iei personal, eşti un

bou.

— Asta-i o porcărie, a spus Liam, cu mâinile în şolduri. Pur şi simplu vrei să mă scoţi din asta.

— Ei bine, nici atitudinea nu prea te avantajează, frăţioare, a spus Cole, întinzând mâna. Casca şi arma. Du-te şi răcoreşte-te undeva. Mike, am nevoie de tine ca soldat FSP. A treia uşă pe dreapta, aşa, aia e…

Liam şi-a smuls de pe umăr cureaua armei, pe care a împins-o în pieptul lui Cole, şi a desfăcut casca, lăsând-o să cadă pe podea. S-a întors pe călcâie şi s-a îndreptat spre uşa care dădea din garaj spre tunel, cu trupul rigid, cu trăsăturile înţepenite, pline de furie.

Am ridicat un deget spre Cole şi, fără să aştept răspunsul lui negativ, am plecat după Liam. Avansase deja vreo trei metri în tunel înainte să-l pot vedea şi să-l strig:

— *Hei!*

S-a oprit, dar nu s-a întors. Mi-am desfăcut şi eu casca şi m-am apropiat încet, recunoscându-i petele roşii de pe ceafă, felul în care i se încleştaseră pumnii – venele umflate de pe antebraţe, din cauza încordării.

— Liam, am spus încet. Uită-te la mine.

— Ce e? a răspuns el, smulgându-şi uniforma. Poftim, trebuie să-ţi dau şi astea?

— Aş vrea să te linişteşti; i-am spus. Îmi pare rău; dar ştii că aşa trebuie să fie.

— Cam în ce fel trebuie să fie? a întrebat el. Adică tu să stai acolo liniştită şi să-l laşi să mă dea afară ca pe un copil care a fost trimis la joacă?

Am scos un oftat de frustrare.

— Trebuie să ascultăm de el. Trebuie să existe aici o ordine, o disciplină. Altfel se prăbuşeşte totul.

Liam m-a ţintuit cu privirea, iar neîncrederea i s-a topit într-un zâmbet lipsit de veselie.

— Am înţeles, a spus el, plecând. Crede-mă, Ruby, am înţeles.

Când ne-am întors la Fermă, şase ore mai târziu, plecase de mult. Zu mă aştepta în dormitor, ţinând în mână o bucată de hârtie împăturită. M-a privit cât am citit-o, iar privirea ei a făcut să mă doară inima.

În căutarea lui Liv. Succes.

Nu eram supărată. Eram furioasă.

— A plecat fără să ia cu el niciun fel de acoperire. *Din nou*, am subliniat eu, trăgându-mi cămaşa peste cap şi aruncând uniforma de pe mine.

— Nu-i aşa?

Zu se schimbase deja în tricoul ei prea larg şi în pantalonii scurţi

cu care dormea. A dat din cap, apoi mi-a întins carnetul pe care scria: *Ce se întâmplă?* A dat pagina. *De ce vă purtaţi ca nişte tâmpiţi?*

— Grasu te-a pus să mă întrebi asta?

Zu s-a întors iar la prima pagină, subliniind de două ori prima întrebare. *Ce se întâmplă?*

— E doar o neînţelegere, am asigurat-o eu, iar minciuna asta mică a început deja să mă roadă. Mi-am tras pe mine tricoul vechi şi hanoracul şi m-am aşezat lângă ea, pe pat.

— Se pare că în seara asta o să fim numai noi două.

M-am întins pe spate şi ea s-a aşezat lângă mine. Am fost recunoscătoare să-i simt căldura alături, să-i simt prezenţa care părea să îndulcească mereu şi situaţiile cele mai pline de amărăciune. Tot restul simulării avusesem impresia că cineva îmi calcă direct pe mormânt şi încă nu mă puteam scutura de acel sentiment.

Zu şi-a luat iar pixul şi carneţelul şi a scris: *Eşti bine?*

— Am fost şi mai bine, am recunoscut eu.

Te tot duci în locurile tale rele, a adăugat ea. *Am şi eu unul de-ăsta. Rămân prizonieră acolo dacă stau prea mult.*

M-am răsucit, astfel încât să o iau de umeri şi s-o trag mai aproape.

Nu trebuie să mergi acolo singură. S-a oprit, ca şi cum şi-ar fi adunat gândurile. *Îţi aminteşti, chiar înainte să plec de la East River, am spus că am ceva să-ţi zic, dar nu ştiu cum s-o fac?*

— Da, îmi amintesc.

Gândul la ziua aceea era ca şi cum m-ar fi zgâriat cineva pe inimă.

Nu era vorba chiar că nu ştiu cum – ci voiam să-mi aleg mai bine cuvintele. Să fie mai frumoase, probabil. Dar Lee mi-a spus că nu contează, câteodată lucrurile simple sunt mai bune. A întors pagina, mâzgălind repede cuvintele. Sunetul pixului pe hârtie era ciudat de liniştitor. *Nu contează ce faci, asta nu va schimba niciodată ceea ce simt pentru tine. Sunt mândră să fiu prietena ta.*

M-am holbat la ea, înghiţindu-mi nodul din gât.

— Mulţumesc. La fel simt şi eu pentru tine. Cea mai norocoasă zi din viaţa mea a fost cea în care te-am întâlnit. Ai văzut cât de speriată eram…

Nu am făcut-o pentru că erai speriată, a scris Zu, apoi a adăugat repede: *poate doar un pic, dar ştii cum mi-am dat seama că putem avea încredere în tine?*

Am dat din cap, fascinată de profunzimea judecăţii ei.

Când au venit după tine, căutându-te, când s-au apropiat periculos de mult, ai luat-o iar la goană, în loc să te ascunzi în spatele lui Betty. Ai procedat aşa pentru că nu voiai să mă descopere şi pe mine din greşeală, nu?

— Aşa e.

A întins palmele în faţă, de parcă ar fi vrut să spună: *ei, vezi, aia e.* A luat iar pixul. *Asta înseamnă că niciodată n-o să ne pui intenţionat în pericol. Că eşti un om bun.*

— Asta e o presupunere stranie, i-am spus. Aş putea pur şi simplu să mă panichez, să nu mai gândesc deloc.

Zu a ridicat un pic din umeri. *Mai bine rişti să ajuţi pe cineva decât să regreţi ce ai fi putut face. Aşa a zis Lee.*

— Sună ca el, am spus sec.

Şi exact ăsta era motivul pentru care eu şi Grasu eram atât de vigilenţi în legătură cu fiecare copil al cărui drum se intersecta cu al nostru.

Tu şi Lee v-aţi certat pentru chestia aia cu memoria?

Ah. Deci el sau careva dintre ceilalţi îi spuseseră.

— Nu chiar.

Dar atunci, ce făceam, mai exact? În niciun caz nu eram prieteni unul cu celălalt. Nu eram orice ar fi fost să fim.

— E complicat. După ce i-am făcut, nu mai e nicicum decât complicat. Şi am acceptat întreaga responsabilitate, dar…

Ca întotdeauna, Zu a mers direct la esenţa problemei. *Crezi că nu te-a iertat încă?*

Cu destula reţinere, m-am întins peste ea şi am tras de pe sertarul dulapului CD-ul cu Beach Boys. Hârtia era moale şi începuse să se rupă în centru de cât de multe ori o deschisesem, o citisem şi o împăturisem la loc. Nu ştiu de ce mă simţeam de parcă aş fi vrut s-o citesc în fiecare seară, să mă pedepsesc cu ea.

A citit-o şi Zu, iar ridul dintre sprâncenele ei negre s-a adâncit tot mai mult. Îi recunoscuse sigur scrisul, dar când a ridicat ochii am văzut confuzia de pe chip, faptul că nu înţelegea.

— Ce e?

A scris: *Ce dovedeşte asta?*

— Faptul că a simţit nevoia să scrie lucrurile astea este un indiciu destul de bun pentru convingerea lui că aş putea s-o fac din nou. Adică să-i iau amintirile. Să-l îndepărtez.

Zu a împachetat calm hârtia şi apoi s-a întins să mi-o bage sub nas, având pe chip expresia ei deja celebră – *pe bune?*

Văzând că încă nu pricep, a luat din nou carneţelul şi pixul. *SAU l-a scris pentru că era speriat să nu te pună altcineva să-i faci asta, de pildă, frate-său. A spus că vrea să rămână. Asta înseamnă că vrea să rămână – cu tine, cu noi, chiar şi ştiind ce s-a întâmplat. Măcar l-ai întrebat despre ce e vorba? Ştie că i-ai luat hârtia?* De data asta mi-a aruncat o privire diferită. *N-ar trebui să iei lucruri care nu-ţi aparţin.*

— N-am vorbit cu el despre asta, am recunoscut eu.

Pe-asla ai văzut-o? A arătat spre ultimul rând.

Am dat din cap, înghiţind cu greu.

— Am văzut-o.

Zu m-a studiat pentru o clipă, cu ochii ei negri şi pătrunzători, începând să priceapă. *Te simţi de parcă n-ai merita-o?*

— Cred că… cred că merită mai mult decât cel mai bun lucru pe care i-l pot oferi eu.

Era pentru prima dată când o recunoşteam cu voce tare şi faptul că am spus-o nu a făcut decât să dea mai multă greutate acestui adevăr. Mă simţeam rău, ameţită. *Merita ceva mai bun decât mine.*

Zu părea sfâşiată între dorinţa de a-mi căra nişte pumni şi cea de a mă îmbrăţişa, dar le-a lăsat pe ambele pentru mai târziu. Într-un final mi-am dat seama şi cum o afecta treaba asta – cum ar reacţiona cineva deja panicat şi speriat văzând cum se prăbuşesc oameni pe care îi considera pilonii lui de stabilitate.

Când se întoarce trebuie să vorbeşti cu el, OK?

— OK, am spus eu, nu la fel de sigură ca Zău că Liam o să *vrea* să vorbească cu mine.

Dacă te mai duci o dată în locul ăla rău, a spus ea simplu, *spune-i unuia dintre noi, ca să te putem ajuta să te întorci.*

— Nu vreau să fiu o asemenea povară, am şoptit. *Tot ce mi-am dorit vreodată a fost să vă protejez pe voi.*

Nu este o povară aceea pe care oamenii sunt doritori s-o care, a punctat ea şi, ca să facă sublinierea finala, a aţipit. M-am răsucit pe partea mea şi am încercat să fac şi eu la fel.

Trebuie să mă fi luat somnul la un moment dat, pentru că visam că merg prin holurile umede şi întunecate de la CG, apucând spre biroul răvăşit al lui Alban, urmărind cu ochii becurile goale de deasupra capului. În clipa următoare m-am trezit pe un alt culoar, cu podeaua rece sub picioare şi cu nişte pumni mici încleştaţi în tricoul meu.

M-am răsucit şi mi-am smuls mintea din ceaţa deasă a somnului, încercând să mă desprind de privirea înfricoşată a lui Zu. Luminile de la nivelul inferior erau stinse, aşa cum se întâmpla mereu după miezul nopţii. Ea stătea în penumbră, iar confuzia de pe chip îi era treptat înlocuită de îngrijorare. A încruntat sprâncenele, păşind ezitant spre mine şi întinzându-se să mă apuce de mâna pe care mi-o apăsam pe inimă, încercând s-o stabilizez.

— Îmi pare rău, i-am spus, îmi pare rău… somnambulismul… stres… aia este…

Limba nu rostea cuvintele potrivite, dar Zu părea că a înţeles. M-a prins ferm de mână şi m-a condus înapoi spre camera noastră, fără să mă lase nici măcar o dată să mă împiedic. Îmi simţeam capul uşor şi gata să-şi ia zborul de pe umeri şi, când am urcat iar în pat, mi-am lovit stângaci genunchii de rama de metal. Ultimul lucru pe care mi-l mai amintesc este Zu pieptănându-mi părul, netezindu-l iar şi iar,

până când durerea din ţeastă m-a lăsat şi am fost iar în stare să respir normal.

În zorii zilei următoare am plecat împreună cu echipa operaţională către largul deşert Nevada.

Cincisprezece

Îmi ţineam burta lipită de albia secată, ignorând urma de durere din muşchi şi din sale. Părea ciudat ca *t t t* în deşert să fie atât de îngrozitor de frig, dar cred că fără soare şi fără copaci plini de frunze şi de tufişuri nu avea ce anume să păstreze căldura zilei precedente. Munţi fără nume se înălţau în spatele nostru, cea mai deschisă din cele două nuanţe de negru. Mă tot uitam peste umăr, pe măsură ce treceau orele, privindu-le marginile zimţate cum se deschid în culoarea unei vânătăi abia făcute. În afară de tufele de arbuşti galbeni şi uscaţi, mici şi pricăjiţi, din deşert, nu prea aveai nimic de văzut.

— Ce-a fost asta? l-am auzit pe Gav. Un şarpe cu clopoţei? Am auzit clopoţeala.

— Eram eu, beam nişte apă din gamela, cretinule, i-a replicat Gonzo. Iisuse, fratele meu! Ţi-ai lăsat ouăle în California?

I-am şuşuit să tacă, apoi i-am mai şuşuit o dată, când una dintre fete a început să se plângă că trebuie să facă pipi.

— Ţi-am spus să nu bei atâta apă pe drum, i-a zis Sarah. Nu mă asculţi niciodată.

— Iartă-mă dacă nu am vezica unui leneş.

— A unei *cămile,* vrei să zici, a corectat-o Sarah.

— Vreau să zic a unui *leneş,* a răspuns cealaltă. Am citit undeva că trebuie să-şi facă nevoile o dată pe săptămână.

Mi-am dat ochii peste cap până la cer, ca să prind puteri, întrebându-mă dacă aşa se simte şi Vida în fiecare moment al fiecărei zile.

— *Status?* s-a auzit vocea lui Cole în urechea mea.

— Ca acum o oră, i-am răspuns, apăsând casca în ureche. Până acum, nimic, terminat.

Luaserăm SUV-urile până în zona asta pustie de pe drumul interstatal 80 şi coborâserăm pe marginea şoselei; Lucy şi Mike întorseseră maşinile şi plecaseră înapoi cu ele spre Lodi. Cole şi cu mine identificaserăm exact acel punct de pe autostradă, luând în calcul distanţa faţa de lagăr. Destul de departe de lagăr, încât să nu observe nimeni dacă vehiculele fac o mică oprire. Dar singurul loc pe care l-am găsit ca să ne ascundem a fost albia asta curgând pe lângă asfaltul crăpat. Ne-am unduit trupurile ca să ne potrivim în forma ei şi am aşteptat.

După alte zece minute, urechile mele au prins zgomotul slab al

unui motor îndepărtat. Am ştiut că nu mi se pare când au început şi ceilalţi să se foiască, încercând să se uite mai bine peste buza albiei. Câteva secunde mai târziu au apărut primele sclipiri de lumină – faruri care creşteau în mărime şi intensitate, tăind întunericul.

M-am uitat în josul albiei şi erau acolo – trei izbucniri de lumină dintr-o lanternă. Ollie fusese lăsat acolo ca să verifice marcajele de pe camion. Asta era cel bun.

Zach mi-a dat una în spate, rânjind entuziasmat. Am simţit un impuls de electricitate în tot trupul şi am zâmbit rapid la rândul meu, ridicându-mă repede.

M-am dus spre mijlocul drumului; mâinile mi-au tremurat numai puţin la vederea camionului cu semiremorcă rostogolindu-se pe şosea. Am ridicat mâinile ca să mă feresc de farurile care mă orbeau – nu puteam vedea trăsăturile şoferului de dincolo de parbriz, dar am văzut mişcarea rapidă a mâinilor lui care se repeziseră să apese claxonul. Am lăsat degetele invizibile din mintea mea să se întindă în orb, să le simtă pe ale lui, întinzându-se, întinzându-se, întinzându-se – şi conectându-se.

Camionul s-a oprit la un metru de mine.

În stânga mea s-a stârnit o zăpăceală de mişcări, căci echipa tactică alcătuită ad-hoc se târa afară din albia secată, deplasându-se spre coada camionului ca să deschidă remorca şi să sară înăuntru.

Am împins casca, alergând să deschid uşa pasagerului de la cabina tirului.

— Avem mijlocul de transport, terminat.

Fantastic. Treceţi la faza a doua.

Şoferul era îngheţat în spatele volanului, aşteptând instrucţiunile mele. Am căutat prin amintirile lui şi am ales una de acum o săptămână, cu el făcând exact această călătorie. Am adus-o în faţă şi am spus un singur cuvânt:

— Condu.

M-am ghemuit în cabină cât de jos am putut, trăgându-mi pe faţă şi cagula neagră de schi. Mă ridicam din când în când să mă uit peste bord, doar ca să mă asigur că mergem în direcţia bună. Şoferul camionului îşi pusese nişte muzică rap supărată, suficient de tare cât să mă scoată din sărite, aşa că m-am întins şi am oprit-o, ratând exact momentul în care au apărut în raza vizuală clădirea de două etaje, cenuşie şi albită de soare, şi zidul ei de trei metri.

— Contact vizual; am spus. Toată lumea e bine în spate?

— *Spectaculos,* a răspuns Zach. TES[15]?

— Două minute.

Am mai tras o dată aer în piept să mă liniştesc, în timp ce ne întorceam şi ieşeam de pe autostradă pe un drum de pământ. Cei doi soldaţi FSP de la intrare au deschis larg poarta, iar şoferul, un tip

rotunjor, bărbos, în cămaşa cu mâneca scurta cu gulerul descheiat şi cu privirea absenta, a întors camionul în dorul lelii, dând cu spatele. Peste locul de descărcare de lângă clădirea principala a fost întinsă o prelată. Se aflau deja acolo cărucioare pentru transport care aşteptau descărcarea proviziilor. Doi soldaţi FSP stăteau aşezaţi pe ele, fumând, dar şi-au aruncat ţigările şi s-au ridicat atunci când au văzut cum da camionul cu spatele, în direcţia lor. Ceilalţi au asigurat poarta şi s-au grăbit spre noi, iar eu am mai tras o dată aer în piept, adânc.

— Am intrat. Suntem gata de acţiune, am spus. Doi FSP plasaţi la uşa voastră, mai vin doi prin spate.

În linişte şi rapid, ne-a amintit Cole. *Zece minute începând de acum.*

O a cincea persoană s-a apropiat de geamul şoferului, strigând un „Bună ziua, Frank!"

Am împins spre mintea lui imaginea lui Frank care se lăsa peste fereastra, m-am aplecat spre el şi, înainte ca soldatul să mai poată face altceva decât să mărească ochii de uimire, aveam deja arma îndreptată spre el. Era tânăr, cam de vârsta lui Cate, probabil. Când m-a văzut, i-a fugit zâmbetul de pe faţă. S-a tras în spate, alarmat, şi s-a întins spre arma.

— Ce mama dra…

— Să-ţi văd mâinile.

Nu puteam să-i controlez în acelaşi timp şi pe Frank şi pe el, dar Gonzo şi Ollie au făcut să nu mai fie nevoie. Unul dintre ei l-a lovit în ceafă cu patul puştii, iar celălalt l-a culcat cu faţa în jos în ţărână, i-a pus căluş şi i-a legat mâinile şi picioarele. Apoi l-au târât în spatele camionului, acolo unde erau deja proptite celelalte patru forme şleampete.

Ştiam că unii dintre copii nu înţeleseseră de ce tăcuserăm atât de multe simulări, dar cred că acum, că eram aici, au găsit răspunsul în cât de uşor ne-am aranjat în formaţie. Adevăratul avantaj al simulărilor era că ne antrenaseră nervii, astfel încât să funcţioneze normal, să facem toate astea la fel de firesc precum trezirea de dimineaţă şi mersul la duşuri. Părea să fi funcţionat – chiar şi când ne-am apropiat de uşa pe care soldaţii o lăsaseră deschisă şi am intrat tiptil în clădire, grupul mi s-a părut neclintit ca o stâncă. În mod sigur arătam destul de ameninţător, îmbrăcaţi complet în negru şi cu cagule pe faţă.

Coridorul era scufundat în întuneric, dar pe sub una dintre uşi se strecura un fir de lumină – a treia pe dreapta. Am simţit cum mi se opreşte inima în piept. Mirosul de înălbitor cu o tuşă de lămâie, crema de pantofi şi mirosurile umane m-au prins în strânsoarea lor sufocantă. O parte din mine era conştientă de faptul că era normal ca şi acest lagăr să aibă aproape acelaşi miros ca Infirmeria din Thurmond. De ce n-ar fi folosit aceleaşi produse de curăţat comandate

din rezervele armatei? Dar, mai mult ca orice, lucrul ăsta îmi zgâria nervii.

Gav a păşit înăuntru, a îngenuncheat şi a fixat ţinta, pe când ceilalţi avansau. Pe sub uşa pe care o văzusem mai înainte se strecurau voci. Le-am făcut semn copiilor să înainteze şi m-am furişat pe lângă zid împreună cu ei până când Zach m-a prins de braţ şi mi-a arătat spre o uşă marcată CC. Camera de Control. Asta era indiciul nostru.

Ne-am retras din formaţie, ghemuiţi, iar eu am aruncat o privire înapoi spre încăperea cu uşa deschisă – patru soldaţi FSP stăteau în jurul unei mese, cu hainele de la uniformă atârnate pe o canapea alăturată şi pe spătarele scaunelor. Făceau bancuri, fumau şi jucau cărţi pe o masă prăpădită. Când Gav şi Gonzo s-au ivit în prag, l-am văzut pe unul dintre ei ridicând privirea şi apoi uitându-se încă o dată la ei, în timp ce se întindea spre o armă la care nu a mai apucat să ajungă. Albaştrii au ridicat masa, i-au aruncat pe cei patru în zid şi apoi i-au redus la tăcere înainte să poată şopti măcar vreun avertisment în staţiile radio.

Asta însemna nouă doborâţi. Nico revizuise în repetate rânduri secvenţele filmate trimise de Pat şi Tommy, numărând diferitele chipuri în uniformă pe care le zărise. Doi controlori de lagăr şi treisprezece soldaţi FSP. în total cincisprezece ţinte.

M-am lipit de perete, alături de Zach, m-am întins uşor şi am ciocănit în uşa Camerei de Control.

— Intră, s-a auzit o voce.

A fost bine că n-am încercat s-o atacăm – era încuiată pe dinăuntru. Am auzit un bâzâit şi apoi un clic, iar Zach a deschis-o cu umărul, fără să irosească vreo secundă.

Înăuntru erau două femei tinere, amândouă îmbrăcate în cămăşi negre descheiate la gât şi pantaloni lejeri. Camera avea un perete plin cu monitoare legate de un rând de computere. Cele mai multe dintre ecrane erau comutate pe dormitoare şi pe copiii care dormeau acolo, dar când am intrat s-au schimbat imediat pe imaginile din holuri, curte, săli de recreere de pe cealaltă parte. Când a văzut ce se întâmplă, cea care supraveghea ecranele a scăpat cana de cafea pe jos. Cealaltă femeie, care stătea în faţa unui soi de tablou cu tastaturi şi comutatoare, s-a întors şi a ţipat uşor, atunci când ne-a văzut. Folosindu-şi puterile, Zach a proiectat-o pe tavan la o secundă după ce eu preluasem deja controlul minţii celeilalte.

O avalanşă de chipuri, sunete, culori şi peisaje mi-au năvălit în minte, năpustindu-se asupra mea. Le-am căutat pe cele relevante, informaţii despre cum şi când raportau statusul, iar Zach a coborât-o pe cealaltă femeie care striga, i-a pus un căluş dintr-o cârpă şi a legat-o fedeleş departe de tabloul de comandă, prinsă de una dintre ţevile

de pe peretele cel mai îndepărtat.

— Gata! a strigat el. Avem opt minute. Şterg înregistrările de pe camere.

Încercând să-şi dea seama, ca un profesionist, cam ce fel de programe foloseau în lagăr, Nico îi arătase cum să dea înapoi filmarea şi să ruleze în buclă imaginile deja înregistrate. Se pare că nimerise destul de aproape de realitate, pentru că Zach a terminat şi a ridicat în aer un pumn victorios.

— Deblochează camerele de la etaj, i-am spus, arătând spre cel mai apropiat computer. Parola este „P" mare, „S" mare, „F" mare, unu, trei, nouă, trei, opt, semn de exclamare, asterisc. Ai prins-o?

— Afirmativ.

A transmis următoarele informaţii restului echipei care era, speram noi, deja pe scări spre etaj.

— Deblocarea uşilor.

Am adus la suprafaţă amintirea acelei femei stând în faţa computerelor, mesajul pe care l-a transmis în sistemul FSP – exact aşa cum voiam să facă acum, şi apoi încă o dată, după câteva ore. Când m-am retras, am luat şi amintirile ei cu mine şi Zack intrând. A dat simplu din cap şi şi-a văzut de treabă, stând în faţa monitoarelor cu o privire care nu vedea nimic, cu faţa încremenită şi absentă.

— Camera de Control e scoasă din joc, terminat, am spus eu.

Recepţionat, a venit răspunsul uşurat al lui Cole. *Continuaţi la fel şi la etaj, cu ceilalţi.*

Zach a apăsat butonul de lângă uşă, a deblocat-o şi a ieşit afară. Eram exact în spatele lui când l-am văzut sărind înapoi, scoţând arma şi ţintind…

— Eu sunt, s-a auzit o voce familiară. Eu sunt, nu trage…

Neîncrederea, o neîncredere tâmpă şi mută m-a acoperit în timp ce încercam să înţeleg cine era cel de la celălalt capăt al armei lui Zach.

Liam.

— Ce mama dracului, omule? a strigat Zach, aruncându-şi furios pumnul în direcţia lui. Iisuse, aproape să te omor!

Eu nu m-am mişcat din loc. N-avea niciun sens – nu era el, el plecase s-o găsească pe Olivia. N-ar fi venit după noi, nu putea să fie atât de prost, nu Liam, nu *Liam*…

Eram atât de concentrată asupra feţei lui, încât atunci când mi-am scos cagula de pe faţă şi am aruncat-o, nici n-am zărit-o pe femeia cu păr roşu din spate, ale cărei bucle rebele cădeau pe umerii tricoului negru, cu mâneci lungi. Purta blugi negri şi bocanci, dar nu i-am văzut limpede chipul până când nu a lăsat jos aparatul foto care licărea nebuneşte, fotografiind totul în jur.

— Cine… m-am auzit spunând cu voce joasă şi plină de furie, cine mama dracului e *asta*?

Status? m-a întrebat Cole. *Preţioaso – statusul?*

Liam m-a privit cu aceeaşi uitătură încremenită cu care îl priveam şi eu.

— Ea este Alice, de la Amplificare.

— Prietene, a spus Zach, dând din cap, prietene, asta-i o nebunie…

Alice arăta tânără, cam până în treizeci de ani, dar faţa curată şi fără machiaj o făcea să arate doar cu câţiva ani mai mare decât noi, ceilalţi. Era mai înaltă decât Liam, zveltă, dar suficient de puternică, încât să care un rucsac ce părea să cântărească de două ori cât ea.

— Mă bucur să te cunosc, a spus ea. Uau, toată chestia asta este… *nebunească.*

Liam nu mă privea ca să capete o aprobare, voia doar să-mi vadă reacţia. Dintr-odată, adrenalina mi-a invadat tot sistemul, aruncându-mă în acţiune. *Acceptă, adaptează-te, acţionează.* Am apăsat cu degetul pe cască, să întrerup repetatele solicitări ale lui Cole de raportare a statusului, şi m-am întors spre scara de la capătul holului.

— Liam este aici, i-am spus. Cu un reporter de la Amplificare.

Pe linia de comunicaţie s-a simţit cum curge curentul electric. Zach mi-a aruncat o privire stânjenită, căci îşi imagina şi el reacţia lui Cole.

În cele din urmă a răspuns:

Mai spune o dată.

I-am repetat informaţia în timp ce dădeam colţul pe scări, ca să ajungem la uşa pe care echipa o lăsase deschisă.

Mirosul ciudat şi familiar pe care îl simţisem până acum a primit în sfârşit o explicaţie când am năvălit pe uşă: soldaţii legaţi şi cu căluş în gură fuseseră imobilizaţi lângă acelaşi zid pe care scriseseră cu vopsea, folosind un tipar, SUPUNEREA CORECTEAZĂ DEVIAŢIA.

Echipa de atac era în plin proces de evacuare a copiilor din cele cinci dormitoare scufundate în întuneric, aliniate pe peretele de vizavi, încercând să-i înduplece să iasă. Am văzut imediat care era problema.

— Scoateţi-vă cagulele, le-am spus celorlalţi. Este în regulă, am oprit camerele.

Copiii nu au vrut să iasă până când nu au văzut că şi noi eram tot puşti, ca ei – că nu erau păcăliţi sau ridicaţi de un alt soi de monştri în uniforme negre. Unul dintre băieţii adolescenţi din primul dormitor a scos capul pe uşă, a văzut arma din mâna lui Gav şi s-a retras imediat înăuntru. Ar fi trântit uşa, dacă nu ar fi prins-o Josh.

Aparatul lui Alice licărea ca o insectă, încercând să prindă imagini din toate unghiurile. M-am răsucit pe genunchi şi i l-am smuls din

mână, dorindu-mi ca dracu' să nu-l fi avut atârnat de gât, ca să i-l pot zdrobi de pământ.

— Îmi dai voie? am repezit-o.

Dumnezeule – era deja destul de rău că erau copii aici, chiar nu le putea lăsa măcar o secundă de liniște, să se adune?

— Ruby… a început Liam, dar Alice i-a făcut semn să renunțe.

— E OK, am priceput.

Dar am văzut-o ridicând oricum aparatul, de data asta ca să facă o înregistrare video. În mod evident, nu pricepuse.

Cinci minute, m-a avertizat Cole. *Vă îndreptați spre ieșire?*

Am alergat spre cea mai apropiată ușă și m-am uitat înăuntru. Paturile suprapuse de lemn au scârțâit când s-a mișcat greutatea din ele și niște fețe au căutat spre mine. Am intrat și am aprins lumina, ca să mă poată vedea mai bine. S-a împrăștiat un miros de sudoare care m-a lovit înainte să se audă suspinele și șoaptele îngrozite. Zeci de fețișoare au apărut din întuneric, întinzând mâinile să-și ferească ochii de lumină.

Oh, Dumnezeule mare.

Purtau uniformele alea subțiri și ponosite, codate în culorile alea cu care ne clasificaseră. Am simțit cum se agită. Una dintre fete s-a întors, expunând numărul Psi de identitate pe care cineva i-l mâzgălise cu marker permanent pe spatele tricoului. Erau chiar copii – de nouă, zece, unsprezece și doisprezece ani, numai câțiva în mod evident mai mari de paisprezece ani. Toți aveau obrajii scobiți, săpați de foame. Erau ascuțiți de nevoi – dacă nu de foame, atunci de orice altceva.

— Ați reușit!

Cu cât mă uitam mai mult la băiatul care își făcea loc spre ușa celui de-al treilea dormitor, cu atât mai greu în venea să cred că era Pat. Îi răseseră claia de păr negru și-l îmbrăcaseră cu un tricou de bumbac albastru și aspru și pantaloni scurți. Se afla aici de mai puțin de o săptămână și deja începuse să se confunde cu întunecimea acestui loc.

Brusc, băieții din camera lui Tommy au suspinat și s-au întins după el când a ieșit pe hol, rugându-l cu voci mici să se întoarcă.

La noapte să nu-ți părăsești dormitorul, îmi spusese una dintre fetele mai mari din cabana 27. *Să nu pleci nici dacă arde din temelii. Vor spune că încerci să scapi și ăsta-i singurul motiv de care au nevoie ca să te împuște.*

Niciunul dintre ceilalți copii nu i-au urmat afară pe Tommy și pe Pat.

Mintea mea scotocea după idei care să ne ferească să-i târâm afară pe toți.

— Mă cheamă Ruby, am spus repede, și sunt de-a voastră. Toți de aici suntem ca voi, în afară de femeia cu aparat foto. O să vă scoatem

de aici ca să vă ducem afară, într-un loc sigur. Dar *trebuie* să ne mişcăm repede. Cât de repede puteţi, fără să vă răniţi sau să-i răniţi pe cei din jur. Urmaţi-i pe ei – şi am arătat spre Gonzo şi Ollie. Repede, repede, repede, OK?

Fir-ar să fie – tot nu se mişcau. Nu ne mişcăm niciunii, iar minutele ticăiau atât de tare în urechile mele, încât nu le puteam distinge secundele de bătăile inimii. Am deschis gura, întrebându-mă ce altceva le puteam spune. Care fuseseră cuvintele care mă convinseseră să iau pastilele date de Cate? Sau pur şi simplu îmi dădusem seama că e ultima şansă să ies de acolo?

Poate că ei erau sub şoc – intraserăm atât de repede, încât nu reuşiseră să-şi obişnuiască mintea cu realitatea prezentă.

— Roşa? am strigat. Rosa Cruz? Este vreo Rosa Cruz aici?

Nimeni nu a vorbit şi nici nu a ridicat mâna, dar am văzut cu colţul ochiului o mişcare uşoară – o foială discretă, de parca cineva doar s-ar fi îndreptat de spate. L-am ocolit uşor pe Tommy, scrutând cele zece chipuri din Dormitorul Şase. În spate de tot era o fată – înaltă cam cât mine, de vreo treisprezece – paisprezece ani. La un moment dat în viaţa ei se poate să fi avut nişte bucle lungi şi strălucitoare, dar cineva i le retezase. Pe chipul ei n-am desluşit niciuna dintre trăsăturile senatoarei Cruz, în afară de culoarea caldă, măslinie a tenului şi de ochii negri. Dar când a înclinat capul şi şi-a îndreptat privirea spre mine, înfruntându-şi frica, exact în secunda aceea – mi-am dat seama că era, întreagă, mama ei.

— Rosa, am spus. Mama ta te aşteaptă.

A tresărit, simţindu-se brusc vizată, dar după ce a tras adânc aer în piept, a ieşit din negrul de smoală al încăperii, ca şi cum s-ar fi smuls din ultima strânsoare a unui coşmar îngrozitor. Avea pumnii încleştaţi, respira greu şi repezit şi ochii îi dădeau roată împrejur.

— Uită-te la mine, i-am spus eu, întinzându-i mâna. Doar la mine. E adevărat. O să te scot de aici. OK?

OK. Degetele ei reci, tremurânde, le-au atins uşor pe ale mele, alunecându-mi în palmă. Tensiunea care îi apăsa pe umeri nu s-a ridicat până când nu am strâns-o de mână. Celelalte fete din încăpere s-au înşirat în spatele ei, şi abia atunci şi ceilalţi copii au abandonat ultimele urme de şovăială şi ne-au urmat.

— Baza de acasă, am spus eu, apăsându-mi casca din ureche. Iniţiem evacuarea.

Două minute, a răspuns Cole, iar vocea lui arăta că este de un milion de ori mai stresat decât eram eu. Era bine. Veneau cu noi. Aveau încredere în noi. Mulţumirea pe care am simţit-o pentru lucrul ăsta mărunt a făcut să-mi dea lacrimile.

Ceilalţi ne-au urmat şi ei, aliniindu-se unul după altul şi mişcându-se rapid. Se auzeau tălpi lipăind pe podea, împroşcând peste tot bălţile

de vopsea prelinsă din cutiile uitate pe jos. Unii s-au oprit să se uite la cei doi soldaţi FSP care zăceau legaţi, dar nu au râs, nu au zâmbit, nu au făcut mişto de ei – sigur că nu. Trebuie să se fi simţit ca şi cum trăiau un vis.

Am condus-o pe Roşa spre rând, uitându-mă spre zidul pe care soldaţii scriseseră mesajul acela. Copiii se sprijineau de el şi îl foloseau ca să se îmbărbăteze când dădeau colţul pe scări, în jos, împrăştiind aceeaşi vopsea roşie prin care îşi trecuseră palmele şi degetele. Alice stătea încremenită în faţa lor, ridicând pentru ultima dată aparatul foto.

Asta a fost ultima imagine clară şi liniştită pe care am avut-o înainte ca noaptea să se risipească, alunecând într-o ceaţă ce ne-a dus în jos, pe scări, până în culoarul principal şi apoi afară, pe aceeaşi uşă pe care intraserăm. Adierea de aer rece mi-a împrăştiat căldura apăsătoare din sânge. Am scuturat sentimentul de teamă şi am îndrăznit să-mi imaginez – cât de bine o să fie când o să ieşim aşa şi din Thurmond, când o să trec pentru ultima dată prin poarta aceea.

Poate că, într-adevăr, Cate mă scosese de acolo, dar până în acel moment nu ştiu sigur dacă reuşisem să recunosc pe deplin faptul că eram încă prizonieră în locul ăla. Şi nu tratamentul era cel care mi-ar fi dat sentimentul de eliberare totală din această realitate oribilă. Ci faptul de a şti, cu certitudine, că nu voi mai fi niciodată obligată să mă întorc acolo.

Zach l-a ajutat pe Liam să-şi urce bicicleta în spatele camionului şi a ridicat-o şi pe Alice înăuntru. Am văzut privirea lui întrebătoare, când i-a întins mâna s-o ajute, şi am încuviinţat din cap. Trebuia să se întoarcă împreună cu noi. Văzuse prea multe, era un risc de securitate. Gonzo şi Ollie au fost ultimii care au urcat în remorcă, după ce i-au târât în lagăr şi pe cei doi soldaţi FSP rămaşi afară, împreună cu şoferul camionului, legat şi el.

I-am obligat pe copii să se aşeze pe cutii şi pe paleţii înveliţi în folii de plastic; unii dintre ei ţineau strâns în mâna lanternele şi beţele luminoase galbene şi portocalii pe care li le dăduserăm, ca să nu se simtă pierduţi în întuneric total. În timp ce lăsam în jos uşa remorcii, l-am văzut pe Liam sprijinit cu spatele de o laterală a camionului, cu palmele pe genunchi, privindu-mă. Am închis ferm uşa şi am asigurat-o cu zăvorul.

Zach se urcase deja pe scaunul din faţă şi smulgea GPS-ul de pe bord. A lăsat în jos geamul şi l-a aruncat afară. O posibilitate mai puţin să fim localizaţi, atunci când îşi vor da seama ce s-a întâmplat. Eu am fost cea care trebuia să deschidă porţile; gardul nu era electrificat, dar soldaţii FSP reuşiseră să-l securizeze cu un lacăt. M-am întors spre Zach şi am dat din cap. Mi-a făcut semn să mă întorc şi am urcat în cabină, alături de el.

— Ţineţi-vă bine, ne-a avertizat el, vorbind spre mine şi spre întreaga echipă din spate. Camionul s-a năpustit înainte şi a trecut prin poartă, împrăştiind în aer bucăţi din aceasta, de parcă ar fi fost făcută din zăpadă artificială. O bucată a rămas prinsă în capacul roţii din faţă şi a împrăştiat scântei pe asfalt, dar imediat ce am virat pe autostradă a fost azvârlită cât colo, aşa că ne-am îndepărtat în viteză înainte ca soarele să apuce să răsară în spatele nostru.

Şaisprezece

Am mers patru ore lungi înainte să ne descotorosim de camion, în Reno. Într-o situaţie ideală, am fi mers cu el direct spre Lodi şi ne-am fi oprit doar ca să ne facem nevoile şi să ne întindem un pic mădularele, dar camionul ăsta avea însemne militare. Cineva l-ar fi observat până la urmă, dacă mergeam în continuare cu el.

Senatoarea Cuz aranjase ca un autobuz Greyhound să fie adus din Oregon şi lăsat undeva, la marginea oraşului Reno. Ne atenţionase că doar de data asta putea să apeleze la această relaţie, un fost guvernator al statului şi coleg de clasă cu ea, care fusese întotdeauna foarte atent să nu se amestece prea tare în chestiuni ale Coaliţiei Federale şi pentru asta Gray îl răsplătise, permiţându-i să-şi păstreze jobul.

Împreună cu Zach, i-am ajutat pe copii să coboare şi nu mi-am putut reţine un zâmbet când am văzut felul în care păreau cu toţii să-şi dorească să se scalde în lumina caldă a soarelui. Roşa a coborât ultima, ignorând mâna întinsă de Zach, ca să o ajut eu.

— Eşti bine? am întrebat-o. Ce faci?

Şi-a întins braţele în faţă şi în spate, rotindu-le. M-am asigurat că zâmbesc în continuare, ca să ştie că era în regulă să creadă că vom reuşi. Era un lucru pe care îl învăţasem de la Cate.

În timp ce mutam cutiile cu mâncare şi cu provizii medicale din remorcă în portbagajul autobuzului, m-am întrebat ce ar fi crezut Cate despre toate astea. Când o s-o văd din nou, o să mă asigur că va înţelege influenţa uriaşă pe care a avut-o asupra mea. Voiam să cred că, dacă simţeam toate astea, dacă rememoram chipul ei şi mă concentram asupra lui, trebuie să fi simţit cumva că mă gândesc la ea – şi că n-am uitat-o.

Că venisem pentru ea.

Liam a condus-o pe Alice la autobuz, ignorând privirile pe care şi le aruncau cei din echipă, atunci când a trecut pe lângă ei. După ce a schimbat câteva cuvinte în şoaptă cu Alice, Liam şi-a luat motoreta şi i-a explicat lui Zach că o să meargă în spatele nostru.

I-am întins Rosei o mână, iar ea a luat-o, recunoscătoare. Zach a sărit pe scaunul şoferului şi şi-a lungit gâtul în spate, să se asigure că

au urcat cu toţii. Copiii s-au îngrămădit pe scaune şi pe podea; după un moment de incertitudine care i-a ţinut încremeniţi, cei mai mari au început să se joace cu ventilatoarele şi să aprindă becurile.

— Tot drumul să ţineţi perdelele trase, le-am spus. O să dureze trei-patru ore până ajungem la destinaţie.

— Unde anume? a întrebat unul dintre ei.

— Califor-ni-a! a cântat Gav, legănându-şi mâinile cărnoase peste scaunul din faţa lui. Hai să mergem!

— Centurile de siguranţă, a strigat Zach, pornind autobuzul.

Apoi şi-a dat seama că avea şi microfon şi a repetat ordinul în boxe.

— Centurile de siguranţă. Bine aţi venit la Serviciul de transport Psi. Numele meu este Zach şi o să fiu şoferul vostru în această uluitoare căutare a libertăţii. Dacă vă uitaţi pe fereastră (dar, bineînţeles, n-o s-o faceţi, pentru că Ruby tocmai v-a spus că nu e voie), puteţi să-i arătaţi Nevadei degetul, în timp ce ne cărăm de aici.

Măcar asta a reuşit să-i facă să zâmbească vag pe câţiva dintre ei. I-am tras un bobârnac lui Zach şi el

t s-a întors spre volan. Autobuzul s-a năpustit înainte şi am plecat din nou la drum, călătorind cu adevărat. Am zâmbit în ciuda voinţei mele, plutind pe propriul meu norişor de fericire. Nu am coborât nici măcar pentru o secundă, până când m-am uitat la Rosa.

Se aşezase pe un loc la geam, îşi strânsese genunchii la piept şi şi-i băgase sub cămaşă, îndesându-şi faţa între ei.

— Roşa, am spus eu, punându-i mâna pe spate.

Numărul de pe buzunarul cămăşii, 9229, fusese întreaga ei identitate în locul acela. Voiam să-şi audă numele. Să se simtă umană.

— Nu trebuia să vii, încă nu suntem gata. Suntem tot defecţi.

— Nu, i-am spus repede, nu sunteţi. Sunteţi diferiţi, asta-i tot.

— Ne-au spus că ăia buni sunt cei care au murit, a replicat ea.

Am observat o cicatrice abia vizibilă coborându-i pe obrazul stâng, o linie subţire, roz, spiralată. Ce anume ar fi putut lăsa o urmă ca asta, altfel decât să o fi zgâriat intenţionat pe faţă?

— Că suntem total greşiţi şi că n-o să… n-o să ieşim niciodată. Dar n-au făcut niciodată nimic să ne ajute. Vreau… vreau să mă repare, cu toţii vrem, am făcut *absolut tot* ce ne-au cerut, dar n-a fost destul.

— Dacă v-au făcut să vă simţiţi în felul ăsta, atunci ei sunt cei greşiţi, am spus eu.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama de ce-mi veneau aşa de uşor toate vorbele. *Clancy*. În ce fel se deosebea asta de ceea ce tot încerca el să-mi spună? M-am foit neliniştită, încercând să mă gândesc la Cate, nu la el, la felul în care îmi vorbise după ce scăpasem de la Thurmond.

— Cel mai important lucru pe care l-ai făcut vreodată a fost să înveţi să supravieţuieşti. Să nu laşi pe nimeni să te facă să te simţi aşa

cum n-ar trebui, sau că meritai să fii dusă în lagărul ăla.

— Ai fost şi tu într-unul, nu? m-a întrebat Roşa. Ai ieşit şi de atunci lucrurile s-au îmbunătăţit?

— Încep să se îmbunătăţească acolo, i-am zis. Ne ajută şi mama ta.

Acolo. Un zâmbet mic, tremurător.

— Poartă costumul ei roşu?

— Costumul roşu? am repetat eu.

Roşa a dat din cap, rezemându-se, în fine, de spătarul scaunului.

— Mama avea un costum roşu-închis pe care îl purta mereu când mergea la un vot important sau la o dezbatere. Spunea că îi sperie pe bătrânii ăia albi care tot încercau s-o reducă la tăcere sau s-o facă să stea jos.

— Nu, am spus, dar ştii ceva? Nu cred că-i mai trebuie. Fata şi-a deschis palma peste pantalonii albaştri de uniformă.

— Şi eşti complet… eşti sigură că vrea să… adică aş înţelege dacă n-ar vrea să mă vadă. Eram cu bunica atunci când au venit. Mama nu m-a văzut deloc după ce m-am defectat, schimbat, adică.

— Vrea să te vadă, am spus eu, iar cuvintele au ţâşnit dintr-un loc de care nu îndrăznisem să mă ating de când ieşisem de la Thurmond. Mai mult decât orice. Nu contează ce poţi face sau ce ţi-au spus ăia din lagăr. Ea e acolo şi te aşteaptă.

Au fost cuvintele potrivite. Ştiam din durerea care a venit odată cu ele, atunci când le-am scos cu forţa din locul unde le îngropasem.

Roşa s-a întors spre mine.

— Îţi mulţumesc pentru că ai venit să ne iei.

Nu eram sigură că pot avea încredere în propria-mi voce, dar am spus:

— Cu mare plăcere.

— O să vă duceţi să mai aduceţi şi alţi copii, nu? m-a întrebat ea. Nu doar pe noi?

— Pe toată lumea, am asigurat-o.

Mi-am lăsat capul pe spate în scaun şi am închis ochii. Era singura metodă pe care o ştiam ca să nu plâng. Era mai mult decât o simplă posibilitate. Făcuserăm *asta.* O puteam face iar la Thurmond. Puteam face ca acest moment să devină realitatea tuturor. Realitatea fiecărui copil în parte.

Zach a dus autobuzul în garaj, aşa cum l-a instruit Cole. Copiii care stătuseră în spate se apropiaseră deja ca să deschidă uşa mare, rulantă, pe care o ţineam închisă şi încuiată permanent, cât ne aflam în garaj. Senatoarea Cruz şi Cole stăteau ceva mai încolo; femeia ţinea braţele încrucişate la piept, şi deşi părea altminteri liniştită, chiar şi de la distanţă se vedea cum i se albiseră încheieturile degetelor, din

cauza tensiunii. Am tras perdeaua şi am dat-o în faţă, astfel încât s-o poată vedea şi Roşa. Senatoarea trebuie s-o fi zărit pe fată exact în momentul acela, pentru că a pierdut lupta pe care o dădea ca să se controleze şi a luat-o la fugă spre uşile autobuzului, chiar când mă ridicam să-i fac loc Rosei. Fata s-a repezit spre maică-sa de pe prima treaptă şi aproape că au căzut amândouă la pământ.

Ceilalţi copii şi-au ferit privirea. Le explicaserăm, pe drumul de întoarcere spre California, ce se întâmplase în Los Angeles. Şi faptul că mulţi dintre părinţii lor fuseseră implicaţi în Coaliţia Federală, sau că pur şi simplu locuiau în zonă, nu avusese deloc rolul de a îmblânzi realitatea dură.

— Dar o să vă ajutăm să-i găsiţi, le-am promis eu. Dacă senatoarea Cruz nu ştie exact unde se află, o să încercăm să căutăm indicii prin diferite reţele.

Cole rămăsese unde se afla, dând din cap spre membrii echipei care coborau din autobuz; le dădea câte o palmă pe spate şi îi felicita mândru, în timp ce se împrăştiau şi se strângeau ciopor în jurul lui. La picioare avea un rucsac, dar nu s-a atins de el până când Liam şi Alice n-au coborât, în fine, din autobuz. Ştiam ce urma să se întâmple, dar sinceră să fiu, eram eu însămi prea al dracului de supărată ca să încerc să previn asta.

Cole i-a făcut semn senatoarei Cruz. Cu Roşa încă lipită de ea, senatoarea a spus calm:

— În regulă, oameni buni, urmaţi-mă. O să vă ducem să faceţi un duş cald şi bun, vă dăm nişte haine noi şi o mâncare bună. Cum sună asta?

Şirul de copii de la Oasis le-a tăiat calea spre noi lui Liam şi reporterului de la Amplificare, formând un rând care a urmat-o pe senatoare spre tunel, în sus, trecând pe lângă Zu, Hina, Mike şi Kylie, care alergau să ne întâmpine. S-au alăturat grupului de copii care fuseseră lăsaţi în urmă, stând pe luna albă, în creştere, pictată pe ciment.

În momentul în care a ajuns în rază, Cole s-a aplecat să ridice rucsacul şi l-a aruncat spre Liam, care s-a aplecat sub greutatea acestuia, când l-a prins.

— Mi-am luat libertatea, a început Cole cu vocea rece ca un sloi de gheaţă, să-ţi împachetez lucrurile. Nu mai ai ce căuta aici. Ia-ţi motoreta aia şi du-te acasă.

— Nu plec nicăieri.

Expresia lui Liam s-a împietrit şi i-a aruncat înapoi rucsacul lui frate-său.

— Şi abia am început. Nu mă poţi face să plec.

Cole a râs batjocoritor, dar eu am fost cea care i-a dat răspunsul. Cuvintele au ţâşnit din mintea mea şi mi-au umplut gura cu fiere:

— Nu, dar eu pot.

Am văzut-o pe Zu aruncându-şi privirea de la Liam spre mine, cu gura căscată din cauza şocului. Nimic nu se poate compara cu durerea pe care am simţit-o văzându-l pe Liam cum îşi încleştează maxilarul şi devine alb ca varul, cu ochii arzând din cauza unei dezamăgiri teribile, tăcute. Cum îndrăznea să reacţioneze de parcă asta ar fi fost adevărata trădare? făcuse toate astea pe la spatele meu. Simţisem că ţine ceva secret, dar nu de dimensiunile astea. Nu ceva care să rişte siguranţa noastră şi vieţile tuturor copiilor de aici.

Şi pentru ce? Fiindcă era furios că fratele lui nu-i luase ideea în considerare? Nu înţelegea cum stau lucrurile.

Plecase de la Ligă, fugise. Abandonase prea repede antrenamentul ca să priceapă că lupţi foc cu foc.

— Ai acţionat pe la spatele meu, a spus Cole, iar cuvintele lui musteau de fierbinţeală. Cumva, ai reuşit să-i contactezi pe cei de la Amplificare, deşi ţi-am spus în mod specific să n-o faci. Ai fost atât de prost, încât să trimiţi documente confidenţiale, riscând ca şopârlele de internet ale lui Gray să le intercepteze şi să ne ia urma. În mod evident, ai minţit când ai spus că te duci să te întâlneşti cu un alt grup de copii, şi în loc de asta te-ai întâlnit cu cei de la Amplificare, irosindu-ne combustibilul şi timpul. Ai întrerupt o operaţiune în desfăşurare şi ai pus în pericol pe *absolut fiecare copil* implicat, inclusiv pe tine şi pe cei pe care îi salvam. Şi mai presus de orice, Liam, ai adus în scenă şi un civil. Chiar sper ca asta să însemne ceva pentru tine, pentru că în timp ce tu o să te cari dracului de aici, *ea* o să rămână într-un loc unde o putem ţine în siguranţă, închisă până când se va termina totul.

— *Poftim?*

Alice a făcut un pas în faţă, cu ochii ei căprui fulgerând. Apoi a bombănit către Liam:

— Ai zis că e supărat, dar asta e…

— Realitatea, a termina Cole propoziţia, întinzând mâna. Dă-mi aparatul.

Ea s-a aplecat şi a pus mâna pe aparat, care se afla acum depozitat în siguranţă, în geantă.

— Ascultă ce-ţi spun, a zis Alice, pentru că e la propriu: *peste cadavrul meu.* Crezi că mi-e frică de tine? Am supravieţuit bombardamentului din D.C. şi am relatat de la opt revolte masive în marile oraşe, inclusiv una în Atlanta, care mi-a ucis operatorul de imagine şi logodnicul. Aşa că hai, încearcă, nenorocitule.

— OK, scumpo, a spus Cole, poţi să-ţi păstrezi aparatul. Fie ca lumina blândă şi palidă a ecranului digital să-ţi ţină companie când vei fi încuiată în noua ta cameră, iar cheia va fi aruncată.

— Asta e…

Liam a ridicat o mână şi a oprit-o. Totuşi, femeia nu a dat înapoi, iar pielea ei ca fildeşul nu şi-a pierdut tenta de roz.

— Ai dreptate, a spus Liam. Am acţionat pe la spatele tău şi am găsit o cale de a-i contacta pe cei de la Amplificare. M-am întâlnit cu Alice şi cu echipa ei, dar numai *după* ce i-am găsit pe Olivia şi pe Brett, cărora le-am spus să nu vină până când nu voi fi sigur că şederea aici le va garanta o şansă mai bună de supravieţuire decât încercarea de a rezista de unii singuri în sălbăticie. Am *descărcat* documentele într-un stick de memorie ca să dovedesc povestea mea celor de la Amplificare; nu le-am trimis nicăieri. Şi ştii de ce am făcut toate astea? Pentru că indiferent de ce ai spus în Los Angeles, asta nu are nimic care să semene a democraţie, nemaivorbind de vreun nou început. Ai ignorat ideile tuturor în favoarea ideilor tale şi nu ai ascultat nici măcar o dată ce încercam să-ţi spun, chiar dacă tu nu ştii nimic despre vieţile noastre şi despre lucrurile prin care am trecut. Ţie îţi place să te lupţi, dar unora dintre noi nu ne place.

— Nu-i cel mai bun argument al tău, a spus Cole, arătând spre echipă, având în vedere că azi a funcţionat al dracului de bine.

— Spune adevărul, a insistat Alice. Nu i-am fi cerut niciodată să rişte să trimită digital documentele. Ne-a adus numai materiale tipărite şi doar câteva, ca să-şi demonstreze legătura cu Liga. Sau cum naiba v-oţi mai chema acum.

Liam a slobozit o respiraţie aspră.

— Putem să folosim filmările pe care le-a făcut Alice astăzi, să trimitem un calup media către contactele ei, ca să-l difuzeze. Un calup care să aibă şi un mesaj. Asta dovedeşte ceva, chiar şi numai că oamenii n-au de ce să se teamă de noi, copiii. Pur şi simplu nu *pricepi*. Nu contează dacă scoatem toţi copiii din lagăre şi spulberăm fiecare nenorocit de zid şi de gard dintre noi şi ei. Dacă nu schimbăm percepţia oamenilor despre noi, atunci unde naiba se vor duce copiii ăştia?

Cole şi-a încrucişat braţele peste piept şi a spus simplu:

— La revedere, Liam.

A trebuit să mă întorc, cu intenţia de a-l urma pe Cole prin tunel. Furia făcea să-mi bubuie capul, ştergea ultima rază de lumină din inima mea, când s-a auzit o voce mică.

— Dacă el trebuie să plece, atunci plec şi eu.

Era fata Verde pe care o văzusem acum câteva seri, cea care pictase luna în creştere de pe casca lui Liam. Momentul acela în care mă întrebasem cine era „ea” căpătase în sfârşit un sens. Simbolul acela o ajutase pe Alice să-l recunoască atunci când s-au întâlnit.

— Iar motivul ar fi că…? a replicat Cole.

— L-am acoperit.

Şi-a aruncat pletele negre peste umăr:

— Ştiam că se duce să o întâlnească pe Alice şi nu am spus nimănui.

— Şi eu la fel, a spus Lucy, frângându-şi mâinile până le-a înroşit. Am minţit în legătură cu proviziile pe care nu le-a adus niciodată; şi nu prea îmi place să lupt, îmi pare rău.

— Idem, a spus Kylie. Doar că fără „îmi pare rău".

— Şi eu, s-a iţit şi Ana, una dintre Verzii care reuşiseră să scape din Los Angeles. Eu i-am arătat cum să acceseze şi să descarce documente.

Alături de mine, Zach se scărpina în cap şi se uita în tavan.

— Mă tem că se poate să-i fi arătat şi eu cum ar putea, în caz de nevoie, să stabilească o procedură de contact cu cineva.

— Eu sunt cea care a întrebat-o pe senatoarea Cruz dacă ar putea lua legătura cu cineva din Amplificare, a spus altcineva dintre Verzi. Deci cred că trebuie să plec şi eu, nu?

— Şi eu, din moment ce…

Cole a ridicat o mână, întrerupând-o pe Sarah.

— OK… Iisuse, am înţeles, Spartacus. V-aţi subliniat cu toţii punctul de vedere.

S-a uitat spre mine. Am ridicat dintr-un umăr, lăsându-l pe el să ia decizia asta. În acest moment nu aveam încredere în decizia mea şi, până la urmă, dacă ei erau cu toţii interesaţi să saboteze atacul asupra Thurmondului, nu aş fi regretat deloc dacă i-aş fi văzut plecând, să trăiască în altă parte în siguranţă, mai ales dacă Harry îşi ţinea promisiunea de a ne trimite soldaţi antrenaţi.

— Aveţi o *singură* încercare, le-a spus Cole. Demonstraţi-mi că asta funcţionează în felul în care vreţi voi şi o să ne adaptăm planul, *dar*…

Vocea i-a devenit tăioasă, pentru că puştii începuseră să trăncănească, entuziasmaţi. M-am apropiat de el; voiam să-l folosesc pe Cole ca pe un scut în faţa adevărului, de-acum evident, că mulţi dintre ei, dacă nu toţi ştiuseră ce pune la cale Liam şi niciunul nu fusese tentat să-mi spună şi mie.

Probabil s-au gândit să-ţi plătească în aceeaşi monedă, mi-a şoptit o voce în minte, *faptul că nu le-ai spus nimic despre trimiterea agenţilor în altă parte.*

Însă diferenţa era că făcusem lucrul acela doar pentru protecţia lor. Cole avea perfectă dreptate – Liam întrerupsese o operaţiune planificată la minut, cu multă grijă, şi introdusese o variabilă necunoscută, aşa încât lucrurile se puteau termina prost pentru toată lumea, inclusiv pentru copiii pe care încercam să-i salvăm. M-a invadat un val nou de furie.

— *Dar,* a continuat el, rămâneţi cu toţii aici şi nu puteţi sub nicio formă să părăsiţi Ferma fără permisiune. Asta te include şi pe tine, Morcoveaţă.

Alice s-a înroşit la auzul poreclei, netezindu-şi absentă pletele roşcate.

Cole a făcut un pas spre ea, coborând vocea. Ştiam privirea aia, felul în care se umbreau ochii lui albaştri, cum zâmbetul, altminteri prietenos, nu trăda nimic din dispreţul pe care îl simţea. Numai tonul grav şi aspru al vocii.

— Dacă dezvălui localizarea noastră oricui din Amplificare, o să ştiu.

Alice s-a aplecat spre Cole, cu braţele încrucişate peste piept. A ridicat dintr-o sprânceană, în semn de provocare.

— Nu, n-o să ştii. Dar nu sunt în vreo afacere de ucidere a copiilor. Mai puţin dacă e vorba despre tine.

— *Hei,* am avertizat-o eu.

În mod sigur Liam i-a spus ceva despre mine, pentru că în cele din urmă a dat înapoi.

— În regulă, toată lumea e bine? V-aţi răcorit cu toţii?

Cole a dat din cap, făcând semn spre ceilalţi, ca să aprobe şi ei.

— Excelent. Hai să descărcăm proviziile din autobuz şi să organizăm totul. Cineva să-mi spună ce faţă au făcut ăia de la FSP când v-au văzut.

În momentul ăsta totul s-a detensionat, iar Gav a început să povestească, printre hohote de râs, că unul dintre soldaţi este posibil să fi făcut pipi pe el când şi-a dat seama cu ce se confruntă. Zu a încercat să mă ia de mână când am trecut pe lângă ea, dar, sinceră să fiu, nu voiam decât să rămân singură – nu-mi păsa dacă o rănesc, nu-mi păsa dacă îşi face griji pentru mine şi nu voiam să mă prefac că e totul în regulă cu finalul ăsta de situaţie. Pierderea concentrării însemna să irosim timpul, însemna şi mai mulţi copii morţi, pe care nu eram în stare să-i salvăm la timp.

Voiam să verific cu Nico dacă avea veşti despre Cate şi dacă Vida şi Grasu dăduseră vreun semn de viaţă. Apoi voiam să finalizez detaliile modului în care urma să fiu iar luată la Thurmond.

Am luat-o la fugă pe tunelul dintre Fermă şi garaj, ca să ard energia suplimentară pe care o aveam. Frustrarea ieşea din mine cu fiecare bufnitură a bocancilor pe ciment. Trecusem deja prin bucătărie, pe lângă castroanele cu paste şi covrigeii pe care, dacă ar fi să ghicesc, şi-i luaseră cu ei copiii din Oasis, ca să-i mănânce în sala mare, când, într-un final, l-am auzit strigându-mă.

Nu am încetinit, n-am lăsat nimic din mine să îmblânzească armura de furie care mă încingea. Liam a alergat să mă prindă.

— Ruby! Vreau să vorbesc cu tine!

— Crede-mă, i-am spus, nu vrei.

Mi-am continuat drumul pe culoar până când m-a prins de braţ şi m-a întors spre el. L-am ţintuit cu privirea, privind dincolo de

tensiune, de urma de murdărie de pe obraz şi bărbie, dincolo de intensitatea privirii lui, şi pentru o secundă, o singură secundă, trupul a fost bulversat între dorinţa de a-l ucide şi dorinţa de a-l săruta.

M-am eliberat din strânsoare şi am împins uşa care ducea spre scări.

— Eşti supărată pentru că nu ţi-am spus sau pentru că ştii că am dreptate? m-a întrebat. Pentru că, din câte îmi dau seama, e vorba de amândouă.

— Cred că Cole ţi-a expus destul de clar şi corect cele mai multe dintre motivele pentru care aş fi ofticată pe tine, i-am spus, întorcându-mă spre el de pe primul palier.

Era chiar la picioarele mele, încercând să mă înghesuie exact în acelaşi colţ în care ne sărutaserăm prima dată. Şi, cumva, lucrul ăsta n-a făcut decât să mă înfurie şi mai tare, de parcă o făcea intenţionat.

— Am dreptate, Ruby, a spus el, prinzându-mă iar de încheietură.

— Mai pune o dată mâna pe mine, l-am avertizat, şi o s-o regreţi.

Mi-a dat drumul şi a făcut câţiva paşi în spate.

— Te rog, ascultă-mă…

— Nu! i-am spus. În momentul ăsta nu vreau nici măcar să mă *uit* la tine!

Zâmbetul lui a devenit dispreţuitor.

— Pentru că am îndrăznit să nu fiu de acord cu Cole, care nu poate greşi *niciodată,* în legătură cu nimic.

M-am răsucit spre el, împingându-l în piept cu ambele mâini.

— Pentru că ai fost la un milimetru să fii spulberat de capătul greşit al puştii lui Zach! Pentru că *ai fi putut muri* şi eu n-aş fi avut cum să împiedic asta! Pentru că nu gândeşti şi toate lucrurile la care munciserăm ar fi putut fi distruse de…!

Ochii îi scăpărau scântei albastre atunci când m-a tras spre el.

M-a sărutat.

M-a sărutat aşa cum îl sărutasem şi eu în pădure, la marginea taberei East River. Din întuneric ne-a înconjurat mirosul de pământ jilav, de praf şi de piele. Şi-a înfipt mâinile în părul meu cu putere, cu disperare chiar, şi eu mi-am înfipt mâinile în haina lui.

M-a sărutat şi l-am lăsat, pentru că ştiam că este pentru ultima dată.

Apoi l-am împins, simţind cum ceva din pieptul meu se rupe şi mi-l lasă aşa, deschis, pe măsură ce aerul rece umplea spaţiul dintre noi. Liam s-a sprijinit de perete, încercând să-şi recapete respiraţia. M-am luptat cu dorinţa tâmpită de a mă aşeza pe una dintre trepte, ca să plâng.

A respirat zguduit.

— Anna a spus… A spus că Nico lucrează în secret la un soi de virus. Crede că este pentru atacul asupra Thurmondului. Este genul de

virus care trebuie instalat de cineva care să se strecoare acolo, înainte de atac.

Vocea îi suna înfundat.

— Oare ştii ceva despre asta?

I-am ocolit privirea.

— Iisuse, Ruby, a spus el încet.

Îmi dăduse şansa să fiu sinceră în legătură cu atacul asupra lagărului de la Thurmond, dar nimeni, şi cu atât mai puţin el, n-ar fi putut să mă oprească. Nu aveam nevoie de aprobarea lui.

— O să te ucidă, a spus Liam, cu furia mustind în cuvinte. *Ştii* asta. Ei ştiu cine eşti şi ce poţi face. Şi ai de gând să iei în stăpânire tot lagărul? Să-i controlezi pe toţi, aşa cum făcuse Clancy la East River? N-o să te lase să ieşi de-acolo vie, dar ţie nici nu-ţi pasă, nu-i aşa?

S-a frecat pe faţă şi a scos un sunet de exasperare curată.

— Aş putea măcar să te întreb cine ţi-a băgat ideea asta în cap? El nu este unul dintre noi, Ruby! Nu este, şi totuşi eşti de partea lui, îi spui *lui* lucruri pe care obişnuiai să mi le spui mie. Spune-mi ce s-a întâmplat, spunem cum pot să îndrept lucrurile dintre noi. Nu înţeleg cum am ajuns aici. Nu înţeleg de ce are puterea asta asupra ta!

— Nu trebuie să-ţi dau ţie explicaţii.

Am simţit cum mi se scurge pe şira spinării o picătură de sudoare rece la auzul propriilor cuvinte, indiferent cât de adevărate erau.

— Dar obişnuiai să o faci, a spus Liam. Ştii de ce nu ţi-am vorbit despre Alice şi Amplificare? De o sută de ori am fost aproape să-ţi zic. Aproape că ţi-am spus în noaptea aia, când eram în garaj, dar m-am oprit pentru că în ultima vreme… în ultima vreme nu prea mai contează *ce* zic. Gândirea ta şi a lui Cole este greşită, stupidă sau naivă. Fir-ar să fie, mi se face rău de-mi vine să mor numai când aud cuvântul ăsta. Nu sunt prost, nici orb nu sunt. Pot să fac rost de hrană, pot să repar fiecare chestie care se prăbuşeşte, pot să mă asigur că funcţionează toate maşinile, pot găsi ultima şansă pe care o avem ca să facem ceva bun şi durabil în această lume deja prea violentă, dar nu-i destul. Nici nu sunt băgat în seamă, nu? Nu de el, în orice caz. Şi nici de tine, în ultima vreme.

N-am spus nimic. N-am simţit nimic. Nu mai era nimic.

— Încerc să mă gândesc la ce-o să urmeze după asta, cum o să ne vedem de vieţile noastre când totul se va termina. Aşa cum am mai vorbit noi şi înainte. Nu vreau ca toţi aceşti copii să trăiască vieţi întinate de durere, regrete şi sânge. Nu vreau asta nici pentru tine. Putem să facem treabă bună, putem să facem astfel încât toată lumea să vadă că suntem copii buni într-o situaţie de rahat. *Te rog,* Ruby, te rog. Cole o să te ducă direct în vârful unei stânci şi în tot timpul ăsta o să te ţină de mână.

I-am susţinut privirea pentru o clipă, lăsând cuvintele să se umfle,

simţind cum se năruie bucăţi din mine. *Gândeşte-te la fetele acelea,* mi-am spus, *cele din Cabana 27. La Sam*. La miile de copii pe care i-am lăsat în urmă când am evadat. La chipul lui Ashley, la ochii ei morţi ţintind spre mine, la acuzaţia pe care am citit-o în ei. *Unde ai fost? De ce nu ai venit mai devreme?*

— Dacă te-am rănit pe jumătate din cât m-ai rănit tu pe mine, a zis el, cu vocea zdrobită, atunci, Doamne, ucide-mă şi gata. Nu pot să fac faţă. Spune ceva. *Spune ceva!*

Pentru ei puteam sacrifica asta, lucrul la care ţineam cel mai mult, şi târgul ăsta nu se putea compensa nicicum, nu în totalitate. Le-o datoram, mai mult decât iubirea mea. Îi datoram fiecăreia dintre aceste fete faptul că eram în viaţă. Trebuia să simtă şi ele ce simţisem azi, când plecaserăm de la Oasis. Vom găsi tratamentul chiar dacă ăsta o să fie ultimul lucru pe care-l fac pe acest pământ, şi o să le aştepte atunci când vor ieşi din lagăr. Vor cunoaşte adevărata libertate – nu pentru că îşi vor pierde teribilele puteri, acel lucru din cauza căruia au fost numite *monştri.* Ci pentru că vor putea să facă orice alegere din cele care le-au fost negate timp de ani de zile. Vor putea merge oriunde. Vor putea fi cu oamenii pe care-i iubesc.

Până la urmă, nu conta ce se întâmpla cu mine – acum înţelegeam ce voise Nico să spună atunci când vorbise despre penitenţă. Nu mă puteam întoarce în timp să schimb lucrurile care li se întâmplaseră, dar eram al dracului de sigură că aş putea să le pun viitorul în propriile mâini. Merita. Pierdeam asta… dar simţeam că va merita. Într-o bună zi.

Însă acum, acum doar sufeream. Simţeam că mă rup în bucăţi. Finalul a fost tăcut şi ştiam că şi Liam îl simte, chiar dacă era prea încăpăţânat ca să o recunoască măcar faţă de el însuşi. Nu mai rămăsese nimic de spus. M-am întors şi am urcat mai departe scările.

— O să fiu în preajmă, a strigat el după mine, atunci când o să te hotărăşti să mă cauţi.

Mi-am înghiţit cu greu nodul din gât, dar i-am spus, fără să mă întorc:

— Nu te obosi să aştepţi.

Ajunsesem în capătul scărilor şi împingeam uşa, când el a răspuns:

— Poate că nici n-o s-o fac.

Cu un clic discret, uşa s-a închis în spatele meu. Mi-am lăsat corpul să nu mai funcţioneze, simţind cum mă sfâşie durerea în timp ce mă îndreptam spre cel mai apropiat dormitor, ca să mă prăbuşesc într-unul din paturi. Mi-am încleştat pumnii, apoi i-am deschis, i-am încleştat şi i-am deschis, încercând să eliberez tensiunea aceea insuportabilă şi să stabilesc un fel de ritm al respiraţiei în locul icnetelor oribile şi aspre. Dinspre sala mare veneau pe coridor voci şi râsete, în dezacord cu plânsul din mintea mea.

Nu ştiu cum s-a întâmplat, ci doar că mi s-a întunecat vederea. Când, într-un final, mi s-a limpezit, eram în picioare în biroul lui Alban, fără să-mi amintesc cum ajunsesem acolo. Când m-am întors, am văzut două siluete stând în prag, umăr la umăr, cu îngrijorarea întipărită pe chipuri. Păreau să comunice o întreagă conversaţie într-o singură privire.

— Deci… a început Vida. Ce am ratat?

Şaptesprezece

— Când aţi intrat?

Întrebarea a ricoşat din pereţii tunelului, în timp ce mă îndreptam spre bar alături de Vida, Grasu şi nou-venitul Cole.

— De ce nu ne-aţi spus că sunteţi aşa de aproape? O aveţi pe Lillian, da?

— Oh, o avem, a spus Grasu, îndreptându-şi privirea spre Vida. Şi avem şi o explicaţie pentru că nu am sunat.

Ea a pufnit şi şi-a încrucişat braţele la piept.

— A fost un accident!

— Da, bine – Grasu şi-a împins delicat ochelarii pe nas –, telefonul nedetectabil pe care-l aveam cu noi a căzut *accidental* din maşină şi cineva a dat *accidental* în *t t* spate, peste el. Pentru că acel cineva se grăbea teribil, după ce a alertat *accidental* nişte urmăritori din apropiere, atunci când şi-a folosit *accidental* puterile ca să mute un stâlp de iluminat de pe drum, după ce tot *accidental* dăduse peste el.

— Cineva ar face bine să-şi ţină gurile, înainte să-mi înfig accidental pumnul în dinţii lor.

L-a pocnit în umăr într-un fel care a fost aproape… jucăuş.

— Să-şi ţină *gura,* pumnul în dinţii *lui.*

— Pe bune? îmi dai o lecţie de gramatică?

În timp ce urcam pe scară l-am lăsat pe Cole să le explice ce se întâmplase în timpul atacului de la Oasis. Mă simţeam prea de curând rănită ca să articulez ce voiam să zic şi, mai rău de-atât, greutatea pe care o simţeam în ţeastă mă făcea să mă simt de parcă aş fi fost prinsă sub apă. Nu-l puteam privi pe Grasu în ochi, indiferent ce-ar fi spus ca să-mi atragă atenţia, şiret. Liam o să-i spună toată povestea, şi el o să-i ţină partea prietenului său, iar eu nu puteam trece prin asta. Nu *puteam* trece prin nimic ce nu avea legătură directă cu Lillian Gray sau cu Thurmond.

Vida ne-a condus pe toţi patru spre ieşirea din camera aflată în spatele barului, către încăperea principală. Totul fusese acoperit, iar lucrurile utile, precum farfuriile şi paharele, fuseseră duse la Fermă. Umbrele erau atât de persistente, încât aproape că n-am văzut silueta micuţă care se ghemuise într-un separeu din cel mai îndepărtat colţ.

Purta nişte blugi în mod clar prea mari pentru ea şi o cămaşă descheiată la gât, care trebuie să fi fost a unui bărbat. Tot părul blond fusese îndesat sub o şapcă de baseball Braves. A cercetat locul de jur-împrejur, într-o tăcere mormântală, alertă şi atentă. Tăria din ochi, ţinuta – erau şi în fiul ei. Vederea acestei femei a fost destul ca să mă ţintuiască în loc, să-mi îngheţe sângele în vine. Mi s-a părut mereu că Clancy semăna fizic cu tatăl lui, dar detaliile, bătaia degetelor în braţele încrucişate… Ea nu a spus nicio vorbă, dar i-am auzit totuşi vocea, ecoul a ceea ce prinsesem în mintea fiului său. *Clancy, dragul meu Clancy…*

Am tras adânc aer în piept.

— Nu o ţineau în CG din Kansas, a spus Vida. Era într-una dintre clădirile mici din împrejurimi. Am ştiut cum s-o găsim doar pentru că am prins o transmisiune radio între nişte agenţi care vorbeau despre nişte aranjamente, cum s-o dea pe ea la schimb pentru nişte agenţi prinşi de oamenii lui Gray… Ţineau agenţii în viaţă *special* ca s-o ia pe ea înapoi. Aşa că te-ai înşelat, fraiere, l-a informat ea pe Cole, şi ar fi bine să merite, dracului, chestia asta, pentru că aş fi putut s-o am pe Cate înapoi şi nu pe Looney Tunes asta.

Cole a dat din cap şi a făcut un pas înainte, apropiindu-se de femeie cu toată grija şi precauţia pe care o ai faţă de un animal speriat.

— Salut, doctor Gray. Aici eşti în siguranţă.

Ori n-a înţeles, ori nu i-a păsat – i-a îndepărtat cu putere mâna de pe ea şi s-a întors să se repeadă spre uşă. Când am văzut-o cum lovea cu pumnii lemnul uzat, am simţit că mă dor pe mine mâinile.

— Palid… ah… afară… maşină… mai mult… acum acum-unu, doi, trei, patru, cinci…

Cuvintele abia dacă sunau ca nişte cuvinte – erau subliniate şi accentuate ciudat, în felul în care vorbeşte cineva cu gura plină sau cu limba între dinţi.

M-am întors spre Vida, care s-a mulţumit să-mi arunce o privire obosită.

— Pentru cineva care nu vorbeşte şi nu înţelege niciun rahat, asta dă multă bătaie de cap.

— Dar vorbeşte…

Am fost întreruptă de strigătul ei gutural, atunci când a ridicat-o Cole şi a încercat să-i fixeze braţul în lateral.

— Nu înţelege nimic. Am încercat să scriem, să vorbim rar sau în diferite limbi, a spus Grasu, frecându-şi bărbia. Şi dacă a mai rămas ceva în mintea ei, nu poate scoate afară.

Există o diferenţă între stricat şi distrus. În primul caz mai poţi spera să refaci obiectul, dar în celălalt nu mai există cale de

întoarcere.

Mi-am apăsat faţa în palme, renunţând să mai încerc să prind privirea întunecată a lui Lillian Gray, care rătăcea fără ţintă prin apartamentul pe care i-l dăduserăm. Venise la Fermă ieri după-amiază, teribil de speriată, şi petrecuse toată dimineaţa exact în acelaşi fel, tremurând de parcă o aruncaserăm în Atlantic în mijlocul lui ianuarie. Era o minune că nu leşinase încă de epuizare.

Iar ce era în mintea ei… este greu de descris. De fapt, nu-i nimic de spus. Prima dată când m-am strecurat în amintirile ei, m-am tras imediat afară, suficient de ameţită, încât aproape că am vomitat. Totul era atât de răvăşit, secvenţe strălucitoare ale unor imagini aruncate la întâmplare, accelerate într-un sfert de secundă – prea repede ca să mă pot agăţa de ceva. Intensitatea senzaţiilor era ca atunci când stai într-o maşină care accelerează de la zero la o sută. M-a aruncat în scaunul meu, ba chiar mă întrebam dacă o face intenţionat.

— Dr. Gray, am spus tăios, încercând să-i atrag atenţia înapoi asupra mea. Poţi să-mi spui care e prenumele tău?

— Preeenuuumeeeleee, a bombănit ea, prinzând cu palmele cozorocul şepcii de baseball. Nu… bun… palid… umbră…

— Dumnezeule, a spus senatoarea Cruz, acoperindu-şi faţa cu mâinile. Cum rezistaţi voi doi la aşa ceva? Biata femeie…

Cole s-a ridicat din locul unde stătea rezemat de perete.

— Cred că e destul pentru azi, Preţioaso.

— Dar n-am progresat deloc.

— Poate că nici nu ai ce progres să faci, a spus senatoarea Cruz, punându-mi o mână pe spate. Fosta Primă Doamnă fusese singurul lucru destul de important care s-o facă să-şi părăsească apartamentul pe care îl primise şi să se desprindă de Roşa. Aproape că-mi doream să nu fi venit, pentru că mă simţeam suficient de prost să fiu dezamăgită de mine însămi – era devastator să mă gândesc că o dezamăgisem *pe ea,* după tot ce făcuse pentru noi.

— N-am încercat nici măcar două zile întregi, am insistat. Mai lăsaţi-mi măcar o după-amiază.

Lillian Gray îşi schimbase poziţia, astfel încât acum stătea întinsă pe patul micuţ, cu faţa înfundată în pernă. Simţeam cum ţâşneşte frustrarea din ea şi nu am încercat s-o prind de mână atunci când a început să lovească iar şi iar salteaua învelită în plastic.

Am suspinat, frecându-mă pe frunte.

— În regulă. O să luăm o pauză.

— Cât de mult trebuie să le spunem celorlalţi despre starea ei? a întrebat senatoarea Cruz.

Vida şi Grasu au promis să-şi ţină gura, să pretindă că femeia era epuizată şi are nevoie de odihnă, dacă ar fi fost presaţi de vreunul dintre copii. Asta îmi dădea puţin timp să-mi dau seama cum aş putea

s-o ajut.

S-o aduc în faţa celorlalţi nu era pentru mine o opţiune de luat în seamă. Dacă vedeau că Lillian Gray, singura lor şansă de a descifra cercetarea şi toate datele pe care le aveam despre tratament; era în… *halul ăsta…* nu făceam decât să-i înclin şi mai mult de partea lui Liam. Partea care părea că ne ajută *să facem* cu adevărat ceva.

Din momentul în care am părăsit Los Angelesul, Cole şi cu mine am contat pe obţinerea acelor informaţii despre cauza şi tratamentul NIAA pe care le puteam dovedi noi înşine copiilor. Dar trei săptămâni mai târziu nu aveam încă nimic de arătat care să respecte ceea ce promiseserăm. Chiar şi copiii pe care-i salvasem din lagărul Oasis petreceau mai mult timp în garaj decât în Ferma propriu-zisă. Singurul moment în care îi vedeam era când veneau la bucătărie ca să-şi ia mâncarea, şi chiar şi atunci se duceau cu farfuriile în garaj, ca să mănânce.

— O să răsucesc clanţa invers, ca să se încuie din afară, a spus Cole. Dacă le spun copiilor s-o lase în pace, o s-o lase.

Asta dacă se deranjează vreodată să plece din garajul ăla.

— Sunt îngrijorat în privinţa agenţilor… în privinţa lui Cate, am spus. Ce reacţie vor avea când vor vedea că Liga n-o mai are pe Lillian, ca s-o dea la schimb?

— Liga va păstra aparenţele cât de mult se poate, din punct de vedere uman, m-a asigurat Cole. Şi ţi-am spus ce a zis Harry. El şi alţi câţiva din fostele Forţe Speciale o să investigheze rapoartele unei închisori ilegale de pe lângă Tucson. O să activeze nişte berete verzi, se pare.

Cum reuşise Harry să afle despre o închisoare ilegală, care este prin definiţie un loc inexistent în înregistrările formale, ăsta era un lucru care mă depăşea. N-am vrut să-l presez pe Cole în faţa senatoarei Cruz.

— Asta e promiţător, a spus ea, zâmbindu-mi vag. Am dat din cap. Nu era aproape nimic.

I-am scos lui Lillian şapca şi tenişii murdari şi am încercat să o liniştesc, învelind-o cu pătura. Când s-a uitat spre mine, i-am văzut faţa osoasă, dar purtând încă urmele unei frumuseţi trecute.

Şi-a mijit ochii şi dintr-odată n-am mai văzut-o pe ea, ci pe fiul ei.

— Alban te-ar fi vrut aici, cu noi, i-a spus Cole cu blândeţe. Aici eşti printre prieteni. *Prieteni. În siguranţă.*

— Alban?

Lillian s-a ridicat drept în picioare şi picioarele i s-au împleticit în păturile pe care le aranjasem cu grijă pentru ea.

— John?

Am schimbat o privire rapidă cu Cole, dar, la fel de repede, femeia a căzut într-o bombăneală nedesluşită, ca pentru sine:

— Hap… un… ang… mo…

Cole s-a îndreptat spre biroul micuţ aflat chiar la intrare şi a deschis sertarul.

— Dr. Gray, avem câteva lucruri pe care să te uiţi după ce te odihneşti puţin. O să le las aici. S-ar putea să fie un pic, hm, dificil. Aici este un grafic…

— Graaafiiiceee.

Cole l-a ridicat, astfel încât să-l poată vedea şi ea, iar reacţia a fost instantanee. S-a ridicat imediat şi s-a întins după el.

Cerebelul, corpul pineal, talamusul, foramenul intra ventricular…

Tonul vocii i se schimbase complet – era inteligent, aproape conştient. Rămăsese totuşi şi o mică suprapunere destul de rafinată, în sensul ca modela fiecare cuvânt pe limbă, înainte de a-l spune.

— Oookkk, a spus Cole, lungind cuvântul. La asta chiar… nu mă aşteptam.

Apoi femeia s-a întors pe cealaltă parte şi a adormit imediat.

Cole a pornit spre uşă, dar eu am rămas exact unde eram, uitându-mă ţintă la forma aceea culcată cu fata în jos. Nu-mi dau seama ce m-a făcut să încerc, doar că nu avusesem ocazia să procesez ce văzusem în mintea ei, aşa că am fost curioasă, dintr-odată.

— Ce e? m-a întrebat Cole, pe care îl auzeam tot mai departe, pe măsură ce alunecam în mintea ei.

Am atins-o cât de blând am putut şi, în loc să încerc să navighez printre scenele licărind care îmi tot răsăreau în spatele pleoapelor, m-am lăsat purtată de curent. Am văzut nişte cărţi stivuite pe un birou, tineri îmbrăcaţi în haine care se demodaseră cu zeci de ani în urmă, filme pâlpâind pe ecrane, în întuneric, teste de absolvire; un buchet de trandafiri albi care se potriveau cu rochia pe care o purta – pe care o purtam –, o versiune mai tânără şi mai arătoasă a preşedintelui, aşteptând-o la capătul unei alei lungi, împodobite cu şiruri de flori; spitale, aparate; locuri de joacă, haine de bebeluş, un copil cu părul negru stând la o masă, în bucătărie, cu spatele la mine – toate aceste mici momente de amintire erau coerente, curgând la fel de blând de parcă aş fi fost ghidată printre ele de propria mea mână. Apoi totul s-a schimbat, toate aceste fărâme din viaţa ei – peste scene au explodat stropi în toate culorile curcubeului şi am căzut înapoi printr-o ceaţă albă, cu nimic altceva deasupra mea sau sub mine.

Un vis. Acum dormea suficient de profund, încât să i se relaxeze şi mintea, şi trupul. Când m-am retras din mintea ei şi m-am ridicat de pe pat, nici nu s-a clintit.

— Ce e? m-a întrebat Cole. Ce ai văzut?

Am văzut o minte care funcţiona, am văzut o memorie întreagă, coerentă. Şi am fost mai confuză ca oricând.

— Cred… am început eu, ridicându-mă în picioare, cred că trebuie

să vorbesc cu Grasu.

Fie în anticiparea unei dorinţe, fie în virtutea propriei curiozităţi, Grasu era în sala computerelor, aşezat la unul dintre birourile goale din faţă. Stive înalte de cursuri groase, intimidante, erau rânduite în jurul lui, precum zidurile unei fortăreţe. Câţiva dintre Verzi îşi luaseră laptopurile în garaj, să lucreze la proiectele lui Liam şi Alice, dar Nico era încă aici, aşa cum fusese întotdeauna. M-a văzut înainte să mă vadă Grasu, şi după expresia de pe faţa lui am ştiut că trebuie să vorbesc mai întâi cu el.

— Trei lucruri, a spus el. Primul, s-a rezolvat.

— Chestia despre care am vorbit noi? l-am întrebat.

A ridicat un stick de memorie agăţat de un şnur la gâtul lui.

— Tot ce mai trebuie să fac este să găsesc o mărime mai mică, una pe care o pot modifica, astfel încât să se potrivească în ramele de ochelari.

— Eşti cel mai tare, i-am spus eu cu sinceritate.

Cole avusese dreptate – Nico era de partea noastră, şi nu doar pentru că avea ceva de demonstrat. A roşit un pic, foindu-se la primirea acestui premiu, apoi tonul vocii i-a coborât zdravăn.

— Al doilea lucru este celălalt despre care am vorbit.

— Am vorbit despre o grămadă de chestii, i-am amintit.

Nico a dat câteva clicuri şi a adus în prim-plan de acum cunoscutul server.

— Cineva a trimis ceva? Iar?

— Un e-mail, acum două zile, în noaptea în care ai plecat spre Oasis. Acest IP este de pe unul dintre laptopuri, care este încă aici, în sală, a continuat el. Mesajul s-a dus la o adresă care acum e ştearsă.

— Poate că cineva a luat legătura cu Amplificarea? am întrebat, fără să mă mai străduiesc să îmi ascund amărăciunea din voce.

El a dat din umeri.

— Din nou, cea mai simplă explicaţie este de obicei cea corectă.

Am mijit uşor ochii.

— Dar tu nu crezi asta, nu?

— Este doar… o bănuială. Liam a spus-o cumva, de parcă n-ar fi luat legătura cu cei de la Amplificare decât personal, aşa că nu sunt sigur cine le-a trimis acum documente, sau de ce. Asta mă intrigă pentru că a fost un simplu mesaj. Crezi că s-ar putea să fi fost Cole?

— O să-l întreb, am spus. Nu ştiu cum l-a contactat pe tatăl lui vitreg.

— Ar fi o modalitate destul de sigură s-o facă aşa, a spus Nico, aprobator. Iar Liam şi ceilalţi nu au ascuns absolut nimic din activitatea lor când au trimis calupul media, noaptea trecută.

— L-au făcut aşa de repede? am întrebat neutru. Şi a fost preluat

pe undeva?

— Păi… Asta-i al treilea lucru.

A dat clic pe un document de pe ecran, deschizând încă o fereastră.

— Toate astea sunt acum offline, cenzorii lui Gray au închis cele mai multe site-uri mari până când dau jos povestea, dar fotografiile şi filmările au apărut în sute de mesaje, precum şi pe câteva pagini pe care le alimentează Amplificarea. Au aruncat sute de versiuni ale aceluiaşi site, cu nume diferite de domeniu şi cu cuvinte de căutare încorporate în cod, astfel încât măcar unul dintre ele să se deschidă, în funcţie de cuvintele-cheie pe care le tastezi. Am făcut capturi de ecran cu tot ce am găsit, în caz că vrei să vezi.

A deschis o captură de ecran cu pagina CNN, ca exemplu. Povestea nu doar că era pe prima pagină, ci ocupa o jumătate din ea: poze îmbinate cu exteriorul taberei, copii cu chipurile protejate, ieşind din dormitoare. Noi priviţi din spate, când alergam pe culoar în ultimele momente, îndreptându-ne spre uşă. Cea mai mare dintre poze era cea a zidului, cu zeci de amprente roşii de palme pe care, dacă ai fi dat mai jos, le-ai fi putut confunda uşor cu nişte urme de sânge. Titlul sub care erau publicate toate era: NU E O OAZĂ – O PRIVIRE ÎN INTERIORUL UNUI LAGĂR DE „REABILITARE”.

— Au arătat şi filmarea asta, a spus Nico.

Din momentul în care s-a încărcat, chiar din primul cadru îngheţat pe ecran, am ştiut despre ce va fi vorba.

Nu mi se vedea faţa – Alice filmase totul din spatele meu, aşa încât să aibă un unghi bun pentru copiii care ieşeau din dormitoare.

— *Mă cheamă…*

Înregistrarea audio a fost înlocuită cu un bip chiar unde mi se auzea numele.

— *Sunt de-a voastră. Toţi de aici suntem ca voi, în afară de femeia cu aparat foto. O să vă scoatem de aici, să vă ducem afară, într-un loc sigur. Dar trebuie să ne mişcăm repede. Cât de repede puteţi, fără să vă răpănip sau să-i răpănip pe cei din jur. Urmaţi-i pe ei – şi am arătat spre Gonzo şi Ollie. Repede, repede, repede, OK?*

Mi-am încleştat atât de tare mâna pe marginea biroului, încât Nico s-a lăsat pe spate şi a spus:

— Fac prinsoare că nu te-au întrebat înainte de a folosi filmarea asta?

— Nu m-au întrebat.

Iar asta, din nou, era ceva personal – mă simţeam de parcă mi-o aruncaseră în faţă. Restul filmării era format din imagini puse laolaltă fără nicio ordine: soldaţi FSP legaţi şi cu căluş la gură, un cadru apropiat cu uniformele lor, echipamente cu însemne militare – alegeri isteţe, în încercarea de a da autenticitate.

— Din comentariile pe care le-am citit pe diferite forumuri, se pare că cel puţin două publicaţii mari au preluat ştirea. Totuşi, când am încercat să urmăresc ştirile la televizor, deja era plin de oameni de la guvern care le analizau şi subliniau că se presupune că sunt false. Ştii că au difuzat şi o listă a copiilor? Cu fotografia fiecăruia şi ce au făcut părinţii lor pentru Coaliţie?

— Nu ştiam, am spus rânjind. Cole a văzut asta?

— Da, ne-am uitat amândoi aici, ceva mai devreme, a spus Nico. Uite, probabil că ei se felicită, acolo, jos, pentru că ai făcut toată treaba asta. Dar adevărul este că nu o să ţină. La mai puţin de douăzeci de minute după ce i-au dat drumul, Gray a curăţat tot netul. Nu numai atât, dar un număr de site-uri care o găzduiau sunt acum suspendate. Comentariile de pe forumuri… uite, unul ca ăsta?

A arătat spre marcajul de timp:

— Ăsta este din dimineaţa asta, când a apărut ştirea.

Comentariul spunea: *Este îngrozitor – toate sunt aşa?*

— Şi două ore mai târziu, a spus Nico, tonul comentariilor s-a schimbat.

Trebuie să fie o făcătură. Este totul prea bine sincronizat. As putea să fac şi eu asta în curtea din spate, cu câţiva actori.

Postarea de dedesubt spunea: *Atunci cum au făcut rost de imaginile cu copii? De prin arhive vechi? Filme vechi?*

Ai auzit vreodată de Photoshop?

— O mulţime de oameni nu cred că asta e adevărat, a spus Nico. O parte din problemă este că ei (noi, de fapt), *noi* nu avem un nume sau o identitate de grup. Nu putem să ne asumăm responsabilitatea pentru asta şi apoi să o legăm de o istorie a altor depozite de informaţii. Amplificarea este cunoscută numai pentru promovarea unor informaţii deja distribuite de terţe părţi; de aici le vine şi numele. Şi nici măcar ei nu au suficiente ocazii în care să pară pe de-a-ntregul credibili în faţa populaţiei.

— Dar cel puţin oamenii au văzut imaginile, am zis.

Nu contează cât de mult o sucea Nico, era totuşi o mică victorie. Pentru că acum, când ceilalţi se vor gândi la tabere, este posibil ca aceste imagini să fie primele care să le vină în minte.

— Asta n-o să doboare Thurmondul, a replicat Nico, cu ochii lui negri scăpărând. Cred în planul nostru. Este singura variantă.

— Mulţumesc, Nico, am spus la rândul meu şi l-am strâns uşor de umăr. Ţine-mă la curent, OK?

El a dat din cap şi s-a întors la computer, cu degetele zburând peste tastatura. M-am ridicat şi m-am îndreptat spre Grasu. Era oarecum răsucit spre computerul lui Nico, având expresia cuiva care se preface că nu ascultă, chiar dacă aude tot.

— Sunt surprinsa ca nu lucrezi în garaj, i-am zis, aşezându-mă pe

scaunul liber de lângă el.

— N-am nici cea mai vagă idee ce vrei să spui cu asta, a răspuns Grasu, deşi era limpede că acum ştia totul. Sau, cel puţin, ştia jumătatea lui Liam în legătură cu cele întâmplate.

— Sunt sigură că nu ştii, am replicat, dar dacă acela e locul în care ai vrea să fii… eu pot înţelege dacă-i iei partea lui Liam. Aşa au făcut toţi ceilalţi.

Chiar şi Zu. *Chiar şi Zu.*

A plesnit cu palmele în birou.

— Există *o singură* parte. Este partea prieteniei, a încrederii şi a iubirii, şi asta este partea de care ar trebui să fim cu toţii, iar eu *refuz* să accept că mai poate exista şi o altă parte. Înţelegi?

Am clipit.

— Da.

— Totuşi, a spus Grasu. Sunt *înclinat,* fiind cofondator al Echipei Realitate, să cred că garajul este un pic cam idealist în legătură cu uşurinţa cu care toată treaba asta va fi pusă în slujba lor, aşa cum reiese şi din discuţia ta cu Nico.

— Vida ce crede? l-am întrebat.

— Acum, Vi este jos, în sala de sport, mi-a răspuns Grasu, nu este în garaj. Iar ea este, prin felul ei de a fi, înclinată spre partea care implică arme şi explozii.

Am dat din cap, apoi am făcut semn spre cărţi, căci toate păreau să fie – acum, când mă apropiasem – texte medicale.

— Încerci să-ţi dai seama ce se petrece cu dr. Gray?

— Da, a răspuns el. Ai făcut ceva progrese în direcţia aia?

Ne-am zâmbit reţinut.

— Este cel mai ciudat lucru pe care l-am văzut, i-am spus. Când am încercat să mă uit în mintea ei în timp ce era trează, totul gonea în viteză: culori şi sunete foarte intense şi imagini care se mişcau foarte repede. Dar când am încercat din nou după ce a adormit, am găsit amintiri autentice. Coerente, întregi.

— Ai reuşit să rămâi în mintea ei pentru mai multă vreme? Prima oară, vreau să spun?

— Nu, mi s-a făcut rău.

El a dat din cap, rămas pe gânduri.

— Poate că asta-i ideea. E singurul mod în care ştie că poată să-i ţină pe Portocalii afară.

— Aşa m-am gândit şi eu.

— Are sens. Dacă ai şti că ai un fiu capabil să-ţi intre în cap şi să facă un dezastru din tot ce-i în ţeasta ta, n-ai încerca să înveţi câteva moduri de a-l bloca, să nu intre, ca să te protejezi?

Cineva suficient de inteligent şi hotărât, încât să inventeze un tratament pentru boala asta şi-ar fi luat şi toate precauţiile.

— Deci amintirile sunt înăuntru, nu sunt afectate…

Grasu a căzut pe gânduri, trecându-şi degetele peste cotorul unuia dintre cursuri.

— De unde ai luat astea? l-am întrebat, ridicându-l pe cel mai apropiat dintre ele, cam cât o cărămidă.

— Dintr-o librărie, a răspuns el, adăugând repede: după program. Vida le-a luat pentru mine, fiindcă am fost prea fricos ca să ies din maşină.

— Mă bucur că te-ai oprit să le iei, i-am spus frunzărind paginile. În cea mai mare parte erau cărţi de anatomie, dar câteva dintre ele, inclusiv cea la care se uita acum, era despre neuro-pu-pu, cu o copertă plină de imagini ale creierului uman.

S-a uitat în sus, cu o expresie impenetrabilă aşternută pe chip.

— Clancy poate… el poate să intre în mintea cuiva, nu? Ce poate face odată ce e înăuntru?

M-am gândit un pic.

— Poate să influenţeze sentimente, să te ţină pe loc, să nu te poţi mişca, şi… poate proiecta imagini în mintea cuiva, astfel încât acela să vadă lucruri care nu sunt acolo.

O altă voce a intervenit în discuţie.

— Şi mai poate…

Grasu şi cu mine ne-am răsucit spre Nico; părea să nu-şi dorească altceva decât să se scufunde iar în spatele monitorului uriaş.

— Nu că… nu că ar putea doar să-i îngheţe. Poate să mute oamenii de colo-colo. Ca şi cum ar fi jucării. L-am văzut făcând-o de câteva ori cu cercetătorii de la Thurmond. Sărea în mijlocul conversaţiilor ca să asculte ce au ceilalţi de spus. Era destul de greu pentru el să ţină pasul. Ultima dată când a încercat, a dormit o zi întreagă ca să se recupereze. A căpătat nişte migrene teribile, aşa că a trebuit să se oprească.

Grasu mi-a aruncat o privire pe care am înţeles-o perfect: *Migrene*; *nu decenţă omenească.*

— Poate să afecteze amintirile cuiva? a întrebat Grasu. Poate să le şteargă… de fapt, nu cred că le ştergeţi, ci mai mult le suprimaţi. Dar poate să manevreze amintirile cuiva?

— Poate să vadă amintirile cuiva…

M-am abţinut, pe jumătate uimită de revelaţia care m-a lovit.

— A reuşit să-mi vadă amintirile numai atunci când l-am lăsat. Nu cred că poate s-o facă singur. Adevăratul motiv pentru care a încercat să mă înveţe cum să mă controlez, pe când eram la East River, a fost doar ca să-şi dea seama cum făceam.

— Celălalt Portocaliu pe care îl ştii ce putea să facă?

Martin. Gândul la el a făcut să mi se încrânceneze carnea pe mine.

— El manipula sentimentele oamenilor.

Grasu a părut intrigat şi a dat înapoi paginile cărţii la o diagramă care arăta toate secţiunile creierului.

— Este fascinant… voi toţi folosiţi diferite părţi ale minţii unui om împotriva lui însuşi. Aăăă, scuze, nu a sunat cum trebuie.

Am ridicat mâna.

— E în regulă.

— Este complicat de explicat, dar chiar şi în minte există multe alte structuri, care lucrează fiecare într-un fel diferit. Deci nu înseamnă chiar că accesezi diferite secţiuni ale creierului, ci diferite sisteme din el. De exemplu, lobul frontal joacă un rol în formarea şi păstrarea amintirilor, dar la fel şi lobul temporal median. Are sens ce zic?

— Într-un fel. Deci tu crezi că, în funcţie de ce fac, întrerup diferite părţi ale acestor procese?

— Exact, a încuviinţat el. Din ce înţeleg eu, „memoria" reprezintă mai multe sisteme diferite, fiecare dintre ele funcţionând uşor diferit. Unele creează amintiri, altele le aduc în prim-plan sau chiar le depozitează.

A apucat o carte din faţa lui.

— Amintirile despre ce este acest obiect, despre cum îl ridici, cum îi citeşti paginile, ce simţi în legătură cu el…toate sunt în sisteme diferite. Părerea mea este ca atunci când „îndepărtezi" amintirile cuiva; nu le îndepărtezi de tot, ci doar întrerupi câteva dintre aceste sisteme-cheie şi redirecţionezi amintirile reale spre unele imaginare… sau întrerupi procesul de codare înainte ca amintirea să prindă formă şi să intre în funcţiune neurotransmiţătorii, astfel încât acea persoană nu poate…

— OK, dar cum sari dintr-un sistem în altul? Cum controlezi celelalte funcţii?

— Nu ştiu, a spus Grasu, cum ai făcut-o cu Clancy?

Asta m-a luat prin surprindere.

— L-ai îngheţat în acelaşi fel în care i-a îngheţat şi el pe Liam şi Vi. Ce ai făcut diferit?

— A fost… intenţia, probabil? Am rămas complet liniştită şi am vrut să facă şi el la fel…

Cuvintele mi s-au oprit în gât.

Minţi în oglindă.

Asta îmi spusese şi el atunci când nu reuşisem să-mi dau seama cum să mă retrag din întunericul de acolo, să tai firele dintre noi. Odată ce am adus la suprafaţă o amintire, strânsoarea mea asupra minţii celuilalt se îndrepta iar spre amintiri. Când m-am liniştit şi mi-am dorit să facă şi el la fel, a făcut-o.

I-am explicat lui Grasu teoria, iar el a încuviinţat din cap.

— Cam are sens. Când intri intenţionat în amintirile cuiva,

foloseşti amintirea despre cum să faci lucrul ăsta mai degrabă ca o amintire în sine. Uau, în capul meu sună mult mai puţin bulversam. Oricum, presupune să fii vulnerabil faţă de celălalt ca să-i poţi accesa amintirile, un fel de empatie naturală de partea ta. Nu mi-l pot imagina pe el dorind să preia riscul de a renunţa la oricare parte din controlul pe care îl are asupra propriei minţi, sau având vreun pic de empatie. Vrei să experimentezi treaba asta? Poate să verificăm dacă reuşeşti să mă faci să-mi mişc mâna…

— Nu, am spus, oripilată. Vreau să ştiu numai ce sistem sau ce parte a minţii ei a fost afectată, de a lăsat-o în halul ăsta.

Grasu s-a aşezat, încă plin de entuziasm, bucuros nevoie mare.

— O să-mi ia un pic de timp ca să găsesc răspunsul. Trebuie să trec prin toate cărţile astea.

— Hei, rataţilor, a strigat Vida din prag, încă roşie la faţă şi cu sudoarea curgând de pe ea, de la antrenament. Cred că aţi vrea să vedeţi la ce lucrează ei acolo, în garaj.

Optsprezece

Mi-a luat un moment ca să pricep măcar ce vedeam acolo, pe măsură ce ne apropiam. Două coli albe, mari, fuseseră prinse laolaltă ca o cortină în spatele lui Zu, care se cocoţase pe un scaun pliant. Strălucea în lumina celor patru lămpi de birou îndreptate şi înclinate spre ea. În colţul încăperii aranjaseră un fel de studio părăginit.

Mai erau acolo încă două scaune; cel orientat spre ea, chiar de lângă camera video, era pentru Alice, care îşi făcea de lucru cu aparatul. Celălalt era pentru Liam, care stătea la dreapta lui Zu, vorbind cu ea pe tăcute.

El ne-a văzut primul şi s-a încruntat.

— Ce se întâmplă? a întrebat Grasu, încercând să înţeleagă scena.

— Suzume a fost de acord să ne acorde un interviu, a spus Alice, întinzând gâtul ca să ne vadă. Era îmbrăcată complet în negru, ca de obicei, dar avea părul răsucit într-un coc dezordonat. Ţinea alături două carnetele, deschis fiecare la o pagină plină de mâzgălituri cu cerneală albastră. Şi mai avea un al treilea carneţel în poală.

Cole a spus că ai o singură încercare să dovedeşti că treaba asta funcţionează. Aproape că am spus-o cu voce tare, dar ar fi fost o meschinărie. După doar câteva ore nu se putea măsura cu adevărat impactul real al primului calup media pe care îl difuzaseră.

— Este vreo problemă? a întrebat Liam.

Vida a scos un fluierat uşor, de parcă prevedea deja cum se va termina toată situaţia. Dar în ciuda a ceea ce părea să creadă Liam, nu eram aici ca să mă cert.

— Zu, am spus, pot să vorbesc cu tine? Pentru o secundă?

A dat imediat din cap şi am simţit cum îmi dispare tensiunea din stomac. Am condus-o un pic mai departe de ceilalţi.

— E OK? am întrebat-o.

Ea a dat repede din cap şi a făcut cu degetele semnul pentru „OK”.

— Înţelegi că, dacă faci lucrul ăsta, chipul tău va apărea peste tot, ţi-au explicat asta, da?

Nu voiam să creadă că o tratez ca pe vreun puşti incapabil să ia propriile decizii şi nu voiam să insinuez că Liam ar păcăli-o vreodată intenţionat, dar trebuia să am o confirmare de la ea. Primul meu instinct în ceea ce-i priveşte pe ceilalţi, indiferent ce s-ar fi întâmplat, era să acţionez mereu ca un scut, să mă poziţionez între ei şi ochii iscoditori ai lumii. Iar Zu, fiind Zu, părea să înţeleagă asta.

A scos încet din buzunar un carneţel mic, subţire, şi a scris: *Eu nu pot lupta, nu? Nu la Oasis. Nici la Thurmond?*

Când am scuturat din cap, în semn că nu, nu a părut să fie supărată de asta, ci doar resemnată. *Ăsta e singurul mod în care văd că*

pot face ceva. *Vreau să fiu de ajutor!*

— Cred că nu te gândeşti că n-am observat şi n-am apreciat tot ce-ai făcut până acum aici, la Fermă, i-am spus.

Zu scria în continuare. *Ce s-a întâmplat ieri m-a făcut să-mi dau seama că este important să vorbeşti şi să-ţi spui părerea – să spui în ce crezi.*

— Liam are efectul ăsta asupra oamenilor; am spus repede.

Mi-a luat mâna şi a îndepărtat degetul din colţul paginii, ca să pot vedea ce a mai scris. *Vreau să fiu puternică, aşa, ca tine. Vreau să fac asta ca să te ajut să obţii ce doreşti. Am obosit să tot fiu speriată. Nu vreau ca ei să câştige.*

Cuvintele acestea mi-au alungat durerea din inimă, fie şi numai pentru scurt timp. Am reuşit să-i zâmbesc şi să o îmbrăţişez suficient de strâns, încât să scoată un hohot de râs tăcut, tremurător.

— OK, am spus. Vorbeşte Liam pentru tine?

A dat din cap. *I-am spus că poate s-o facă atât timp cât nu intră în cadru. A spus că e OK, dar nu vreau ca să-i urmărească cineva familia din cauza asta.*

— Dar familia ta?

Familia mea este aici.

Mi-am muşcat buzele.

— Ai dreptate. Aici suntem. Şi, dacă are vreo importanţă pentru tine, cred că o să-i faci praf.

Zu a mâzgălit ceva în carneţel şi mi l-a întins, ca să citesc. *Aşa o să fac. Am exersat. Vrei să rămâi, să vezi?*

— Sigur că da.

Grasu şi Vida se aflau încă acolo unde îi lăsasem, vorbind încet unul cu celălalt, cu spatele întors spre Liam. Când m-am apropiat, s-au depărtat unul de altul, iar conversaţia abia auzită dintre Liam şi Alice a încetat în momentul în care s-a aşezat Zu.

Timp de o secundă am simţit privirea lui Liam scăpărând asupra mea, dar am rămas cu ochii pe Zu, zâmbindu-i încurajator atunci când s-a uitat pentru ultima dată la mine.

— Gata? a întrebat Liam.

— Am hârtie şi pix ca să scrie, a spus Alice, luând de pe podea unul dintre carneţelele mai mari şi întinzându-i-l lui Zu. Oricând poate să-mi spună să mă opresc şi o să mă opresc. Am convenit amândouă aşa.

— Ştiu. Daţi-i drumul.

Maxilarul lui Liam s-a mişcat în sus şi-n jos, dar el n-a scos niciun cuvânt. Alice a aşteptat doar un moment un ultim protest de la mine, înainte de a se întoarce. De unde stăteam, în spatele ei, am putut vedea cum schimbă aparatul de pe modul de fotografiat pe cel video. Zu nu se putea uita prea mult în obiectiv, nu fără să pară bănuitoare.

Am privit-o aranjându-şi blugii şi cămaşa albă, simplă, împreunându-şi şi desfăcându-şi palmele în poala, încrucişându-şi şi depărtându-şi gleznele.

— OK, scumpo, asigură-te că scrii frumos şi mai mare, ca Liam să poată citi uşor. Dacă nu vrei să răspunzi la vreo întrebare, doar dă din cap. OK? Excelent! Hai să începem cu cele mai uşoare: poţi să-mi spui numele şi vârsta, te rog?

Zu a scris cuvintele, arătând uşurată că, în sfârşit, nu mai trebuie să se uite înspre cameră. Cred că ăsta a fost singurul motiv pentru care s-a deranjat să mai scrie, chiar dacă Liam ştia sigur răspunsul la ambele întrebări.

— Mă cheamă Suzume, a spus el, şi am treisprezece ani.

— Suzume? E un nume foarte frumos.

— Mulţumesc, a citit Liam. Prietenii îmi spun Zu.

— Ne poţi povesti puţin de ce vorbesc prietenii tăi pentru tine?

Zu şi-a mutat privirea de la cameră, spre locul unde stăteam noi. Am văzut cu colţul ochiului o oarecare foiala, felul în care Vida i-a făcut semn, cu degetul mare în sus.

Am exersat.

— Fiindcă… fiindcă multă vreme am fost prea speriată ca să spun ceva, a spus Zu. Şi nu m-am g-gândit că cineva ar a-asculta.

Liam a sărit de parcă l-ar fi lovit în piept, cu faţa palidă din cauza şocului. Lumea a încetat să se mai învârtească sub picioarele mele în acea primă secundă în care i s-a auzit vocea dulce, înalta. Era uşor şovăielnica, marcată de emoţiile pe care Zu nu ne lăsase să i le vedem pe chip. O voce foarte diferită, totodată, de cea pe care o auzisem atunci când vorbise în somn – nu mai era gâjâita, neîntrebuinţată.

— Am reuşit, a spus ea, aproape uimită.

— Da, ai reuşit! Bravo, fată! a spus Vida, iar aplauzele ei au fost singurul sunet care s-a auzit în tăcerea ce a urmat.

Copiii care asistau la interviu s-au iţit de pe unde erau şi s-au întins pe podea, arătând, într-un cuvânt, uluiţi.

Grasu a venit repede, a trecut pe lângă mine, Vida şi Alice, care tocmai se ridica să pornească iar camera, şi s-a repezit la Zu. În timp ce o îmbrăţişa, chipul lui luase expresia bucuriei pure şi nici măcar nu s-a obosit să ascundă lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji.

— I-încerc să dau un interviu, s-a plâns Zu, cu vocea înfundată în cămaşa lui, dar în cele din urmă a capitulat şi l-a bătut uşor pe spate.

— OK, Charlie, a spus Vida. Lasă fata să termine ce a început înainte s-o îneci în lacrimi. Haide.

Vida l-a scos cu grija din platou, conducându-l spre locul unde ne aflam şi unde restul îmbrăţişării lui s-a transferat asupra mea. Şi am fost mai mult decât bucuroasă că am o scuză să nu mă mai uit la Zu şi să fac ceva cu lacrimile care îmi ţâşneau şi mie de sub gene.

— De ce se poartă toată lumea de parcă a i-înnebunit? a spus ea cu o voce care devenise deja mai stabilă şi mai puternică. Putem să o luăm de la capăt?

Liam s-a ridicat, gata să-şi tragă scaunul deoparte, când ea l-a apucat de mână şi i-a spus ceva, încet. La început nu i-am putut vedea expresia, fiindcă stătea cu spatele la noi, dar am prins puţin cu coada ochiului când şi-a împins scaunul în cealaltă parte a camerei video, şi am simţit în gât o pişcătură de mândrie, de fericire. Liam s-a aşezat şi Zu s-a reorientat imediat, astfel încât să fie cu faţa spre el, nu spre reporter. I se schimbase întreaga postură, era destul de relaxată, încât să-şi legene picioarele înainte şi înapoi.

— Este bine aşa? le-a întrebat Liam pe Zu şi pe Alice.

Reporterul a dat din cap, pur şi simplu tăind de pe listă următoarele două întrebări.

A vrut apoi să ştie despre culoarea în care era clasificată Zu şi ce poate face ea. Asta a dus, firesc, spre următoarea mare întrebare:

— Ai ajuns în lagăr adusă de părinţii tăi sau ai fost ridicată?

— Am stricat maşina tatii. Am omorât motorul, din greşeală. A fost un accident. Până atunci nu stricasem decât câteva lămpi. Şi ceasul meu deşteptător. Vorbeau despre… terorişti, cred, spuneau că NIAA a apărut din cauza teroriştilor şi că trebuie să plece cât mai repede, să se întoarcă în Japonia. M-am supărat şi… nu aveam un control prea bun. Am prăjit motorul şi ne-au lovit alte maşini. Mama şi-a rupt pelvisul. După ce a ieşit din spital, a insistat să mă duc la şcoală lunea următoare. Atunci a fost prima Colectare.

Colectările erau o serie de ridicări făcute în secret faţă de copii. Dacă părinţii se simţeau ameninţaţi de copiii lor sau se gândeau că reprezentau un pericol pentru ei înşişi şi pentru ceilalţi, îi trimiteau la şcoală în anumite zile şi FSP îi ridicau.

— Ai spus că acum îţi poţi controla puterile. Cum ai învăţat să faci lucrul ăsta?

Zu a dat din umeri.

— Am exersat. Nu mi-a fost teamă de ele.

— Ce le-ai spune celor care susţin că îi punem în pericol pe ceilalţi dacă îi lăsăm pe copiii Psi să înveţe să-şi controleze puterile?

A făcut celebra ei faţă *Tu vorbeşti serios?*

— Cei mai mulţi puşti nu vor decât să le controleze, ca să se poată simţi normali. De ce mi-aş dori să prăjesc fiecare sursă de lumină sau fiecare telefon pe care îl ating? Fiecare computer? Poate că sunt copii care abuzează de aceste puteri, dar cei mai mulţi dintre noi… suntem mult mai periculoşi dacă nu le putem controla, şi oricine poate învăţa acest control, dacă îi dăm timp s-o facă.

— Cum te-ai simţit în ziua aceea, la şcoală, când ţi-ai dat seama că ai fost ridicată de Forţele Speciale Psi? a întrebat-o Alice.

— Am crezut că este o greşeală, a răspuns Zu, privindu-şi mâinile. Apoi m-am simţit mică şi proastă, ca un gunoi.

Întrebările reporterului erau în mod clar concepute, astfel încât să scormonească toate rănile vechi ale lui Zu, până la cel mai mic detaliu posibil. O întrebare despre rutina zilnică din Caledonia s-a transformat în felul în care era tratată de soldaţii FSP într-o zi obişnuită, şi apoi într-o zi în care nu fusese ascultătoare. Era îngrozitor numai să încerc să-mi imaginez toate câte i se întâmplaseră – şi apoi s-o aud pe Alice întrebând-o:

— Ai spus mai devreme că ai reuşit să scapi din Caledonia numai fiindcă ai evadat. Poţi să ne spui ce s-a întâmplat?

Zu s-a întors, aplecându-se uşor, astfel încât să se uite la Liam. El o privea cu braţele încrucişate la piept, străduindu-se din răsputeri să nu-şi arate emoţiile pe faţă. Acum i-a făcut un semn uşor din cap şi i-a zâmbit cu surâsul acela reţinut, sfâşietor. *Dă-i înainte.*

— A fost planificat luni de zile de prietenul meu. Pe atunci nu-mi era prieten, dar era drăguţ cu noi toţi. Şi foarte deştept. Ştiam că avem o singură şansă să ieşim de acolo, iar el era…

A trecut apoi la cele mai subtile detalii ale evadării, felul în care le-au comunicat unii altora treptat, în noaptea aceea.

— Apoi s-a petrecut… a funcţionat… ninsese în ziua de dinainte şi erau peste tot mormane de zăpadă. Ne era greu să alergăm, dar vedeam ca unii dintre copiii mai mari erau deja în gheretă (cuşca paznicilor de la poarta gardului electrificat). Încercau să-l deconecteze, să deschidă poarta. Nu ştiu ce a funcţionat greşit. Controlorii de lagăr trebuie să-l fi blocat cumva. Atunci, pur şi simplu, am…

Alice i-a lăsat câteva clipe ca să-şi adune gândurile, înainte de a merge mai departe:

— Aţi ce? Cum au reacţionat FSP şi controlorii de lagăr?

Zu nu a reuşit s-o spună. Îmi aminteam atât de viu scena şi o văzusem numai la mâna a doua, în amintirile ei. Dar s-o fi trăit cu adevărat… Am furişat o privire spre

Liam. Nu se clintise din înţepeneala lui, dar se făcuse pământiu la faţă.

În cele din urmă, Zu a ridicat mâna, a mimat cu degetele un pistol şi a tras în direcţia camerei video. Alice a tresărit de-a binelea.

Ce-o fi aşa de mirare? m-am întrebat. *De ce ar simţi ei vreo ruşine pentru că ne-au doborât?* Cum de n-au luat niciodată în calcul această posibilitate, atunci când şi-au întors copiii împotriva unui departament al *armatei?*

— Vrei să spui că au deschis focul asupra copiilor care evadau? Eşti sigură că foloseau muniţie reală?

Zu a spus cu voce egală:

— Zăpada s-a făcut roşie.

Alice s-a uitat fix la carneţelul pe care îl ţinea în poală, ca şi când n-ar fi ştiut cum să meargă mai departe, din acest punct.

— Nu cred că ceilalţi ne văd ca pe nişte fiinţe umane, a spus Zu. Altminteri nu-mi dau seama cum ne-ar fi putut face ceea ce ne-au făcut. Puteai vedea cu ochiul liber că soldaţii FSP erau mereu un pic temători, dar şi foarte furioşi. Urau să fie acolo. Ne spuneau în diferite feluri: „animale", „ciudaţi", „coşmaruri", cuvinte grele pe care eu n-aveam voie să le spun. Doar în felul ăsta o puteau face. Dacă în mintea lor nu eram fiinţe umane, ne puteau trata în felul ăla fără să se simtă prost. În noaptea aceea am fost ca animalele dintr-un ţarc. Cei mai mulţi au tras în noi de la ferestrele clădirii lagărului. Aşteptau până când un copil ajungea aproape de tot de poartă şi apoi…

Nu mi-am dat seama că atrăsese o mulţime întreaga până când n-am auzit cum cineva suspină uşor şi i-am văzut pe ultimii copii adunaţi şi pe Cole stând la mică distanţă în spatele nostru. Cei mai mulţi erau concentraţi asupra chipului palid al lui Zu, care explica toate astea, dar Cole îl privea pe frate-său.

— Cum ai scăpat fără să ai aceeaşi soartă?

Alice părea implicată cu adevărat.

— Prietenul meu, cel care a plănuit totul. Până la urmă, au reuşit să deschidă poarta. El a venit şi m-a luat pe sus, m-a cărat afară. Căzusem şi nu am avut putere să mă ridic singură şi să o iau la fugă. M-a cărat ore în şir. Am găsit o maşină, o dubiţă veche, şi am mers zile întregi, să fugim de-acolo. De atunci tot căutăm locuri sigure.

— Cum aţi supravieţuit pe drum? Cum aţi găsit hrană şi acoperiş deasupra capului?

— Noi… nu vreau să răspund, a spus Zu.

Când Alice a tresărit, surprinsă, a adăugat:

— … pentru că sunt mulţi copii afară, care caută încă lucrurile astea, şi nu vreau să le spun celorlalţi unde să-i caute sau cum să-i aştepte să se ivească. Sunt multe modalităţi de a supravieţui. Trebuie doar să înveţi cum să rămâi invizibil şi să nu-ţi asumi riscuri mari.

— Prin „ceilalţi care să-i caute" te referi la urmăritori? a întrebat Alice. Ţi-am căutat poziţionarea în reţeaua lor. Recompensa pentru „recuperarea" ta şi predarea în custodia FSP este de treizeci de mii de dolari, ştiai?

Zu a dat din cap.

— Te înfurie lucrul ăsta, să ştii că cineva profita de tine în felul ăsta?

Zu şi-a luat mult timp pentru ceea ce ar fi trebuit să fie un răspuns foarte uşor: *Da, sunt enervată, mă înfurie teribil.*

— Nu-mi dau seama, a spus ea, într-un final. Câteodată, da, mă supără foarte tare. Preţul nu este o reflectare a cât de mult valorează

viaţa mea… Cum ai calcula lucrul ăsta? Ei iau un tarif de bază, zece mii de dolari, şi îl cresc în funcţie de puterile pe care le ai şi cât de mare este potenţialul pe care cred că îl ai să ripostezi. Mi se pare OK cu preţul ăsta, pentru că le arată că n-o să renunţ şi să merg cu ei, pur şi simplu. Spune că o să lupt ca să-mi scap pielea.

Ecranul din spatele camerei a arătat cum Alice focalizează pe faţa lui Zu, în timp ce ea vorbea mai departe.

— În momentul ăsta, afară există nişte bărbaţi şi nişte femei care trăiesc numai pentru urmărire, şi nu pentru că au nevoie de bani, ci pentru că le *place* sau cred că sunt buni la asta. E o porcărie. Se poartă de parcă ar fi sezon de vânătoare. Dar cred… că mai mulţi dintre ei au fost forţaţi s-o facă. Au nevoie de bani ca să supravieţuiască. Soldaţii FSP trebuie s-o facă pentru că asta le e datoria. Cred că dacă oamenii ăştia s-ar opri suficient timp cât să se gândească la ceea ce fac, ar vedea că nu sunt de fapt supăraţi pe noi pentru ceea ce s-a întâmplat. Poate că le e teamă, dar sunt furioşi pe cei care n-au reuşit să-i protejeze: guvernul, preşedintele… Nu au puterea de a înlătura acele lucruri din viaţa lor, aşa ca transferă vina asupra noastră. Se poartă de parcă NIAA ar fi din vina noastră, nu ceva ce ni s-a întâmplat. Deci, se prăbuşeşte economia? De la noi e. Îşi pierd casele? Tot noi.

Alice a început o altă întrebare, dar Zu nu terminase încă.

— Ştiu pe cineva aşa. Era un om bun. Un om minunat. Cel mai bun. Chestia e că, dacă vrei să fii urmăritor, trebuie s-o dovedeşti. Nu poţi intra în sistemul lor sau să apelezi la orice altă resursă tehnică până când nu aduci primul copil, a explicat Zu, într-o avalanşă de cuvinte. Mergeam spre California cu un grup de copii şi eram vânaţi de doi urmăritori adevăraţi, din aceia flămânzi despre care vorbeam. Ne-au făcut să ne dăm peste cap cu maşina şi să ne buşim atât de rău, încât unul dintre prietenii mei… a murit. Erau gata să mă ia, dar a apărut un alt urmăritor şi m-a scos din maşină. Eram prinsă în centura de siguranţă. Ar fi trebuit s-o spun mai devreme. N-am putut să ies şi să fug, ca toţi ceilalţi.

Liam a înjurat tare. Eu eram prea amorţită de relatarea ei ca să mai fac altceva în afară de a asculta.

— Era unul dintre cei pe care i-ai menţionat mai devreme… Trebuia să aducă primul copil, ca să poată începe? Poţi să ne spui câte ceva despre el?

Zu a dat din cap.

— Era bătrân. Nu *bătrân*-bătrân, dar în mod sigur peste douăzeci de ani. Poate douăzeci şi şapte?

Alice a râs uşor.

— La douăzeci şi şapte de ani nu este aşa de bătrân.

Zu a dat din umeri, apoi a continuat:

— Eram în Arizona… Cred că trebuie să fi fost din Flagstaff sau

Prescott, nu sunt sigură. Era foarte furios. Păţise ceva foarte trist, îmi dădeam seama, dar nu a vorbit nimic despre asta. Era un om care voia să fugă de viaţa lui, dar n-o putea face fără bani. Indiferent de câte ori mi-a spus că o să mă predea, ştiam că n-o s-o facă.

— De unde ştiai? a întrebat Alice.

Da, mi-am spus, *cum Dumnezeu ai fi putut avea încredere în omul ăla?*

— Ţi-am spus, era un om bun. Era… se lupta cu adevărat. Îl rodea pe dinăuntru. Ori de câte ori a încercat să mă trateze ca pe o ciudată, în cele din urmă a cedat. Au fost două momente în care m-ar fi putut preda soldaţilor FSP, dar n-a putut s-o facă. Nu doar că m-a salvat, dar a mai ajutat la salvarea unui copil şi l-a dus înapoi la cei care aveau grijă de el. El a fost cel care m-a adus în California.

Acum toate se aşezau la locul lor în mintea mea – acei oameni despre care vorbea ea erau părinţii lui Liam. Acela trebuie să fi fost momentul în care şi-a încrucişat drumul cu mama lui Liam.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— El… îl chema Gabe, v-am spus asta? îl chema Gabe şi era… era cu adevărat drăguţ.

— Ce s-a întâmplat cu el? a întrebat Alice, din nou.

— Gabe a murit.

Grasu a scos aerul pe care îl ţinuse în plămâni şi s-a frecat pe faţă cu mâinile. Ştiam cum se termină povestea, dar tot mi se părea devastator. Să-i văd chipul, s-o aud rostind acele două cuvinte…

— Ce s-a întâmplat cu el?

Alice s-a uitat spre Liam, de data asta mai blând, ca şi cum l-ar fi întrebat dacă este în regulă să continue mai departe pe acest drum. El a dat din cap; înţelegea. Zu voia să vorbească despre toate astea. Aveam sentimentul că aşa conveniseră, astfel încât să poată vorbi despre Gabe şi ce făcuse pentru ea.

— Mai ştii copiii cu care călătorisem înainte? Ei ajunseseră în California înaintea noastră şi ne aşteptau la… la punctul de întâlnire stabilit. Dar noi nu ştiam asta.

Oh, Doamne.

— Gabe m-a pus să merg în spatele lui, până verifică împrejurimile. Era întuneric rău de tot – abia dacă puteai vedea ceva. Când am deschis uşile de la… de la una dintre clădirile din apropiere, i-am văzut pe ceilalţi că se ascundeau acolo. L-au văzut şi ei şi l-au recunoscut din Arizona, aşa că şi-au imaginat că-i urmăreşte. Una dintre fete a intrat în panică şi l-a împuşcat.

M-am uitat spre Liam exact în momentul în care s-a uitat şi el spre mine, foarte afectat.

— Era un om bun şi nu încerca decât să mă ajute. A fost o greşeală, dar nu puteam face nimic. S-au gândit că o să le facă rău. Nu

ştiau ce făcuse pentru mine. A murit pentru că m-a ajutat pe mine în loc să se ajute pe el.

— Este îngrozitor, a spus Alice, căutând încă vorbele potrivite. Este…

— Suntem cu toţii speriaţi unii de alţii, a continuat Zu. Nu vreau să mă uit la un adult şi să presupun că se gândeşte cât de mult poate lua pe mine. Nu vreau ca ei să se uite la mine şi să se gândească cât de mult rău le pot face. Prea mulţi… prea mulţi dintre prietenii mei suferă. Li s-a făcut mult rău odinioară şi au trecut prin multe, dar au avut grijă de mine. Asta este cealaltă perspectivă a tuturor acestor lucruri. Pentru că există oameni care sunt speriaţi şi mai există oameni foarte curajoşi. Am supravieţuit în ciuda foamei şi a suferinţei, pentru că ne-am avut unii pe alţii.

Alice a lăsat camera să mai înregistreze câteva secunde înainte de a o opri şi de a se aşeza iar.

— Cred că am terminat pe ziua de azi.

Zu a dat din cap, s-a ridicat şi a lăsat carneţelul pe scaun, apoi a venit direct spre Vida.

— Am fost bine?

Vida i-a dat uşor cu pumnul.

— I-ai omorât, fată.

Liam asculta pe jumătate la ce îi tot spunea Alice acolo şi pe jumătate la discuţia dintre Zu şi Vida – m-a prins că mă uit la el şi, în loc să-mi ocolească privirea, mi-a zâmbit reţinut. Am simţit că-mi vine şi mie să-i zâmbesc, dar momentul a trecut la fel de repede cum a venit. Importantă era Zu; mica tresărire de fericire pe care o simţisem în momentul scurtului armistiţiu nu re

t prezenta nimic în comparaţie cu bucuria care creştea în mine văzând-o pe Zu vorbind cu Vida, gesticulând ca să-şi sublinieze cuvintele. Şi, în timp ce ascultam felul plăcut în care îi creştea tonul vocii, pe măsură ce se entuziasma tot mai tare, un gând a început să încolţească undeva, în străfundurile minţii mele.

L-am atins pe Grasu pe braţ, ca să-i atrag atenţia.

— Ce parte a minţii controlează vorbirea?

Şi-a revenit din ameţeală de parcă i-aş fi aruncat în faţă o găleată cu apă rece.

— Este un sistem întreg, îţi aminteşti ce-am vorbit?

— Da, am înţeles. Cred că voiam să te întreb, de fapt, dacă există ceva în mintea ta care te poate amuţi sau te poate lăsa incapabil să procesezi cuvintele, chiar dacă orice altceva pare să meargă bine?

Acum, Grasu părea confuz.

— Zu a ales să nu vorbească.

— Mă refeream la Lillian, am spus. E ca atunci când în casă sunt aprinse toate luminile, dar nu poate deschide uşa. Găseşte câteva

cuvinte, ici şi colo, dar nu ne poate înţelege şi noi n-o putem înţelege pe ea. Ai auzit de ceva de genul ăsta?

Grasu a căzut pe gânduri.

— Nu ştiu termenul medical, dar se ştie că li se mai întâmplă pacienţilor cu atac cerebral. Tata a avut odată la camera de gardă pe cineva care, în mijlocul unui curs despre Shakespeare, a suferit un atac cerebral şi, la două minute după asta, n-a mai putut comunica deloc. Este…afazie… de exprimare? Sau afazie de recepţionare? Nu sunt sigutrebuie să mai verific o dată. Una dintre ele arată disfuncţionalităţi în zona cerebrală Wernicke.

— Ingles, por favor; a spus Vida; care prinsese ultimele cuvinte. Din păcate; tu eşti singurul de-aici fluent în Tocileză.

Grasu a mârâit.

— Pe fond; ceea ce vrem să spunem se formează în zona cerebrală Wernicke; iar apoi frazele se transferă în zona Broca; cea care execută, de fapt, vorbirea. Mă întreb…

— Ce? l-am interogat eu.

— Poate Clancy a reuşit să… oprească sau cumva să amorţească partea aia a creierului? Sau poate s-o limiteze, astfel încât să nu mai funcţioneze la capacitate maximă.

A întors spre mine o privire ageră.

— Când ai restabilit amintirile lui Liam, ce ai făcut, *mai exact*?

— M-am gândit la… mi-am amintit ceva ce s-a petrecut între noi, am spus. Era…

Un sărut.

— Ceva care să-l atingă în vreun fel, ceva… instinctiv. Am încercat să mă conectez la ceva din el.

Încercam să-l găsesc pe vechiul Liam, la care renunţasem.

Minţi în oglindă.

— Oh, am spus, apăsându-mă cu palmele pe gură. *Oh.*

— Spune-ne şi nouă, a spus Vida, cu mâinile pe umerii lui Zu. Jumătatea ta este singura jumătate de conversaţie pe care o înţeleg.

— Trebuie s-o repornesc, am zis.

— Poftim? a intervenit Cole, alăturându-se conversaţiei noastre.

— Cui o să-i aplicam tratamentul şoc?

— Crezi că poţi să-i reporneşti sistemul cerebral, a repetat Grasu, înţelegând la ce mă gândesc. Dar… cum, mai precis?

— Clancy mi-a spus ceva ultima dată când am intrat în mintea lui, am răspuns. *Minţi în oglindă.* Cred că asta se întâmplă atunci când intru în mintea cuiva. Oglindesc cu propria minte ce se află în creierul lor. Când le invadez amintirile şi caut prin ele, este ca şi când aş pune o oglindă între noi, şi toate acele schimbări pe care mi le imaginez că ar exista sunt imediat reflectate în cealaltă minte.

— OK? a întrebat Cole.

Părea aproape imposibil să le pot explica – habar n-aveau cum se simte lucrul ăsta şi nici nu cred că ştiam cum să-l exprim.

Totuşi, din fericire exista şi Grasu.

— Deci tu crezi că dacă implici acea parte a creierului tău, o să fie implicată aceeaşi parte a creierului ei, ca s-o poţi reporni?

Am întins mâna.

— Ar merita o încercare?

— Ar merita cu prisosinţă, a spus Cole. Oricum ar trebui să mai vedem ce face…

Atunci s-a auzit o bubuitură în uşa de la rampa de încărcare – un sunet puternic venit ca o împuşcătură în liniştea ce se aşternuse în încăpere. Liam a sărit în picioare, cu un rânjet întipărit pe faţă, şi a alergat spre uşă. A fost singurul motiv pentru care am decis să nu mă agit atunci când el şi Kylie au tras zăvorul pe care îl puseseră la uşă şi aceasta s-a ridicat, huruind ca un tunet pătruns de lumina soarelui.

Am numărat opt copii, fiecare arătând mai rău decât celălalt; zdrenţăroşi, în haine adunate la nimereală pe ei. Simţeam de la distanţă cum miros, iar Cole ne-a semnalat-o ridicând sprâncenele, cu o expresie pe care o văzusem de zeci de ori la Liam.

Am recunoscut noile fete, dar nu stătusem suficient în lagărul lui Knox, din Nashville, încât să le asociez cu nume din memorie. Copiii aceştia erau atât de lipsiţi de speranţă, lăsaţi aproape fără nimic de mâncare, pentru că Knox şi alţi câţiva le luaseră tot ce-şi cumpăraseră singuri. Acum, grupul părea să fie un pic de tot mai în formă. Printre ei erau unii care aveau nişte rucsacuri şi nişte saci improvizaţi, făcuţi din cearşafuri vechi. Dacă n-aş fi ştiut bine cum stă treaba, aş fi crezut că veniseră pe jos din Nashville.

Liam s-a dus să închidă poarta, dar s-a oprit, s-a aplecat şi a făcut semn cu mâna ultimilor doi să vină înăuntru. Unul dintre ei, o fată blondă şi înaltă, s-a oprit să-i pună o mână pe umăr. Celălalt, un băiat cam la fel de înalt, care purta o pălărie de vânătoare de un roşu strălucitor, şi-a lăsat jos rucsacul şi s-a întins.

Olivia, mi-am spus. *Brett.*

Şi, ca o confirmare, Kylie şi Lucy au zbughit-o spre ea, strigând:

— Liv!

Fata s-a întors spre ele şi cele două s-au oprit brusc, derapând efectiv pe ciment la vederea feţei ei. O parte îi fusese arsă de Mason, Roşul pe care Knox îl ţinuse prizonier în lagărul lui, şi căpătase cicatrici teribile în procesul de vindecare.

— Mi-am făcut un machiaj, a spus ea cu voce lipsită de griji, după cum bine vedeţi. Bună, Ruby.

Brett a venit şi el într-o clipă, trecându-şi mâna peste coada ei lungă, ca să i-o netezească pe spate.

Am făcut cei câţiva paşi care ne despărţeau. În ciuda faptului că

nu eram niciuna genul de persoană caldă şi lipicioasă, am îmbrăţişat-o de parcă ar fi trecut ani întregi, nu o singură lună de când ne despărţiserăm.

— Ce bine să te revăd, am spus, şi chiar îmi părea bine. Şi pe tine, Brett.

— E reciproc, m-a asigurat el.

M-am dat înapoi, ca să-i las pe Kylie, Lucy şi Mike să se apropie, s-o îmbrăţişeze, s-o pună mai bine la adăpost, în mijlocul nostru.

— Deci ăsta e Lodi, ha?

— Ăsta e, a confirmat Liam. Am fost ocupaţi. Ai văzut ultimele ştiri? Am dat atacul despre care ţi-am zis.

— L-aţi dat? a întrebat Olivia, clipind. Îmi amintesc că ai spus ceva, dar…

A schimbat cu Brett o privire nedumerită.

— Am auzit totul la radio, venind încoace, a adăugat Brett. Dar ştiţi că Liga Copiilor îşi arogă toate meritele pentru asta… nu?

Şi, dintr-odată, vântul a fugit cu totul din pânzele lui Liam – de fapt, chiar aerul însuşi părea să fi fost absorbit cu totul din garaj. Cole a fost cel care s-a îndreptat spre computere, i-a împrăştiat pe copiii care stăteau acolo şi a comutat pe radio.

L-am prins pe crainic în mijlocul unei propoziţii:

tocmai am primit următoarea declaraţie făcută de reprezentanţii Ligii Copiilor….

Mi-am privit bocancii, cu mâinile în şolduri. Senatoarea Cruz şi Roşa au venit în grabă dinspre tunel, cu Nico alături de ele. Chipul femeii era palid şi a deschis gura să ne strige. Vocea gravă care venea din difuzor anunţa ştirile:

„Ieri dimineaţă, foarte devreme, am executat un asalt asupra unuia dintre lagărele de reabilitare ale lui Gray, localizat în Oasis, Nevada. Am luat cu noi victimele cruzimii lui, copii internaţi acolo, şi o să-i eliberăm numai după demisia imediată a preşedintelui. Dacă aceste cerinţe nu vor fi îndeplinite, ne vom îndrepta spre următoarea ţintă". Cuvinte foarte puternice. Dacă abia aţi intrat pe recepţie, avem o actualizare a acestor ştiri de ultimă oră în legătură cu imaginile şi filmările difuzate în această dimineaţă de câteva publicaţii…

— Nu pot face una ca asta! a strigat Zach peste zumzetul din jurul nostru. N-au avut nimic de-a face cu asta! Ne fac să părem nişte terorişti…

— E adevărat? l-a întrebat senatoarea Cruz pe Cole. Chiar revendică acest atac? Sau Gray este cel care încearcă să le-o pună în cârcă, astfel încât să poată justifica încă un atac asupra lor?

— Cred că-şi asumă meritele, am spus eu, simţind nevoia să aduc o voce calmă în agitaţia aceea plină de panică. Gray nu are nevoie de o nouă scuză ca să-i atace, şi el s-a străduit mereu să lanseze teoria că

totul este contrafăcut. Dar cred că nu mai are nicio importanţă. Acum Liga s-a transformat în ţintă, nu noi.

Cole a reuşit să-şi ţină în frâu expresia de satisfacţie, sau măcar s-o mai domolească:

— Ei bine, am mai reuşit să le punem o nemeritată pană la pălărie. Dar Ruby are dreptate. E bine pentru noi.

Editorul continua, netulburat: „*… cincisprezece ofiţeri ai Forţelor Speciale Psi au suferit răni uşoare şi au fost tratap la faţa locului. Cu toţii au refuzat să facă declaraţii în legătură cu tratamentul la care erau supuşi copiii în lagărul de reabilitare, înainte de sosirea oficialilor superiori ai armatei. Până acum nu există nicio reacţie nici din partea preşedintelui Cray, iar Washingtonul a rămas tăcut*”.

Cuvintele nerostite mi-au străbătut mintea. *Dar nu pentru mult timp.*

Lillian nu doar că era trează atunci când am descuiat uşa şi am intrat, ci se ridicase şi măsura camera cu pasul, în întuneric. Lăsase toate luminile stinse, mai puţin pe cea de pe birou. În comparaţie cu data trecută, arăta mult mai prezentabilă. Cineva, probabil Cole, îi adusese şerveţele să se şteargă pe faţă, o perie de păr şi un trening curat. Văzusem reportaje cu ea îmbrăcată în ţinută de primă doamnă – costum, păr coafat perfect, perle – şi o văzusem în mintea lui Clancy ca om de ştiinţă, înţepată şi rece în halatul ei alb, de laborator. Aici, îmbrăcată astfel, ar fi putut fi oricine. Şi era mai uşor să mă apropii de ea – era mai uşor să fac ce aveam de făcut.

— Bună, doctor Gray, am spus. Îţi aminteşti de mine şi de Gra… Charles?

Vida şi Cole voiseră să vină sa se uite, dar fusesem îngrijorată, să n-o copleşim cu prea multă lume în jur. Aveam nevoie să rămână calmă, sau măcar mai calmă decât fusese data trecută când avusese de-a face cu mine.

Femeia a mormăit ceva ca pentru sine, continuând să măsoare încăperea în sus şi-n jos, înainte şi înapoi, fără să-şi întrerupă ritmul în timp ce-şi arunca privirea spre pat, la hârtiile împrăştiate pe el. Brusc, s-a oprit şi a arătat la ele cu disperare, forţându-şi buzele în jurul fiecărui sunet pe care se străduia să-l scoată. Întregul trup i s-a cutremurat de frustrare şi şi-a apăsat mâna pe gât, frecându-se cu putere.

Atunci am înţeles. Clancy nu voise doar s-o facă să amuţească, astfel încât să nu le poată spune celorlalţi despre leac. Voise şi s-o pedepsească, exact în felul în care ştia că o s-o facă cel mai mult să sufere. Îi luase mintea aceea sclipitoare şi o făcuse prizonieră înăuntrul ei.

— Este în regulă, vrem să vorbim despre cercetarea pe care ai

făcut-o.

— Grrraaa…

A înghiţit şi a încercat din nou, arătând atât de umilită pe cât putea fi un om. A trebuit să mă lupt cu dorinţa de a-i lua mâna, când a întins-o spre noi.

— Graaafice.

— Corect, graficele.

Am luat-o cu grijă de umeri şi am îndreptat-o spre pat. Nu ştiu dacă îşi amintea ce se întâmplase ultima oară când fusesem aici, dar nu s-a opus până când n-am încercat s-o fac să se aşeze.

— Ruby, a spus Grasu. Eşti gata?

Umerii i s-au cocârjat şi am simţit sub palma mea cum i se încordează muşchii. Se pregătea şi ea. Ştia ce eram.

Plonjonul în mintea ei nu a fost mai puţin dureros ca prima dată. Dr. Gray îşi transformase amintirile într-un fluviu care spumega şi pe care nu-l puteam trece – un şuvoi de peisaje, case, drumuri, jucării de copil, cursuri, flori, argintărie – orice şi oricât spera ea că o ajută să-şi protejeze cele mai importante amintiri.

Dar eram conectate. Asta era tot ce conta.

— Ruby.

Grasu stătea chiar lângă mine, ştiam lucrul ăsta, dar vocea îi suna de parcă mi-ar fi vorbit din cealaltă parte a coridorului.

— Ruby, care este… ăăă… culoarea ta preferată?

— Culoarea mea preferată, am repetat, lăsând cuvintele să capete formă în mintea mea, este verde.

Schimbarea a venit cam pe la mijlocul cuvântului, într-o clipă, am fost trasă printre scene care nu durau mai mult decât o fracţiune de secundă. În următorul moment, am simţit că sunt aruncată într-un zid de sticlă pisată. Am dat înapoi, fizic şi mental.

— Spune-mi care este al doilea prenume al tău, a spus Grasu.

— Este…

Cuvintele m-au adus mai aproape de suferinţă, de ascuţimea ei. Acea parte din mintea ei era atât de întunecată, încât întunericul părea de nesuportat. Trebuie să fi fost foarte dureros pentru ea ca, de fiecare dată când încerca să vorbească, să folosească acea parte din minte. Voia s-o doară. S-o *doară.*

— Care este al doilea prenume al tău? a repetat el.

— Este Elizabeth.

Am simţit cum gura rosteşte cuvintele, dar nu le puteam auzi peste vuietul sângelui din cap. *Trebuie să răzbesc prin toată treaba asta. Este un geam de sticlă. Trebuie să-l sparg. Trebuie să trec prin el. Minţi în oglindă.*

— După cine ai fost numită?

Întrebarea lui Grasu mă ţinea în acea parte a minţii ei. De fiecare

dată când trebuia să mă opresc şi să mă gândesc la ce mă întreba, durerea parcă devenea un pic mai suportabilă.

— După bunica, am spus. Buni.

Buni. Buni. Buni. Persoana care îşi amintea de mine. Pe care o să reuşesc s-o găsesc odată ce toate astea vor lua sfârşit. *Am nevoie de tine. Noi avem nevoie de tine.*

O strângeam tot mai tare de braţ, până când, la un moment dat, am fost sigură că-mi înfipsesem unghiile în carnea ei. Cu o ultimă răsuflare profundă, m-am împins în zid cât de tare am putut, transformându-mi mintea într-o bâtă şi lovind în el până când am simţit că cedează, spărgându-se asurzitor. M-am strecurat înainte, făcându-mi loc, până când s-a prăbuşit şi a făcut praf conexiunea.

— Ruby, cum se numea dubiţa noastră? Cum îi spuneam?

Probabil că Grasu uriaşe întrebarea spre mine. Avea vocea răguşită.

— Betty… am bolborosit, cu mintea bucăţele… durere peste tot… agonie… Black Betty.

Nu reuşisem să trec, nu mai mult decât să depăşesc rămăşiţele barierei. În jurul meu, lumea a explodat într-o lumină albastru electric…

Când mi-am revenit în simţiri, ridicându-mă la suprafaţă din durerea aceea mocirloasă, eram întinsă pe spate, pe jos, iar faţa îngrijorată a lui Grasu era aplecată la câţiva centimetri deasupra mea.

— Eşti bine? m-a întrebat el, luându-mă de mână ca să mă ajute să mă ridic. Cum te simţi?

— De parcă aş fi încasat un cuţit încins drept în cap, am strecurat printre dinţii încleştaţi.

— Ai fost inconştientă un minut întreg. Începusem să mă îngrijorez, a spus el.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat, întorcându-mă spre pat. Ce…

Lillian Gray stătea pe marginea patului, cu faţa ascunsă în mâini. Umerii i se scuturau, tremurând la fiecare respiraţie icnită.

Plânge; mi-am spus, ridicându-mă în genunchi, *i-am făcut rău…*

Avea faţa roşie, umflată de plâns. Aerul din încăpere se schimbase, o furtună de sentimente se răsuciseră, strângându-se ghem şi lăsând în urmă un cer albastru, senin. Când s-a uitat la mine, m-a *văzut.* Buzele i s-au strâns într-un zâmbet dureros.

— Îţi mulţumesc.

Se purta cu fiecare cuvânt de parcă ar fi fost un mic miracol.

Şi atunci, fără niciun avertisment, am început şi eu să plâng. Presiunea pe care o adunasem în piept rupea zăgazurile cu fiecare respiraţie şi ţâşnea afară odată cu aerul. Eu am făcut *asta.* Şi dacă nu mai realizasem nimic valoros în viaţa mea, o ajutasem pe femeia aceasta. Îi dădusem vocea înapoi. Nu stricasem pe nimeni; ba chiar

reparasem pe cineva.

— Ăăă… a început Grasu, stânjenit. Poate că ar trebui… ăăă…

M-am ridicat şi mi-am trântit pe faţă un zâmbet.

— Mă duc să-l găsesc pe Cole, am spus. Poţi să-i explici şi ei ce s-a întâmplat? Să te asiguri că totul e în regulă?

Odată ieşită din cameră, m-am şters pe faţă cu poalele tricoului şi mi-am acordat timp pentru câteva respiraţii liniştite, înainte de a-mi face apariţia în sala de antrenament şi în birou, apoi în sala mare, unde copiii stăteau deja în faţa farfuriilor cu macaroane cu brânză.

Corect. Cina. Asta însemna…

Am sărit treptele două câte două, repezindu-mă pe culoar spre bucătărie. Copiii care se ocupau cu servitul mesei au ridicat din umeri şi au spus că-l văzuseră pe Cole venind şi plecând cu două farfurii. Ar fi dat de bănuit să fiu văzută aşteptând la uşa arhivei; mi-am scos uşor de la gât şiretul pe care ţineam cheia şi m-am uitat în stânga şi în dreapta, ca să mă asigur că nu mă vedea nimeni intrând şi încuind după mine. Becul din tavan s-a legănat din cauza curentului de aer, iar uşa din spatele raftului a hârâit, fără să se închidă complet.

Curiozitatea, mai mult decât orice altceva, m-a făcut să avansez în holul îngust. Era pentru prima dată de zile întregi când urma să-l văd – Cole mă uşuise cu mâna de fiecare dată când mă oferisem să vin, spunând că era mai bine pentru mine să stau deoparte şi să evit să-l înfrunt când era deja furios. Fusese un gest prietenos, fără să dea de bănuit că mintea i-ar fi fost cumva influenţată.

Acum, că se întorsese, mă aşteptam cumva să fie şi Vida aici, supraveghindu-i prin ferestruica din uşa de la celălalt capăt al holului – dar nu. Nu era nimeni aici, ca să se asigure că Clancy nu galopează prin mintea lui Cole.

Dacă mi-ar fi spus cineva că cei doi stăteau faţă în faţă, mâncând aşezaţi pe podea, separaţi numai de un deget de sticlă antiglonţ… aş fi zis că e nebun şi să-şi vadă de treabă. Dar aşa erau. Împreună, relaxaţi şi vorbind cu uşurinţa dintre doi prieteni vechi.

M-am aplecat în faţă şi am lipit urechea de uşă, ca să prind frânturi de conversaţie.

— … n-o să fie niciun document acolo, atât de secret este, singurul motiv pentru care mai exista încă un cont al FSP…

— … merită dacă asta înseamnă mai mulţi soldaţi activi…

— Să nu neglijezi propaganda pe care o fac… încearcă să o foloseşti ca să-ţi transmiţi propriul mesaj. Recrutează soldaţi dornici de luptă…

Au trecut zece minute; cincisprezece. Înflăcărarea pe care o simţisem se transformase în ceva ce părea înfricoşare. Nu doar că ei doi vorbeau – avusesem încredere în Cole că o să trateze tot ce-i spunea Clancy ca pe cel mai mare drob de sare pe care-l avusese

omenirea vreodată –, dar pe deasupra mai şi eram de acord cu ce auzeam.

— Obiectivul trebuie să fie să păstrăm cât mai multe opţiuni posibile pentru copii, să nu lăsăm pe nimeni să decreteze reguli despre cum ar putea sau ar trebui să fie ei, a continuat Clancy. Senatoarea mai vrea să le susţină dreptul de a lua decizii pentru viitorul lor?

Tratamentul este o altă modalitate de a ne controla, de a lua decizia din mâinile noastre.

M-am dat înapoi de la uşă, scuturând din cap. Nu – faptul că o ajutam pe Lillian ne *dădea* posibilitatea de a alege. Nu puteam lua cu adevărat o decizie fără să ştim ce înseamnă tratamentul.

Atunci de ce, dintr-odată, ultimele câteva ore păreau să fi fost o greşeală?

— … nu-mi poţi spune nimic altceva despre Sawtooth?

Acum Cole se ridicase în picioare, luând farfuria goală a lui Clancy din nişa de la uşă.

Clancy s-a întors pe patul lui. Avea o pătură nouă, mai groasă, şi o pernă adevărată. Stiva de cărţi de lângă pat se înălţase aproape cât acesta. Aparent, Clancy fusese un băiat *foarte* bun, din moment ce Cole se arătase dispus să-i aducă toate astea.

— Ştii tot ce fac. Ăsta nu-i lagărul la al cărei aranjament am ajutat, ci la cel originar, din Tennessee, a spus Clancy. Ai de gând să intri odată, Ruby?

M-am îndepărtat de uşă, dar era lipsit de sens. S-a uitat spre fereastră şi privirile ni s-au intersectat prin geam. Am tras adânc aer în piept, am descuiat uşa şi am proptit-o cu piciorul. Când s-a întors spre mine, lui Cole i-a tresărit mâna într-un spasm. Era greu de spus dacă simţea teamă sau iritare.

Am aşteptat până când am ajuns iar pe coridor şi am deschis gura să spun ceva.

— Nu, a spus el, ridicând mâna. Am totul sub control.

— Nimic nu este cu adevărat sub control în cazul lui, am subliniat eu. Cât timp ai grijă…

— Mă omori, Preţioaso, a răspuns el, trecându-şi mâna prin păr. Ce este?

— Cred că trebuie să vezi, ca să crezi.

Cu toţi ceilalţi ocupaţi cu interviul lui Zu şi, la sugestia lui Liam, cu propriile interviuri, Cole şi cu mine ne-am apucat să planificăm asaltul de la Thurmond. Am stat treji toată noaptea, ca să discutăm toate detaliile. Urma ca, pe 27 februarie, să intru acolo cu stickul de memorie. Pe 1 martie, echipa noastră de douăzeci de copii şi cei cam patruzeci de soldaţi ai lui Harry vor năvăli în lagăr aproximativ pe la şapte seara şi vor încerca să reducă din FSP – eu ar trebui să descarc

programul în serverele lor până la fără un sfert. Apoi copiii vor fi duşi într-un loc sigur, la o distanţă de mers pe jos de la lagăr, unde îşi vor aştepta părinţii să vină să-i recupereze. Scris pas cu pas, părea aproape simplu. Dar realitatea era dură.

Dimineaţa a început, oficial, când Cole mi-a aruncat în cap un cearşaf de hârtie, făcându-mă să sar în sus din somn, fiindcă adormisem cu capul pe unul dintre birourile din sala computerelor.

— Ce-i asta? am întrebat, dându-le la o parte de pe mine.

Cel puţin cincisprezece coli de hârtie fuseseră lipite laolaltă, astfel încât să alcătuiască o imagine completă şi coerentă a inelului de cabane, a clădirilor dărăpănate din cărămidă, a gardului argintiu şi a sălbăticiei verzi dimprejur.

Am sărit în picioare.

— Asta-i Thurmond. Cum ai făcut rost de el?

Drept răspuns, Cole mi-a întins calm un telefon nedetectabil argintiu – în expresia lui era ceva şovăitor, dispreţuitor. Am luat telefonul, ridicându-l încet spre ureche.

— Alo?

— *Tu eşti Ruby?*

— Eu sunt, am răspuns privind spre Cole, care se uita la mine.

— *Mă numesc Hany Stewart…*

La capătul celălalt a intervenit o pauză care m-a făcut să strâng şi mai tare telefonul în mână. Harry. Harry al lui Liam. Vocea îi era mai gravă decât mă aşteptam, dar simţeam zâmbetul din ea.

— *Voiam să ştii că noaptea trecută noi am desfăşurat o acţiune…*

— Noi? am repetat prosteşte.

Nico venise şi el şi stătea lângă Cole, arătând nedumerit. Am pus telefonul pe difuzor, ca să poată auzi şi ei.

— Una pe care n-ai convenit-o deloc cu mine, a bombănit Cole.

— *Suntem un grup de militari bătrâni, la pensie,* a spus Harry, râzând scurt. *Şi câţiva prieteni mai noi, care şi-au schimbat de curând crezul în ceea ce priveşte serviciul pentru preşedinte. În dimineaţa asta, cam la ora doi-zero-zero, am desfăşurat un raid într-o presupusă închisoare ilegală.*

Inima mi s-a oprit de-a dreptul. Am simţit-o pulsând, apoi s-a oprit, cât mi-am ţinut respiraţia.

— *A fost un succes şi am reuşit să recuperăm un număr de suspecţi de trădare şi informatori.*

A spus aceste două cuvinte – *trădători şi informatori* – cu uşurinţă şi cu o urmă de amuzament în voce.

— *V-am transmis informaţiile pe care am reuşit să le recuperăm de acolo, ca şi pe cele obţinute de la propriile surse din guvern. O să ne alăturăm efectivelor voastre la finalul săptămânii, dar voiam să ştii că v-am recuperat-o…*

Avea vocea înfundată, îndepărtată de receptor. Am auzit o altă

voce, una mai subţire – o femeie.

— *Stai culcată acolo,* l-am auzit pe Harry spunând, *mă bucur că te-ai trezit, domnii aceştia o să-ţi explice ce s-a întâmplat… Da, poţi să vorbeşti imediat cu ea…*

Inima îmi bătea ca nebuna, o auzeam în urechi, o simţeam în călcâie. S-a auzit o foială, cât timp telefonul a fost trecut dintr-o mână în alta.

— *Ruby?*

Nico a început să plângă, apăsându-se cu mâinile pe gură. Auzindu-i vocea… nu putea să fie adevărat… ei… Cate era…

— Cate, m-am bâlbâit eu, eşti bine? Unde eşti acum?

— *Ruby,* mi-a spus ea, tăind-o scurt, *a-ascultă-mă…*

Era atât de răguşită, încât a început să mă doară şi pe mine gâtul.

— *Suntem bine, suntem cu toţii bine, dar trebuie să mă asculţi, ceva… s-a întâmplat ceva cu Liga, nu-i aşa? Ei…*

L-am auzit pe Harry pe fundal: *„Este în regulă, te rog să stai întinsă…”*

Cole s-a sprijinit cu palmele pe birou.

— Conner, ce se întâmplă?

— *Am prins nişte zvonuri cum că unii dintre… gardienii de acolo, ne tot tachinau, spuneau că o să fie atacat Cartierul General din Kansas. Niciunul dintre agenţi… niciunul dintre noi nu a reuşit să ia legătura cu cineva de acolo. Puteţi să-i avertizaţi? Puteţi să le transmiteţi mesajul…?*

— O să ne ocupăm de asta, i-a promis Cole.

Nico se mutase deja la computerul lui, cu mâinile zburând pe tastatură.

— Ai răbdare, Harry o să vă aducă pe toţi înapoi, aici.

— *Agenţii vor să meargă în Kansas,* a spus ea, cu vocea tensionată.

— Ei bine, s-ar putea să nu aibă de ales, a spus Cole, fără răutate. Hei, Conner, e minunat să-ţi aud vocea.

— *Şi pe a ta. Ai avut grijă de copiii mei?*

Cole mi-a zâmbit uşor.

— Ei au avut grijă de mine.

— *Ruby?*

— Sunt aici.

Cuvintele mi-au ieşit cu repeziciune.

— Eşti bine? Spune-mi că eşti bine…

— *Sunt bine. Ne vedem curând, sub… înţeles? Îmi pare rău… conexi… întreru…*

Apoi a venit tonul.

M-am uitat la telefon, lăsându-l pe Cole să mi-l ia şi să-l închidă. Nu aveam puterea să lupt cu starea de amorţeală care mă invadase. Aveam nevoie de mai mult de atât. Ea trebuia să ştie – trebuia să ştie cât de rău îmi pare.

— Merg prin mijlocul pustietăţilor, mi-a spus Cole. Conexiune proastă. Harry o să ne sune iar când ajung mai aproape.

Am dat din cap.

— Crezi că e adevărat? Că o să atace CG din Kansas?

— Serverele lor nu sunt conectate, a spus Nico. Am încercat să le dau un semn şi… nimic.

— O să încerc să iau legătura la telefon cu nişte agenţi care mai sunt încă în teren, să vedem dacă ştiu ei ceva.

Cole mi-a dat părul după ureche şi mi-a trecut cu degetul peste obraz.

— Este o victorie foarte importantă. Cate e bine. Avem pe drum o forţă adevărată de luptă. Încă două săptămâni şi vom fi de cealaltă parte a acestei baricade. Deocamdată concentrează-te la asta. Nu lăsa treaba despre Kansas să te ambaleze. Din câte îmi dau seama, oricum nu prea contează.

— Ba contează, cum să nu, am spus. Au murit deja atâţia oameni…

— M-am prins, a zis Cole, nu voiam să spun asta, ci doar că Liga e terminată oricum. Faptul că au pretins că atacul a fost al lor demonstrează o ultimă şi disperată tentativă de a arăta că şi ei contează. Concentrează-te asupra viitorului. Asupra tratamentului, acum, că o avem pe dr. Gray din nou funcţională. Asupra Thurmondului…

A bătut cu degetele în hârtiile tipărite.

— Harry s-a pus în pericol şi a riscat atât de mult ca să ne obţină asta. Hai s-o folosim cum trebuie.

S-a ridicat şi a luat şi hârtiile, ca să le afişeze pe perete. Am rămas pe loc până s-a îndepărtat, probabil ca să-şi ţină promisiunea în legătură cu cerinţa lui Cate, apoi, de parcă aş fi fost într-un vis, m-am ridicat şi m-am îndreptat către acea imagine din satelit a terenului de la Thurmond. Ochii au urmărit cercul cabanelor – aparent, cercuri înclinate, inegale. Văzute de sus, cum le-ar vedea o pasăre trecând în înalt, eliberată de senzaţia de greaţă pe care-o simţeam mişunând în stomac.

— Acum este mult mai mare, a spus Nico.

Am dat din cap, luând markerele permanente pe care mi le întinsese.

S-a dat înapoi şi s-a sprijinit de un birou, uitându-se la mine. Cu cât lucram mai mult, cu atât părea că atrag atenţia mai multor oameni, până când mi-am dat seama, chiar fără să mă întorc, că am un public în toată puterea cuvântului. Denumisem fiecare structură mare – FABRICA şi BARĂCILE FSP pe cele două clădiri pătrate din stânga inelului de cabane, GRĂDINA pe spaţiul verde din cel mai nordic punct al taberei, şi SALA DE MESE, INFIRMERIA şi POARTA, în

dreapta. Apoi m-am mutat spre cabane şi am marcat cu un cerc TURNUL DE CONTROL. Fiecare cerculeţ de cabane mici era subliniat fie cu marker verde, fie cu albastru, în funcţie de locuitori.

Am simţit privirea cuiva pironită între umerii mei aşa cum simţi lumina soarelui trecând printr-o lentilă şi arzând, până când nu am mai putut ignora micile valuri de conştiinţă de sine care începuseră să crească. Am avut senzaţia iraţională că parcă aş arăta ceva ruşinos, ceva de care ar trebui să fiu stânjenită. Starea mi s-a schimbat rapid de la entuziasm plin de nerăbdare la oroare, şi mila pe care o simţeam faţă de mine însămi a început să bată în retragere.

— Aici sunt numai Verzi şi Albaştri?

M-am întors când am auzit întrebarea senatoarei Cruz. Stătea în prag, ţinând-o de braţ pe dr. Gray, care părea că încearcă să se apropie. Nico a aruncat o privire spre ea, a încremenit şi apoi a fugit în spate de tot, aproape împiedicându-se când s-a aşezat iar jos.

— Erau şi Galbeni, Portocalii şi Roşii, am răspuns uitându-mă spre ele, dar au fost scoşi din lagăr acum cinci ani şi jumătate. Roşiii au fost duşi într-un program de antrenament; Proiectul Jamboree. Galbenii au fost mutaţi într-un alt lagă în Indiana; specializat în facilităţi non-electrice.

— Dar cei Portocalii? a întrebat dr. Gray.

Mâna mi-a încremenit; la fel ca aerul din jur.

— Nu există raportări confirmate despre localizarea lor, am spus.

— Unde e asta?

Cuvintele lui Lillian Gray erau încă puţin şovăitoare, de parcă s-ar fi aşteptat pe jumătate să înceapă în orice moment să le rateze iar. S-a apropiat un pas; cercetând peticele de zăpadă şi de iarbă crescută sălbatic. Dacă te uitai suficient de atent, puteai vedea punctuleţele de uniforme albastre care lucrau în grădină.

— Asta nu e Thurmond, a spus ea. Thurmond are o singură clădire. L-am văzut cu ochii mei.

— Odată ce au mutat de acolo programul iniţial de cercetare, au extins rapid lagărul, ca să poată găzdui mai mulţi copii, i-am răspuns eu. Am adăugat câte un R, P sau G micuţe lângă cabanele în care locuiau de obicei aceşti copii. Au schimbat încuietorile de la cabanele Galbenilor cu unele neelectrice şi apoi aşa au rămas. Din câte ştiu, cabanele Roşiilor aveau înăuntru robinete şi stropitoare suplimentare.

Senatoarea Cruz mi-a pus o mână pe umăr, aplecându-se în faţă şi examinând ce lucrasem.

— De ce erau Roşiii şi Portocalii în al doilea inel dinspre centru, în loc să fie în cel mai din exterior? Dacă era să cauzeze probleme, probabil că ar fi trebuit să-i ducă totuşi cât mai departe de Turnul de Control.

— Îi înconjuraseră din toate părţile cu un tampon de Verzi, am

explicat eu, aşa încât, dacă încercau să-i atace pe controlorii de lagăr sau să scape folosindu-şi puterile, să fie nevoiţi să pârlească şi nişte copii pe drum.

— Dar asta i-a oprit cumva?

Am dat din cap.

— A scăpat vreodată cineva?

Am dat iar din cap.

— Cei care au încercat au fost împuşcaţi înainte să poată ajunge la zid. Ţineau mereu cel puţin un lunetist pe acoperişul Turnului de Control, ba chiar doi, dacă era vreun grup care lucra în grădină.

— Ei bine, asta a ucis şi ultima fărâmă de încredere pe care o mai aveam în omenire, a spus Cole, întorcându-se în sală.

— Ai reuşit ceva? l-am întrebat.

— Nada, a răspuns el. Vorbim mai târziu. Acum, ai putea să ne descrii o zi obişnuită? Sunt sigur că aveaţi un fel de rutină zilnică, nu?

— La cinci dimineaţa suna alarma de trezire. Cinci minute mai târziu se deblocau uşile. După asta, se schimba în funcţie de lună. Ne dădeau două mese pe zi, aşa că dacă nu aveai programat micul dejun te duceai la Spălătorie şi munceai timp de vreo şase ore până spre amiază, apoi primeai prânzul. După aia aveai timp liber în dormitor, vreo două ore, înainte de a începe schimbul de după-amiază, de obicei un fel de curăţenie, ca spălatul rufelor sau desfundatul îngrozitorului sistem de canalizare, pentru că se înfunda mereu. Apoi cina. Apoi, la ora opt, stingerea.

— Dumnezeule! a fost singurul comentariu al senatoarei Cruz.

— Eram acolo peste trei mii de copii, am spus. Putea să le pice sistemul în orice secundă. Ba chiar se gândiseră şi cum să facă faţă numărului tot mai mic de soldaţi FSP, din moment ce tuturor li se cam termina perioada de patru ani la datorie.

— Ce ne poţi spune despre raportul dintre copii şi FSP? m-a întrebat Cole. O estimare.

Le dădusem deja informaţiile astea în plan, dar întreba ca să audă şi cele două femei din faţa mea.

— Cate mi-a spus că de obicei erau cam două sute în lagăr, tot timpul, plus încă douăzeci de persoane care lucrau în Turnul de Control. Acum s-ar putea să fie mai puţini, din moment ce a început procesul de închidere a lagărului.

Am dat din cap.

— Nu par mulţi, dar sunt plasaţi strategic şi au primit permisiunea de a hărţui şi agresa copiii.

Pentru cineva care fusese atât de implicat în cercetare, pentru găsirea unui tratament de vindecare a NIAA, dr. Gray părea foarte afectată de toate astea, de parcă le-ar fi auzit pentru prima dată. Părea imposibil. Anumite lucruri trebuie să fi fost confidenţiale, dar soţul ei

era preşedinte – el jucase un rol esenţial în dezvoltarea programului pentru lagărele de reabilitare.

Lillian Gray s-a uitat în altă parte.

— … Tu eşti ca fiul meu, nu-i aşa?

— Da, am spus, dar nu în acel fel care contează.

— Erai şi tu la Thurmond când se afla şi el acolo?

— Am venit după aceea. Nu ne-am suprapus deloc. Eu n-am fost adusă în lagăr decât după ce o extinseseră deja. Mă întrebi din vreun motiv?

Şi-a lăsat capul într-o parte şi m-am luptat să stăpânesc tremurul care m-a străbătut. Această simplă mişcare era Clancy, Clancy pe de-a-ntregul.

— Presupun ca motivul pentru care mă aflu aici este că vreţi să ştiţi ce progrese am făcut în controlarea puterilor psi ale copiilor, nu? a început ea, îndreptându-se în scaun. Şi, de asemenea, care este evaluarea finală a Corporaţiei Leda referitor la cauză, nu?

— Te-ai prins, a spus Cole. Aşa că, normal, întrebarea noastră este ce vrei în schimb.

Mersese direct la ţintă şi totuşi am fost cumva şocată de asta. Nu ştiu de ce mă aşteptasem ca ea – o Gray – să facă asta din bunătatea inimii sale. Sperasem, cred, ca aşchia aia *să fi sărit* departe de trunchi, măcar în privinţa asta.

— Putem vorbi undeva, între patru ochi? a întrebat ea, uitându-se pe geam spre copiii care treceau pe coridor.

— Bineînţeles, a spus Cole. Nico, vino peste noi dacă auzi vreun zvon despre Kansas.

L-am urmat pe scări, am trecut de grupurile de puşti care se foiau între dormitoare, pe holuri, cu toţii părând nepăsători în legătură cu identitatea femeii blonde. Când am ajuns în biroul de la etaj, Cole le-a făcut semn celor două femei mai în vârstă să ia loc, iar el s-a dus de cealaltă parte a biroului, iar eu am încuiat uşa după noi.

Dr. Gray s-a sprijinit pe spate în scaun, cercetând încăperea dintr-o privire, cu ochii ei întunecaţi.

— Ăsta a fost biroul lui John, nu-i aşa?

Cumva, reuşisem să uit că John Alban şi Gray fuseseră cândva prieteni foarte apropiaţi. Alban o ajutase pe Prima Doamnă să dispară, îi sponsorizase încercările din cercetare, făcuse o înţelegere cu ea – *oh.*

— Ai vrea să nu băgăm sfârşitul lui Alban în negocierea asta, am spus. O să ne dai informaţiile la schimb cu posibilitatea de a realiza prima dată procedura pe Clancy.

Cole a fluierat uşor.

— Trăiam cu impresia că este un fel de operaţie. Nu mă aştept s-o poţi face aici…

— Sigur că nu, a spus ea. Şi dacă aţi freca fiecare milimetru de

aici cu înălbitor, şi tot n-ar fi destul de curat pentru o operaţie. Am nevoie să mă ajutaţi discret să stabilim un moment în care putem s-o facem într-un spital local, unde am personal calificat.

— Asta e o cerere cam pretenţioasă, a spus Cole. E aproape imposibil s-o facem discret.

— Odată ce procedura e definitivată, planul dintotdeauna a fost să-l luăm pe Clancy şi să-l ducem undeva, să-l ascundem. Vreau să mă întorc la o viaţă care să pară normală, alături de fiul pe care l-am avut cândva.

Tratamentul este o alta cale de a ne controla, de a lua decizia din mâinile noastre. Cuvintele lui Clancy mi-au trecut prin minte ca o şoaptă. Le-am ascultat.

— Eu nu… am început să spun.

Care era totuşi problema mea cu toate astea? Clancy dovedise în repetate rânduri că nu poţi avea încredere în el că-şi foloseşte puterile, astfel încât să nu le facă rău celorlalţi. East River… Jude… de câte ori trebuia să-mi arate până unde putea merge? Şi totul ca să evite să fie iar cum fusese la Thurmond: neputincios. Îi simţisem neputinţa când l-am văzut legat de masa de la Thurmond, durerea provocată de şocurile electrice care-i trecuseră prin creier. Simţisem stânjeneala când îmi pierdusem controlul asupra sfincterelor mele, furia de a fi tratată ca un animal.

Se salvase pe sine înainte de a salva alte câteva mii. De data asta, trebuia să alegem între acele mii şi el.

— OK, am spus atunci când mi-am dat seama că şi Cole aşteaptă răspunsul meu. Oare ce era pâlpâirea aceea pe care i-am zărit-o în ochi? Dezamăgire? Înţelegere? A fost acolo şi a dispărut atât de repede, mascată de obişnuitul lui zâmbet sălbatic, încât nici n-am mai fost sigură că am zărit-o, de fapt.

— Atunci ne-am înţeles, a spus el. O să adunăm oamenii în seara asta, ca să le explici. Mâine dimineaţă o să începem să căutăm nişte opţiuni viabile de spitale pentru tine.

Dr. Gray a înclinat capul, în semn de aprobare tăcută. M-am ridicat, mormăind nişte scuze cum că aş vrea să vorbesc ceva cu Vida şi să văd cum merge antrenamentul la etaj. De fapt, nu mai puteam respira aerul greu din camera aceea – nu mai puteam să-l trag şi să-l scot din plămâni. Mă sufocau vorbele lăsate să atârne între acei patru pereţi şi nu mă puteam scutura de sentimentul că am mâinile pline de sânge, chiar dacă le frecam disperată de pantaloni.

Eram numai cu Vida în sala computerelor, povestindu-i despre scurta conversaţie pe care o avusesem cu Cate, când pe canalul de ştiri live prins de Nico a apărut brusc chipul lui Zu.

Stăteam cu genunchii la piept, încercând din răsputeri să-i

răspund la întrebări, căci toate păreau variaţii ale lui „Dar ea este bine, nu?”. Ţineam ochii lipiţi de ecran, aşteptând vreo ştire de ultimă ora întârziată, despre Kansas, şi când am văzut-o pe Zu mi-am lăsat atât de repede picioarele pe podea, încât scaunul a sărit în faţă, cu mine cu tot.

— Dă mai tare, am spus.

„… astăzi au fost difuzate mai multe filmări venite din surse legate de scandalul lagărelor de reabilitare, ce zguduie nou redeschisa Washington. În această seară, Amplificarea a difuzat o serie de filmuleţe făcute probabil cu puştii mutaţi din Nevada. Să aruncăm o privire…

Nu ştiu dacă era mâna celor din reţeaua de ştiri sau mintea isteaţă a lui Alice, care editase materialul, dar cadrele de început ale filmării erau cu cei zece copii care acceptaseră să fie intervievaţi, prezentându-se pe rând.

— Zach… şaptesprezece ani.

— Mă cheamă Kylie şi am şaisprezece ani.

Şi tot aşa, până când, în sfârşit, filmarea a ajuns la Zu; era filmul făcut mai târziu cu ea, ca să se prezinte. Imediat după aceea, reportajul a continuat cu Zu descriind felul în care o lăsaseră părinţii la şcoală. Fiecare dintre copii avea propria versiune despre cum fuseseră luat de FSP, despre părinţii lui, despre lume.

Mi-am apăsat gura cu palmele uitându-mă la Vida, ca să-i evaluez reacţia. A luat o înghiţitură din sticla cu apă şi a pocnit capacul cu palma, ca s-o închidă la loc.

— Trebuie să recunosc că s-au mişcat destul de repede, a spus ea. Dar, gagico, ştii că sunt de partea ta. Toată treaba asta e minunată ca să înduioşezi nişte inimi, dar câte cururi o să se mişte de pe canapea? Care este continuarea pentru toate astea? Au nevoie de intervenţia noastră. Aici e prea multă speranţă şi prea puţină strategie.

— Totuşi au dreptate, am spus eu, simţindu-mă oarecum golită pe dinăuntru. Aveam nevoie de ceva în genul ăsta, trebuia să spunem publicului adevărul, astfel încât, atunci când copiii vor ieşi din tabere, să fie acceptaţi. Este un lucru *bun*.

Instinctele lui Liam fuseseră corecte.

— Doar pentru că ei au avut dreptate nu înseamnă că tu greşeşti, gagico, a spus ea, coborând vocea. Charlie a avut dreptate. Toate căcaturile tale se duc dracului fără noi alături, să-ţi spunem ce să faci.

Crainica de la ştiri, o blondă încrezută îmbrăcată într-un costum roşu-aprins, a apărut din nou pe ecran, dar aproape imediat a fost întreruptă de o fotografie trimisa de un telespectator. În mijlocul a ceea ce programul spunea că ar fi Times Square, din New York, chipul lui Zu strălucea pe un grupaj de trei ecrane uriaşe, în contrast puternic cu ecranele negre din jurul lor, care zăceau neaprinse de ani întregi. Era o fotografie care îţi rupea inima – chiar şi fără să o cunoşti pe fată

sau fără să ştii contextul interviului din care fusese luată această secvenţă, şi tot ai fi fost mişcat, ţi-ar fi atras atenţia. Cuvintele INAMICUL PUBLIC, VÂRSTA 13 ANI, pâlpâiau pe ecran peste imaginea ei, o piesă perfect calibrată de manipulare emoţională.

— Unde este Grasu? am întrebat.

Vida a început să scrijelească eticheta de pe sticla de apă.

— L-am întrebat pe Cole dacă domnişorul nostru ar putea folosi unul dintre apartamentele mari rămase libere ca să facă un fel de infirmerie sau ceva de genul ăsta. O cameră de prim-ajutor. Un loc în care să punem toate tâmpeniile alea medicale şi cărţile de care se înconjoară tot timpul, ca un ciudat de tocilar. E acolo, tot numărându-şi borcanele cu tampoane de vată şi beţele de urechi.

— Te-ai cam înmuiat cu mine. Vi, i-am spus. Asta a fost chiar drăguţ…

Sclipirea de pe ecran s-a schimbat brusc din albastrul acela electric în albul studioului de televiziune. Apoi ecranul s-a făcut roşu, lăsând în urmă chiar şi culoarea din părul Videi.

— Oh, *rahat*

Clădirea în sine era aproape de nerecunoscut, dar cuvintele care rulau în josul ei erau destul de clare: CARTIERUL GENERAL AL LIGII COPIILOR DISTRUS ÎN TOTALITATE.

„… relatează în direct chiar de lângă Colby, Kansas. Oficiali guvernamentali au confirmat că au fost folosite drone pentru atacarea unui depozit despre care se crede că îi găzduia pe ultimii reprezentanţi ai Ligii Copiilor. În această dimineaţă, devreme, au fost distribuite către presă fotografii şi documente false, iar organizaţia a pretins că…"

Nu am mai rămas să aud şi restul. Dacă trimiseseră drone în Colby, atunci ceea ce vedeam era cu adevărat CG din Kansas – şi toţi acei agenţi, cu condiţia să nu fi fugit mai devreme, în zori, erau morţi cu toţii.

Cole era în birou cu uşa închisă, dar o lăsase descuiată. M-am strecurat înăuntru şi l-am găsit aşezat pe scaunul lui, cu faţa ascunsă în palme. Când a auzit uşa închizându-se la loc, a ridicat privirea, apoi a pus telefonul pe difuzor. Harry.

— Tipii au zis că încă ardea când au ajuns ei acolo. Au ridicat doi supravieţuitori pe care i-au găsit la vreo doi kilometri distanţă de ce mai rămăsese din clădire, dar nu s-au putut apropia mai mult. O să-i retrag şi ne regrupăm în Utah.

— Cum au scăpat ăia doi? am întrebat. Cum ar fi putut scăpa cineva?

Nu e clar. Conexiunea era proastă rău şi supravieţuitorii se rătăciseră de tot când i-au găsit oamenii noştri. Ne-au zis o poveste fantasmagorică.

— De ce spui asta? a întrebat Cole.

Tensiunea a umplut camera, mi-a umplut creierul. Mi-am dat seama că nu auzisem greşit numai pentru că am văzut expresia ucigătoare de pe chipul lui Cole, felul în care căldura de sub pielea lui a evaporat ultima urmă de blândeţe pe care o avea.

— *Supravieţuitorii,* a spus Harry, *au pretins să au fost atacaţi de o bandă de copii. Au spus că erau Roşii.*

Nouăsprezece

— Tu crezi asta? am întrebat. Că nişte Roşii au făcut aşa ceva?

Cole a ridicat ochii spre mine, auzindu-mi întrebarea.

— Mi-aş dori ca naiba să ştiu. Treaba asta mă face să-mi doresc să…

— Să-ţi doreşti să ce? l-am întrebat.

S-a ridicat brusc, incapabil să rămână aşezat, cu mâinile tresărind spasmodic tot timpul.

— Trebuie să-ţi spun ceva înainte de a merge să le prezentăm planul nostru şi celorlalţi copii.

Mi-am frământat mâinile în poală, luptându-mă ca vocea să-mi rămână calmă.

— Despre ce e vorba?

— Aş vrea să mergem să cercetăm documentele şi activităţile unei anumite tabere: Sawtooth, din Idaho. Clancy susţine că este una dintre bazele pe care le foloseau ca să antreneze Roşii.

— Şi tu îl *crezi*? l-am întrebat eu, dând din cap. Cole…

— Da, a spus el, chiar îl cred, şi *nu* pentru că m-a lucrat cu puterile lui. Ci pentru că fiecare fărâmă de informaţie pe care mi-a dat-o până acum a dat rezultate… şi se poate să-i fi promis că-l las să plece dacă ne ajută. Sigur că n-o s-o fac, dar, oricum. E un bun factor motivaţional.

— Totuşi, de ce? am întrebat. De ce trebuie să investigăm asta?

— Senatoarea Cruz mi-a zis că-i trebuie dovezi solide despre existenţa unei armate a Roşiilor, înainte de a cere comunităţii internaţionale să treacă la acţiune. Vreau să i le obţin. Sau măcar să *încerc*. Dacă e o fundătură, asta e. Dar spune-mi că pot conta pe tine cu treaba asta. Îţi promit că n-o să afecteze atacul asupra Thurmondului.

Răbdarea mea ajunsese la final.

— Dacă vrei să fac asta, trebuie să le spui şi celorlalţi că eşti Roşu. Te ajut numai cu această condiţie.

S-a dat înapoi, surprins.

— Ce are asta de-a face cu ceva?

— Pierdem susţinerea copiilor, o simt. Trebuie să ştie o dată pentru totdeauna că ai cu adevărat cele mai bune intenţii, din inimă,

pentru că eşti unul de-al nostru.

Auzeam epuizarea din propria-mi voce.

— Nu a durat destul treaba asta?

A deschis gura, furios şi în mod evident în defensivă, e ar a închis-o la loc şi m-a scrutat. După ceva vreme a spus:

— O să-i spun lui Liam. O să încep cu el, în seara asta. Apoi, în funcţie de cum merge, o să le spun şi celorlalţi. Este acceptabil?

Eram atât de uşurată, încât îmi venea să strig.

— Da. Dar trebuie să-i spui înainte de întâlnirea din seara asta.

Mi-a făcut semn să mă aşez.

— Înainte de asta, aş vrea să mai discut odată cu tine despre cum mă gândesc să te introducem iar la Thurmond. Mă gândesc ca poate ai vrea să vorbim despre asta aici, mai degrabă decât în faţa celorlalţi?

Am dat din cap.

— O să le spun, dar nu înainte de a conveni noi asupra strategiei. Te gândeşti în continuare să mă duceţi în Virginia?

— Da, a spus el. Obiectivul aici este să te lăsăm chiar în calea unui urmăritor şi să ne asigurăm că nu eşti din start copleşită de situaţie. O să lansăm un pont fals, despre un copil Verde în libertate, iar tu va trebui să intri în mintea urmăritorului înainte ca el să-ţi poată rula imaginea prin program. O să te ducă la cea mai apropiată bază a FSP, pentru recompensă, iar tu trebuie să-l faci să te ducă la un FSP, astfel încât să te poată testa „oficial” şi să confirme că eşti Verde. Va trebui să sari de colo-colo prin minţile tuturor celor cu care te intersectezi. Nu trebuie să ştie nimeni adevărul, altfel nu mai ieşi vie de la Thurmond. Cheia este să-i controlezi pe toţi cei cu care vii în contact la un moment dat. Crezi că e realist?

— Da, am spus, simţind cum coloana mi se îndreaptă, cu hotărâre. Este realist.

Două ore mai târziu ne-am adunat în garaj şi ne-am aşezat în cerc în jurul unei luni în creştere desenate pe podea. Adusesem scaune pentru Cole, senatoarea Cruz şi dr. Gray, ca să stea pe parcursul discuţiei, dar Cole a mai adus unul şi l-a aşezat la dreapta lui, apoi m-a împins uşor să iau loc. I-am aruncat o privire, încercând să citesc cum decursese conversaţia lui, dar îşi păstra cu multă grijă un chip inexpresiv.

Pe de altă parte, Liam părea de parcă ar fi ieşit dintr-o tornadă. Îi simţeam permanent ochii asupra mea şi nu am fost suficient de curajoasă încât să-l privesc şi eu.

— După cum puteţi vedea, în această seară minunată avem alături un musafir nou, a început Cole, cu braţele încrucişate şi postura fermă. Este omul de ştiinţă care a condus cercetarea despre tratament şi se află aici ca să ne explice cauza NIAA, precum şi ce presupune mai

exact vindecarea.

Şoaptele au amuţit atât de repede, încât am fost sigură că aş fi putut auzi rateurile date de o maşină la sute de kilometri distanţă.

Lillian a îndreptat nişte pliuri inexistente ale pantalonilor de trening şi începuse să se ridice de pe scaun, dar apoi s-a răzgândit şi s-a aşezat la loc. Unii dintre copiii mai mari trebuie s-o fi recunoscut din reportajele mai vechi, dar cei mai mulţi… doar o priveau cu veneraţie, complet neştiutori în legătură cu numele ei de familie. Pe de altă parte, Alice era cu totul altceva. Am văzut exact momentul în care i-a picat fisa.

— Bună.

A tras adânc aer în piept, s-a întors spre Cole şi l-a întrebat:

— Cu ce ar trebui să încep?

— Începe cu cauza şi termină cu tratamentul, a spus el.

— Ah. În regulă. Iniţial… când a fost pentru prima dată recunoscută Neurodegenerarea idiopatică adolescentină acută (NIAA), presupunerea comună era că vorbim despre un soi de virus a cărui manifestare era mai pronunţată şi chiar letală la copii, faţă de adulţi. Destul de repede, comunitatea ştiinţifică a dovedit că acest lucru nu era adevărat, din moment ce cazurile din afara Statelor Unite erau destul de rare şi, oricum, mult mai puţin agresive. După câţiva ani de cercetări… Corporaţia Leda şi-a încheiat experimentele şi a confirmat că unii dintre noi, inclusiv eu, eram consideraţi în mod secret cauza.

M-am aplecat în faţă în scaunul meu, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, şi mi-am muşcat buzele.

— Acum aproape treizeci de ani, au fost nişte atacuri… câteva, de fapt… la adresa securităţii naţionale. Aceste atacuri bioteroriste fuseseră lansate de pe teritoriul Statelor Unite şi toate presupuneau distrugerea recoltelor şi a surselor de apă.

Liam stătea la marginea grupului, alături de Alice.

Se uita la dr. Gray prin ecranul digital din spatele aparatului lui Alice, dar la această ultimă replică a tresărit şi a ridicat privirea. M-am foit nerăbdătoare, aşteptând ca ea să continue. De-a lungul anilor mai fuseseră teorii că NIAA era rezultatul unor atacuri teroriste, asta nu era o informaţie nouă…

— Preşedintele de atunci, nu soţ… nu preşedintele Gray, a semnat un ordin confidenţial să începem să dezvoltăm un agent chimic care să contracareze şi să anuleze câteva tipuri de otrăvuri, bacterii şi medicamente care ar fi putut fi adăugate în sursele de apă fără ca vreunul din noi să prindă de veste. Corporaţia Leda a dezvoltat şi distribuit substanţa chimică denumită Agentul Ambrozia în toate staţiile de epurare a apei de pe teritoriul ţarii.

Mi-am frecat fruntea, luptându-mă cu vederea care începea să mi se înceţoşeze.

— Au testat agentul în combinaţie cu mineralele obişnuite şi cu ceilalţi compuşi din apă? A întrebat senatoarea Cruz, albă de furie.

Dr. Gray a dat din cap.

— Da, asta era o testare de rutină. Participanţii au semnat acorduri de confidenţialitate beton şi au fost răsplătiţi cu generozitate pentru munca lor. Au făcut studii pe copii, adulţi şi animale. Chiar şi pe femei însărcinate, care au adus toate pe lume, în siguranţă şi fără complicaţii, bebeluşi sănătoşi. De fapt, aceşti cercetători au fost atât de mult presaţi de guvern să implementeze repede programul, încât nu au putut studia efectele agentului chimic pe termen lung.

Ne-au otrăvit. Buzele mi s-au încovoiat în semn de dezgust şi a trebuit să-mi încleştez mâinile pe braţele scaunului ca să rămân aşezată. *Ne-au otrăvit şi ne-au ţinut închişi din cauza greşelii lor.*

Cole s-a ridicat de pe scaun şi a început să măsoare camera cu capul plecat, ascultând.

— Studiile recente făcute de Leda au concluzionat ca Agentul Ambrozia este ceea ce numim un teratogen, adică… adică femeile care au băut apă tratată au introdus agentul în corp, fără să ştie, iar acesta a afectat celulele cerebrale ale copiilor din uter. Am înţeles din aceste rapoarte că mutaţiile provocate au rămas latente în mintea copii… în mintea voastră, până când aţi ajuns la pubertate, în jurul vârstei de opt, nouă, zece sau unsprezece ani. Modificările nivelului hormonal şi ale chimiei cerebrale au activat mutaţiile.

— De ce au murit atât de mulţi?

Mâna lui Cole, lăsată pe lângă trup, a zvâcnit uşor.

— Mamele acelea au ingerat o cantitate mare de agent chimic sau poate a existat un al treilea factor de mediu, nespecificat.

Spunea toate astea cu atâta răceală, atât de clinic, cu o asemenea detaşare profesională, încât m-a făcut din nou să mă înfurii.

Asta ţi s-a întâmplat şi ţie. De ce nu eşti furioasă? De ce nu eşti supărată?

Olivia s-a ridicat în picioare; vederea feţei ei plină de cicatrici a făcut-o pe dr. Gray să tresară, înainte de a putea să-şi recapete calmul.

— Cum explici faptul că avem puteri diferite? De ce fiecare dintre noi poate face altceva?

— Ipoteza cea mai răspândită este că totul are de-a face cu genetica: chimia individuală a creierului şi felul în care sunt afectate căile neuronale în momentul tranziţiei.

— Agentul chimic mai este încă în sursele de apă?

Dr. Gray a ezitat suficient, încât să ştim răspunsul înainte ca ea măcar să deschidă gura.

— Da. Deşi acum Leda a confirmat că Agentul Ambrozia este de vină, aş spune că ar fi corect să presupunem că planifică, probabil, să introducă în sursele de apă un neutralizator, începând cu oraşele mari.

Însă având în vedere câte femei şi copii mici au ingerat apa contaminată, ar putea să fie nevoie de o generaţie sau două înainte să începem iar să vedem copii fără această mutaţie.

O *generaţie.* Nu doar luni sau ani. O *generaţie*. Mi-am ascuns faţa în palme şi am respirat adânc.

— Deci dacă asta explică ce s-a întâmplat, a spus Cole, care este metoda ta de vindecare?

Dr. Gray şi-a schimbat poziţia, relaxându-se uşor. Acesta era teritoriul ei şi se simţea în mod evident mai confortabil traversându-l.

— Comunitatea ştiinţifică ştia de ceva timp că, pe fond, puterile voastre psi implică modificarea fluxului normal de energie din creier. Îl intensifică, de fapt. Atunci când… când un copil clasificat drept Portocaliu, de exemplu, influenţează pe cineva; acesta manipulează fluxul electric din mintea celuilalt, deteriorându-i sistemele şi procesele obişnuite. Nu e foarte diferit de ceea ce face un copil clasificat drept Galben la o scară mai mare, externă, atunci când controlează curentul electric dintr-un aparat sau dintr-o reţea. Şi aşa mai departe. Totul, inclusiv noi, este făcut din particule, iar acele particule au încărcătură electrică.

Inima mi s-a oprit preţ de o secundă. Îl vedeam pe Clancy spunându-mi exact acelaşi lucru, dar nu-l luasem în seamă pentru că… pentru că minţise tot timpul, pentru că un tratament adevărat ar fi *trebuit* să elimine cu totul mutaţia.

— Este o operaţie în timpul căreia implantăm ceva numit stimulator neurologic, un fel de *pacemaker* pentru creier, dacă vreţi. Locul unde este implantat depinde în mare parte de felul puterilor, dar stimulatorul, în toate cazurile, eliberează el însuşi o încărcătură electrică. Aceasta reglează fluxul anormal, schimbându-l într-unul al unui om obişnuit.

— Neutralizează puterile, a lămurit Cole, mai degrabă decât să le îndepărteze.

— Da, exact.

— Iar procedura aceasta poate fi realizată în siguranţă? a strigat Alice. Aţi făcut vreuna?

— Da, a răspuns ea. Am tratat cu succes un copil.

— Unu nu prea este mare record, doctore, a spus Cole. Unul singur nu ne dă nicio idee despre sorţii de izbândă.

Abia dacă a ridicat mâinile şi a spus:

— Nu a fost timp pentru mai mult de-atât. Îmi pare rău.

— Iar ideea este să…

Aproape că nu puteam rosti întrebarea. Mă simţeam strivită, sufocată de furie.

— Ideea este că fiecare copil născut va trebui să facă asta ca prevenţie, să nu se transforme sau să nu moară? La ce vârstă?

— Cam pe la şapte ani, a spus Lillian. Şi s-ar putea să fie nevoie să meargă la controale periodice, oricum.

Asta a stârnit printre copii murmure de nemulţumire; părea că, în sfârşit, se trezesc cu toţii din amorţirea primului şoc.

— Care sunt paşii următori? a întrebat Alice, reorientându-şi camera. Totul este incredibil, dar nu avem dovezi solide că Agentul Ambrozia a fost adăugat în sursele de apă. Leda a închis prea repede programul de cercetare. Niciunul dintre Verzi nu a putut obţine vreo informaţie despre asta.

— Ce ar fi pentru tine o dovadă suficientă? a întrebat dr. Gray.

Alice avea răspunsul pregătit.

— Orice fel de documentaţie care să demonstreze că se găseşte în mixtura de tratare a apelor.

— Putem să mergem la staţiile de filtrare, a spus Liam. Să intrăm, facem nişte poze, încercăm să găsim documente tipărite sau informaţii în computere.

— Ar putea să funcţioneze, a adăugat Alice, căreia îi sclipeau ochii. Cred că avem nevoie de cel puţin cinci sau şase locuri din astea, pentru cazul în care vreunele dintre ele se dovedesc a fi fâsâieli. Şi trebuie să fie în state diferite, ca să se afle că nu s-a întâmplat doar în California. Avem destul combustibil să facem treaba asta?

— Stai, stai, a intervenit Cole. În momentul ăsta, prioritatea noastră este să nu ieşim prea mult în evidenţă, să ne rafinăm strategia pentru atacarea Thurmondului şi să aşteptăm să sosească întăririle. Dacă iese cineva, iese numai ca să aducă mai multe forţe pentru luptă.

— Întăriri? a repetat Liam, mârâind.

Cole a ridicat sprâncenele.

— Oh, *nenorocitule* ce eşti, a izbucnit Liam. Harry? I-ai cerut lui Harry să lupte?

— S-a oferit voluntar. El şi unitatea lui de patruzeci de foşti militari, bărbaţi şi femei, sunt foarte dornici să ia parte la asta.

Cole s-a întors ca să le vorbească puştilor.

— Contrar a ceea ce v-a spus el, n-am cerut niciodată nimănui să lupte, dacă nu a vrut.

— Cam de câte ori ar trebui să-ţi băgăm chestia asta în cap, până accepţi realitatea? l-a întrebat Alice. Copiii nu vor *niciun fel* de luptă.

— Oh, ba vor o luptă, a spus Cole, ocolind ca să ajungă în faţa ei, dar nu vor să fie nevoie să lupte ei înşişi.

— Nu, vrem să coordonăm un atac media, să spunem adevărul, a spus Liam. Să dezvăluim unde sunt lagărele despre care ştim, împreună cu listele numelor de copii de acolo. O să dăm ocazia poporului american să se revolte şi să se ducă după ei. Asta o să provoace un pic de haos, dar acum, când avem informaţiile că NIAA nu este contagioasă, va creşte probabilitatea ca puterile externe să

vină cu forţe de menţinere a păcii. Nu-i aşa, doamnă senator Cruz?

— Nu există nicio garanţie… a spus ea. Dar aş putea încerca, să văd ce obţin.

— Cred că supraestimezi nivelul de implicare a populaţiei, am spus eu, dând din cap şi observând cu o oarecare satisfacţie că şi ceilalţi s-au oprit să asculte. Am văzut de prea multe ori că singurul mod în care putem obţine ce ne dorim, singurul mod în care am reuşit să ne eliberăm din toate astea, este să ne luăm singuri. Lagărele au sisteme sofisticate de securitate; iar Gray a arătat în repetate rânduri că ar face orice ca să-şi salveze fundul. Cine spune că, în momentul în care tu faci publice informaţiile despre lagăre, el n-o să se răzbune pe copii? Că n-o să-i folosească drept ostatici, că n-o să-i mute, că n-o să-i *ucidă* ca să îngroape dovezile?

Şi dacă se gândiseră la toate astea în timpul planificării lor, nu li s-a văzut pe chip. Iar faptul că dr. Gray nu a încercat să mă contrazică a părut să dea o oarecare credibilitate acestei posibilităţi.

— În niciun caz *nu poţi* să faci publică vreo informaţie despre Agentul Ambrozia, îmi pare rău, dar nu se poate, a spus ea. Subestimezi grav nivelul de panică pe care l-ai induce în rândul populaţiei.

— Aşa este, a adăugat senatoarea Cruz. N-aş vrea deloc să văd oamenii sfâşiindu-se între ei ca să ajungă la resursele naturale de apă. Dar *sunt de acord* cu Alice că ne trebuie dovezi; nu pentru public, ci pentru aliaţii noştri străini.

Zumzetul din sală a devenit aproape palpabil – copiii se foiau deja de colo-colo, desemnându-se singuri în grupuri care să meargă la staţiile de filtrare a apei. Şi mai era şi Cole, privindu-i pe toţi. Mâna i s-a smucit dureros când şi-a dus-o ca să se scarpine la ceafă, şi m-am întrebat dacă simte şi el, ca mine, cum se năruie încet totul. Trenul care fusese controlat în întregime de noi sărise definitiv de pe şine. Când s-a uitat la mine, am văzut o rugăminte tăcută, o disperare pe care n-o mai văzusem niciodată la el.

Nu puteam rezista la aşa ceva – m-am înfuriat teribil. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să ne ajute. Să luăm decizii dificile. Iar acum încercau să-l scoată din poziţia de lider? Fusese înfrânt de privirile schimbate între Liam şi Alice? În momentul acela, ar fi putut să iasă din sală şi nu cred că ar mai fi observat cineva în afară de mine.

— Ei bine, a spus el într-un final, am nişte informaţii pentru voi, dacă vreţi să le auziţi.

Alice şi-a dat ochii peste cap.

— Sunt sigură că tu vrei să ni le spui.

— Voi spuneţi că vreţi ca lumea să-şi facă o idee despre ce sunt aceşti copii, dar tot ce reuşiţi de fapt este să-i puneţi în poziţia de a fi compătimiţi.

Cole şi-a îndesat mâinile în buzunarele de la spate ale blugilor, iar vocea îi devenea tot mai puternică, pe măsură ce zarva din jurul lui se potolea.

— Ce-i motivează pe oameni, chiar mai mult decât furia, este frica. Hai, duceţi-vă şi difuzaţi informaţiile alea despre Ambrozia, să vedeţi ce se întâmplă cu ţara asta când oamenii vor începe să se încaiere pentru ultimele surse de apă proaspătă, necontaminată. Sau puteţi să le arătaţi asul din mâneca lui Gray: faptul că-şi formează o armată de Roşii.

— Despre ce vorbeşti? a spus Alice.

— Aţi văzut cu toţii ce s-a întâmplat astăzi la Cartierul General din Kansas, a spus Cole. Dar ce nu s-a spus la ştiri este că există nişte informaţii că atacatorii ar fi fost Roşii, nu o unitate militară.

— Oh, ce convenabil! *Informaţii* pe care să nu le poată confirma nimeni.

Alice i-a făcut semn s-o lase aşa.

Dar, şi dacă nu rezolvase altceva, Cole reuşise măcar să preia din nou frâiele discuţiei. Acum el era cel care dirija conversaţia, n-o lăsa să se desfăşoare fără el.

— Sursa mea de încredere spune că există, nu departe de aici, un lagăr de Roşii, într-un loc care se cheamă Sawtooth. Aş vrea să merg acolo, să adun dovezi despre ei (antrenamentele, existenţa lagărului) şi să ţi le dau ţie pentru Amplificare, cu condiţia să fie folosite împreună cu atacul propriu-zis al lagărului.

— De unde au venit informaţiile astea? a întrebat Liam, cu ochii mijiţi de o bănuială.

— De la o sursă de încredere, a repetat Cole.

Frate-său şi-a dat ochii peste cap. Alice, totuşi –

Cole o citise bine. Era ca o mâţă care a ochit un şoarece furişându-se pe scândurile duşumelei. Voia povestea şi nu avea chef să-şi asume riscul să pună altcineva mâna pe ea.

— OK, ce zici de asta? a început ea. Trimitem cinci echipe la staţiile de epurare a apei şi tu poţi lua un grup mai mic ca să evaluezi situaţia de dincolo. Şi să faci nişte poze.

— Nu-mi trebuie decât o singură persoană, a spus el, uitându-se la mine.

— Merg eu, a zis Liam repede, înainte să apuc să mă ofer. Îşi încleştase maxilarele, provocându-l pe frate-său să refuze. Cole şi-a încrucişat braţele la piept, aruncând săgeţi din ochi în direcţia mea şi căutând un colac de salvare.

Nu vrea să meargă cu Liam. Iar asta nu avea nicio legătură cu felul în care Liam ar fi fost sau nu capabil să se stăpânească, sau cu câtă încredere avea în el. Acum vedeam lucrul ăsta.

— Aş vrea şi eu să merg, am spus. Cred că…

— Tocmai a zis că două persoane sunt suficiente, a insistat Liam, întorcându-i spatele fratelui lui. Sau poate crezi că o să stric totul în nepreţuita voastră misiune?

Cole a mârâit, iar buzele i s-au arcuit într-un zâmbet trist.

— În regulă, atunci e stabilit. Acum… să-mi spună şi mie cineva cum stăm cu maşinile. Cât combustibil mai avem?

Dr. Gray s-a întors în fine la locul ei, cu ochii ţintă la mâinile din poală, în timp ce senatoarea Cruz o întreba ceva. Întâlnirea s-a sfârşit firesc atunci când s-au format cele cinci echipe care urmau să plece la staţiile de epurare a apei; Alice preluase conducerea, împărţindu-i pe state şi alegând cu cine vrea să meargă.

Nu am mai stat să văd cum decurge conversaţia înţepată dintre Cole şi Liam. M-am întors pe călcâie, vag conştientă de prezenţa lui Grasu, care îmi spunea ceva în timp ce eu îmi vedeam de drum prin tunel, spre Fermă şi înapoi în sala computerelor, acum goală. M-am aşezat iar la computerul lui Nico şi am comutat pe fluxul de ştiri.

„… evident, dacă este adevărat este un lucru îngrozitor, iar preşedintele va avea multe explicaţii de dat…" Asta era ultima care încă mai era difuzată; celelalte fuseseră deja înlocuite, una câte una. Se formase un tipar: un canal de ştiri arăta interviurile luate copiilor, conversaţia din platou, dintre reporteri şi invitaţi, migra periculos spre tabăra *asta e real,* iar apoi fluxul de ştiri se întuneca. Postul TV părea să evite cenzura transformându-l pe comentatorul invitat în avocat al diavolului, în loc de aşa-numitul expert, *„… dar* dacă *aceşti copii nu mai primesc îndrumare şi acesta nu este vreun joc pentru a atrage atenţia sau notorietatea în faţa părinplor? Dacă au fost scoşi din programele de reabilitare, atunci vieţile lor nu sunt în pericol? Trebuie să ne concentrăm pe readucerea lor în lagăre, înainte de a fi prea târziu*".

Gazda din platou şi-a arcuit una dintre sprâncenele stufoase şi a spus, cu vocea gravă şi pătrunzătoare: *„Dar v-aţi uitat cu adevărat la interviurile acelea? Ei spun că n-ar fi niciun program. Bazându-ne pe faptul că au trecut aproape zece ani şi nu prea avem veşti sau vreun progres în găsirea unui tratament, sunt înclinat să fiu de acord. Nu cred că aceşti copii ar risca să se expună fără…"*

Fereastra în care se vedea filmarea a încremenit.

Şi cu asta s-a terminat, m-am gândit, frecându-mi faţa. În sală era cald, aparatele bâzâiau un cântecel domol, perfect armonizate unele cu altele. Cu cât ascultam mai mult, cu ochii închişi, cu atât îmi era mai uşor să procesez valul de informaţii care ni se spărsese în cap ceva mai devreme; şi cu cât mai uşor îmi era să las furia aceea tăcută să treacă prin mine.

Ce sens ar fi avut să o ţin înăuntru – mânia mea faţă de nişte decizii care fuseseră luate acum aproape douăzeci de ani?

Iar „tratamentul" ăsta… ce glumă! Să te supui de bunăvoie unei

proceduri care ar fi putut sau nu să funcţioneze însemna să peticeşti o situaţie, nu s-o rezolvi. M-am simţit în mod straniu trădată de propria mea speranţă; crezusem că eram antrenată să nu mă bazez pe lucruri aflate complet în afara controlului meu. Dar… cu toate astea. Cu toate astea, durea.

Ce sens are să-i scoatem pe toţi de acolo, acum, când ştiam că nu aveau niciun viitor? La gândul ăsta am simţit cum mă ustură gâtul. *Cel puţin în lagăre sunt feriţi de lucrurile pe care trebuie să le înfrunte afară.* Câţi oameni le-ar ura cu adevărat bun venit acestor „ciudaţi" bănănăind pe străzi? M-am luptat cu imboldul de a merge către imaginea din satelit a Thurmondului, s-o smulg de pe perete şi s-o rup cu mâinile mele, s-o sfâşii într-o mie de bucăţi zburătoare, ca să se potrivească felului în care mă simţeam zdrobită pe dinăuntru. De ce să nu-i lăsăm pe copiii ăştia să fie ridicaţi din lagăre, şi apoi cei din FSP şi militarii să facă una cu pământul toate clădirile, să nu mai rămână din ele decât o cicatrice pe pământ?

Pentru că, dacă acei copii sunt în lagăre, pot fi obligaţi să urmeze procedura, indiferent dacă vor sau nu.

Pentru că merită să facă propria alegere despre cum vor să-şi trăiască viaţa.

Pentru ca asta e corect să facem.

M-am ridicat şi mi-am întins membrele înţepenite; m-am deplasat spre imaginea din satelit a lagărului, apoi am netezit un colţ care nu fusese bine lipit pe perete, însemnările pe care le făcusem erau încă toate acolo şi am văzut şi unele noi – săgeţi desenate de Cole, subliniind cursul atacului. Voia să intrăm pe poarta din faţă, folosind vehicule militare. Intuiam că ne vom preface că suntem fie unităţi care să ajute la mutare, fie forţe suplimentare pentru lagăr. Prima cale de acces era împărţită între Infirmerie şi Turnul de Control, cu mici echipe de luptători, de două-trei persoane, care să se deplaseze printre cercurile cabanelor.

M-am dat înapoi ca să am o privire de ansamblu şi m-am aşezat la unul dintre birourile goale.

Aşa e corect să facem. Nu trebuia decât să-i convingem şi pe toţi ceilalţi că aşa e.

Uşa de la sala computerelor s-a dat de perete şi m-am întors, zicând:

— Cum a…?

Dar nu era Cole. Era Liam. Cu maxilarele încleştate, cu ochii lui albaştri fulgerând. Chiar dacă n-aş fi putut simţi furia care izvora din el, se vedea cum tremură, în încercarea evidentă de a păşi înăuntru şi de a închide uşa după el, stăpânindu-se să rămână calm.

Toată lumea mea s-a înclinat spre el. În mine erau acum atât de multe locuri goale şi nici măcar nu ştiu dacă mi-aş fi dat seama de

existenţa lor până când a sosit el aici, să le umple. Dorul s-a transformat într-o durere surdă; se juca cu mintea mea. M-a făcut să-mi dau seama că o văzusem şi în ochii lui, atunci când mă privea. Furia lui a întâlnit disperarea mea şi scânteile rezultate din coliziunea asta s-au cristalizat, atrăgându-ne pentru totdeauna în acest moment de tăcere tensionată.

— Îmi pare rău, am spus într-un final. Ştiu că acum e prea târziu, dar îmi pare rău.

Liam şi-a dres vocea şi mi-a vorbit pe ton scăzut:

— De când ştii?

Nu avea rost să mint, să încerc să cosmetizez adevărul. Pur şi simplu, nu o mai puteam face. Nu mai puteam să ţin în mine vinovăţia asta, să mă taie până la os de fiecare dată când o ţineam în mine, cu fiecare mică minciună. Cole îmi ceruse să ţin secretul şi eu o făcusem pentru că am simţit că avea dreptul să dea piept cu propriile puteri în termenii lui şi atunci când va dori. Dar n-ar fi trebuit să las niciodată această şaradă să dureze atât de mult, nu şi atunci când mai mult dezbina lucrurile decât să le adune laolaltă.

Şi, ajunsă în acest punct, nu-mi dădeam seama dacă se putea ca Liam să mă urască mai mult decât o făcea deja.

— La CG, i-am spus, când el şi ceilalţi agenţi au intrat şi au pus stăpânire pe sediu, el mi-a salvat viaţa. Atunci am văzut.

Liam a tras în piept o respiraţie ascuţită şi, în confuzia acelui moment de furie, a dat cu pumnul în peretele de lângă uşă, atât de tare, încât a crăpat tencuiala.

— *Au,* rahat!

A sărit înapoi, bălăngănindu-şi mâna.

— Iisuse, de ce mi-a zis ea că o să mă facă să mă simt *mai bine*?

Am sărit în picioare ca să mă duc spre el, dar pe urmă mi-am luat seama.

— Cine… Alice? am încercat pe ghicite, enervată să-mi aud amărăciunea din voce.

— Da, sigur, pen' că primul om căruia i-aş spune că frate-meu este Roşu ar fi vreun reporter de pe-aici, m-a ironizat el. *Vida.* Când am întrebat-o unde eşti.

— Oh. Îmi pare rău.

Până în acel moment, când m-am auzit rostind aceste două cuvinte, nu mi-am dat seama cât de grijuliu reuşisem să gestionez echilibrul în care stăteam pe vârful unui ac. Dar a fost de parcă ultimul gram de tărie care îmi mai rămăsese pur şi simplu… a alunecat departe. Am făcut încă un pas şi mi s-au tăiat genunchii. Am căzut la pământ. Nu puteam găsi cuvintele de care aveam nevoie, nu le puteam pune laolaltă. Mi-am apăsat mâinile pe faţă, plângând, dincolo de orice grijă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, îmi pare rău…

L-am auzit venind spre mine, l-am văzut printre degete cum se lasă lângă mine pe podea, la mică distanţă, şi cum se sprijină cu spatele de masă. Şi-a pus palmele pe genunchi, lăsându-şi mâna dreaptă, acum umflată, să atârne în aer. Nu a spus absolut nimic, m-a aşteptat să termin sau a aşteptat ceva din el însuşi; nu ştiam.

— A zis că te-a pus să juri pe viaţa ta că n-o să-mi spui, a zis el, cu voce gâjâită. Aşa că ar trebui să-l învinovăţesc pe el, nu pe tine.

— Da, dar ar fi trebuit să-ţi spun oricum.

— Dar nu mi-ai spus.

— Nu ţi-am spus.

A lăsat să-i scape un sunet plin de frustrare şi şi-a trecut mâna prin păr.

— Ruby… ai putea măcar să mă faci să înţeleg de ce? Sunt… *vrea*u să pricep. Asta mă omoară. Nu înţeleg de ce nimeni… de ce niciunul dintre voi n-a încercat măcar.

— Pentru că… ştiu ce înseamnă să…

Mă luptam pentru vorbele potrivite, dar de fiecare dată când mi se părea că le-am prins, îmi alunecau din mână.

— Pentru noi este altceva. Pentru el şi pentru mine. Îmi pare rău, dar aşa e. Am văzut felul în care cei de la FSP îi tratau pe puştii Portocalii şi Roşii de la Thurmond, am văzut cât de tare se străduia Zu să-şi controleze puterile şi am văzut-o pe chipul fiecărui copil cu care am vorbit. Aşa că ştiu exact de ce Cole nu ţi-a spus nici ţie, nici părinţilor voştri. Am trăit cu frica de a fi descoperită, la fel şi el. Mai întâi în familia voastră, apoi la Ligă.

— Nimeni din Ligă nu a ştiut? a întrebat Liam cu neîncredere.

— N-au ştiut decât trei oameni, am spus. Alban, Cate şi cu mine. Atât.

A respirat cu greu, dând din cap.

— Aş fi vrut să mă pricep mai bine la dat explicaţii. M-am tot gândit la cum a trebuit să păstrez propriul secret atât de mult timp. Şase ani. Şi apoi, dintr-odată, o chestiune de secunde, a trebuit să vă arăt tot ce eram ca să ne salvăm de femeia aia. Cumva, a fost cea mai dificilă şi totodată cea mai simplă decizie pe care am luat-o vreodată, pentru că însemna ca voi toţi să fiţi în siguranţă, dar am fost sigură că totul s-a sfârşit şi că o să vă pierd pe toţi pentru că acum ştiaţi.

— Tu… în pădure, după ce urmăritorii au încercat să ne prindă, a spus el, potrivind laolaltă amintirile corecte, când te-ai gândit că o să te abandonăm.

— Da.

Am adăugat, simţind în piept o durere ascuţită:

— Dar tu ai vorbit cu mine şi mi-ai spus că mă vreţi cu toţii alături de voi. Nici nu-ţi dai seama cum se simte *t* >

lucrul ăsta după ce… după ce ai fost singur în mintea ta atât timp. Mi-a schimbat viaţa. Şi ştiu că sună stupid, dar cred că o parte din mine ştie că pot fi acea persoană pentru el. Pot să-l ajut să ajungă la concluzia că nu trebuie să-i fie ruşine ca naiba pentru ceea ce este, să-l fac să se simtă confortabil că este unul dintre noi şi că nu va fi singur. Nu-i drept, ştii? El este prins încă în spaţiul dintre lumi. Nu este niciunul dintre noi, dar niciunul dintre adulţi.

— Aşa a ales, a spus Liam. Ar fi putut să ne spună.

— Ai văzut cum au reacţionat jumătate dintre copii când a adus în discuţie lagărul Roşiilor? Olivia? Brett? Nu s-a gândit: *Oh, dar am livrat povestea greşită,* ci s-a gândit: O *să mă urască, o să fie speriaţi de mine şi n-o să fie niciodată în stare să mă mai privească în ochi.*

Liam şi-a privit din nou mâinile.

— Încă te mai gândeşti la lucrurile alea?

— Vin şi pleacă, am spus încet. Câteodată. Când sunt cu tine, mi se pare că stau… parcă aş sta în lumina soarelui, ştii? Alungi departe toate lucrurile rele. Când sunt cu Cole; simt că el înţelege întunericul ăla de care nu pot scăpa. Am crezut că e genul de persoană care nu se sperie de nimic, dar este speriat şi de umbra lui, Liam. Nici nu cred că mi-am dat seama până în seara asta cât de tare se temea să nu vezi ce este cu adevărat.

— Dar este aşa nedrept, a spus Liam, cu vocea străbătută de un al doilea val de furie. Ştiu că nu e corect, dar îl urăsc pentru că a putut crede că eu, mama şi Harry, ca şi oricare dintre copiii ăştia de aici, care pur şi simplu venerează pământul pe care calcă el, că am putea să-l iubim mai puţin. Aş fi vrut să fi avut încredere în *noi.* Ar fi putut găsi susţinere. Pentru mine nu s-a schimbat nimic.

— Nimic?

— *Nimic,* a repetat el, vehement. Cu excepţia faptului că acum ştiu că nu-mi dădea foc la jucării cu chibriturile doar pentru că ar fi fost un nemernic. Iar asta cred că înseamnă ceva.

— Nu se putea controla, am spus. Încă se luptă cu asta.

Liam nu părea prea convins.

— După mica demonstraţie pe care mi-a făcut-o, n-ai de unde să ştii asta.

— *Se luptă,* am insistat. Depinde de situaţie. *Ca atunci când este speriat că ai fost rănit sau că eşti mort.*

— Dar dacă tu ai învăţat să te controlezi, poate şi el să înveţe, nu?

— Învăţarea controlului nu înseamnă că oamenii vor avea încredere în tine că faci alegerile corecte, nu-i aşa?

Am simţit că vocea mi se rupe la jumătate pe când rosteam întrebarea şi mi-a părut rău că am adus vorba.

— Ce vrei să… oh… tu…

Sprâncenele lui Liam s-au unit cu asprime; am văzut cum furia se

topeşte şi în locul ei apare o uimire greoaie.

— Mi-ai găsit… biletul? Ruby, de ce n-ai spus nimic?

— Ce-aş fi putut să spun? Aveai dreptate să nu te încrezi în mine. Uite unde te-a adus încrederea pe care mi-ai acordat-o înainte.

— Nu! Fir-ar să fie, n-ar fi trebuit să scriu niciodată tâmpenia aia, dar eram atât de sigur că el o să mă facă să plec. Că o să te convingă că trebuie să plec.

M-am tras în spate, fiindcă nu voiam să aud explicaţia, nu în noaptea asta, când durerea era încă atât de vie. Nu m-a lăsat să plec. Liam s-a întors ca să mă privească drept în faţă şi, pentru prima dată după ceea ce-mi păruse a fi ani întregi, m-a atins, luându-mă de umăr – sau încercând să o facă. În momentul în care a îndoit mâna s-a chircit de durere.

— Au, fir-ar…

— Lasă-mă să văd.

I-am luat cu grijă mâna în palma mea şi am examinat-o. Simpla atingere era suficientă ca să-mi crească pulsul, să-mi aprindă iar scânteia aceea sub piele. Şi-a mutat din nou privirea spre mine; am simţit-o pentru o secundă, atingerea aceea blândă, şi m-am întrebat dacă îi lipsise şi lui, dacă se uita la mine şi simţea căldura care îi izvora din interior. Dorinţa.

Îşi zdrelise pielea de la încheieturile degetelor, dar sângerarea se oprise deja şi începuse să se umfle şi să se învineţească. Am verificat cu grijă oasele delicate, lăsându-mi coada lejera să cadă pe umăr. A întins cealaltă mână şi a apucat-o între degete, plimbându-se pe toată lungimea ei. Mi-am ţinut răsuflarea când l-am simţit mângâindu-mă pe gât. Am închis ochii. Am simţit căldura din jurul nostru schimbându-se atunci când s-a aplecat spre mine, trecându-şi degetele de-a lungul fâşiei de piele expuse. Nu meritam tandreţea aceea, dar trecuse atât de mult timp şi voiam atât de tare să aibă grijă de mine.

Am ridicat mâna pe care o ţineam într-a mea şi mi-am apăsat buzele pe încheieturile zdrelite. El a închis ochii şi s-a cutremurat.

— Nu sunt rupte, am şoptit, lipită de pielea lui. Doar rănite.

— Dar noi?

Întrebarea m-a umplut deopotrivă cu speranţă şi teamă.

— Eu nu pot uita, tu poţi?

— Totuşi, asta are vreo importanţă? m-a întrebat. Nu vreau să uit. Am lăsat multe în urmă, e adevărat, dar contează dacă mergem sau nu înainte în aceeaşi direcţie? Ultimele câteva zile au fost un iad. Îţi vedeam chipul şi era ca şi cum… îmi doresc… îmi doresc să nu fi scris niciodată biletul ăla tâmpit. Îmi doresc să-ţi fi spus despre Alice. Nu am vrut decât să mă simt şi altfel decât inutil. Am vrut să vezi ceva bun în mine.

— Liam…

Mi se tăiase răsuflarea.

— N-am văzut niciodată altceva. Mi-aş dori atât de mult să am o viaţă normală. Să fiu un om care să se poată duce acasă şi să fie iar cu familia sa. Am crezut că pot să mă repar şi să fiu genul de persoană care merită pe cineva ca tine. Genul de persoană care îi merită pe Zu, Grasu, Vida, Jude, Nico, Cate. Am crezut că aş putea să mă repar cu leacul ăla. Asta e tot ce mi-am dorit vreodată, să termin cu asta. Dar acum nu mai vreau decât să fiu mai bună cu mine însămi. Nu vreau să implanteze nimeni ceva în capul meu, sau să se distreze cu ceea ce sunt. Când toate astea se vor termina, indiferent cât de mult o să dureze, nu o să mai fiu nevoită niciodată să-mi folosesc puterile. Dar acum trebuie s-o fac şi trebuie să am încredere în mine că o voi face cum e bine pentru toată lumea. Spune-mi ce trebuie să fac ca să câştig dreptul de a te avea din nou în viaţa mea, şi o s-o fac… o să fac orice…

Mâna lui Liam mi-a alunecat uşor pe păr şi m-a mângâiat pe obraz. Uşurarea, pură şi minunată, a explodat în mine când buzele lui mi-au acoperit gura. Când s-a tras înapoi, s-a uitat atent la mine. I-am zâmbit uşor şi atunci m-a sărutat din nou, iar ultimele mele rezerve au zburat departe, transformate în pulbere. Am adâncit sărutul, încercând să-l las fără aer, aşa cum mă făcea şi el să mă simt.

S-a tras înapoi, cu faţa roşie şi ochii strălucitori. Ştiam că aşa trebuie să arăt şi eu. Îmi tremura tot corpul, disperat să continui, să potolesc iubirea sălbatică pe care o simţeam pentru el. Ferind cu grijă mâna rănită, Liam s-a răsucit în genunchi şi s-a ridicat de pe podea, ajutându-mă şi pe mine să mă ridic. A tresărit brusc, atunci când a prins ceva în raza vizuală, cu coada ochiului.

— Ce-i asta? m-a întrebat, apropiindu-se de hârtiile tipărite şi lipite pe perete.

— Este Thurmond, am spus. Harry a reuşit să găsească nişte contacte în guvern, ca să ne trimită imaginea asta.

Liam s-a întors încet spre mine.

— Asta e… tot Thurmondul?

Am venit mai aproape şi m-am sprijinit de umărul lui.

— Turnul de Control, Infirmeria, Sala de mese, Fabrica… le-am etichetat pe toate, vezi?

El a dat din cap, tăcut.

— Tu unde stăteai?

Am trecut de locul la care se uita, spre una dintre zecile de clădiri micuţe, maro, care înconjurau impozantul turn de cărămidă.

— Cabana douăzeci şi şapte, chiar aici.

— Ruby, asta e… de fiecare dată când îmi spuneai de lagăr, ştiam că era mare, dar nu… *aşa.*

A scuturat din cap, bombănind ceva ca pentru el, n-am auzit exact

ce. Când s-a întors iar spre mine, părea foarte afectat.

— Acum înţelegi? l-am întrebat. Dacă atacăm Thurmond, trebuie să fie un asalt adevărat. Ar fi nevoie de sute de civili ca să-i dovedească pe soldaţii FSP, şi asta numai dacă reuşesc să treacă de poartă. Dar îmi place şi ce încercaţi voi să faceţi, cred că trebuie să sincronizăm planurile. Să atragem atenţia presei asupra lagărului de la Thurmond şi să lansăm informaţiile odată cu atacul. Putem folosi asta ca pe o oportunitate de a stabili un punct de întâlnire pentru părinţi, să-şi ia copiii odată ce îi eliberăm.

— Dar mai întâi trebuie să intre cineva şi să instaleze un program care să le dezactiveze sistemul de securitate, a spus el. Este exact cum m-am gândit. Vrei să te duci acolo.

— Trebuie.

— Nu, nu *trebuie,* mi-a replicat Liam tăios. Nici în ruptul capului n-o să te las să faci asta! Promite-mi că după ce mă întorc o să stăm jos şi o să mai revedem o dată şi partea asta de plan. Ruby, te rog. Arăta atât de devastat numai la ideea asta, încât m-am trezit că sunt de acord. Puteam să stăm de vorbă, dar asta n-ar fi schimbat nimic. Aşa trebuia să fie.

M-a strâns de mână.

— Sunt aşa un tâmpit… Chiar am crezut că l-a băgat pe Harry în asta ca să ajungă la mine. Dar a făcut-o pentru că el chiar ar putea să conducă tipul ăsta de operaţie.

— Şi vrea cu adevărat să se implice, i-am spus.

— Cine, Harry? Ai vorbit cu Harry?

— Doar o secundă, am zis. Mi-a spus că i-au găsit pe Cate şi pe ceilalţi şi i-au scos din închisoare.

Liam a zâmbit reţinut.

— Bineînţeles. Eroul de acţiune Harry. Trebuie să-i întâlneşti pe Sportivul Harry, pe Master Cheful Harry şi pe Mecanicul Harry. Tipul nu face nimic pe jumătate.

M-am sprijinit iar de umărul lui, încercând să blochez imaginea pe care o văzusem în mintea lui Cole cu ceva mai uşor pentru stomac.

— Cum l-a întâlnit mama ta? Nu mi-a trecut prin cap să te întreb…

— Oh, Doamne, este aproape greţos de romantic, a spus Liam. Deci, când mama într-un final l-a părăsit… când şi-a lăsat în urmă vechea viaţă şi ne-a luat şi pe noi cu ea, a condus prin noapte, la întâmplare, doar ca să ne îndepărtăm de locul acela. În Carolina de Nord ni s-a stricat maşina. Harry tocmai se întorsese din ultimul serviciu militar peste graniţă şi a zărit-o strigând la vechea noastră Toyota, bătând cu pumnii în capotă şi toate alea. A tras pe dreapta şi s-a oferit să arunce o privire, iar când a fost clar că-i trebuie nişte piese noi, ne-a luat cu maşina lui şi ne-a dus pe toţi acasă la maică-sa,

care s-a uitat numai o dată la mama şi a adoptat-o imediat în toate privinţele, mai puţin legal. Am stat cu ei o săptămână. Sunt aproape sigur că a fost cea mai lungă reparaţie pe care a făcut-o Harry în viaţa lui. Se întorcea acasă cu gândul să deschidă un atelier auto. Nu ţi-am zis asta, nu? Deci era hotărât ca ea să fie primul lui client şi să-l lase s-o facă gratis, ca un talisman purtător de noroc pentru afacere. Ticălosul o tot minţea că nu poate să găsească o piesă, numai ca s-o facă să stea mai mult. I-a dat mamei timp să-şi găsească un job şi un locşor drăguţ unde să stăm. Nu au început să se vadă decât trei ani mai târziu. Ea, pur şi simplu… nu a fost pregătită, până atunci, să depăşească acea parte a vieţii ei. Şi după aia au devenit ridicoli, efectiv.

— Uau, am spus eu. Dar ce noroc a fost ăla! Dacă ea ar fi apucat pe alt drum sau dacă el s-ar fi întors cu o oră mai devreme sau una mai târziu…

— Păi… a înclinat Liam puţin capul. Tot cam aşa a fost şi cu noi… nu? Poate că nu ţi-am spus niciodată asta, dar a fost un noroc chior că eram în West Virginia în ziua aia în care te-am găsit. Am făcut tot ce mi-a stat în puteri ca să nu fie nevoie să merg pe acolo.

— Din cauza tatălui tău? m-am aventurat eu.

— Ah. Deci Cole te-a pus la curent cu toate?

A aşteptat să dau din cap, apoi a continuat:

— Mi se pare că tot statul ăla este înfăşurat într-un nor negru. Chiar mă simt foarte norocos că nu-mi amintesc viaţa de dinainte de Harry, pentru că din puţinul pe care mi l-au spus mama şi Cole, a fost un adevărat iad. Copil fiind, vreau să spun, copil mic, ştiam suficient cât să fiu speriat de statul ăla şi de omul care trăia acolo. De aia şi mama se referă tot aşa la partea aceea a vieţii noastre. *În West Virginia* aşa şi pe dincolo, sau *în casa din West Virginia* una şi alta, genul ăsta de lucruri. Cole mi-a spus odată, când nu-l lăsam în pace, că dacă mai sunt rău vine omul ăla şi mă ia cu el.

S-a strâmbat.

— Ştiu ca locuieşte tot acolo şi că e în viaţă. Încă mi-e teamă şi ştiu că e o frică iraţională; pentru că Grasu mi-a spus-o de un milion de ori. Chiar şi după ce am făcut optsprezece ani tot m-am mai temut că, dacă mă întorc iar în locul ăla, el o să mă găsească şi n-o să mă mai lase să plec.

— Şi atunci de ce erai acolo?

Liam era un navigator destul de priceput ca să-i fi dus pe ocolite, pe lângă stat.

— Pentru că urmăritoarea aia, Ladyjane, ne găsise după îndelungi căutări. Voiam să scap de ea. Şi a venit momentul ăla când conduceam şi am văzut numele vechiului nostru oraş; a fost de parcă… aş fi închis un cerc pe care nu mi-am dat seama că-l lăsasem deschis. Pentru că la

momentul ăla aveam puterea să plec de acolo, am ştiut că pot să-l înfrunt şi să câştig, dacă e nevoie, iar mama şi Cole să fie în siguranţă. Când am condus pe acolo, acea ultimă dată, a fost ca şi cum mi-am luat înapoi ultima fărâmă de control pe care îl mai avea asupra vieţii mele. Dar a fost nevoie să mă întorc pentru a înţelege lucrul ăsta. Nu ştiu dacă aş fi crezut vreodată că se poate întâmpla astfel, dacă n-aş fi fost în maşina aia, cu voi toţi.

A simţit că-mi tremură mâna şi mi-a luat-o, apoi a pus-o pe pieptul lui, acolo unde îi puteam simţi inima bubuind între coaste.

— Ce încerc să spun este că, oricât de rău părea totul, cred că viaţa, undeva în miezul ei, este frumoasă. Nu ne încearcă de fapt cu nimic din ce nu putem duce – şi, chiar dacă durează, totul se rezolvă până la urmă cu bine. Vreau să se termine şi pentru tine, vreau atât de mult. Vreau să merg la Thurmond şi să-i scot de acolo pe bieţii copii, ca să-ţi poţi închide şi tu cercul. Şi dacă n-o să mai fie altceva, şi în cazul în care ne explodează totul în faţă, atunci vreau să ştii că te iubesc şi că nimic n-o să schimbe asta.

— Şi eu te iubesc.

Am roşit când i-am văzut rânjetul, minunându-mă cât de bine te simţi când spui cuvintele astea. *Te iubesc. Te iubesc. Te iubesc.*

— Da? a spus el. În sfârşit, vechiul farmec al familiei Stewart te-a pus jos?

Am râs.

— Aşa cred. Ai avut mult de lucru.

— De parca n-aş şti.

Uşa s-a deschis din nou şi m-am desprins din îmbrăţişarea lui, întinzând gâtul chiar când l-am văzut pe Nico intrând. A tresărit când ne-a zărit.

— Oh… Sunt… Sunteţi…

— Hei, am spus eu.

— Am… uitat că am ceva. De făcut, adică, a spus Nico, leganându-se pe călcâie. Dar dacă vreţi să rămâneţi… mă descurc.

— Nu, a spus Liam, uitându-se la mine. Cred că noi am terminat aici…?

— Toată sala e a ta, am confirmat eu. Dar încearcă să dormi şi tu puţin, OK?

Nico a dat absent din cap. Am mai tras de timp un pic în pragul uşii, privindu-l cum se duce spre computer şi lumina monitorului îl scaldă într-o strălucire albăstruie.

Liam m-a luat de mână şi ne-am îndreptat spre celălalt culoar, spre scări şi spre dormitoare. M-am întors şi l-am tras în direcţia opusa, spre apartamentele mai mari şi spre camera goală a lui Cate. Zâmbetul reţinut de pe chipul lui m-a ameţit puţin, dar era acea ameţeală bună.

O mâna a început să mă mângâie uşor pe şira spinării, trezindu-mi în pântec o senzaţie cu totul nouă.

M-am proptit în călcâie şi i-am luat faţa în palme.

Cu colţul ochiului am văzut o siluetă întunecată venind;

dinspre încăperea alăturată – micuţa cameră de tratament pe care o făcuserăm. Liam s-a întors spre ea când a auzit scârţâitul uşii şi persoana aceea – Grasu – s-a uitat în sus, apoi în jos, apoi s-a dat iar înapoi şi creierul lui a procesat momentul.

— Oh, aici erai, a spus Liam, care este limpede că nu văzuse felul în care lui Grasu i se umflaseră nările şi i se rotunjiseră ochii în spatele lentilelor. Ne întrebam pe unde ai dispărut.

— Eu doar… aranjam nişte rafturi, pentru… ăăă, rezervele de medicamente şi cărţile din camera… ăăă, medicală, a spus Grasu, uitându-se printre noi spre uşă, apoi peste umăr, în spate, căutând la propriu o cale de evadare.

— Le-ai construit pe toate? l-am întrebat eu, observând pentru prima dată că avea cămaşa greşit încheiată.

Am pornit spre uşă, încercând să nu râd când pe chipul lui Grasu a apărut o expresie ca de mort.

— Am fi bucuroşi să te ajutăm…

Liam s-a prins, în sfârşit, şi a ridicat din sprânceană, tot mai mult…

— Nici vorbă, nu… adică am pierdut un şurub şi a trebuit să mă opresc… unde vă duceţi? Merg şi eu cu voi…

— Eşti bine? l-a întrebat Liam. Pari cam agitat.

— Sunt foarte-foarte bine.

Grasu şi-a ridicat pe nas ochelarii pe care Vida îi făcuse pentru el şi apoi s-a uitat în jos, spre cămaşă. Fără niciun avertisment, m-a înşfăcat de braţ şi a început să mă împingă pe hol.

— Ce faceţi? Acum sunteţi bine? Nu vreau detalii. O să…

Uşa s-a crăpat din nou în spatele nostru. Grasu s-a îndesat în perete în timp ce Vida se apropia agale, cu umerii în spate, cu chica de par violet, ciufulit, stând drept în sus – arcuirea buzelor ei pline îi dădea un aer de satisfacţie îngâmfată. Liam s-a dat la o parte, ca s-o lase să treacă.

Vida nu a spus niciun cuvânt; pur şi simplu i-a aruncat lui Grasu jacheta în cap, din mers, şi a lăsat-o să atârne aşa. El a aşteptat până când s-a stins sunetul bocancilor ei pe dalele de gresie, apoi s-a lăsat în jos. Îşi ţinea haina apăsată pe faţă, arătând în faţa întregii lumi de parcă ar fi vrut să se sufoce.

— Oh, Doamne, a mârâit el. O să mă omoare. Chiar *o să mă omoare.*

— Stai… a început Liam, fără să se mai obosească să-şi ascundă rânjetul de pe faţă.

I-am pus o mână pe umăr, de teamă că o să înceapă să sară în sus şi-n jos, cu o bucurie de nedescris.

— Voi doi…?

În fine, Grasu a lăsat haina jos. Apoi, după ce a tras adânc aer în piept, a încuviinţat din cap.

Ce să vezi, m-am gândit, surprinsă de faptul că nu eram surprinsă. *Ce să vezi, ce să vezi…*

— Uau… vreau să zic, *uau.* Cred că mintea mea o să înceapă să-mi curgă pe urechi, a spus Liam, apăsându-se cu podul palmelor pe frunte.

— Sunt atât de mândru de tine, Grăsuţule, dar sunt atât de confuz, dar sunt mândru, dar cred că trebuie să mă duc să mă întind.

— De când se întâmplă asta? l-am întrebat eu. Nu aţi… nu cumva…?

O privire umilita mi-a spus tot ce voiam să ştiu. O făcuseră. O făceau. Înţelegând, Liam s-a înecat uşor.

— Ce e? a întrebat Grasu. Ăsta este… este un răspuns perfect normal al omului la… la factorii de stres. Şi e iarnă, să ştiţi, şi când dormi într-o maşină sau într-un cort este posibil să te congelezi… de fapt, ştiţi ceva? Nu-i deloc treaba voastră.

— Este, dacă vă purtaţi ca proştii, a spus Liam.

— Mă scuzi, dar ştiu despre contracepţie de când eram…

— Nu la asta mă refeream, a spus Liam repede, ridicând mâinile. Nu la asta mă refeream, dar, na, e bine de ştiut.

M-am lăsat pe vine în faţa lui Grasu, şi i-am pus o mână pe braţ.

— Cred că ce încerca el să spună este că, dacă treaba nu merge sau dacă vreunul dintre voi păţeşte ceva o să fie greu de dus.

— Oh, vrei să spui că mi-ar putea şterge memoria şi obliga să ţin un mic jurnal de însemnări despre cine sunt, în caz că o va face iar?

Din secunda în care cuvintele i-au ieşit pe gură pot să jur că ar fi vrut să le bage din nou în cap, acolo unde era locul gândurilor. Dar asta i-a răcorit măcar oful.

— Hei, l-a avertizat Liam.

— Nu, e corect, am spus eu. Ştiu că te descurci, dar Vi este… ei bine, oamenii din viaţa ei chiar au chinuit-o rău. Să ai grijă de inima ei, da?

— Nu există nicio inimă implicată în acest aranjament, m-a asigurat el, ceea ce nu era deloc liniştitor, lăsând la o parte faptul că nu era câtuşi de puţin credibil.

— Este… doar supravieţuire.

— OK, am spus.

— Şi nu are nevoie de nimeni ca s-o protejeze sau să-i ducă bătăliile, aţi înţeles? a adăugat el, privind printre noi.

Apoi furia i s-a topit cumva.

— Dumnezeule, o să mă omoare că am suflat asta. Nu ne-am întors nici măcar de o săptămână… N-o să spuneţi nimănui, da?

— Vida este genul de persoană care n-ar da niciun cur de şobolan pe ce cred alţii, a subliniat Liam. O calitate pe care o admir foarte mult la ea.

— Adică tu zici că ţi-a cerut să nu spui pentru că e jenată? l-am întrebat. E jenată să fie cu tine?

— Nu a spus-o aşa direct, dar este evident, nu?

— Poate că vrea s-o ţineţi între voi doi deocamdată, doar pentru că este o relaţie atât de nouă, am adăugat. Sau poate că, într-adevăr, nu e treaba nimănui, nici măcar a noastră.

— Eşti o partidă foarte bună, tipule, a încheiat Liam. Nu tu eşti motivul. Şi, oricum, nu poate să fie chiar atât de supărată dacă vede că numai noi doi ştim, iar noi n-o să spunem şi altora. Poate numai lui Zu, o versiune cenzurată. Dar, omule, ai şi tu puţină încredere în tine! În mod evident ai ceva ce-i place, dacă te călăreşte.

— Liam Michael Stewart, maestru al vorbelor şi poet, a spus Grasu, dând din cap în timp ce se ridica de jos.

M-am uitat la el cum devine tăcut, frângându-şi mâinile şi verificându-ne logica argumentaţiei. Peste chip i-a trecut o umbră care m-a făcut să mă întreb la ce se gândea – sau ce-şi amintea. În cele din urmă, a scuturat din cap.

— Nu sunt… Adică n-am iluzia grandorii în legătură cu treaba asta. Ştiu cine sunt şi cine e ea, şi ştiu că este ca şi cum ai pune un măr lângă o ceapa. În fine. Avem o înţelegere.

Liam l-a strâns de umăr, ca încurajare.

— În orice caz, noapte bună, a spus Grasu. Nu staţi treji prea târziu. Plecăm mâine dimineaţă, nu uitaţi.

Liam a aşteptat până când Grasu a dispărut după colţ, în celălalt capăt al holului, apoi s-a întors spre mine, fără ca măcar să încerce să-şi ascundă rânjetul.

— Vrei să construieşti nişte rafturi cu mine?

I-am întins mâna, conducându-l înapoi spre uşa corectă. Era aproape dureros, mi-am spus, să ai inima atât de plină de recunoştinţă şi de ceva ce trebuie să fi fost fericire pură, neîntinată. Voiam să trăiesc pentru totdeauna înăuntrul acestui sentiment.

Dacă nu altceva, măcar alegerea asta nu a fost făcută sub presiune sau de frică, sau chiar de disperare. A fost ceva ce mi-am dorit. Să fiu cât de aproape pot de el, fără nimic care să stea între noi. Am vrut să-i arăt lucruri pentru care cuvintele mele erau prea stângace, prea timide pentru a transmite cu adevărat ceea ce simţeam.

Acum nu mai râdea niciunul dintre noi; momentul m-a adus mai aproape de el, a răscolit ceva în mine, mi-a făcut inima să se simtă uşoară în aşteptare. Avea ochii întunecaţi, dintr-odată serioşi în faţa

unei întrebări adevărate. M-am ridicat şi i-am netezit pe frunte o buclă răzvrătită, apoi mi-am aplecat capul şi i-am atins uşor buzele cu buzele mele, ca o întrebare şi pentru mine. Liam a oftat uşor, blând, şi a dat din cap. L-am tras în cameră şi am reuşit să mă desprind de el cât să încui uşa după noi şi să trag aer în piept.

Liam s-a aşezat pe marginea patului, iar silueta lui strălucea în întuneric. A ridicat o mână şi a şoptit:

— Vino aici.

M-am legănat un pic pe călcâie şi am intrat în cercul braţelor lui, care mă aşteptau, privindu-i zâmbetul discret. I-am dat părul la o parte de pe faţă, ştiind că mă aşteaptă. În tot acest timp, din momentul în care ne-am întâlnit, el aşteptase ca eu să-mi dau seama că mă ştie în întregime şi că nici măcar o dată nu a încercat să mă schimbe.

— Acel „tu” care erai atunci, care eşti acum şi care vei fi, a început el încet, de parcă mi-ar fi ghicit gândurile, acel „tu” îl iubesc. Din toată inima. Toată viaţa mea, oricât de mult aş avea norocul să trăiesc, nu se va schimba nimic pentru mine.

Vocea îi suna aspru, inundată de acelaşi sentiment istovitor care gonea şi prin mine. Uşurarea, certitudinea, recunoştinţa copleşitoare pe care simţeam că mi-a hărăzit-o soarta, toate îmi ardeau ochii şi mă lăsau incapabilă să vorbesc. Aşa că l-am sărutat şi i-am spus-o în felul acela, iar şi iar, printre respiraţii, în timp ce se mişca deasupra mea, înăuntrul meu, până când în lume n-a mai rămas nimic în afară de noi şi de promisiunea unui „pentru totdeauna”.

Douăzeci

A doua zi de dimineaţă m-a trezit cu un sărut, apoi cu altul; până când ceaţa calda şi leneşa s-a răspândit şi am fost obligată să mă întorc la realitate. Liam s-a retras fără tragere de inimă şi s-a întins să-şi ia hainele de pe jos, ca să se îmbrace. L-am privit pentru o clipă, uimită de cât de calmă şi liniştită mă simţeam – de parcă faptul că ştiam că mă voia şi mă iubea necondiţionat, aşa cum eram, adunase în sfârşit laolaltă, complet, toate piesele din mine şi le aliniase. Liam mă calibrase atât de bine, şi era ceva atât de minunat de simplu şi de direct în ceea ce simţeam pentru el. Chiar şi un lucru ca ăsta, un lucru atât de important, fusese simplu pentru mine.

În cele din urmă, văzându-i privirea amuzată, m-am străduit şi eu să mă ridic. Nu mai puteam să ignor faptul că urma să plece, dar asta nu însemna că nu am încercat, trăgându-l spre mine pentru un ultim sărut, lung, în pragul uşii.

Noi doi am fost primii care am ajuns la intrarea în tunel în dimineaţa aceea, chiar şi după ce a făcut un ocol ca să facă duş şi să ia

nişte mâncare din bucătărie. Tocmai coborâse la nivelul inferior, ca să-şi ia la revedere de la Grasu şi ceilalţi, când m-am trezit cu Cole în stânga mea, ieşind din vechiul birou al lui Alban. Chiar înainte de a se închide uşa, a prins-o cu piciorul şi a ţinut-o deschisă, privind în jur prin încăpere. Întreg trupul îi părea epuizat şi scurs de energie şi pe obrazul stâng avea o tăietură proaspătă.

Am arătat un punct de pe chipul lui.

— Ce s-a întâmplat aici?

— Auci.

Cole şi-a dat ochii peste cap şi a zâmbit uşor.

— Am făcut o mişcare din manualul lui Liam, adică m-am răsucit în pat în dimineaţa asta şi m-am lovit de dulap. De dimineaţă deja mă omora durerea.

— Dar ai dormit vreun pic? l-am întrebat.

S-a întors spre mine şi răspunsul a fost destul de clar. Ştiam că trebuia să se întâmple, că nu mai putea merge mult fără să-i spună lui frate-său adevărul, dar fiindcă ţinusem eu însămi secretul, tot mă simţeam vinovată că îl pusesem în poziţia aceea aseară.

— E totul… în regulă?

— Totul e în regulă, a spus el. Ca să fiu sincer, mă simt mai bine decât credeam că o să mă simt. Totuşi, Liam nu este cel mai bun reper, puştiul ăla ar iubi ca naiba şi un câine chior, jigărit şi-n trei picioare, dacă ar da din coadă spre el. A fost nevoie să-mi fac trucurile de vreo cinci ori înainte să se încredinţeze că nu ascund vreo lanternă în palmă.

Cole a ridicat pe umăr o sacoşă neagră, sport, al cărei conţinut a zornăit ameninţător.

— Ai destule arme acolo?

— Pură precauţie, a spus el, făcându-mi cu ochiul.

— Ar fi bine să fie aşa. Asta e supraveghere, nu atac, îţi aminteşti?

— Aoleu, Preţioaso, nu-ţi face griji.

Cole a întins mâna liberă spre ceafa mea, netezindu-mi părul.

— Ţi-l aduc înapoi diseară.

L-am împins, dând ochii peste cap.

— Vorbesc serios. Te rog… aveţi grijă.

— Şi tu, a spus el. Îmi pare rău că te las iar să ai de-a face cu micul prinţ. Dacă se dă în stambă, nu te teme să-l trimiţi la culcare fără cină. Şi verifică de două ori ca

t echipele care se duc la staţiile de epurare să ia cu ele tot ce le trebuie.

— Am înţeles.

— Harry spunea că ar vrea să ajungă pe aici în jur de opt. Dacă nu ne întoarcem până atunci, poţi să-l rogi tu să încuie încă vreo două kilograme de C_4? Spune-i că am căutat să închiriez nişte autobuze ca

să-i duc pe toţi înapoi în est şi nu am găsit.

— Am înţeles, am spus eu, nerăbdătoare să-l văd pe Harry ajungând aici la finalul săptămânii, pentru că asta însemna că, în sfârşit, o văd pe Cate.

— Ai luat telefonul de la Nico?

Alice nu putea să se despartă de camera ei şmecheră nici măcar pentru o misiune ca asta şi nu mai aveam timp să găsim alta. Nico programase telefonul mobil ca să încarce automat fotografiile pe care le făceau clădirii şi să ni le trimită nouă.

Cole s-a uitat la ceas, apoi peste capul meu, spre hol, unde tocmai îşi făcuseră apariţia şi ceilalţi.

— Nu se grăbeşte deloc păpuşelul în dimineaţa asta, nu?

— Sau cineva este un pic cam nerăbdător să plece, am replicat eu.

— Doar gata să plece, a răspuns Cole. Putem să grăbim un pic pasul, rază de soare? Arăţi de parcă te-ar fi vomitat pisica.

— Mai bine decât tine, în orice caz. Tu arăţi de parcă te-ar fi scos pe cealaltă parte.

Cole a chicotit.

— M-ai făcut la asta.

Când Liam a trecut pe lângă mine, îndreptându-se spre uşa tunelului, l-am prins de braţ şi l-am sărutat pe obraz.

— Ne vedem diseară, târziu.

A coborât în tunel, aruncându-şi pe umăr un rucsac pe care Cole îl lăsase acolo pentru el. Când m-am întors să-i spun „la revedere” şi celuilalt Stewart, el s-a aplecat şi mi-a întors obrazul, aşteptând. L-am plesnit uşor cu degetul, făcându-l iar să râdă.

— Eşti imposibil, l-am informat.

— Face parte din şarmul meu, a spus el, potrivindu-şi pe umăr geanta grea. Ai grijă pe-aici, Şefa.

— Ai grijă *de el,* i-am spus ferm.

Mi-a aruncat un ultim salut caraghios, apoi a închis uşa de la tunel. Am aşteptat până când zgomotul paşilor lor şi ai celuilalt nu s-au mai auzit deloc, înainte de a încuia uşa după ei.

Pentru un moment am fost tentată să mă întorc iar în pat, să mai dorm un pic – să fac un duş şi să mă prăbuşesc într-un somn de câteva ore suna mai bine decât era normal.

Cam pe la două după-amiază mi-am dat seama că fusesem urmărită.

Nu scosese niciun cuvânt şi se ţinuse la distanţă, dar Lillian Gray fusese acolo, observându-mă de departe, în siguranţă. Mi s-a încrâncenat carnea de la felul în care mă evalua cu privirea.

Dr. Gray era acolo, urmărindu-mi antrenamentul prin fereastra sălii de sport; hoinărind pe lângă sala computerelor; ieşind din

bucătărie chiar când intram eu. Mi-a mai luat încă două ore ca să-mi dau seama că părea, cumva, că vrea să-şi facă puţin curaj ca să mă întrebe ceva. Şi chiar şi atunci, am observat numai pentru că Alice m-a tras deoparte după ce o hărţuise pe Lillian cu un interviu, şi mi-a spus abrupt:

— Vrea să-şi vadă băiatul.

Văzându-mi expresia, Alice a adăugat:

— Uite ce, eu n-am copii, aşa că n-aş putea să-ţi spun cum naiba poate mintea unei femei să facă din nou legătura spre o iubire necondiţionată pentru acelaşi sac de gunoi care i-a terciuit creierii, dar am sentimentul că ar fi ceva mai prietenoasă cu noi dacă i-ai face pe plac.

— Ţi-a dat vreo informaţie pe care chiar s-o poţi folosi? am întrebat-o, în timp ce ne îndreptam împreună spre sala mare.

— Este o adevărată nevastă de politician, a spus Alice cu năduf. A vorbit două ceasuri şi a reuşit să nu spună nimic folositor. Apropo, te-ar interesa să avem o mică discuţie?

— Nici măcar un cuvânt despre preşedinte? am întrebat, aducând din nou discuţia spre subiectul iniţial.

Asta mă îngrijora cel mai tare în legătură cu acest aranjament – dr. Gray făcuse o înţelegere cu Alban să-l ajute pe Clancy, şi asta pe la spatele soţului ei. Din câte ştiam, nu luaseră legătura cu anii, dar habar n-aveam ce simte ea faţă de preşedinte. Când a fost pomenit numele lui, ea a tăcut.

— Cred că o să vorbească… O să-mi dea dovada incontestabilă a faptului că preşedintele a ştiut despre Agentul Ambrozia, şi de cât timp, dar nu cred că vrea să o facă pe degeaba. Există cumva vreo…

— Nu, am spus ferm. Nu este o idee bună.

Clancy se purtase rezonabil până acum. Nu voiam să-mi încerc norocul nici măcar dându-i vreun *indiciu* că maică-sa este prin preajmă.

— Liam ar fi fost de acord.

— Atunci bine că nu-i aici.

Privirea iritată a lui Alice s-a preschimbat într-una amuzată.

— Tu eşti şefa, madam. O să găsesc o altă cale de-a o face să vorbească înainte de plecarea noastră de diseară.

— Sunteţi pregătiţi toţi pentru călătorie?

— O să fim bine. Staţia de epurare la care mergem noi nu este prea departe, altminteri am fi plecat în dimineaţa asta, devreme, ca toţi ceilalţi.

Habar n-am dacă Alice i-o fi spus celeilalte că eu sunt bolovanul din drum, dar o oră mai târziu dr. Gray m-a găsit în bucătărie, alcătuind plină de lene şi de lehamite prânzul pentru Clancy. O singură privire asupra stocului de provizii care se împuţina rapid mi-o

alungase complet din minte până când, precum o boare rece, nedorită, a intrat în bucătărie şi a închis uşa după ea.

— Dacă mă urmăreşti cu speranţa că o să mă trădez şi o să dezvălui unde se află, o să fii dezamăgită. Şi… am adăugat, îi cam întârzii prânzul.

Buzele i s-au unit într-o linie dreaptă şi palidă. În familia asta totul era rece şi distant, nu-i aşa? Atât cu femeia asta, cât şi cu fiu-său mă simţeam tot timpul de parca aş fi mers în vârful picioarelor, încercând să-mi păstrez echilibrul.

— Are o uşoară alergie la alune, a spus ea, făcând semn din cap spre cutia deschisă de unt de arahide de pe care adunasem tot. Şi nu-i plac merele verzi.

În loc să fiu impresionată de această demonstraţie de grijă maternă, am simţit cum expresia de pe chipul meu se transformă complet într-o exasperare totală şi completă.

De fapt, mi-am muşcat limba ca să nu-i spun: *înainte de toate, e norocos că primeşte de mâncare.*

— Presupun că domnişoara Wells ţi-a transmis rugămintea mea, nu?

Domnişoara Wells… oh, Alice. Am tăiat sandviciul în două şi m-am întors, ca să-l duc la chiuvetă. Când m-am întors, ea era tot acolo, privindu-mă întrebător.

— Da, mi-a spus. Sunt surprinsă şi că ai întrebat.

— De ce?

— Chiar trebuie să-ţi aduc aminte ce s-a întâmplat ultima dată când te-a văzut? am întrebat-o. Eşti norocoasă că reuşeşti să-ţi vezi de viaţă.

În sfârşit, a apărut o fisură.

— Clancy nu m-ar fi ucis. Nu-i capabil de aşa ceva. Mi-am dat seama cât de tulburat este, dar din cauză că nu a putut primi niciodată ajutorul emoţional de care a avut nevoie după ce a părăsit lagărul.

— O grămadă dintre noi am fost în lagărele alea, am spus. Nu toţi ne-am transformat ca el.

Dr. Gray mi-a susţinut privirea cu o secundă mai mult decât ar fi trebuit ca să nu fie deranjant.

— Chiar aşa să fie?

Am simţit cum mă îndrept cât eram de înaltă, ignorând cunoscutul ghimpe de vinovăţie.

— Da, am spus cu răceală.

Nu mă crede. Absolut deloc.

— Tu ar trebui să ştii că am fost întotdeauna împotriva programului cu lagăre de reabilitare, chiar şi înainte de a se transforma în ceea ce este acum acest program, a spus dr. Gray. Nu mi-a plăcut niciodată politica externă a soţului meu, nici nu am putut

înţelege măsurile extreme pe care le-a luat în California. Dar dacă mi-ar fi oferit facilităţile şi materialele de care aveam nevoie ca să realizez procedura pe fiul meu, nici n-ar fi fost nevoie de vreo decizie. M-aş fi întors la el într-o secundă. Aş fi făcut-o pentru Clancy.

Aproape că-mi părea rău de ea. Adevărul adevărat era că lagărele nu ne făcuseră tuturor rău în aceeaşi măsură. Dacă tot timpul cât ai stat acolo te-ai gândit la cât eşti de neînsemnat şi de speriat, odată ce treceai de gardul electric nu te ridicai de la pământ din prima zi, uitând de viaţa ta de până atunci şi de disperarea cu care ai încercat să te faci neobservat. Dacă tot timpul cât ai stat acolo ai fiert la foc mic în propria furie şi neputinţă, înverşunarea aceea trecea şi dincolo; o luai cu tine în noua viaţă.

Mă tulbura foarte tare cât de limpede vedeam acum ce voise Clancy să-mi spună. Maică-sa chiar habar n-avea ce-i făcuseră la Thurmond. Cum ar putea cineva să participe, sau cel puţin *să asiste* la cercetarea despre copiii Psi, fără să aibă vreo idee despre durerea şi umilinţa prin care trecuseră?

— Îţi dai seama că administrarea procedurii nu o să-l repare, nu? am întrebat-o. Nu în felul acela care să conteze cu adevărat pentru tine.

— N-o să mai poată influenţa pe nimeni, a insistat ea. O să-şi vină în simţiri.

Ideea era atât de ridicolă, încât nici nu puteai să râzi de ea.

— Luându-i puterile nu înseamnă că o să-i iei şi dorinţa de a-i controla pe ceilalţi, am spus.

Şi în mod sigur nu l-ar fi vindecat de nemernicie.

— N-o să reuşeşti decât să-l înfurii şi mai tare decât este deja.

Şi să te urască şi mai tare.

— Ştiu ce este mai bine pentru el, a spus. Are nevoie de tratament, Ruby, şi, mai mult decât atât, are nevoie de familia lui. Nu vreau decât să mă asigur că este bine. Pentru mine nu-i destul să aud că este, ci trebuie *să văd* cu ochii mei. Te rog. Doar o secundă. Aseară ţi-am dat tot ce ai vrut, nu? Nu ar putea fi asta un semn de bună-credinţă?

Voiam să-i ofer acest lucru – până acum ne condusese prin lumea noastră şi ne oferise chiar mai mult decât mă aşteptasem. Alban, unica persoană din Liga Copiilor pe care o ştia şi în care avea încredere, nu mai era prin preajmă, ca să-i spună că putea să aibă încredere în noi.

Vocea lui Nico a plutit undeva, în străfundurile minţii mele. *Au distrus ceva în el.* Ceva esenţial. Poate că Lillian avea nevoie să înţeleagă lucrul ăsta.

— Dacă o să te duc să-l vezi, am început, nu ai voie să-i dai niciun semn că eşti acolo. Nicio vorbă. Trebuie să faci exact ce-ţi spun. Dacă află că eşti acolo, n-o să mai coopereze şi mai degrabă o să caute căi de evadare. Şi trebuie să-i răspunzi lui Alice la întrebări. De data asta,

pe bune.

— Pot s-o fac, a spus ea. Nu-mi doresc decât să-l văd, să mă asigur că e bine tratat şi că e suficient de puternic să suporte procedura. Nu trebuie să-l ating, doar să…

Oare mama sau omul de ştiinţă din tine vrea să-l vadă? m-am întrebat în gând, fără să fiu convinsă care ar fi de preferat.

— În regulă, am spus, ridicând în braţe mâncarea şi o sticlă cu apă. Niciun cuvânt. Şi stai exact unde te aşez eu.

N-a înţeles ce vreau să spun până când n-am ajuns în holul interior care conducea spre încăperea cu celule mici. Am scuturat din cap, tăindu-i orice tentativă de a pune vreo întrebare de orice fel, şi i-am arătat unde să stea ca să se poată uita prin ferestruica din uşă fără ca fiul ei să o poată vedea.

Pentru prima dată de aproape o săptămână, Clancy Gray a ridicat privirea şi s-a uitat în ochii mei atunci când am intrat. Cartea pe care o citea a rămas aruncată în poală până când i-am împins mâncarea prin uşiţa metalică de la uşă şi am aşteptat s-o ia. S-a ridicat şi a avut grijă să-şi întindă bine umerii înainte de a traversa mica celulă. Părul negru îi crescuse destul cât să poată fi prins cu un elastic la spate, dar el îl ţinea cu cărare, pieptănat cu grijă.

Clancy avea trei treninguri pe care le purta cu schimbul, iar astăzi era în mod sigur zi de curăţenie, pentru că s-a aplecat tăcut şi a ridicat celelalte două seturi, pe care mi le-a pasat prin trapa deschisă.

— Nu mă aşteptam să te văd, a spus el, destul de familiar. Deci s-a dus la Sawtooth, până la urmă?

Chiar se aştepta să-i răspund la asta?

Nu. Bineînţeles că nu.

— Cum se simte chestia asta? a spus el, lipindu-şi palma de sticla geamului. Să fii de cealaltă parte a lucrurilor? Să controlezi fluxul informaţiilor?

— Cam la fel de bine ca faptul că ştiu că tu nu vei mai experimenta niciodată lucrul ăsta.

— Este incredibil ce întorsătură au luat lucrurile, a spus el. Acum un an erai încă în lagărul ăla, încă în spatele acelui gard. Şi acum, uită-te la tine. Uită-te la mine.

— Mă uit la tine, i-am spus. Şi nu văd decât pe cineva care a irosit orice şansă pe care a avut-o de a face ceva important pentru noi.

— Dar acum înţelegi, nu-i aşa? m-a întrebat surprins, înţelegi de ce am făcut alegerile pe care le-am făcut. Fiecare supravieţuieşte în felul său. Când tragi linie, ai schimba vreuna din deciziile pe care le-ai luat, bune sau proaste? Ai rămâne la Thurmond, dacă ai avea şansa de a scăpa de acolo? Ai merge direct spre Virginia Beach, fără să le dai posibilitatea de a te convinge să încercaţi să găsiţi East River? Ai sigila amintirile tânărului Stewart? Ai parcurs un drum lung. Ar fi păcat ca

prietenia noastră să se încheie aici.

— Îmi imaginez că era un compliment ascuns pe undeva…?

A mârâit.

— Doar o observaţie. Nu eram sigur că ai remarcat şi tu toate astea. Speram, totuşi.

— Oh, serios?

— Nu te-ai întrebat niciodată de ce am vrut să vii cu mine după ce a fost atacat East River? Nu pentru că v-am plăcut vreodată în mod special pe vreunul dintre voi.

— În mod sigur nu. Voiai ca eu să-ţi arăt cum poţi să zăpăceşti amintirile cuiva.

— Ei, şi asta. Dar şi pentru că voiam să adun în jurul meu oameni care pot avansa şi mă pot ajuta să construiesc acest viitor. Garantat n-aş fi irosit timp încercând strategia asta cu lagărele. Eu aş fi dus pe toată lumea direct în vârf. Încă aş putea s-o fac.

— Doar dacă n-ai fi prizonier în colivia asta mică, de sticlă, am spus eu fără intonaţie.

— Doar dacă, a zâmbit Clancy. Acum ar fi atât de uşor să te descotoroseşti de oricine… Dacă ce mi-a spus Stewart, Stewart cel mare, este adevărat, aţi reuşit să zguduiţi zdravăn credibilitatea guvernului. Eu aş face un pas mai departe. Tata. Tâmpiţii lui de consilieri. Controlorii de lagăre. Unul câte unul, le-aş distruge vieţile. Chestia este, Ruby, că tu ai putea să stai în fruntea tuturor acestor copii şi ei te-ar asculta, chiar te-ar asculta, dacă nu din alt motiv, măcar pentru că eşti o Portocalie şi asta este ierarhia lucrurilor. Dar tu nu poţi să pui lumea în genunchi aşa cum o s-o fac eu.

— Cum o s-o faci, hă? l-am întrebat, ciocănind în geam. Şi când o să fie asta?

Clancy a zâmbit în colţul gurii şi am simţit cum pe şira spinării mi se prelinge o picătură rece de ceva.

— Ruby, asta este ultima ta şansă să treci de partea corectă a istoriei, a spus el. N-o să-ţi mai fac oferta asta încă o dată. Putem pleca acum şi n-o să păţească nimeni nimic.

Avea privirea la fel de întunecată şi fără fund cum fusese întotdeauna; mă atrăgea în adânc, încercând să mă înece în posibilităţile line şi uşoare pe care mi le prezentase.

— Distracţie plăcută în cutiuţa ta, i-am spus şi m-am întors cu spatele, ţinând la distanţă, cu dezgust, rufele murdare.

— Încă ceva, a strigat Clancy.

Nu m-am uitat înapoi, dar asta n-a contat deloc pentru el.

— Bună, *mamă*.

Am dat de perete uşa dinspre coridor, dar femeia dispăruse deja, gonită de râsul fiului ei.

În noaptea aceea am căzut într-un somn adânc, de genul celui care îţi prinde în gheare toracele şi refuză să plece aşa uşor. Vocea din visul meu, aceeaşi care răsunase undeva, în spatele meu, pe când păşeam pe poteca bine-cunoscută ce ducea spre Cabana 27 de la Thurmond, s-a prefăcut din tonul baritonal, masculin, într-o chemare aproape stridentă, de data asta aparţinând unei femei.

— … sus! Ruby, *Ruby,* haide…

Lumina din cameră fusese aprinsă, accentuând şi mai mult paloarea pământie a Videi, care stătea aplecată deasupra mea. M-a scuturat din nou, violent, până când m-am rupt din ultima fărâmă de somn dezorientat.

— Ce s-a întâmplat?

Ar fi putut trece cinci minute sau cinci ore – n-aş fi putut spune. Zu şi-a făcut apariţia în spatele Videi, cu obrajii deja uzi de lacrimi. Frica m-a sfâşiat pe dinăuntru şi am prins-o pe Vida de braţ, simţind cât de tare tremura.

— Eram în sala computerelor, a început ea, cu vorbele dând năvală afară.

Tremura? Vida – tremurând?

— Vorbeam cu Nico şi ne uitam la pozele care veneau de la Cole, apoi s-a făcut linişte cam o oră, tocmai plecasem să mă culc, când a mai sosit una şi Nico a venit să mă cheme şi… şi, Ruby…

— Ce e? Spune-mi ce se întâmplă!

Am încercat să mă despachetez din aşternuturi, cu inima bătând să-mi spargă pieptul, de parcă alergasem în viteză cincisprezece kilometri.

Tot ce spunea era…

Vida a înghiţit în sec.

Spunea un singur lucru: *Stewart a murit.*

Douăzeci şi unu

— Liam sau Cole?

Întrebarea asta; aceeaşi pe care i-o pusesem şi eu de o sută de ori; a devenit şi mai nebunească pe măsură ce alergam pe culoar, spre sala computerelor. Ceasul de pe perete arăta două dimineaţa.

— Vida, am implorat-o eu, *Liam sau Cole?*

— Nu se ştie, a spus ea, acelaşi răspuns pe care mi-l dăduse şi în primele nouăzeci şi nouă de ori în care o întrebasem. Nu pot spune din poză.

— Eu pot…

Cuvintele mi-au ieşit pe gură înainte să-mi dau seama de ce lucrul ăsta ar fi o idee îngrozitoare.

— Lăsaţi-mă să văd. Pot să-i deosebesc.

— Nu cred.

M-a prins de braţ înainte să apuc să intru. Abia dacă i-am simţit atingerea. Mi s-a răcit tot corpul. Panica mi-a dezmembrat gândurile, a scos la iveală imagini îngrozitoare întrepătrunse cu gânduri precum *nu el, nu ei, nu acum* – nu puteam rupe tiparul ăsta, nu puteam să-mi recapăt respiraţia.

— Nu!

Acel unic cuvânt, un strigăt ascuţit al lui Grasu, a făcut-o pe Vida să se oprească brusc.

— În niciun caz! Du-o înapoi în cameră şi rămâneţi acolo!

Câţiva Verzi se foiau în dreptul ferestrei.

— Căraţi-vă, s-a răstit Vida la ei. Numai auzindu-i tonul vocii s-au conformat imediat, îngrămădindu-se unii în alţii să ne facă loc când Vida a deschis uşa şi m-a strecurat înăuntru.

— Ce se întâmplă? S-a întâmplat ceva?

Senatoarea Cruz a apărut pe coridor, urmată îndeaproape de Alice, a cărei coamă roşu turbat era prinsă într-o coadă strâmbă, cu faţa brăzdată de urme roşii lăsate de pernă şi aşternuturi. Vida trebuie să le fi explicat şi lor, dar eu n-am auzit nimic. Nico arăta de parcă era iar bolnav, iar mirosul din sala computerelor confirma lucrul ăsta. Când m-am apropiat de el, am văzut că era lac de sudoare.

— Chiar vrei… chiar vrei să vezi?

— E o idee foarte proastă! Ruby, ascultă-mă, nu vrei să…

Tonul lui Grasu a devenit mai ascuţit până când, în cele din urmă, a cedat. S-a sprijinit de perete, cu faţa îngropată în mâini.

Nico nici nu s-a clintit. Mâinile îi zăceau inerte în poală, obligându-mă să mă întind peste el şi să apăs pe fotografiile trimise din telefonul mobil luat de Cole. Era mai întâi o fotografie de probă, luată în plină lumina a zilei – Liam pozat din spate, stând cu faţa la el şi privind în depărtare, spre un munte. Apoi veneau trei duzini de imagini cu o clădire joasă, turtită, toate făcute după apusul soarelui. Îi pozaseră pe soldaţii FSP din posturile de afară, o scară ducând pe acoperiş, un lunetist pe poziţie. Şi dacă era un gard împrejurul taberei, Cole şi Liam trecuseră deja de el când au făcut pozele.

— Au intrat, a spus senatoarea Cruz. Credeam că trebuia să fi rămas afară…?

S-au dus înăuntru. Imaginile erau ceţoase, lipsite de strălucirea pe care le-ar fi dat-o luna plină. Se aflau undeva la înălţime, uitându-se în jos spre nişte mese, spre capetele aplecate deasupra lor, la ora mesei. Copiii purtau uniforme roşu-închis – aceleaşi pe care trebuia să le purtam cu toţii în tabere, dar culoarea… nu mai văzusem nuanţa asta de ani întregi…

Următoarea imagine era a unuia dintre aceşti copii în uniformă care privea în sus, ochind telefonul mobil. Degetele mi-au şovăit

deasupra mouse-ului, înainte de a merge mai departe. Nico a scos un sunet slab, din fundul gâtului, iar mâna i s-a încleştat peste a mea.

— Ruby, nu vrei să…

Am apăsat cu degetul pe mouse.

A existat un moment în care mintea mea nu a înţeles nimic din ce vedea. Pozele erau făcute într-o încăpere întunecată, cu pereţii vopsiţi în negru, cu luminile aliniate mai degrabă pe podea decât pe tavan. Silueta din mijlocul camerei era prăbuşită în faţă, pe un scaun, cu toată greutatea trupului apăsând pe legăturile din jurul pieptului. Părul blond îi căzuse pe faţă, ascunzându-i-o. Mâna mi s-a încleştat de marginea mesei şi am mers mai departe. Când i-am văzut stropii de sânge de pe gât şi urechi, un gust metalic mi-a invadat gura. Din cauza unghiului îmi era imposibil să spun cine era, mai aveam nevoie de o fotografie…

Clic.

— Cine a făcut pozele astea? a întrebat senatoarea Cruz, deşi nimeni nu era în stare să-i răspundă.

— Cred că cei care…

Alice nu ştia dacă să spună „l-au prins" sau „l-au prins" Am respins întrebarea, concentrându-mă asupra imaginii de pe ecran. Cineva îi atârnase de gât o foaie de hârtie pe care erau mâzgălite inegal, cu litere groase: MAI ÎNCERCAŢI O DATĂ.

În colţul fotografiei era o fâşie de pânză roşu-închis şi, chiar dacă mintea mea ştia ce urmează, ştia destul de sigur din urletul care prindea contur în capul meu, am trecut la următoarea fotografie.

Foc.

Imaginea, în întregime, era cuprinsă de o flacără albă.

Foc.

Foc.

Un ecran de fum cenuşiu şi…

Senatoarea Cruz s-a întors cu spatele la computer, plecând spre cel mai îndepărtat colţ al sălii, încercând să scape de vederea acelor resturi carbonizate.

— De ce? De ce s-o facă? *De ce?*

Acea creatură detaşată şi rece pe care Liga Copiilor se străduise s-o hrănească în mine s-a căţărat cu ghearele, făcându-şi iar loc înăuntrul meu. Şi pentru o secundă, pentru o singură secundă, am fost în stare să mă uit la trupul acela ars, mutilat, în maniera atentă şi distantă în care un om de ştiinţă studiază un specimen rar. Într-o mică secţiune a feţei, pe care am putut-o vedea, pielea care mai rămăsese era arsă, întunecată şi aspră, ca o crustă.

Am mers înapoi, prin pozele cu flăcări. Nenorociţii ăia bolnavi la cap – nemernicii dracului săriţi de pe fix! – fuseseră în stare să facă poze. O să-i omor. Ştiam unde îi găsesc. Puteam să-i ucid pe fiecare

dintre ei. Am rezistat furiei reci cu tot ce am avut la îndemână, pentru că îmi îngheţa durerea, nu mă lăsa să închid povestea asta aşa cum voiam eu. Simţeam arsura lacrimilor în spatele ochilor, în gât, în piept.

— Nu-mi dau seama, a spus Grasu, tot mai aproape de o isterie totală, fir-ar să fie…

Am trecut iar prin fotografiile de mai devreme, cu stomacul strâns ca un pumn. Dacă aş fi început să plâng, ceilalţi n-ar fi reuşit să mă oprească. Trebuia să mă concentrez – trebuia s-o fac – şi m-am oprit la a doua fotografie a siluetei de pe scaun, acolo unde îi atârnaseră un anunţ de gât. Capul îi atârna în stânga, dar am văzut-o. N-a fost în imaginaţia mea. Ştiam cine este.

— Este…

Vida s-a aplecat iar în faţă. Mi-a înfipt unghiile în umăr.

— Nu pot…

Alice s-a întors cu spatele la imaginea aceea îngrozitoare, copleşită de starea de vomă. Dar Nico – Nico se uita la mine. Am simţit cum îmi pleacă vorbele din gât, dar nu le-am auzit.

— Este Cole.

— Ce? a întrebat Vida, mutându-şi privirea de la mine la ecran. Ce-ai zis?

— Este Cole.

O mie de ace mi-au invadat venele, îndreptându-se direct spre miezul fiinţei mele. M-am aplecat peste birou, incapabilă să vorbesc, să gândesc sau să fac orice altceva în afară de a privi corpul acela – corpul lui Cole şi ce făcuseră din el. Am tras cu greu aer în piept, încercând să suprim durerea. Voiam înapoi controlul acela insensibil.

Capul mi se învârtea tot mai repede, mai tare şi decât stomacul. Pentru ca ştiam ce ar fi contat pentru Cole, ştiam ce ar fi întrebat. *Unde este Liam?* Dacă Cole era… dacă el era…

— Eşti sigură? m-a întrebat Grasu, căci nimeni nu părea în stare s-o facă.

Cu coada ochiului am văzut-o pe Lillian intrând şi, timp de o clipă ucigătoare, am crezut că părul acela blond este al lui Cate, că ea şi Harry erau deja aici, într-un fel sau altul. Am auzit explicaţiile şoptite pe care i le dădea senatoarea Cruz.

— Harry… trebuie să-i spunem şi lui… şi Cate, Dumnezeule, *Cate*…

— O să-i spun eu, a zis Vida cu voce cavernoasă, alături de Grasu, care o ţinea de după umeri. O să-i spun eu.

— Liam este… a început Grasu, este acolo… putem să verificăm dacă l-au luat prizonier? Dacă este vreo noutate în reţea?

Dacă fusese ucis şi dacă reuşiseră să-l identifice, îi vor actualiza profilul în reţeaua FSP şi-l vor scoate de pe listele urmăritorilor, ca să

actualizeze informaţia.

— Încerc să intru în reţeaua FSP, a spus Nico Aş putea intra mai repede în reţeaua urmăritorilor. Poţi să-mi dai informaţiile de autentificare?

— Uite, aici, a spus Grasu.

— Telefonul este încă pornit? m-am auzit întrebând când m-am retras din faţa computerului, încă aşezată pe scaun.

Nu aveam încredere în picioarele mele, ca să încerc să mă ridic. *Oare o să mai primim poze?* Şi nu puteam face altceva decât să stăm aici, să stăm şi să nu facem decât să-i aşteptăm să se întoarcă. M-am înecat cu propria mânie.

— Roşiii? a repetat dr. Gray. Sunteţi siguri? Pot să văd şi eu pozele, te rog?

Nico a pornit iar ecranul şi s-a mutat la computerul de lângă el, ca să lucreze. Dr. Gray a navigat printre poze, sărind peste ele până când a găsit ce căuta. Violenţa şi oroarea din imagine s-au văzut numai în felul în care s-a încruntat.

— Era mort când s-a întâmplat, a spus ea. Trebuie să fi sângerat mortal în foarte puţin timp, din cauza rănii din gât.

Asta aş fi putut să-i spun şi eu ei. Cole s-ar fi luptat până la ultima picătură de sânge. Nu i-ar fi lăsat să-i ia în program. S-ar fi luptat până ar fi ars complet.

Dr. Gray a dat din cap, apoi s-a întors spre mine.

— Uite de-aia. De-aia avem nevoie de procedură. Aceşti copii n-ar trebui să fie în stare să facă una ca asta, să se rănească pe sine şi pe alţii.

Furia a explodat în mine, înecându-mă într-un nor de neîncredere usturătoare.

— Nu, de asta n-ar trebui să-şi bată cineva joc de mintea noastră, în primul rând!

— Nu-i nimic în reţea, a spus Grasu, nu încă… Orice schimbare în reţeaua FSP se încarcă într-o oră sau două în reţeaua urmăritorilor.

— Hai să-i dăm un pic de timp, poate că încearcă încă să scape de acolo.

Vida a scuturat din cap, trecându-şi mâinile prin par.

— Ultima poză a venit acum o oră. Ar fi trimis şi altceva dacă Liam ar fi… nu-i aşa?

Senatoarea Cruz s-a uitat spre mine.

— Unde este telefonul pe care-l folosea ca să-l contacteze pe taică-su? O să dau un telefon.

— Sus. În birou.

Nico s-a ridicat atât de brusc, încât a dărâmat scaunul pe care era aşezat.

— Îl aduc eu. Trebuie să…

Ies din camera asta, am terminat propoziţia în minte, *departe de fotografii.*

S-a întors în mai puţin de un minut, cu pieptul tresăltându-i în încercarea de a-şi recăpăta respiraţia. I-a întins senatoarei micul telefon argintiu, cu clapeta – dar l-a scăpat când ecranul acestuia s-a luminat şi aparatul a început să vibreze.

Timp de o secunda am rămas cu toţii încremeniţi. Telefonul suna. Şi suna, şi suna, şi suna.

Grasu s-a întins după el şi l-a ridicat de pe podea înainte ca soneria să înceteze.

— Alo?

Tot corpul i s-a destins de uşurare.

— Lee… Hei… hei, Liam, unde eşti? Trebuie să…

Senatoarea Cruz a ajuns lângă el înaintea mea, smulgându-i telefonul din strânsoare şi făcându-i semn cu mâna să tacă, în timp ce punea sunetul pe difuzor.

— *… l-au luat, n-am putut face nimic, n-am putut…*

Vocea pe care o ştiam atât de bine, ca pe propriul meu trup, cea pe care o auzisem râzând, ascuţindu-se de frică, furioasă, flirtând fără ruşine, nu era cea care venea acum prin telefonul acela mic. Aproape că n-am recunoscut-o deloc. Conexiunea îl făcea pe Liam să pară la mare depărtare, la celălalt capăt al unei autostrăzi lungi, unde nu-l puteam ajunge. Cuvintele care-i ieşeau din piept erau atât de răguşite, atât de brute, încât devenise aproape insuportabil să-l asculţi.

— Liam, sunt senatoarea Cruz. Vreau să respiri adânc şi, înainte de orice, să ne spui dacă te afli în siguranţă.

— *Nu sunt… nu ştiu dacă e OK că am sunat… ăsta e singurul număr pe care mi l-am amintit, nu ştiu dacă e sigur, nu-mi dau seama…*

— Ai făcut exact ce trebuia, i-a spus senatoarea Cruz, cu voce liniştitoare. De unde suni?

— *De la un telefon public.*

Vida a făcut un pas înainte, alături de mine, şi m-a privit pe furiş. Nu puteam vorbi. Simţeam în capul pieptului o amorţeală nefirească. Nu puteam spune niciun cuvânt.

— *N-am putut să-l scot… am intrat acolo, am făcut poze, ne-a văzut unul dintre ei şi n-am mai putut ieşi… l-au împuşcat. A căzut şi nu l-am mai putut scoate, am încercat să-l car, dar ne-au văzut şi au deschis focul… n-am vrut să-l las acolo, dar am fost nevoit… aţi auzit la ştiri ceva despre el? Oare Harry ar putea să afle unde îl ţin? Era acolo atâta sânge…*

Nu ştia.

M-am uitat la Grasu. Arăta de parcă tocmai ridicase privirea şi văzuse o maşină gonind spre el în viteză. Am luat telefonul de la senatoare şi am închis difuzorul.

— El… Liam, m-am înecat eu cu vorbele, nu a supravieţuit. Ne-au

trimis dovada.

Până în acel moment, cred că şocul şi panica pentru soarta lui Liam reduseseră la tăcere acea parte din mine care să-mi permită să mă gândesc mai bine la ceea ce se întâmplase. Dacă Cole fusese în viaţa atunci când Roşiii l-au adus înăuntru. Dacă ştia ce se întâmplă, dacă îi fusese frica, dacă suferise. Dar, dându-i lui Liam aceste veşti, ceva s-a prăbuşit în mine; poarta şubredă care ţinea durerea departe s-a înclinat şi apoi a explodat într-o arteziană de aşchii ce au străpuns fiecare părticică din mine. Mi s-a tăiat respiraţia. A trebuit să-mi apăs palma peste gură ca să nu încep să suspin. Prietenul meu – *Cole* – cum se putea întâmpla asta – de ce trebuia să fie aşa? După toate câte s-au întâmplat; de ce trebuia să se termine *aşa?* Trebuia să facem ceva – pentru prima dată chiar avea un viitor…

Grasu a venit spre mine; a întins mâna după telefon, dar l-am tras departe de el, răsucindu-mă să scap. Eram sălbăticită de furie şi durere, ca şi cum cineva îmi aruncase acid pe piele. Trebuia să păstrez legătura asta cu Liam. Trebuia să stau alături de el. Vestea urma să-l distrugă – agonia de a şti era la fel de ucigătoare ca pierderea în sine. Nu puteam să-l pierd şi pe Liam.

— *Cum adică, dovada? Ce i-au făcut?*

Nu mai era deloc coerent. Liam se prăbuşea cu fiecare cuvânt, până când din vorbele lui n-au mai rămas decât suspine.

— *N-am putut să-l scot de acolo…*

— Nu, am spus cu voce cavernoasă, sigur că n-ai avut cum să-l scoţi. Nu exista nicio posibilitate, şi el nici n-ar fi vrut să încerci, dacă asta însemna ca ei să te prindă şi pe tine. Liam, acum nu… acum nu simţi aşa, dar ai făcut ce trebuia.

Când l-am auzit plângând, am fost doborâtă. Strânsoarea mi-a slăbit şi mâna mi-a amorţit, aşa că Grasu a putut să-mi ia, în sfârşit, telefonul.

— Prietene. Prietene, ştiu, îmi pare atât de rău. Poţi ajunge înapoi aici? Vrei să venim să te luăm?

Şi-a trecut mâna prin păr şi a strâns tare din pleoape.

— OK. Vreau să-mi povesteşti totul, dar trebuie s-o faci personal. Trebuie să ne laşi să avem grijă de tine. Ia-o uşor, este în regulă…

Grasu a aruncat în direcţia mea o privire neputincioasă. Am întins mâna spre telefon.

— *Nu mă întorc, nu pot… este…*

L-am întrerupt.

— Liam, ascultă-mă, vin să te iau, dar trebuie să-mi spui unde te afli. Eşti rănit?

— *Ruby…*

A tras aer în piept, cu greutate. Mi-l puteam imagina, exact cum trebuie să fi fost. Încă în pantalonii negri pentru operaţiune, cu

antebraţul stâng sprijinit de cuşca de aluminiu a telefonului public, cu faţa roşie şi sălbatică. Mi s-a rupt inima încă o dată.

Am strâns atât de tare telefonul, încât i-a pârâit carcasa din plastic ieftin. M-am întors, astfel încât să stau cu faţa spre colţ şi nu spre colecţia de chipuri care mă priveau, apoi m-am lăsat pe vine în cel mai îndepărtat colţ al încăperii.

— O să fie în regulă…

— *Nu e în regulă!* a strigat el. *Nu mai tot spune asta! Nu este! Nu mă întorc. Trebuie să le spun lui Harry şi… şi mamei, oh, Doamne, mamei…*

— Te rog, lasă-mă să vin să te iau, l-am implorat.

— *Oameni buni, nu mă pot întoarce acolo, la voi…*

Senzaţia de vomă pe care o simţisem crescând şi răsucindu-mi stomacul s-a înălţat ca o creastă de val. Vocea a părut să-i apară şi să-i dispară.

— Se *întrerupe legătura, nu mai am monede…*

— Liam, mă auzi?

Panica m-a izbit în cap precum un roi de viespi.

— *Ştiam că aşa o să se întâmple… fir-ar al dracului… tu… iartă-mă… Ruby… iartă-mă…*

Nu ştiu când şi cum a reuşit să se strecoare printre atâţia oameni, sau dacă se făcuse atât de mica şi tăcuta, încât reuşise să fie aici de la început, fără ca eu s-o observ. Zu a dat la o parte telefonul mobil, am încercat să i-l iau, dar îl ţinea la ureche şi spunea, iar şi iar, cu vocea ei dulce ca un clopoţel:

— Nu ne părăsi, te rog, nu ne părăsi, întoarce-te, te rog…

Am auzit tonul. Am auzit sunetul acela, am văzut cum telefonul îi alunecă printre degete şi am ştiut că s-a terminat. Grasu a venit după ea şi Zu s-a atârnat de el, îngropându-şi faţa în umărul lui.

— Vino, hai să bem nişte apă. Să luăm un pic de aer. Să… ceva.

— Vreau să mă duc după el şi să-l găsesc, am spus eu.

— Merg şi eu cu ea, a adăugat repede Vida. Nico poate să ia urma apelului.

— Nu poţi pleca, mi-a spus Grasu cu blândeţe. Ai o responsabilitate aici.

— *Şi ce?* aş fi vrut eu să strig. Îmi venea să-mi smulg părul şi hainele de pe mine, dar nu puteam, nu puteam face nimic din toate rahaturile astea de lucruri, pentru ca prietenul meu Cole îmi smulsese promisiunea aia tâmpită. *Ai grijă pe-aici, şefa. Ai grijă pe-aici.* Cate şi Harry nu vor ajunge în următoarele două zile. Trebuia… trebuia să le spun tuturor.

A avut încredere în tine că o să te ocupi de tot. S-a gândit că o pop. Face. Trebuie s-o faci.

Trebuia s-o fac. Dacă Cole nu era aici, dacă Liam nu se întorcea, atunci eu eram la conducere şi trebuia să le spun şi celorlalţi. Trebuia

să rămân aici şi să ţin hardughia laolaltă.

— Da-mi răgaz un minut, am spus. Nu aveam nevoie decât de unul singur. M-am dus într-un suflet în fosta cameră a lui Cate şi am trântit uşa după mine. Marginea micului pat era în întuneric, acelaşi pat în care eu şi Liam dormiserăm noaptea trecută. M-am trântit pe el. Am pipăit cu mâinile aşternuturile grosolane, până când am dat de materialul moale al hanoracului cu glugă pe care îl abandonase acolo. Mi-am îngropat faţa în el, i-am respirat parfumul, până când, într-un final, i-am dat drumul de tot într-un strigăt mut care mi-a ars gâtlejul.

De ce a trebuit să te bagi în asta? Cum o să fac faţă? De ce nu insistasem mai mult să aflu de unde veneau informaţiile?

Şi nu existau deloc răspunsuri, ci doar o linişte îngrozitoare, doar întuneric apăsător.

Clancy.

El trebuie să fi ştiut că asta se va întâmpla – pe asta contase. Îi arătase lui Cole lagărul, plantase imaginile acestuia în mintea lui, ştiind că era genul de persoană care nu va fi în stare să lase lucrurile aşa cum sunt, să-i vadă pe alţii ca el trataţi ca dracu' de rău. Ar fi fost obsedat de asta, ar fi încetat să se gândească la şansele reale ale unei misiuni de salvare. La urma urmelor, de câte ori contrazisese sorţii?

Nu avusese nicio scăpare.

Cuvintele astea îmi invadaseră mintea. M-am chircit sub forţa valului fierbinte, dogoritor, care îmi pornise de la tâmple spre baza gâtului. Vederea mi-a pâlpâit, împărţind uşa din faţa mea în două, apoi în patru. Am văzut, mai degrabă decât să fi simţit, cum mâna mea se ridică şi prinde clanţa. Cu cât mă apropiam mai mult, cu atât părea să se îndepărteze de mine; cineva ma trăgea înapoi, şi înapoi, şi înapoi…

A fost ultimul lucru pe care mi l-am amintit înainte ca întunericul ceţos să se transforme într-o tensiune cenuşie care a trecut peste mine, cu ace şi cârlige alergându-mi prin vene.

Când am ajuns iar la suprafaţa, aveam în mâna o arma rece pe care o îndreptasem spre ţeasta lui Lillian Gray.

Douăzeci şi doi

— … faci? Opreşte-te, opreşte…

— … Ruby, trezeşte-te!

— Nu poți face asta… opreşte-te… Ruby… OPREŞTE-TE!

Pluteam prin apă suficient de adânc, acolo unde nu era nimic altceva decât întuneric blând şi răcoritor. Nu aveam nevoie să mă mişc, nu puteam vorbi – exista un curent uşor care mă ducea încotro aveam nevoie să merg. M-am grăbit să avansez şi am pornit dornica să mă abandonez sentimentului acela. Era mai bine decât să sufăr.

— … uită-te la mine! Uită-te la mine! Ruby!

Vocile erau distorsionate de valuri, lungite într-un zumzet lung şi continuu. Cuvintele îmi umpleau spaţiile dintre bătăile inimii, acel precis *ba-dum, ba-dum* din urechile mele. Voiam să mă ascund de ei aici.

Preţioaso. Hei, Preţioaso.

M-am întors să mă uit după sursa cuvintelor, obligându-mi muşchii înţepeniţi să se mişte.

Ai grijă pe aici, şefa.

Nu era nimeni, nicăieri. Curenţii negri din jurul meu se învârteau tot mai tare pe pielea-mi îngheţată. Nu era nimic acolo.

Preţioaso. Ruby.

M-a ars aerul pe care l-am tras în plămâni. *Unde eşti?*

Roo, eşti bine?

M-am luptat cu apa, întinzându-mi braţele în faţă iar şi iar, ca să mă împing spre suprafaţă. Sus, acolo – era o lumină cât un vârf de ac, care se făcea tot mai mare, în aşteptare…

Vino, dragă, vino…

Am tras, m-am împins, m-am agăţat cu ghearele să mă înalţ…

— O să…

— … fă ceva! Opreşte-o!

— Ruby!

M-am năpustit din nou în propria-mi minte. Apa aceea groasa, mâloasă, s-a scurs din jurul meu în timp ce realitatea a prins contur. Mirosul uscat şi încărcat de electricitate din sala computerelor. Strălucirea monitoarelor reflectată pe zidul alb din apropiere. Chipul lui Nico, golit de sânge, cu mâinile ridicate în faţă. Mi-am mutat privirea de la arma grea şi rece pe care o ţineam în mână, îndreptată spre femeia cu părul deschis la culoare ce zăcea pe jos, cu braţele împreunate peste cap, în semn de apărare.

Am tresărit privindu-l iar pe Nico, în timp ce arma a coborât un milimetru. Braţul mă ardea şi mă înţepa de parcă aş fi ţinut o greutate timp de ore în şir. În ochii lui s-a văzut că a priceput, şi tensiunea din

corp i-a dispărut, apoi s-a încordat iar şi a strigat:

— Vi, nu!

Acum eram la verticală şi imediat după aceea eram la pământ, iar durerea îmi consuma fiecare gând confuz, dezorientat. Fusesem pusă jos de o lovitură între umeri şi aerul care-mi mai rămăsese în plămâni a ţâşnit afară când Vida m-a fixat la podea.

— Stai! a spus Zu. Ruby…?

— Ce…

Îmi simţeam gura de parcă ar fi fost plină cu nisip.

— Ruby?

Chipul lui Grasu a apărut lângă mine.

— Vi, dă-te de pe ea…

— Era s-o împuşte… am crezut că… era s-o împuşte…

— Ce se întâmplă *aici*? a strigat senatoarea Cruz, undeva deasupra noastră.

— Eu nu… am început să spun, iar durerea părea să-mi crape capul pe jumătate. Simţeam cum mă răsucesc cu capul în jos, cum mă întorc pe dos.

— Cum am ajuns aici?

— Nu-ţi aminteşti? m-a întrebat dr. Gray, care părea mai calmă decât toată lumea din încăpere. Ai plecat, apoi te-ai întors şi m-ai pus la pământ. N-ai spus o vorbă.

— Ce?

Am scrâşnit cu unghiile în podea.

— Nu! Nu aş fi… nu am…

— Nu erai tu însăţi, a spus Grasu, strângându-mă de umeri. Nu ai reacţionat la nimic din ce ţi-am spus…

— Îmi pare rău, rahat, îmi pare rău, a zis Vida. Nu ştiam ce să fac, de fiecare dată când ne apropiam arătai de parcă o să apeşi pe trăgaci!

— Nico? am întrebat eu.

Mi-am apăsat mâna pe ochi, ca să opresc lacrimile. Dar nu era chip să le ţin acolo; durerea îmi învăluia creierul, copleşind reacţia corpului.

— A fugit, pur şi simplu, a spus senatoarea Cruz. S-a uitat la monitor şi a şters-o. Ce se *întâmplă*?

El. El fusese. În ciuda durerii aceleia, în ciuda confuziei care adăsta în mintea mea, am înţeles, în cele din urmă, ce se întâmplase.

L-am prins pe Grasu de braţ.

— Trebuie să… ascultă-mă, bine?

— Bine, Ruby, bine, a spus el, dar trage-ţi un pic sufletul.

— Nu, *ascultă*. Du-te… tu şi Vida duceţi-vă şi luaţi-i pe ceilalţi. Pe copii. Duceţi-vă şi aduceţi-i, doamnă senator Cruz şi… şi doctore Gray, scoateţi-i prin garaj. Duceţi-vă într-una din clădirile din apropiere şi nu lăsaţi pe nimeni să iasă. Aţi înţeles?

— Da, dar ce…

— Luaţi mâncare şi apă câtă puteţi căra, dar rămâneţi ascunşi până se lămureşte totul.

Găurile din memoria mea începeau să prindă contur. Dacă închideam ochii mă puteam vedea în mijlocul unei discuţii pe care nu-mi aminteam să o fi avut. Stând în sala computerelor cu toate luminile stinse. Vârfurile degetelor amintindu-şi fiecare tastă, mişcate cu puterea gândului. Somnambulismul. Mesajele trimise. Comunicările făcute. *Poate să mişte oamenii de colo-colo. De parcă ar fi jucării.* Şi ultimul avertisment al lui Clancy.

Gândurile mi se roteau în minte, răsucindu-se într-o spirală până când au format o întreagă revelaţie zguduitoare.

Planifică o evadare.

Vin încoace.

Cineva vine să-l scoată – şi m-a folosit ca să-şi aranjeze escapada.

— A existat o breşă de securitate, le-am spus. Eu.

— Ce pana mea mai înseamnă şi asta? a întrebat Vida, ajutându-mă să mă ridic de jos.

— Nico… el a observat că cineva trimite mesaje în afara Fermei şi încearcă să-şi acopere urmele, le şterge din jurnalul de activitate al serverului, şi ne-am gândit că ar putea fi…

M-am întors spre Alice.

— Ne-am gândit că ai putea fi tu, sau cineva dintre copiii care lucrează cu tine. Dar nu era aşa, nu?

— Nu, ce dracu', ţi-am spus asta! a zis Alice.

— Ştiu, îmi pare rău. Acum ştiu. M-a condus pe aici, m-a folosit ca să spioneze ce se petrece. M-a pus să trimit mesaje pentru el. *Rahat!*

Evadare. Mi-am pus mintea la treabă, ca să-mi dau seama cum o s-o facă. Singurul grup care-l putea extrage erau militarii tatălui său ori vreun soi de mercenari. Probabil că nu ştiuse cu precizie unde este Ferma, până nu am ieşit spre Oasis şi a putut să vadă prin ochii mei drumul înapoi.

Nu avea nevoie decât ca soldaţii să-i descuie celula şi apoi ar fi fost simplu să-i facă să-l lase singur, să le deturneze atenţia spre arestarea celorlalţi copii din Fermă. Tot ce-i rămânea de făcut era să se strecoare afară.

Dar de ce nu mă făcuse pe mine să-i deschid uşa celulei? De ce să aştepte şi să aleagă calea asta atât de ocolită?

— Nu aveai controlul asupra propriei persoane? a întrebat dr. Gray. Atunci cine îl avea?

M-am uitat la ea şi am avut răspunsul la întrebare. Clancy voia s-o găsim. S-o aducem aici, ca să termine ce începuse. Doar că – ea avusese dreptate – n-ar fi ucis-o niciodată.

Mă avea pe mine s-o fac în locul lui.

Am privit în altă parte. A înţeles destul de repede că nu puteam onora târgul pe care îl tăcuserăm.

— Lillian, hai să mergem, a spus senatoarea Cruz. Trebuie s-o iau pe Roşa şi pe ceilalţi. Ruby o să vină după aceea, nu-i aşa, Ruby?

— Asta-i…

I-am citit în ochi intenţia de a protesta, dar senatoarea a prins-o ferm de braţ şi a tras-o spre uşă.

Am alergat la tabla din faţa sălii, am şters-o, am smuls de pe perete imaginea Thurmondului, am împachetat-o şi i-am îndesat-o Videi în braţe.

— Te rog, le-am spus ei şi lui Grasu, duceţi-vă şi luaţi copiii, scoateţi-i de aici! Trebuie să am grijă de Clancy, dar o să vin şi eu repede. Fraţilor, *vă rog!* Trageţi serverul şi luaţi ce puteţi din seif.

Stocul de arme nu era prea grozav; copiii care plecaseră la staţiile de epurare a apei luaseră cele mai multe arme, ca măsură de precauţie. Ne rămăseseră prea puţine aici, la bază – cei mai mulţi dintre copiii de la Oasis erau încă prea cu caş la gură ca să fie trimişi în teren. Nu avuseserăm timp să-i antrenăm pentru ceva de genul ăsta.

— Dacă tu crezi că te părăsesc, te-ai ţăcănit naibii de tot, a spus Grasu.

Mi-am mărit strânsoarea şi unghiile mele rupte i-au pătruns în carne.

— *Du-te!* Trebuie să pleci chiar acum. *Chiar acum.* Ferma a fost compromisă. Trebuie să scoţi copiii. Ia-le pe senatoarea Cruz şi pe dr. Gray. *Charles!* Ascultă-mă! O să fiu chiar în urma voastră, dar dacă rămâi, nimeni n-o să mai iasă de aici. *Du-te!*

Ochii negri ai Videi au scăpărat când l-a luat de braţ şi a început să-l tragă afară cu forţa.

— O să fii în urma noastră?

— Chiar în urma voastră.

* * *

Am ieşit în fugă din sala computerelor, făcându-mi loc cu umărul printre cele două uşi, apoi m-am oprit brusc. M-a străbătut un fior atunci când liniştea nenaturală de pe coridor a fost sfâşiată de sunetele unei voci isterice. Am recunoscut-o cu un sentiment teribil, sufocant.

M-am răsucit pe călcâie spre arhivă. Uşa era deja descuiată şi lăsată pe jumătate deschisă. Neliniştea m-a împuns şi nu-mi dădeam seama dacă huruiturile îndepărtate pe care le auzeam erau într-adevăr elicoptere sau numai imaginaţia mea care o luase razna.

— … ai promis! Ai promis că n-o s-o mai faci niciodată!

M-am repezit pe micul culoar, apoi prin uşa deschisă şi am nimerit în mijlocul scenei în desfăşurare.

Nico îşi înfipsese mâinile în părul lui negru, distrugându-şi freza

pieptănată lins pe spate şi făcându-l măciucă. Măsura în sus şi-n jos peretele din dreptul celulei lui Clancy; avea faţa de un roşu-aprins şi ţipa:

— Şi i-ai făcut-o chiar ei! Cum ai putut să-i faci rău lui Ruby? *Cum ai putut?*

Clancy stătea pe pat, cu picioarele încrucişate, privind plictisit, dar altminteri netulburat de căderea nervoasă pe care Nico o avea chiar în faţa lui. Când am intrat, şi-a mutat privirea spre mine şi şi-a încrucişat ferm mâinile la piept. Nico nu intrase în celulă, slavă Domnului, dar am văzut în mâna lui o copie a cheilor pe care le aveam şi eu.

Setul lui Cole, mi-am spus. Ţinuserăm secretă zona asta de cei mai mulţi dintre cei de la Fermă, dar Nico se poate să-l fi văzut intrând pe vreunul dintre noi, sau poate găsise vreun soi de schema a clădirii pe vreunul din servere. Sau la naiba, poate că făcuse pur şi simplu o deducţie.

— Ruby, nu poate să scape şi cu asta! Nu poate!

Nico avea lacrimi în ochi.

— Trebuie să-l faci să plece, pur şi simplu lasă-l să plece înainte să…

— În fine, mi-a spus Clancy. Poţi, te rog, să-l dai afară de aici? Deja mă doare capul îngrozitor.

— Dacă te doare capul acum, imaginează-ţi cum o să te simţi când o să ţi-l smulg eu de pe umeri, am mârâit la el.

Clancy a rânjit, măsurându-mă cu privirea de sus până jos.

— Arăţi ca şi când ai avut o noapte interesantă.

— Taci din gură! *Taci din gură!* Ruby, el…

Nico a tras aer în piept.

— Este aşa cum ţi-am spus: poate controla trupul celorlalţi. Poate să-i mute ca pe marionete, fără ca ei să-şi dea seama. A făcut-o tot timpul, cu toţi cercetătorii, ştiu că o poate face, şi ţi-a făcut-o şi ţie, te-a făcut să trimiţi mesajele alea de pe server!

Pentru un moment, am fost singură că va nega totul, că-l va respinge pe Nico, spunând că nu-i în toate minţile. Dar Clancy nici măcar nu s-a obosit să-şi ascundă zâmbetul ivit în colţul gurii.

— Chiar te-am dus până acolo, nu-i aşa?

— Tu…

Ideea în sine aproape că era prea mult. Faptul ca intrase în mintea mea în timp ce dormeam mă făcuse să nu mai simt furnicătura din ceafă care apărea atunci când cineva încerca să forţeze o conexiune între creiere. Mă plimbase pe acolo ca pe o păpuşă – ascultase conversaţii, îmi furase momente întregi din viaţă. Fusesem ochii şi urechile lui, iar eu nici măcar nu mă gândisem la ce ar putea face, că exista această posibilitate.

— De cât timp? l-am întrebat.

— De cât timp ai durerile astea de cap „de la stres”?

Clancy şi-a adunat mâinile în poală.

— Sunt *cele mai rele,* nu-i aşa? Mă bucur că n-am trecut singur prin ele. Dar ar trebui să ştii ca numai tu eşti de vină. De fiecare dată când intri în mintea cuiva, formezi cu el o conexiune, iar amintirile şi gândurile lui devin ale tale. De fiecare dată când ai intrat în mintea mea şi aveai garda jos, de atâtea ori te-am prins şi m-ai lăsat să întăresc legăturile dintre noi. Tu eşti motivul pentru care am reuşit s-o fac.

— Ce ziceau mesajele alea? l-am somat eu, apropiindu-mă de peretele de sticlă.

Nico s-a poticnit spre perete, în spatele meu, ţinându-şi faţa în palme.

— Unde au fost trimise?

— Habar n-am despre ce vorbeşti, a spus Clancy. În mod evident, sunteţi amândoi prea afectaţi emoţional ca să pricepeţi. Ai fost atât de stresata, Ruby. Este greu să-ţi controlezi puterile când eşti aşa de… fragilă…

…nu-i aşa?

Am auzit cuvintele de parcă mi-ar fi fost rostite direct în ţeastă şi am aruncat imediat între noi un zid negru, tăind conexiunea înainte de a fi apucat să se formeze complet.

În felul ăsta era să mă lucreze din nou – ştia simptomele de teamă şi lipsa de concentrare, şi chiar şi durerile de cap puteau fi explicate prin stresul provocat de situaţia noastră.

Iar, și iar; şi iar, m-am gândit. *De fiecare dată mă reped exact în acelaşi lucru.* Eram la niveluri diferite şi trebuia să încetez să mă mai prefac că nu era aşa. Mintea mea nici nu era suficient de strâmbă ca să-mi *imaginez* măcar faptul că era capabil de aşa ceva.

— E mai bine.

Clancy a aprobat uşor din cap.

— Acum ai înţeles. Rolul tău în treaba asta s-a încheiat. Roşul a fost eliminat. Ai aranjat lucrurile atât de bine, încât a fost uşor să mă implic şi să le duc la bun sfârşit. Acum poţi să te odihneşti. Nu asta era ce voiai?

— Ştiai că urma să fie rănit. Ucis, am spus, înecându-mă cu vorbele.

— Doar pentru că te-ai asigurat tu, a răspuns Clancy, iar victoria aceasta a făcut să-i strălucească ochii negri. Cine crezi că a trimis mesajul către antrenorii de acolo, avertizându-i să fie cu ochii-n patru?

Am avut un moment de durere cumplită în craniu, apoi am început să urlu. Am urlat şi am urlat încontinuu, plesnind cu palmele

în sticlă până când n-a mai rămas din urletul meu decât un suspin prăpădit şi moale. *Vina mea. Vina mea. Vina mea.*

— Este niţel tragic, nu? Să-i dai cuiva singurul lucru pe care şi-l doreşte cu disperare, să ştii că într-un final acel lucru va avea puterea să-l distrugă. Voia atât de tare să se convingă că nu era singurul de felul ăla, că se potriveşte cu noi. Era jalnic.

M-am prăvălit în faţă, văzând în faţa ochilor roşu, negru, alb, în timp ce mâinile invizibile din mintea mea se îndreptau deja spre el.

Nu putea avea lucrurile astea.

East River, Los Angeles, Jude, cercetarea, Cole – îmi luase prea mult, distrusese orice urmă de speranţă tocmai când începusem să o simt concret în mâinile mele. *Nu putea avea lucrurile astea.* Eram prea aproape. Eram prea aproape să le finalizez.

Nico m-a făcut brusc să mă opresc, venind în faţa mea şi agitând cheile. Fără să-i tremure mâinile, cu o expresie concentrată, a descuiat fiecare dintre cele trei zăvoare de la uşă.

— Pleacă! a spus el, dând uşa de perete. Dispari iar, aşa cum faci mereu! Ieşi de-aici înainte să strici tot ce avem, întoarce-i din drum pe cei pe care i-ai chemat să te elibereze, doar… dispari!

Clancy s-a ridicat de pe pat cu o expresie stranie pe chip.

— Nu pricepi? a spus Nico. Prin ce-ai făcut nu i-ai rănit pe cei care te-au rănit pe tine, şi n-ai s-o faci niciodată, şi nu recunoşti asta nici măcar faţă de tine însuţi! Nu poţi ajunge nicicum la ei. Singurul lucru pe care ai reuşit vreodată să-l faci a fost să-i răneşti pe puştii care voiau să te ajute. Noi, cu toţii, am vrut să te ajutăm!

— Atunci ar fi trebuit să nu-mi staţi în cale.

— De ce ai ajutat Liga să mă scoată din programul Leda? l-a întrebat Nico, ţinându-şi firea atunci când Clancy s-a îndreptat alene spre el. Le-ai spus cum să mă extragă din Philadelphia, nu-i aşa? Dar tot tu eşti ăla care m-a lăsat în urmă la Thurmond. Ne-ai părăsit pe toţi, chiar şi după ce ne-ai spus că vom ieşi împreună, cu toţii, şi că o să reuşim să trăim fără spaime, ruşine sau suferinţă. Clancy… îţi aminteşti suferinţa?

Vocea lui Nico a devenit o şoaptă.

— De ce nu ai putut să mă laşi pur şi simplu să mor, ca pe ceilalţi? Mi-ai spus că trebuie să trăiesc, dar aş vrea doar să… aş vrea să fi murit, ca să nu te poţi folosi de mine.

Clancy îl privea cu o expresie care nu s-a schimbat nici măcar pentru o clipă.

— De ce trebuie să iei fiecare lucru bun pe care încercăm să-l obţinem şi să-l faci bucăţi? a spus Nico. I-ai lăsat să te transforme în felul ăsta…

— Asta sunt eu, l-a repezit Clancy. Nu o să-i las să mă schimbe. Nu o să-i las să mă atingă. Nu iar.

— Nimeni n-o să te oblige să urmezi procedura, i-a spus Nico ridicând mâinile în semn de apărare. Eşti liber să pleci. Poţi să dispari. Te rog… te rog… doar îndepărtează-i pe cei care vin încoace. Te rog, Clarice. *Te rog.*

— Ţi-am zis să stai departe de toate astea, a spus Clancy cu vocea tremurând, dar uitându-se totodată spre ieşire şi evaluând în acelaşi timp situaţia. De ce nu asculţi niciodată?

— Te rog, l-a implorat Nico.

— Este prea târziu, a răspuns Clancy, cu pumnii strânşi în buzunarele pantalonilor de trening. Dacă nu erai atât de *prost,* ţi-ai fi dat seama. Nu îi auzi? Sunt pe acoperiş. Sunt *aici.*

— Dar tu poţi să-i faci să plece. Poţi să te asiguri că pleacă. *Îl lucrează,* mi-am dat seama, pe jumătate uluită.

Clancy lua într-adevăr în considerare această variantă, cântărind cuvintele lui Nico. Nu m-am mişcat, prea înfricoşată ca să rup vraja ciudată care căzuse peste cameră. Ochii îmi erau ţintuiţi în continuare printre cei doi băieţi, în afara celulei. Tensiunea dinăuntru s-a mai domolit, relaxându-se în mod natural.

— Cine-i acolo? s-a auzit din prag o voce blândă. Pe cine ai chemat să te scoată?

Şi, dintr-odată, Clancy s-a încordat din nou, trecând pe lângă Nico.

— Bună, mamă. Sperai că o să plec fără să-ţi spun „la revedere”?

— Pe cine ai chemat? a repetat ea, cu o postură înţepată care era oglinda perfectă a lui fiu-sau.

— Tu pe cine crezi? a răspuns el, numai lapte şi miere. L-am chemat pe tata.

— Ţi-am spus să pleci, m-am răstit eu la ea.

— Nu, rămâi aici, a spus Clancy. Este clar că data trecută n-a mers. Trebuie să mai încercăm o dată şi de data asta Ruby n-o să mai fie prin apropiere, ca să te ajute.

A urmat o secundă de tăcere şi apoi s-a cutremurat toată clădirea, zgâlţâindu-se ca sub forţa unei explozii. Clancy a trecut pe lângă ea, spre uşă, şi în momentul ăla am fost sigură că nu-l urâsem niciodată mai tare.

Arma a sclipit în lumină – arma mea, cea pe care mi-o smulseseră din mână în sala computerelor –, în timp ce Lillian Gray a ridicat-o şi a ţintit spre Clancy.

— Te iubesc, a spus ea, apoi a tras.

Douăzeci şi trei

Din umăr i-a ţâşnit un jet de sânge şi impactul împuşcăturii l-a proiectat în peretele de sticlă din spatele lui. Dar Lillian nu terminase încă. A mai făcut un pas în faţă, ignorând urletul de durere al fiului

său şi a ţintit mai jos, de data asta trăgând în picior. În tot acest timp, faţa i-a rămas împietrită ca o mască, de parcă ar fi trebuit să omoare ceva din ea ca să treacă prin toate astea.

Nico şi cu mine am tresărit la fiecare împuşcătură. El şi-a acoperit faţa şi s-a întors cu spatele, ca să nu trebuiască să vadă. Eu m-am uitat. Trebuia să mă asigur că nu scapă şi de data asta.

Tavanul s-a zguduit şi deasupra noastră au tunat zgomotele unor paşi grei. Mai aveam câteva minute, poate, până să ne găsească. Trebuia să se întâmple repede. Şi cum altfel? Singurul lucru la care mă puteam gândi în timp ce vechiul şi cunoscutul meu calm mi se aşternea peste minte era fraza simplă *acceptă, adaptează-te, acţionează.*

Certitudinea pe care mi-o oferea era mai mult reconfortantă decât terifiantă. Şi acest lucru părea, de asemenea, atât de straniu – la un moment dat, după ce am alungat această posibilitate în cel mai întunecat colţ al minţii, a prins rădăcini şi a înflorit. Vechiul plan nu mai era valabil. Unul nou încolţise în locul lui.

Legătura de la gâtul lui Nico, cea pe care ţinea stickul de memorie, i-a alunecat peste cămaşă atunci când s-a împiedicat de Clancy, căzut la pământ lângă peretele de sticlă al celulei. Am fost în faţa lui înainte să-şi poată trage sufletul, am prins micuţa piesă de plastic negru şi am tras de ea suficient de tare, încât să rup şnurul pe care era atârnată. Şi înainte ca Nico, împietrit din cauza şocului, să poată reacţiona, l-am împins în celula goală şi am trântit uşa.

— Nu!

Aveam cheile. Abia dacă am auzit zăvorul când a intrat în locaşul lui.

— Nu, nu, nu, s-a jelit el, Ruby, ştii ce-o să-ţi facă. O să te ducă iar în locul ăla, o să te ucidă. *O să te ucidă.*

Dr. Gray venise lângă fiul ei, se lăsase în genunchi şi îi apăsa pe răni ca să oprească sângerarea. Când l-a auzit pe Nico, s-a uitat la mine şi a tresărit.

— N-o să-i las să-mi facă rău, am spus eu

Ştiam că această promisiune nu avea nicio bază. Dar în acel moment eram atât de sigură de planul meu, voiam atât de mult să mă asigur că nu va fi deviat de la cursul lui, ca o consecinţă a tuturor acestor evenimente, încât eram încrezătoare că aş putea, cine ştie, să-i influenţez destul pe cei din FSP, încât să-mi cruţe viaţa.

Vreau să trăiesc.

— Eu trebuia să fiu ăla. *Eu* trebuia să fiu!

— Spune-le celorlalţi că data este 1 martie, am spus, apăsându-mi palmele pe geam şi lăsând cheile să cadă pe podea. Întâi martie. Harry ştie planul.

— Ruby, a suspinat el, nu face asta.

Mi-am sprijinit fruntea de sticla rece şi am spus încet:

— Acum îl pot vedea… Drumul despre care vorbea Jude. Este atât de frumos. Ploaia a trecut şi norii s-au împrăştiat.

Vreau să trăiesc.

Am împins-o la o parte pe dr. Gray şi am reuşit să-l smulg pe Clancy din braţele ei, îndârjindu-mă să nu mă încovoi sub greutatea lui inertă. L-am tras pe uşă, în holul mic.

— Ce faci?

Femeia s-a târât după mine; avea mâinile, cămaşa şi faţa mânjite peste tot de sângele fiului ei.

— Unde-l duci?

— Închide uşa! am spus tăios.

Nico stătea încă lipit de geam, lovind cu palmele în sticlă, când dr. Gray a trântit uşa peste această ultimă imagine. M-am uitat în jos spre capul întunecat al lui Clancy şi am mers mai departe, ascultându-i mormăitul pe jumătate inconştient. Duhoarea de cupru a sângelui mi-a umplut nările. Mi-am privit mâinile şi m-am gândit: *chiar* şi *în momentul ăsta mă întinează.*

Au întrerupt curentul exact când l-am tras pe Clancy prin ultima uşă. Mi-a alunecat din mâini, prăbuşindu-se moale pe podea. M-am uitat în urmă, asigurându-mă că dr. Gray închisese ultima uşă, punându-l pe Nico la adăpost, înăuntru. Am strecurat în bocanc stickul de memorie şi m-am lăsat pe burtă, întinsă pe podeaua rece. Eram mândră că nu-mi tremurau mâinile, atunci când mi le-am pus la ceafă.

Respiră.

Am mers spre acel loc din interiorul meu, cel despre care ma întrebase Zu. M-am retras cât de repede am putut atunci când prima rază de lumină a răzbătut prin întunericul din hol. Frica nu mă putea ajunge aici, nici măcar atunci când am fost luată de păr şi trasă de umeri, şi în ochi mi-a fost proptită o lanternă. Punctele întunecate din faţa mea au umbrit chipurile soldaţilor şi nu puteam auzi nimic în afară de bătăile inimii mele. Când strânsoarea s-a accentuat şi mai tare şi am simţit în ceafă apăsarea unui obiect rece şi greu de metal, am ştiut că m-au identificat.

Clancy era ascuns în interiorul unui cerc de bărbaţi în uniforme negre; dr. Gray era trasă într-o parte, în timp ce se agăţa cu disperare de soldaţii care o separau de fiu-său. Unul dintre ei, medic, s-a îndepărtat suficient cât să pot vedea cum îşi dă jos de pe faţă o mască albă de plastic.

Staţiile de comunicare prin radio bâzâiau încontinuu şi un roi de voci îmi zumzăiau în cap, dar nu auzeam niciuna dintre ele. Aveam mâinile legate în cătuşe insuportabil de strânse şi un soldat m-a ţinut să mi le lege şi mai bine, apoi m-a răsucit pe spate. Mi-au îndesat ceva în gât, într-o parte, şi am simţit presiunea injecţiei băgate cu forţa în fluxul meu sangvin.

O *să mă ucidă.* Dacă treaba asta nu funcţiona, nu apucam nici măcar să ies din clădire, nici vorbă să ies din stat. Ar fi trebuit să exersez. Ar fi trebuit să găsesc o modalitate de a încerca într-un grup în care viaţa mea să nu depindă de degetul cuiva apăsat pe trăgaci.

Drogul pe care mi-l dăduseră mi-a transformat picioarele în plastilină. Mă simţeam atât de uşoară, încât mi se părea că pot să zbor, dar substanţa nu reuşise să-mi atingă mintea, încă nu, cel puţin. M-am luptat să-mi ţin ochii deschişi, în ciuda greutăţii care mi se aşternuse pe pleoape. Mai aveam un… Mai aveam un singur lucru de făcut…

Petrecusem luni de zile înfăşurându-mi puterile într-un ghem strâns şi nu le-am lăsat libere decât centimetru cu centimetru şi numai când am avut nevoie, încordarea de a le ţine legate reprezentase un reper constant şi fix la care am fost mereu atentă ca să-mi pot păstra viaţa construită aici. Era un muşchi tonifiat permanent, cu grijă, ca să poată susţine aproape orice presiune.

Să le las acum libere ar fi fost ca şi când cineva ar agita o sticlă cu suc şi i-ar smulge apoi capacul. Ar ţâşni afară şi m-ar uda de sus până jos, căutând toate conexiunile gata să fie făcute. Nu le-am ghidat în niciun fel şi nici nu le-am oprit – nu ştiu dacă aş fi putut, chiar dacă aş fi încercat. Eram centrul incandescent al unei galaxii de chipuri, amintiri, iubiri, suferinţe, dezamăgiri şi visuri. Era ca şi cum aş fi trăit zeci de vieţi diferite. Am fost luată pe sus şi scuturată de forţa aceasta, de cât de straniu de frumos era să le simt minţile legate de a mea.

Spirala dinăuntrul creierului meu a încetinit, odată cu mişcările din jur. Am simţit cum timpul pluteşte în jur, aşteptând să-şi reia ritmul obişnuit. Întunericul a alunecat între marginile vederii mele, infiltrându-mi-se în minte ca o picătură de cerneală într-un vas cu apă. Dar controlam momentul acela şi exista un ultim lucru pe care trebuia să li-l spun, o ultimă idee pe care să le-o induc în minte.

Sunt Verde.

M-am trezit sub un jet de apă rece, cu vocea blândă a unei femei picurându-mi în urechi.

Mirosul de înălbitor.

Gustul de după vomă.

Gâtul uscat.

Buze uscate, lipite.

Zdrăngănind şi trăncănitul metalic al unui calorifer vechi, chiar înainte să slobozească un pufăit de aer cald.

— … trebuie să facem testul când subiectul e conştient…

Trezeşte-te, mi-am ordonat mie însămi, *trezeşte-te.*

Ruby, trezeşte-te…

— Bine. Nu poate exista nicio confuzie, pricepi?

M-am extras dintr-o ceaţă de durere şi zăpăceală. Aveam ochii cârpiţi de somn. Am încercat să ridic o mână ca să mă frec la ochi, ca să liniştesc amorţeala din vârfurile degetelor. Banda cu care eram legată s-a întins cu o smucitură, dar a ţinut, tăindu-mi încheieturile goale cu o muchie ascuţită, în timp ce încercam să mă ridic de pe masa de examinare, metalică şi rece ca gheaţa.

Apa rece nu era deloc apă, ci sudoare. Îmi picura în căluşul de plastic alb care-mi capta fiecare respiraţie chinuită, fierbinte. Punctele negre din faţa ochilor mei dispăruseră şi privirea mi s-a adaptat la lumina artificială şi bruta din încăpere. Toate piesele începeau să se aşeze cu un rost. Posterul de pe perete, care înfăţişa un grafic colorat marcând tipurile de puteri, de la Roşu la Verde – *Sistemul de clasificare Psi,* au silabisit buzele mele cuvintele din titlu.

Sus de tot, într-un colţ al sălii, ochiul lipsit de pleoape al unei camere de filmat clipea în ritmul unei bătăi de inimă.

Linişteşte-te, Ruby. Cel puţin partea raţionala din creierul meu era încă alertă. *Linişteste-te. Trăieşti. Linişteste-te.*

Faptul că am reuşit să-mi repornesc pulsul a fost dorinţă pură şi nimic altceva. Am inspirat pe nas şi am expirat printre dinţi. Eram la Thurmond – la Infirmerie. I-am recunoscut terorizanta aromă de lămâie şi plânsul copiilor de alături, duruitul cărucioarelor, sunetul paşilor grei în bocanci şi, cu toate astea, o parte din prezent încă îmi părea ireală, chiar şi atunci când am fost năpădită de ultimele imagini din Fermă. Stickul de memorie – aveam încă ghetele în picioare, nu mi le luaseră, slavă Domnului. Am încercat să-mi răsucesc picioarele în legături, dar nu le simţeam prinse în jurul gleznelor. Mi-am îndoit degetele de la picioare, apoi le-am întins, aproape strigând de uşurare când am simţit sub călcâi colţurile ascuţite din plastic. Trebuie să-mi fi alunecat.

Ai venit aici cu un motiv, mi-am amintit mie însămi. *Ceilalţi au nevoie ca tu să-ţi duci treaba la capăt aici. Trebuie să-ţi termini treaba.*

Am strâns pleoapele, încercând să blochez imaginile care curgeau din cel mai negru colţ al imaginaţiei mele. *Nu te-ar fi adus aici dacă aveau de gând să te ucidă.* Am văzut imaginea palidă, cenuşie, a feţei lui Ashley. Felul în care mâna ei înţepenită căzuse pe pământ, bălăbănindu-se în şanţul în care o coborâseră. Poate că făceau toate astea ca să aibă o înregistrare oficială a locului unde avea să-mi fie înmormântat trupul.

Şi, dintr-odată, n-a mai contat ce eram sau prin ce trecusem. Aveam din nou zece ani, aşteptând într-o linişte teribilă pe cineva care să mă trezească din coşmarul în care mă lăsasem prinsă. *Ajutaţi-mă,* m-am gândit, *să mă ajute cineva…*

Preţioaso.

Am strâns pleoapele la auzul acelei voci familiare care îmi şoptea

în ureche, înecându-mă iar, de data asta de supărare. Nu mă lăsa să stric totul, te rog, ajută-mă, m-am gândit. Eram singură aici, ştiam că aşa o să fiu şi cumva judecasem greşit cât de îngrozitor va fi acest lucru. Am ajuns la imaginea lui Cole şi am reţinut-o în prim-planul minţii mele. El nu ar fi fost speriat. Ei nu m-ar fi părăsit.

Trebuie să ieşi de-aici. Am simţit cuvintele conturate în mintea mea. *Nu doar pentru ei, ci şi pentru tine. Trebuie să ieşi de-aici pe picioarele tale.*

Uşa s-a crăpat un pic şi sunetele din restul clădirii au invadat încăperea. Apoi a apărut chipul unui om în vârstă; părul alb îi încadra faţa ca un nor de praf străvechi. Ochii i s-au îngustat în spatele ochelarilor, dar nu l-am recunoscut, cel puţin nu până când a păşit înăuntru şi am tras adânc în piept parfumul lui teribil – alcool şi săpun de lămâie. Dr. Freemont, bântuind încă pe coridoarele acestui loc.

Bărbatul a lăsat să-i scape un sunet de surpriză:

— S-a trezit.

În spatele lui a apărut un alt chip, o femeie în uniformă gri, care a fost repede împinsă într-o parte pentru ca în sală să intre doi soldaţi FSP. Uniformele lor negre erau curate, de la bocancii lustruiţi până la litera E, brodată cu roşu pe piept. Le-am văzut feţele şi m-am simţit de parcă aş fi trăit într-o amintire. Atmosfera acestui moment părea ireală.

Concentrează-te.

În cameră a intrat o ultimă persoană. Era de vârstă mijlocie, cu părul nisipiu, transformat în argintiu de luminile dinăuntru. Avea o uniformă diferită de a soldaţilor: o cămaşă neagră, descheiată la guler, şi pantaloni asortaţi. Ştiam uniforma asta, dar o văzusem o singură dată de aproape. *Controlor de lagăr.* Unul dintre cei care lucrau în Turnul de Control, monitorizând camerele, ţinând orarul zilnic.

— Ah, aici erai, a început dr. Freemont. Chiar acum voiam să încep testul.

Bărbatul – cămaşa lui avea brodat numele O'Ryan – a venit mai aproape şi a făcut semn cu mâna, un „dă-i drumul" limpede.

Mi-am încleştat maxilarele şi am strâns pumnii. Nu era nevoie să întreb, ştiam bine ce se întâmplă, dar am înţeles situaţia destul de repede ca să-mi fac o idee. Bătrânul a scos din buzunar un aparat micuţ, manual, pentru generat Zgomot Alb şi a format un cod.

Ori de câte ori vizualizasem derularea acestui plan, mă văzusem influenţând controlorii de lagăr şi soldaţii FSP unul câte unul, plantându-le sugestia că sunt într-adevăr o Verde, croindu-mi drum printre ei, pe măsură ce ni se intersectau drumurile. Dar acum vedeam, în timp ce apăsa cu degetul pe cel mai mare buton al aparatului, că nu trebuia să influenţez zeci, ci doar patru.

— Este Verde, a spus dr. Freemont.

Sunetul care a venit din aparat era mai blând decât m-aş fi aşteptat, ca şi când l-aş fi auzit venind de la câteva etaje sub mine. Ţiuitul ascuţit şi amestecul alandala de piuituri şi bâzâituri au făcut să mi se ridice părul pe ceafă şi să mi se strângă stomacul, dar era nimic în comparaţie cu Zgomotul Alb pe care-l transmiteau prin difuzoarele taberei.

Ei văd ce frecvenţă pot auzi eu, mi-am spus, *rahat…*

Creierele noastre traduceau sunetele în mod diferit decât o minte omenească obişnuită; dacă adulţii din cameră auzeau acest sunet, nu era mai mult decât bâzâitul unei muşte la urechea lor. Exista un spectru de ţiuituri care ne afecta pe noi, fiecare dintre acestea special ajustat să fie receptat de fiecare dintre culori. Aflasem despre asta atunci când Cate şi Liga reuşiseră să încorporeze obişnuitul Zgomot Alb cu tonuri destinate Portocaliilor şi Roşiilor, sperând să-i identifice pe aceia dintre noi care se ascundeau sau se dădeau drept o altă culoare. Acel sunet, generatorul acelor pocnete şi bubuituri care ne aruncau minţile în aer, m-a sfredelit până când m-a lăsat inconştientă.

M-am încordat în cătuşe, lăsându-mi ochii să iasă din orbite, lăsându-mi întreg trupul să tremure şi să se lovească, ca şi cum sunetul ar fi fost un cuţit înfipt în repetate rânduri în pieptul meu. Sunetele care scăpau din căluş erau joase, ca mârâitul unui animal.

O'Ryan a întins o mână şi zgomotul abia auzit s-a oprit. S-a apropiat de pat, cercetându-mi faţa. A trebuit să-mi transform ura în frică.

— Reacţie de succes, a spus dr. Freemont. Ar trebui…

Chipul controlorului de lagăr era impasibil, deşi am văzut cum buzele i se arcuiesc în semn de apreciere. Acum îl vedeam bine; umerii largi umpleau cămaşa şi, cum stătea alături de mine, mi s-a părut înalt de trei metri. În ţinuta lui era ceva ce amintea de lama unui cuţit. Stătea drept şi mândru, iar ochii străpungeau fiecare strat de control pe care îl construisem; am realizat, o secundă prea târziu, că nu era un controlor de lagăr obişnuit. Asta era controlorul *suprem.*

Şi îl priveam în ochi.

Mi-am ferit privirea, dar răul fusese făcut. Îi arătasem prea multă ambiţie. O interpretase ca pe o provocare.

— Fixează-l pe Portocaliu.

Acum puteam face faţă unui nivel foarte ridicat, dar ştiam că un impuls al acelui Zgomot Alb putea fi ca şi

530

— Fiction connccti0n cum aş fi păşit în faţa unui tren în viteză. O'Ryan stătea deasupra mea, cercetându-mi chipul. Se credea în control pe-aici, nu-i aşa? Credea că dacă s-ar fi uitat îndeaproape la mine m-ar fi văzut folosindu-mi puterile – credea că dacă acel căluş nu-mi dădea voie să vorbesc, nu puteam să spun poruncile.

Nu trebuie nici să-l privesc. Nu trebuia să-i vorbesc, şi, în cele din urmă, nu aveam nevoie să influenţez decât o singură persoană.

Mintea dr. Freemont era o mlaştină de copii fără chip şi ecrane de computere. Am plantat imaginile în mijlocul acestora, un pachet curat, ordonat, bazat pe ce îmi puteam aminti din prima mea trecere prin lagăr, şi m-am retras imediat.

Am împins imaginea cu el jucându-se pe tastatură, trăgând-o spre piept în timp ce o potrivea pe poziţia iniţială. Era orientat în sensul opus faţă de soldaţii FSP de la uşă. O'Ryan se uita la mine, atât de îngâmfat şi de sigur de el însuşi, încât şi-a permis un zâmbet atotştiutor. Mi-am plecat genele, bucuroasă pentru prima dată că aveam un căluş care să mă oprească să-i întorc rânjetul.

— Începeţi, a spus el.

Era destul de uşor să-i trimit doctorului Freemont comanda de a apăsa pe buton – îl văzusem făcând-o acum câteva clipe şi puteam regiza mica mişcare exact în felul în care o executase prima dată. Zgomotul Alb a izbucnit din nou, trecându-mi prin piele precum curentul electric. Mi-am dat ochii peste cap, intenţionat, dar acum a fost mai dificil să mimez frica. Un puseu de control prudent şi rece mi-a organizat mintea.

O'Ryan s-a uitat înapoi, peste umăr.

— Porneşte-l.

Este pornit, am gândit eu.

— Este pornit, a spus dr. Freemont.

Am îngheţat când i-am auzit tonul plat al vocii şi am riscat o privire spre O'Ryan, ca să-i studiez reacţia.

Buzele controlorului de lagăr s-au retras din rânjetul lor.

— O să ordon să ne trimită înapoi de la New York unul dintre aparatele de testare.

New York? Mutaseră deja toate aparatele mari de testare şi toate scanerele?

Am pus cuvintele în gura doctorului Freemont. *Ar putea dura săptămâni întregi.*

— Ar putea dura săptămâni întregi, a spus doctorul.

Ăsta este fără eroare.

— Ăsta este fără eroare.

Privirea lui O'Ryan ne iscodea, când pe mine, când pe bătrân. Mi-am extins controlul, cuprinzând şi mintea controlorului. Am navigat printre amintirile de suprafaţă, dimineţi umede, ceaţă, râuri de copii în uniforme, dar a fost nevoie de un brânci zdravăn ca să trec de ele şi să plantez ideea. *Fata este Verde. A fost identificată în mod greşit drept Portocalie.*

M-am retras alunecând din minţile lor şi mi-am mutat privirea spre podeaua de gresie.

— Bine. Clasificarea în Portocaliu a fost o greşeală.

O'Ryan s-a întors către unul dintre FSP.

— Ia din cutii o uniformă şi pantofi pentru Verzi. NIP[16]-ul ei este trei-doi-opt-cinci.

— Ce măsură, domnule?

— Contează? s-a răstit O'Ryan la ei. Duceţi-vă.

Doctorul a clipit.

— Atunci ea o să stea aici? Mă gândesc că ar fi… destabilizator pentru ceilalţi copii dacă ar vedea-o.

— O noapte este suficient.

S-a întors să mă privească, adăugând:

— Aş vrea ca ei toţi să priceapă faptul că, indiferent cât de departe fug, o să-i găsim întotdeauna. Vor fi mereu aduşi înapoi.

O *noapte întreagă.* Iisuse – drogurile pe care mi le dăduseră mă puseseră jos rău de tot, cât să pierd o zi. Militarii trebuie să ne fi adus înapoi în est, în West Virginia, pe calea aerului – n-ar fi riscat transportul la sol.

Asta însemna că… se făcea… douăzeci şi cinci februarie.

Rahat. Trei zile ca să găsesc o soluţie.

Doctorul nu mi-a desfăcut cătuşele şi nici nu mi-a scos căluşul până când nu s-a întors soldatul FSP, care a aruncat pe masa de examinare uniforma subţire de bumbac şi pantofii albi, fără şireturi.

— Schimbă-te, mi-a ordonat O'Ryan, îndesându-mi-le pe toate la piept. *Mişcă-te.*

Când le-am ridicat, mirosul de marker permanent, negru, mi-a invadat nările, făcându-mi falca dureroasă să se deplaseze încolo şi încoace. Fie că era un muşchi sau o încheietură, tot mă durea, dar nu voiam să le dau satisfacţia că mă tărăsc, atunci când m-am ridicat şi m-am dus într-un colţ, ca să mă dezbrac, conştientă de ochii aţintiţi încontinuu asupra spatelui meu. Am început cu pantofii, cărora le-am desfăcut rapid şireturile; l-am înclinat pe dreptul, ca să cadă din el stickul de memorie. Îmi simţeam mâinile umflate şi neîndemânatice, dar l-am lăsat să alunece într-unul din pantofii cei noi, prefăcându-mă ca aranjez limba de pânză. Erau cu cel puţin două mărimi mai mari, dar lucrul ăsta nu părea să conteze pentru niciunul din cei care mă priveau. Chipul îmi ardea de mânie în timp ce stăteam cu faţa la perete, scoţându-mi hainele de pe mine. Uniforma a alunecat peste trupul meu îngheţat precum lama tocita a unei săbii. Când am terminat, m-am întors spre ei, cu capul plecat.

Laybrook, soldatul FSP care se dusese şi să aducă uniforma, a venit spre mine şi m-a prins de braţ.

— Cabana douăzeci şi şapte, a spus O'Ryan, iar colţul gurii i s-a ridicat într-un zâmbet batjocoritor. Ţi-am păstrat patul liber, ştiam că

o să ne revedem. Sunt sigur că-ţi aminteşti drumul.

O'Ryan a făcut un semn discret cu mâna şi am fost târâtă, trasă la propriu afară pe uşă, apoi pe hol. Laybrook mi-a apucat din nou braţul şi ne-am îndreptat amândoi spre cea mai apropiată scară. Dumnezeule, aproape că puteam să-i văd – toţi acei copilaşi târâţi în cealaltă direcţie, fără să ştie ce-i aşteaptă. M-am văzut pe mine însămi în pijama şi pe Sam în pardesiul ei.

Era imposibil să pot ţine ritmul. Am alunecat, aproape să cad în genunchi când am atins primul palier. Expresia lui Laybrook s-a întunecat de iritare şi m-a prins de spatele cămăşii şi de gât, readucându-mă pe picioare.

Aşa trebuie să se întâmple lucrurile, m-am gândit, *cu ei toţi. Am ieşit, am ieşit şi le-am învins toate sistemele…*

Şi acum, ce? Îmi vor demonstra că n-o să se mai întâmple niciodată? Că sunt la fel de mica şi neajutorată la şaptesprezece ani cum eram la zece? Voiau să stau în colţul ăla întunecat în care îi lăsasem să mă înghesuie, retrasă în mine şi izolată de ceilalţi. Voiau să-mi ia din nou totul, să mă lase fără nimic.

Am râs batjocoritor.

M-am uitat în spate, la scările de pe care veniserăm, apoi mi-am mutat privirea asupra camerei care ne privea din tavan. Odată ce am ieşit din raza ei vizuală, când am dat colţul ca să coborâm pe următorul rând de scări, m-am aplecat, l-am izbit pe Laybrook cu un cot în gât şi l-am fixat acolo. L-am privit prin centimetrii care îi separau de mine faţa uluită, apoi i-am năvălit în minte. Arma i s-a izbit de zid şi cureaua acesteia i-a alunecat de pe umăr. Bărbatul avea zeci de ani şi cel puţin 45 de kilograme mai mult ca mine, dar până la urmă nici nu a contat. Din punctul ăsta urma să mergem în ritmul meu.

O'Ryan avusese dreptate cel puţin într-o privinţa – îmi aminteam drumul înapoi, spre Cabana 27. Îmi aminteam şi frica şi trebuia să mă lupt cu mine însămi ca să nu pună stăpânire pe mine la vederea întinderii întregii tabere deschise în faţa mea.

Părea că s-au schimbat câteva lucruri în lunile în care fusesem plecată.

Nivelul inferior al Infirmeriei fusese un pic mai mult decât un hol cu câteva paturi şi perdele, dar toate astea dispăruseră şi fuseseră înlocuite de cutii stivuite şi etichetate. Pe măsură ce înaintam, iar pantofii mei scârţâiau pe podea la fiecare pas, am văzut cum cei de la FSP aduc şi mai multe, din camerele din spate şi din birouri. Privirile lor curioase ne-au urmat până afară, în ploaia care curgea neîncetat.

Cerul de un cenuşiu metalic de arma scotea şi mai mult în evidenţă verdele vibrant al ierbii şi al copacilor care înconjurau

gardul. Perdeaua de apă ce cădea în jurul nostru în pânze compacte nu a înmuiat nici măcar puţin efectul şi nici nu a îndepărtat mirosul de pământ care mi-a trimis imediat simţurile în căutarea şi găsirea unei memorii viscerale. Mi-am muşcat buzele şi am scuturat din cap. *Acum este altceva,* mi-am amintit mie însămi. *Tu ai controlul. O să ieşi de-aici.* Am încercat să regăsesc acea veche indiferenţă familiara pe care am trăit-o cât am fost în lagăr, dar n-am putut.

Solul îmbibat cu apă s-a schimbat sub tălpile mele, atunci când am găsit poteca noroioasa. Am privit în jos şi ochii mi-au căzut pe încălţările albe pe care le aveam în picioare. Numărul 3285 s-a uitat în spate, stropita cu apa murdară şi iarba strivita.

Am tras aer în piept şi m-am străduit să înaintez. *Eşti aici cu un scop. O să ieşi de-aici.* Aceasta era o alta operaţiune. Puteam fi tare şi sigura pe mine şi mă puteam lupta şi aici. Nu era momentul să cedez. Nu renunţam în faţa fricii. Nu şi dacă mergeam să-i salvez pe ceilalţi.

Cercurile de cabane se arcuiau în faţa mea, arătând mai întunecate şi mai mici decât mi le aminteam. Am văzut găurile din acoperiş, peticite cu folii de plastic uzat. Lambriurile de lemn de pe laterale erau jerpelite şi se cojeau, în timp ce rămăşiţele ultimului viscol cădeau de pe acoperişuri. Frigul îmi biciuia pielea ca nişte ace, ciupindu-mă şi împungându-mă până când, într-un final, am cedat şi am început să tremur.

Turnul de Control din cărămida roşie aflat în centrul inelelor de cabane se întunecase sub atingerea ploii, dar acolo se aflau, la nivelul superior, mulţi agenţi FSP care urmăreau cu armele fiecare rând de copii uzi până la piele care-şi făceau drum dinspre Grădina. Uniformele albastre le atârnau pe umeri, pe scobiturile burţilor.

Mulţi dintre ei ţineau capul în pământ şi au trecut abătuţi pe lângă noi, dar am prins şi câteva priviri curioase, străfulgerate rapid de o lumină, sub ochiul supraveghetor al escortelor FSP. Nu, nu FSP…

M-am răsucit pe călcâie, privindu-i pe soldaţii de la capătul rândului, care mărşăluiau, cu spatele drept, cu mişcările planificate şi ţepene. Peste uniformele negre purtau veste purpurii.

L-am ghidat pe Laybrook pe potecă, folosind o foarte uşoară presiune pe braţul lui, lăsând următorul grup să treacă pe lângă noi ca să ajungă la dormitoare. Din nou, mergând alături de ei la începutul şi la capătul rândului, erau soldaţi în veste purpurii. Fără arme. Fără arme de vreun fel. Când ultimul grup s-a îndreptat spre noi, un ţiuit de avertizare mi-a sunat în minte şi bănuiala aceea teribilă s-a metamorfozat în şoc.

Vestele roşii îi dirijau pe copii lipsite de orice emoţie. Erau tineri, cu feţe încă rotunde şi pline. Erau de vârsta mea, poate cu câţiva ani mai mari. Fuseseră inseraţi în locuri unde ar fi trebuit să se afle soldaţii FSP, care erau în număr tot mai mic.

Erau Roşii.

Douăzeci şi patru

Între cina şi ultimul schimb la munca, fie că era vorba despre lucrul în Grădina, în Fabrica, în Sala de mese sau în Spălătorie, aveam cam un ceas. Copiii se întorceau la cabane şi fiecare grup avea alocata o anumită ora în care să parcurgă distanţa dintre clădiri. Era o melodie care ieşea numai dacă toată tabăra atingea perfect fiecare nota. Copiii se aliniau în râuri de albastru şi verde, atât de constrânşi să-şi joace propriul rol, încât nu călcau în laturi nici măcar o dată, nu îndrăzneau să întrerupă ritmul.

Roşii. Doamne, ceilalţi n-aveau nicio idee. Nu exista nicio modalitate ca să-i avertizez şi, cu cât mă apropiam mai mult de Cabana 27, cu atât simţeam mai mult că s-a terminat deja totul.

Laybrook m-a urmat spre dormitor, descuind uşa şi ţinând-o deschisa ca să pot intra, cu un fel de politeţe forţată. Am păşit înăuntru şi m-am uitat pentru ultima dată în ochii lui apoşi. Am conectat amintirile dincolo de adevăr, presarând scene cu el bruscându-mă, târându-mă pe jos, şi l-am făcut să creadă că a fost atât de dur pe cât ar fi dorit să fie. Uşa s-a închis singura atunci când s-a întors cu spatele şi a plecat prin ploaie.

Din liniştea care mă întâmpinase în prag îmi dădusem seama că fetele nu s-au întors încă. Trebuie să fi fost mutate de curând din Fabrica în Grădina şi probabil că-şi trudeau încă picioarele prin noroi, aşteptând lângă garduleţul scund permisiunea s-o ia din loc.

Dormitorul – dormitorul meu – era suficient de mic, încât să-l cuprinzi dintr-o singură privire. Maro peste maro, întrerupt numai de îngălbeneala aşternuturilor cândva albe de pe paturile suprapuse. Duhoarea de mucegai amestecată cu mirosul natural al trupurilor, acoperind chiar şi nota discretă a rumeguşului de lemn. Petice de lumina argintie se strecurau prin crăpăturile lambriurilor. Vântul sufla prin pereţii dormitorului, trăgându-mă printre primele rânduri de paturi spre peretele din spate.

M-am uitat la patul meu şi m-a străbătut o cunoscută disperare lipsită de speranţa. Mi-am muşcat iar buzele, ca să nu încep să plâng.

Pe zidul alăturat se prelingea ploaia, bătând în saltea şi umezind-o. M-am îndreptat într-acolo de parcă mergeam pe sub apa, abia am simţit când m-am aşezat. Respiraţia mi s-a blocat în gât şi am rămas ţintuită pe loc, privind spre capătul saltelei de pe patul lui Sam. Am pipăit cu degetele urmele pe care le scrijelisem în noaptea aceea, când n-am putut să dorm.

Le-ai lăsat aici. Am ridicat o mâna şi mi-am apăsat-o pe piept, ca să mă asigur că-mi bătea încă inima. *Le-ai lăsat aici, să trăiască în iadul*

ăsta.

— Opreşte-te, am şoptit. *Opreşte-te.*

Nu aveam cum să mă revanşez pentru asta. Nu aveam cum să mă întorc în timp şi să schimb decizia pe care o luasem în noaptea aceea, de a înghiţi pilulele oferite de Cate. Singura cale era să merg înainte.

O să ies de aici pe picioare. O să iau cu mine toți aceşti copii, până la ultimul.

Uşa dormitorului s-a deschis la perete. Au intrat în linişte, aliniindu-se în spaţiul îngust dintre paturi.

A intrat o femeie FSP care le-a numărat. Apoi, cu un rânjet vag, s-a întors şi m-a adăugat şi pe mine pe răboj. Celelalte ştiau prea bine că nu trebuie să mişte în front înainte ca oamenii în uniformă să iasă şi să încuie uşa după ei, dar nimic nu m-ar fi putut surprinde mai tare decât s-o văd pe Sam că face o piruetă, având întipărit pe chip ceva ce părea speranţă.

Părul ei auriu ca mierea părea împletit în grabă la spate şi pe faţă avea dâre negre de murdărie. Părea obosită, trecută de mult de punctul maxim al epuizării; dar statura ei, mâinile aşezate în şolduri, capul lăsat într-o parte, în aşteptare – era Sam. Era întreagă Sam.

— Oh, Dumnezeule.

Era Ellie, una dintre fetele mai mari. Ea şi Ashley încercaseră din răsputeri să aibă grijă de fetele mai mici. Fără prietena ei cea mai bună alături, umăr la umăr, abia dacă o recunoscusem. A urmat o secundă de tăcere şi apoi s-a repezit spre mine, sărind peste paturile care ne despărţeau. Şi asta era un lucru bun. Nu sunt sigură că aş fi putut să mă mişc, şi dacă aş fi vrut. Cum era posibil să fiu invadată de fericire la vederea lor, şi totuşi terifiată de ceea ce gândeau?

— Oh, Dumnezeule.

Aceste două cuvinte, iar şi iar. Ellie s-a lăsat pe vine în faţa mea; cămaşa ei verde era stropită de ploaie. Mi-a cuprins faţa cu mâinile ei îngheţate, o atingere uşoară care s-a transformat într-o strânsoare teribilă odată ce a înţeles că toate astea erau reale.

— Ruby?

— M-am întors, i-am spus eu, poticnit.

Celelalte fete umplusera spaţiul dintre paturi şi unele, printre care şi Sam, se urcaseră pur şi simplu pe saltelele şi pe ramele de pat care ne despărţeau. Vanessa, Macey, Rachel, toate au venit mai aproape ca să-mi atingă faţa, mâinile pe care le ţineam în poala. Fără supărare. Fără să mă acuze. Fără să le fie teamă.

Nu plânge, mi-am spus, zâmbind chiar şi atunci când am simţit arsura din spatele pleoapelor.

— Ne-au spus că ai murit, a zis Ellie, încă îngenuncheată în faţa mea. Că a fost din cauza NIAA. Ce s-a întâmplat? Te-au luat în noaptea aia şi nu te-ai mai întors…

— Am ieşit, le-am spus eu. Una dintre asistente plănuise totul. Am întâlnit şi alţi copii şi… ne-am ascuns.

Adevărul acesta prescurtat era necesar – deocamdată. Nu mă mai obosisem s-o întreb pe Cate dacă sistemul de camere video înregistra şi sunet, pe lângă imagine, dar şi simplu fapt ca fetele erau toate adunate grămadă pe mine era suficient de periculos. Nu ne era permis să ne atingem.

— Dar te-au găsit?

Întrebarea a venit de la Vanessa, ai cărei ochi negri încă erau larg deschişi, în semn de neîncredere.

— Nu ştii dacă au luat-o şi pe Ashley? Ai auzit ceva despre ea?

— Ce s-a întâmplat? le-am întrebat, masurându-mi cu grija tonul vocii.

— Au luat-o să lucreze în Bucătărie… cam acum două luni, a spus Ellie.

Asta nu era nimic ieşit din comun. Dacă existau sarcini specifice, mărunte, sau dacă aveau nevoie de o mână de ajutor undeva anume, de exemplu, în Bucătărie sau în Spălătorie, o luau pe una dintre Verzile mai mari, fiindcă se gândeau că sunt de încredere, probabil.

— În noaptea aia, nu ne-au lăsat să mâncăm în Sala de mese. Şi apoi, ea nu s-a mai întors, pur şi simplu. Ştii cumva dacă a scos-o cineva de aici?

Se uitau toate la mine, iar speranţa din ochii lor era aproape de nesuportat. Ce-ar fi făcut din ele adevărul? Nu ştiu dacă bunătatea sau laşitatea m-au făcut să le răspund:

— Nu ştiu.

— Cum este? a întrebat una dintre ele. Afară?

Am ridicat ochii şi mi-a scăpat un hohot de râs reţinut.

— Ciudat şi atât de… zgomotos. Înfricoşător, violent… dar deschis, larg deschis şi minunat.

Le-am privit pe rând chipurile înfometate, disperate după ceva din afara gardului.

— Aproape gata.

— Pentru ce? a întrebat Ellie.

— Pentru noi.

După ce am mâncat în Sala de mese nişte pâine şi supa fără gust pe care ne-o dădeau la cină, ne-am întors iar în dormitoare, cu un Roşu ţinându-se ca o umbră după noi, la fiecare pas, cu braţele bălăngănindu-se pe lângă trup. Îl răseseră în cap cât să-i rămână pe sub şapca de la uniformă doar un puf închis la culoare şi pielea să-i devină pământie. În ochii lui nu se citea nimic, pe faţă n-avea nicio urmă de emoţie. În timpul cinei a trebuit să mă uit în altă parte ca să-mi potolesc bătăile inimii, şi am prins-o şi pe Sam făcând acelaşi

lucru. La un moment dat, Roşul se oprise în spatele ei. Sam lăsase lingura în castron şi se oprise, prefăcându-se că vrea să mănânce. Dar după aceea; am văzut-o privindu-l din spate; devorându-i conturul din priviri… şi mi-am pus nişte întrebări.

Până în acel moment, reuşisem să-mi limpezesc gândurile referitor la ce se întâmplase cu ceilalţi. Ce făceau. Dacă erau în siguranţă. Dacă vor veni sau nu. Nu mă puteam lăsa distrasă de la ce trebuia să se întâmple aici. Doar gândul că Liam era singur acolo, afară, încercând să-şi găsească părinţii ca să le spună ce se întâmplase…

În timp ce înaintam, gândurile mi s-au mutat către amintiri mărunte, plăcute. Râsete la cină. Scântei pe chipul lui Zu, zâmbind. Jude dându-se peste cap şi Nico atunci când una dintre maşinile de jucărie făcute de el a funcţionat. Felul în care Pat şi Tommy venerau pământul pe care călca Vida. Întâlnirea cu Grasu în Carolina de Nord, pentru prima dată după luni de zile, şi faptul că aflasem că trăia. Zâmbetul uşor al lui Cole întinzându-se spre mine şi netezindu-mi părul. Liam. Liam la volan, cântând de unul singur. Liam sărutându-mă în întuneric.

O *să ies de-aici pe picioarele mele.*

O să supravieţuiesc.

Sam mă urmărea acum cu coada ochiului; pielea din jurul buzelor i se întinsese, trăgându-i în jos colţurile gurii. Avea o cicatrice arcuită, o linie roz, ştearsă, care unea nasul cu buza de sus, crăpată; dar şi cicatricea, ca şi restul fiinţei ei, se estompase. Şi când m-am întors s-o privesc în ochi, pur şi simplu s-a uitat în altă parte.

Totuşi, o cunoşteam pe Sam. Un an departe şi trei ani de când îi ştersesem toate amintirile pe care le avea despre mine, şi încă îi puteam citi expresia de pe chip de parcă ar fi fost cartea mea favorită. Se făcuse tot mai curajoasa, odată cu trecerea timpului, mai puţin nesigură în legătură cu prezenţa mea acolo. Gândurile îi forfoteau în spatele ochilor de culoare deschisă şi mă privea din momentul în care suna alarma de la cinci dimineaţa, pe parcursul celor zece minute alocate în Sala de mese pentru micul dejun cu fiertură de ovăz, şi apoi lângă mine, în timp ce ne îndreptam prin aerul îngheţat al dimineţii spre o nouă zi de muncă.

I-am observat şchiopătatul uşor încă din noaptea dinaintea drumului spre Sala de mese şi înapoi, dar piciorul drept îi era clar mai înţepenit în dimineaţa aceea, iar deplasarea îi era mai afectată.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat în şoaptă, privind-o cum încearcă să-şi revină, aşezată pe marginea patului.

A alunecat peste muchie şi a căzut la pământ, prinzându-şi glezna sub ea. M-am aplecat s-o ajut să se ridice în patul ei, pentru că nimeni nu catadicsise să-mi dea aşternuturi pentru al meu, şi am încercat să-

mi dau seama ce se întâmplase.

În cruzimea sa obişnuită, soldatul FSP de la Infirmerie îmi adusese o uniformă de vară, cu mâneci scurte şi pantaloni scurţi, deşi celelalte purtau deja hainele de iarnă – mâneci şi pantaloni lungi. Materialul deşirat ascundea beteşugul care o supăra, oricare ar fi fost el.

— Muşcătură de şarpe, mi-a răspuns Vanessa, iar Sam s-a repezit pe lângă mine ca să se alinieze. N-o întreba. Nu vrea să vorbească despre asta.

Grădina era tocmai la capătul cel mai îndepărtat al lagărului, în partea opusă porţii de la intrare. Când te apropiai mai mult de el, auzeai sunetul pe care-l scotea gardul electrificat; când eram mai mică, îmi închipuiam că zumzăitul vine de la familiile de insecte care trăiau în copacii dimprejur. Nu ştiu de ce, dar asta-l făcea mai suportabil.

Escorta noastră Roşie era acelaşi băiat care ne însoţise şi cu o seară înainte: capul ras, ochii negri şi alungiţi. Sam şchiopăta alături de mine, chircită şi cu braţele legănându-se pe lângă corp.

Au luat viaţa din ei, mi-am spus în timp ce treceam prin gardul de jos, de culoare albă, apucând lopata mică de plastic pe care mi-o dăduseră. Ştiam atât de puţine lucruri despre cum fuseseră – cum zicea Clancy? Reprogramaţi? Recondiţionaţi? Mason fusese zdrobit de ceea ce făcuseră cu mintea lui. Poate că greşiseră în cazul său, sau poate că el nu fusese destul de puternic, încât să suporte lucrurile la care îl supuseseră.

Câţi Roşii fuseseră implicaţi în Proiectul Jamboree? Era oare posibil ca… Nu! *Opreşte-te,* mi-am ordonat mie însămi, *gândeşte-te la orice altceva în afară de asta!*

Un soldat FSP împărţea nişte jachete grele pentru lucru, pe care ne permiseseră să le purtăm când munceam afară. Când a ajuns în dreptul meu, s-a uitat la numărul pe care-l aveam scris pe piept şi m-a sărit. Varianta mea în vârstă de zece ani ar fi acceptat pedeapsa, cu mintea fixată asupra zâmbetului crud pe care mi l-a oferit soldatul. Dar acum nu trebuia să accept nimic. Mintea lui era ca sticla şi tot ce-am avut de făcut a fost să trec prin ea ca o rază de soare. M-am retras încet, luând jacheta din mâinile lui.

Am mers în rândul meu spre movilele de pământ pe care le dăduseră la iveală ieri şi am îngenuncheat. Noroiul ceda la cea mai slabă atingere, intrându-mi pe sub unghii atunci când săpam ca să scot cartofii îngropaţi în pământ. Am dat la o parte mizeria neagră.

Umbra de piele arsă.

M-am apăsat cu dosul palmei pe gură, aruncând instinctiv o privire spre cele trei veste roşii care stăteau la intrare. Urmăreau cu stoicism cum ajung copiii din fiecare cabană şi îşi iau în primire îndatoririle.

Oare erau aceiaşi Roşii?

Degetele mi s-au încleştat pe lopată, strângând-o şi mai tare. M-am uitat într-o parte, spre dreapta mea. Sam se prefăcea numai că munceşte, afânând noroiul. După atâta timp, încă ne obligau să ne aşezăm în ordine alfabetică.

— De cât timp sunt aici? am întrebat încet. Roşiii ăştia?

La început n-am fost sigură că m-a auzit. Am tras cartoful următor şi l-am aruncat în ligheanul de plastic dintre noi.

— Cam de trei luni, a venit răspunsul, la fel de încet. Nu sunt sigură.

M-am pleoştit uşor şi am slobozit un oftat. Nu erau Roşiii de la Sawtooth. Dar asta însemna că sunt mai multe tabere şi mai multe locuri unde îi recondiţionau.

— Nu cumva… nu cumva îi recunoşti pe unii dintre ei? a şoptit Sam, aplecându-se ca şi când ar fi vrut să mă ajute. Unii dintre ei erau aici.

Nu puteam risca încă o privire ca să confirm; oricum, nu sunt sigură că aş fi reuşit să-i recunosc. Roşiii de la Thurmond rămăseseră tot timpul în amintirea mea fără chip. Toţi cei periculoşi rămăseseră aşa. Dar ştiam cu certitudine că nu-l recunoşteam pe acel Roşu după care se tot uita Sam; de fiecare dată când îl găsea cu privirea tremura şi se îndepărta din raza lui vizuală. Dar, ca un mecanism de ceasornic, se întorcea iar să se uite la el.

— Îl cunoşti? am şoptit.

Sam a ezitat atât de mult, încât am crezut că n-o să răspundă. Dar în cele din urmă, a dat din cap.

— Dinainte? *Dinainte*-dinainte?

Sam a înghiţit cu greu, apoi a dat iar din cap.

M-a inundat un val de înţelegere care m-a lăsat fără cuvinte. Nici nu-mi puteam imagina. Nu-mi puteam imagina ce înseamnă să simţi aşa ceva.

Un FSP a trecut prin spatele nostru, fluierând cam afon, croindu-şi drum printre rândurile dintre fiecare petic de verdeaţă. Grădina era enormă, avea cel puţin un kilometru lungime, şi avea nevoie de multă supraveghere. Aparatul portabil pentru Zgomot Alb îi atârna prins de cingătoare, legănându-se în ritmul lent al paşilor săi.

Am riscat încă o dată să ridic ochii şi mi-am dat seama de ce s-a încrâncenat carnea pe mine atunci când l-am văzut. Era unul dintre soldaţii FSP care supravegheau munca în Fabrică – cel căruia îi plăcea să înghesuie fetele, să le certe ca să le tulbure şi apoi să le pedepsească că reacţionează şi în cel mai nevinovat mod. Atunci nu avea niciun sens ce îmi făcea mie, lui Sam şi celorlalte fete, iar noi stăteam şi acceptam în linişte. Acum, totuşi – acum înţelegeam cu adevărat ce făcea, iar asta mi-a stârnit furia. S-a îndreptat spre noi, iar Sam s-a

încordat toată. Mă întrebam dacă îi simte mirosul – un iz sărat şi ascuţit de acreală, amestecat cu fum de ţigară şi aftershave.

Nu m-am relaxat până când n-a ajuns la o distanţă de zece fete de noi.

— Ruby, a şoptit Sam, în timp ce fetele de pe rândul de lângă noi au privit-o mustrător. S-a întâmplat ceva… după ce ai plecat, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Cu mine. Cu mintea mea.

Am mijit ochii spre scobitura din pământ aflată în faţa mea.

— Nu-i nimic în neregulă cu tine.

— Mi-e dor de tine, a spus ea. Atât de mult. Dar abia te cunosc… şi mai am şi senzaţiile astea, imaginile. Le visez.

Am scuturat din cap, luptându-mă ca pulsul să nu mi-o ia razna. *Să nu îndrăzneşti. N-ai voie. Dacă află cineva… Dacă se scapă Sam…*

— Eşti diferită, a terminat Sam. Nu-i aşa? Ai fost întotdeauna…

Sam a fost smulsă de lângă mine, trasă înapoi şi apoi mai departe de noi. M-am răsucit împrejur. Soldatul FSP de mai devreme îşi înnodase mâna în coada ei lungă.

— Ştii regulile, a mârâit el. Lucrăm în linişte sau nu mai lucrăm deloc.

Pentru prima dată am văzut ce le făcuse prietenelor mele acest ultim an. Vechea Sam, cea care sărise în ajutorul meu în repetate rânduri, ar fi ripostat imediat în faţa unei insulte sau ar fi încercat să se smulgă din strânsoarea lui. S-ar fi luptat în orice fel ar fi putut.

Dar acum şi-a ridicat mâinile pătate de noroi ca să se apere, fără nicio ezitare. O mişcare exersată. Tot corpul s-a chircit atunci când a împins-o în faţă, aruncând-o în noroiul împroşcat peste tot. Furia m-a biciuit pe dinăuntru. Şi am simţit că n-ar fi fost destul să-l ucid, în cele din urmă. Voiam să-l umilesc.

Am aruncat în mintea lui o singură imagine, o dorinţă pe care era destul de simplu să i-o sugerez.

Partea din faţă a pantalonilor lui negri de camuflaj a început să se închidă la culoare şi pata i s-a întins în jos, pe picior. Am sărit în spate în semn de dezgust făţiş, atrăgând atenţia unui alt soldat FSP din celălalt capăt al rândului de vegetaţie. Omul şi-a venit în simţiri cutremurându-se şi a privit încet în jos, cu o oroare crescândă.

— Rahat… *rahat…*

— Tildon – a strigat soldatul care privea din partea cealaltă – statusul?

— *Rahat…*

Faţa bărbatului s-a făcut roşie ca focul şi a încercat să se acopere, părând rupt între dorinţa de a rămâne aşa cum era sau de a se scuza, ca să rezolve situaţia. Copiii aruncau priviri pe furiş spre el şi unii către alţii. A părut să-şi dea seama şi el de asta şi s-a ridicat nesigur pe picioare. Îmi mai rămăsese în mintea lui un cârlig suficient cât să îmi

las uşor piciorul drept într-o parte şi să ascult cum piciorul lui oglindeşte mişcarea, drept răspuns, şi-l trimite direct în genunchi, chiar înainte să ajungă la poartă. Soldatul – Tildon – s-a gândit că dăduse peste cineva. Această imagine a fost ultima pe care i-am plantat-o în minte, înainte de a mă retrage uşor din mintea lui. Am refuzat să-l privesc în timp ce se îndrepta iute spre Turnul de Control.

A fost prea mult, m-am mustrat – data viitoare va trebui să apelez la ceva mai subtil. Dar pe asta, pe asta n-o s-o regret, indiferent ce se va întâmpla. M-am ridicat nesigură în picioare, ca s-o ajut pe Sam să se ridice şi ea, şi am condus-o spre locurile noastre. Tremura şi se uita ţintă la mine, de parcă ar fi ştiut ce se întâmplase cu adevărat.

— Repară, a şoptit ea, orice mi-ai făcut. Te rog. Trebuie să ştiu.

Nu îndrăzneam s-o privesc în ochi, ştiind ce fel de expresie o să-i văd pe chip. Fusesem în situaţia asta şi cu Liam, nu-i aşa? N-o lăsasem decât cu sentimentele şi fără niciun fel de amintiri. Nu era de mirare că se simţea atât de confuză şi de ostilă după ce-i ştersesem memoria. Trebuie să fi fost copleşitor. Dacă se simţea fie şi pe jumătate atât de apropiată de mine pe cât mă simţeam eu de ea, sentimentul straniu că ceva nu era în regulă trebuie s-o fi ros în fiecare zi.

I-am întâlnit privirea rugătoare cu propriii mei ochi rugători. Şi, ca întotdeauna, a înţeles. La suprafaţă a ieşit o scânteiere din vechea Sam. Şi-a încruntat sprâncenele şi şi-a strâns buzele punga. Acesta era limbajul tăcut pe care-l dezvoltaserăm de-a lungul anilor.

Soldatul FSP care se uita spre noi, cu mâna pusă streaşină la ochi, ca să-l urmărească pe Tildon, a cărui siluetă îndepărtată se făcea tot mai mică şi mai mică, a călcat peste muşuroaie şi a venit pe rândul nostru. M-am încordat, aşteptând să-i văd umbra întinzându-se peste mine. *Încearcă*, mi-am zis în sinea mea, *încearcă s-o faci cu oricare din copiii ăştia şi o să vezi ce se întâmplă.*

Dar el a mers mai departe, continuând supravegherea pe care Tildon fusese obligat s-o abandoneze. Mi-am ţinut respiraţia şi mi-am strecurat mâna prin pământul afânat, ca să apuc mâna lui Sam.

Am muncit toată dimineaţa, până spre după-amiază, doar cu o pauză mică, să mâncăm nişte mere şi sandviciurile pe care ni le dăduseră pentru prânz. L-am devorat pe al meu cu mâinile pline de pământ, privind culorile schimbătoare ale cerului.

Şi noaptea, în timp ce stăteam întinsă în patul de dedesubtul lui Sam, am alunecat în mintea ei, suavă ca o briză.

M-am gândit la dimineaţa aceea în care intrasem alături de ea în Infirmerie, la felul în care eticheta de la guler îi flutura pe gât. Momentul precis în care îi luasem din greşeală toate amintirile cu mine pe care le avea, greutatea din pieptul meu încă de nesuportat în timp ce retrăiam clipa aceea.

Imaginile erau acum şi în mintea ei, potrivite perfect cu ale mele.

Am fost purtată de-a lungul lor, căzând printre vedeniile albe, fluturânde, din jurul meu. Amintirile lui Sam aproape că erau prea strălucitoare ca să poată fi privite, snopi prea subţiri ca să-i poţi prinde. Dar am ştiut ce caut atunci când am găsit. Ghemul negru îngropat adânc sub celelalte. Am ajuns la el, l-am atins şi am crescut presiunea până când s-a deşirat.

Dacă fiecare amintire care s-a desprins ar fi fost o stea, aş fi stat în centrul unei galaxii. Alături de constelaţii întregi de zâmbete pierdute şi râsete tăcute. Zile întregi şi nesfârşite de gri, maro şi negru pe care le petrecuserăm una cu cealaltă, ca să rezistăm.

Presupuneam că dormise în tot acest timp; avea mintea atât de liniştită şi calmă sub atingerea mea. Dar de pe marginea patului s-a lăsat un braţ palid, întinzându-se spre mine. Gestul acela familiar mi-a furat tot aerul din piept şi a trebuit să strâng tare buzele ca să nu dau drumul lacrimilor care se apropiaseră periculos de mult de suprafaţă. M-am întins şi eu şi ne-am întâlnit la jumătatea drumului, împletindu-ne degetele. Un secret. O promisiune.

Douăzeci şi cinci

Planul mi s-a arătat pe bucăţi în următoarele două zile. L-am asamblat în grabă, în timp ce lucram în Grădină ignorând băşicile din palme, şi în acele minute dinainte să adorm, epuizată, în fiecare seară. Ştiind că totul se va sfârşi în curând, că era o chestiune de ore, mă simţeam nesăbuită într-un fel la care nu m-aş fi aşteptat. Cumva era prea mult timp, şi totuşi nu era destul; nu puteam să mă dezbar de teama că ceilalţi îşi schimbaseră calendarul faţă de planul original pe care Cole, Nico şi cu mine îl alcătuiserăm. Le spusesem întâi martie, dar dacă era imposibil pentru ei să ajungă aici la timp?

Dacă nu vor veni deloc?

Am alungat departe acest gând, ca să nu am timp să mi-l sădesc prea adânc în inimă.

În seara aceea, la ora şase, stăteam în patul meu, cu mâinile încrucişate pe stomac. Salteaua lui Sam s-a mişcat atunci când s-a întors pe-o parte, deformând contururile pe care le făcusem în plastic. M-am întins, prinzând între unghiile rupte o bucăţică din învelitoarea de plastic încreţită. Am tras uşor şi am rupt fâşia, răsucind-o cu grijă pe deget, până când am făcut un cerc egal.

— … aşa că fata; după ce hoţii au luat-o cu ei, a reuşit să le fure unul dintre pumnale şi să-şi taie legăturile de la mâini…

Rachel începuse povestea de astăzi, ca să umplem ora liberă până eram chemate la masă. În seara asta ţesea povestea unei fete încă fără nume, aflate într-o altă situaţie periculoasă. Am închis ochii, zâmbind uşor. Poveştile nu deveniseră mai bune şi nici nu erau mai originale –

toate urmau acelaşi scenariu: fata este în pericol, fata se luptă, fata evadează. Cea mai de preţ fantezie de la Thurmond.

Extenuarea fizică mă făcea tăcută. Oricât de mult m-aş fi antrenat la Fermă, orele astea de muncă nesfârşită, fără pauză şi cu apă şi mâncare cu porţia erau special concepute ca să ne stoarcă de energia necesară să ne mobilizăm ca să evadăm sau să ne opunem. Trupul îmi era o dezordine de muşchi tremurători, dar mă simţeam ciudat de calmă, chiar dacă ştiam ce s-ar întâmpla dacă aş face un pas greşit sau dacă ei şi-ar da seama ce sunt de fapt, înainte de a apuca să termin treaba pentru care venisem.

Trebuie să ies de-aici pe picioarele mele.

— Ruby? m-a strigat Ellie din patul ei aflat în centrul încăperii. Este rândul tău.

M-am răsucit pe coate, lăsându-mă pe spate ca să-mi legăn picioarele pe marginea patului desfundat. Am netezit nodurile pe care le simţeam în şale, în timp ce mă gândeam cum să termin povestea. Când eram mai mică, i-o pasam lui Sam după numai câteva cuvinte adăugate de mine, dar acum m-aş fi putut folosi de ocazie. Nu eram sigură că vor înţelege, dar speram că măcar o parte dintre ele vor recunoaşte avertizarea, atunci când va veni momentul.

— Fata a scăpat singură din legături şi l-a dat jos de pe cal pe banditul din faţa ei. A luat frâiele şi a întors calul în mijlocul drumului, îndreptându-se înapoi în direcţia din care veniseră – înapoi spre castel.

S-a auzit un murmur printre ele. Vanessa petrecuse aproape cincisprezece minute descriind infernala bătălie din afara zidurilor castelului. Le spusese şi că bandiţii trebuiau să ia în primul rând fata.

— S-a folosit de întuneric, am explicat. A lăsat calul într-o pădure din apropiere şi s-a strecurat printr-un pasaj pe care-l ştia săpat în cel mai îndepărtat perete de piatră. Lupta se oprise odată ce cavalerii în negru puseseră stăpânire pe castel. Ei îi încuiaseră pe-afară pe cavalerii albi, aşa că aceştia nu puteau să ajute familiile prinse înăuntru. Dar nimeni nu a observat o fetiţă banală intrată pe uşa din spate. Arăta ca o servitoare neajutorată care aduce în bucătărie un coş cu mâncare. Zile întregi a stat în castel, observând. Aşteptând momentul potrivit. Şi acesta a venit. S-a strecurat iar afară şi şi-a croit drum prin umbrele nopţii, deschizând poarta pentru ca toţi cavalerii albi să poată intra în castel.

— De ce s-a mai întors? De ce nu a evadat, şi gata? De ce nu s-a ascuns? a întrebat Sam cu voce mică. Am răsuflat uşor, bucuroasă că măcar ea, dacă nu şi altcineva, ea înţelesese.

— Pentru că, am spus într-un final, până la urmă nu a putut să-şi abandoneze familia.

Fetele s-au foit în linişte în paturile lor, uitându-se una la cealaltă

şi întrebându-se acelaşi lucru. Nimeni nu ***t t*** a pus întrebarea – nu ştiu câte dintre ele chiar ar fi îndrăznit să spere. Dar trei minute mai târziu, încuietoarea electronică s-a deschis cu un pocnet. Uşa s-a dat de perete şi a intrat un soldat FSP.

— Aliniaţi-vă, a lătrat ea.

Ne-am aranjat iute în ordine alfabetică, privind drept în faţă în timp ce ne numărau. A făcut semn din cap celor de la capătul rândului, să se pună în mişcare.

Nu m-am putut abţine. Cu un pas înainte de a ajunge la uşă, m-am uitat înapoi. Indiferent ce avea să se întâmple, era pentru ultima dată când voi vedea Cabana 27.

Dar în seara aceea, când am intrat pe uşă în Sala de mese, a trebuit deja să revizuiesc o componentă-cheie a planului meu. Pentru că, aşezat lângă peretele opus nouă, la stânga ferestrei unde ne aliniau ca să primim de mâncare, se afla un ecran alb, mare. O'Ryan stătea în faţa lui, cu braţele încrucişate la piept, cu lumina albastră a unui proiector îndreptată asupra sa. Sam mi-a aruncat o privire speriată când un însoţitor FSP a împins-o înspre masa noastră.

Ultima dată când fusese aşezat proiectorul a fost în prima noastră săptămână aici. Controlorii de lagăr îl scoseseră ca să ne înşire lista de reguli de aici. *Nu se vorbeşte în timpul îndeplinirii îndatoririlor. Nu se vorbeşte după ce se dă stingerea. Nu vorbeşti neîntrebată cu un ofiţer al Forţelor Speciale Psi.* Şi tot aşa.

În loc să ne alinieze ca să ne dea de mâncare, soldaţii FSP ne-au făcut semn să ne aşezam şi să rămânem aşezaţi. Energia din sală era neliniştitoare; nu puteam citi nimic pe chipurile controlorilor de lagăr sau ale forţelor FSP.

— Avem nişte schimbări de ultimă oră, a spus O'Ryan, a cărui voce era suficient de puternică să se audă în toată clădirea, în ceea ce priveşte situaţia voastră. Fiţi atenţi. N-o să vă spunem decât o dată.

Mutarea, m-am gândit. În sfârşit ne vor spune despre închiderea lagărului.

O'Ryan a făcut un pas înapoi şi luminile au fost micşorate uşor. La ecran era legat un computer, lăsându-ne să vedem o parte din desktop înainte să se deschidă fereastra video şi soldatul FSP să apese pe butonul de redare.

Filmuleţul nu era despre mutare.

Alături de mine, Sam s-a dat înapoi, întinzându-se să mă ia de mână. Am clipit cu o neîncredere oripilată.

Era o privelişte pe care n-o văzusem în opt ani: preşedintele Gray stătea pe un podium în faţa unei embleme a Casei Albe. Zâmbea atât de larg, încât îi apăruseră gropiţe în obraji. A făcut semn cu mâna – fluturând palma – către cineva din afara cadrului şi toată adunarea de

reporteri şi operatori din faţa lui au început să vocifereze când alături de el a apărut o femeie cu părul deschis la culoare, îmbrăcată într-un costum imaculat. Dr. Lillian Gray.

— N-am fost niciodată omul care să îngroape informaţia, nu-i aşa? a râs preşedintele Gray. Prima Doamnă a dispărut sub bliţurile febrile ale aparatelor; clicurile furioase ale fotografilor ar fi făcut de ruşine o mitralieră.

— Este minunat să fim iar acasă, în Washington, să ne aflăm iar în această încăpere, alături de voi toţi şi alături de frumoasa mea soţie. Este bine şi în viaţă, în ciuda unor speculaţii neavenite.

Râsete nervoase drept răspuns.

— Prezenţa ei aici înseamnă că, în sfârşit, rugăciunile noastre au fost ascultate şi avem acum un tratament sigur care-i va scăpa pentru totdeauna pe copiii Americii de tulburarea psi, a spus el.

Din partea presei au venit şi mai multe mormăieli, şi mai multe bliţuri. Copiii din jurul meu fuseseră antrenaţi prea bine ca să reacţioneze în vreun fel, în afara unor icnete speriate sau a unor priviri rapide şi ascunse aruncate între ei. Majoritatea stăteau pur şi simplu acolo, cuprinşi de neîncredere.

— Timp de ani de zile, Lillian a stat departe de ochii opiniei publice, ca să poată derula cercetarea exact pe acest subiect. Totul a rămas confidenţial numai pentru a evita interferenţele cu fostul grup terorist Liga Copiilor şi cu alţi inamici locali, în timp ce noi vom continua să căutăm cauza acestei tragice situaţii, vă rog să fiţi încredinţaţi că toţi copiii vor fi eligibili să treacă prin această operaţie salvatoare de vieţi. Vă vor fi distribuite informaţii detaliate despre procedură.

Câţiva reporteri au încercat să-l întrerupă cu întrebări, strigând numele lui Lillian; încercând, cred, s-o aducă şi pe ea la microfon. În schimb, ea a găsit o bucată de covor la care să se holbeze. Cine o împopoţonase aşa reuşise şi să-i soarbă toată viaţa din ea.

— După cum veţi vedea din filmarea şi articolele pe care le-am inclus, propriul nostru fiu, Clancy, a fost primul asupra căruia s-a efectuat procedura.

M-a trecut un val de ameţeală atunci când o altă siluetă a fost adusă pe scenă alături de ei, de către un bărbat în costum negru. Îl răseseră pe cap şi era acoperit cu o şapca de baseball decorată cu stema prezidenţială, îşi ţinea capul plecat, ca să nu i se vadă chipul, refuzându-le aparatelor din faţa lui o fotografie, până când preşedintele s-a îndepărtat de microfon, s-a aplecat spre el şi i-a spus ceva. Cu umerii plecaţi, Clancy a ridicat capul, într-un final. Mi-a amintit de imaginea unul cal prăbuşit la pământ, cu piciorul rupt prins sub el; niciodată nu va mai fi în stare să se ridice în picioare, nici vorbă sa mai alerge.

Cu toate lucrurile îngrozitoare pe care le făcuse, şi cu toate

lucrurile îngrozitoare pe care îmi închipuisem că i le fac, asta nu-mi venise niciodată în minte. Eram şocată de valul de emoţii care creştea în mine, toate prea apropiate, prea sălbatice ca să le pot diferenţia una de cealaltă. Simţeam că mi se face rău.

Clancy tremura, părând mai mic acum, în timp ce părinţii lui îşi păstrau pe feţe zâmbetele acelea artificiale, oferindu-le reporterilor ceea ce voiau: un portret de familie. Cât de bine reuşiseră oamenii ăştia să-l târască pe Clancy în cel mai rău coşmar al lui.

— Vă amintiţi că a ieşit acum câţiva ani din programul lagărelor de reabilitare. Din nefericire, ca în cazul oricărei alte boli, au existat recidive; şi acesta este unul dintre motivele pentru care nu ne-am simţit în siguranţă să-i eliberăm pe copii din aceste lagăre. Aveam nevoie de o soluţie permanentă şi credem că am găsit-o. Vor veni mai multe informaţii în legătură cu intervalul de timp în care va fi demarată procedura, precum şi o posibilă dată de final pentru programul lagărelor de reabilitare. Vă cer, ştiind deja câte sacrificii aţi făcut şi cât aţi suferit în toţi aceşti ani, încă puţină răbdare. Încă puţină înţelegere, încă puţină încredere faţă de viitorul în care suntem pe cale să intrăm, un viitor care va cunoaşte o revigorare a prosperităţii noastre şi a modului nostru de viaţă. Vă mulţumesc şi Dumnezeu să binecuvânteze America.

Înainte ca prima avalanşă de întrebări să năvălească peste el şi să-l doboare din picioare, preşedintele Gray a îmbrăţişat-o pe Lillian de umeri, a făcut prietenos cu mâna spre camere şi a condus-o în afara podiumului, apoi afară din cameră, fără ca ea să fi apucat să spună vreun cuvânt.

Filmarea s-a terminat, îngheţată pe ultima imagine. M-am simţit şi eu prizonieră în acel moment.

Nu, mi-am spus. *Aminteşte-ţi pentru ce te afli aici. Acum. Fă-o acum.*

Însoţitoarea noastră FSP ne-a făcut semn să ne ridicăm şi a început să ne realinieze, cu faţa schimonosită de nerăbdare, ca să primim cina. Filmarea surpriză mă cam scosese din planul original, dar era destul de uşor să iau piesele şi să le reasamblez într-o ordine funcţională. Ne aflam în apropierea bucătăriei, târându-ne înainte, când am simţit ochii femeii fixaţi asupra mea.

Am împins-o pe Sam, trântind-o la pământ. Şi ca şi cum asta n-ar fi fost suficient ca să amuţească orice zgomot din jurul nostru, oricât de mic, a mai venit şi urletul meu către Sam:

— Taci! Taci odată!

Vocea mea a străbătut tăcerea, aterizând ca un pumn în faţa ei confuză.

Intră în joc, am implorat-o, aruncându-i o privire. *Te rog.*

O înghiţitură în sec. Înţelesese. Am ridicat mâna, ca şi când aş fi vrut s-o pocnesc, ignorând felul în care Vanessa a încercat să mă

prindă de încheietură ca să mă oprească. Cel mai dificil lucru era să nu reacţionez în faţa supraveghetoarei noastre FSP, care venea spre mine parcurgând distanţa cu paşi furioşi. Era mai mult decât suficient ca să fiu pedepsită.

Mai mult decât suficient ca să mă scoată de la cină.

Fetele din jurul nostru îşi ţineau capetele plecate, dar frica şi nedumerirea lor poluau aerul din jur, în timp ce femeia m-a apucat de guler şi m-a scos afară. O'Ryan şi ceilalţi controlori de lagăr dezasamblau proiectorul şi ecranul şi nici măcar n-au ridicat privirea să vadă încăierarea.

N-a trebuit să-i sugerez nimic escortei FSP ca să mă tragă în bucătărie. Copiii Albaştri frecau oalele şi tigăile sub jetul biciuitor de apă. Câţiva dintre ei triau ingredientele pentru mesele de a doua zi şi s-au întors, tulburaţi pentru moment din ce făceau. M-am uitat după luminiţele camerelor de luat vederi, numărându-le pe măsură ce le vedeam – două, trei. Una deasupra ferestrei pentru servit; una lângă cămara uriaşă; o alta deasupra mesei lungi de lucru, din inox, unde câţiva copii curăţau cartofii pe care tocmai îi scoseserăm noi din Grădină.

Partea din spate a Sălii de mese dădea spre pădure, iar între clădire şi gard erau probabil cam trei metri. Camerele nu înregistrau niciodată ce se întâmpla acolo, căci erau îndreptate numai spre pădure. Era unul dintre „punctele moarte" de care învăţaserăm foarte repede să ne temem.

Femeia a împins cu umărul uşa din spate şi am avut o singură secundă ca să reacţionez.

Am îmbrâncit-o, răsucindu-i braţul la spate până când am auzit osul pârâind. A scăpat un sunet surprins, înecat, care s-a tăiat brusc atunci când am reuşit să-i intru în minte.

Şi-a descheiat uniforma, şi-a smuls bocancii din picioare, cămaşa şi pantalonii negri de camuflaj, centura, şapca neagră, şi le-a lăsat pe toate să cadă pe jos. Mi-am aruncat tenişii din picioare, încercând să ajustez ritmul nebunesc pe care i-l indusesem în minte. Mi-a luat uniforma, atunci când i-am întins-o, punându-şi-o cu o privire de supunere oarbă. Prea calmă. Am lăsat să plutească imaginea ei de când era copil mic, stând în mijlocul unui câmp, cu soldaţi mişcându-se în preajmă, apropiindu-se. Am lăsat-o în pace numai când a început să plângă.

Stickul de memorie a căzut din pantof în iarba muşcată de ger şi l-am palpat repede, strângându-l tare ca să mă asigur că era acolo.

Schimbul nu a durat mai mult de două minute. Poate că au fost două minute prea lungi. Nu-mi dădeam seama – soldaţii FSP aveau voie să ne ducă în colţuri întunecate, nemonitorizate, ca să ne scarmene puţin înainte de pedeapsa propriu-zisă. Dacă aceste

momente de absenţă urmau să fie astfel interpretate de către controlorii de lagăr care supravegheau lucrurile din Turnul de Control, atunci eram în siguranţă.

Am condus-o pe femeie spre Grădină şi respiraţia mea înceţoşa aerul alb cu fiecare expiraţie ascuţită. Mi-am fixat privirea pe lanţurile subţiri înfăşurate pe unul dintre stâlpii gardului.

Voiam să spun că sunt o persoană suficient de bună, încât să nu simt vreo satisfacţie când am aşezat-o pe însoţitoarea FSP în noroiul rece şi am legat-o cu faţa la gard şi cu spatele la camerele din apropierea dormitoarelor şi din apropierea soldaţilor care patrulau pe platforma Turnului. Dar nu eram. După ce văzusem atât de mulţi copii lăsaţi afară cu orele, fără întrerupere, doar pentru că le răspunseseră sau se uitaseră chiorâş la ei, în vreo zi proasta, voiam ca măcar unul dintre ei să vadă cum era. Voiam ca unul dintre ei să vadă ce-i făcuseră lui Sam de fiecare dată când o aduseseră aici.

Abia după ce m-am întors şi am trecut de vestele roşii postate de-a lungul aleii spre Turnul de Control şi Sala de mese, am simţit primele împunsături de nelinişte. Cumva, pe măsură ce mă apropiam de el, turnul de cărămidă creştea de două ori mai înalt decât măsura lui originală; pereţii lui strâmbi păreau şi mai înclinaţi, văzuţi de aproape.

Asta este un atac, mi-am reamintit. *Nu este diferit de niciun alt atac.* Voiam să-l sfârşesc şi să mă întorc acasă.

Soldatul FSP staţionat chiar lângă uşa Turnului de Control s-a holbat la mine prin întuneric. Luminile de cercetare de pe platforma pentru supraveghere de deasupra s-au încrucişat în faţa mea, măturând lagărul până în cele mai întunecate cotloane unde nu puteau ajunge celelalte lumini.

— Houghton, tu eşti?

Am dat din cap, potrivindu-mi şapca mai jos pe ochi şi cu o mână strângând puşca ce-mi atârna pe umăr.

— Ce e…

Mintea lui s-a desfăşurat în spirale de verde, alb şi roşu. Voiam să-şi treacă ecusonul de securitate pe deasupra consolei din spatele lui şi aşa a făcut. Voiam să se dea la o parte şi aşa a şi făcut. A făcut tot ce i-am spus, ba chiar mi-a ţinut şi uşa ca să intru.

Am trecut pragul spre miezul fierbinte al lagărului. Căldura venită din ventilatoare ajungea prin straturile de haine împrumutate direct la pielea şi la oasele mele. Mă uitam în lungul coridorului, spre scările care duceau la platforma cu două etaje mai sus, şi nu ştiu dacă m-am simţit vreodată în viaţă mai puternică.

Uşa din dreapta mea s-a deschis şi a ieşit un controlor de lagăr care ţinea în mână o cană de cafea. Încăperea din spatele lui a dispărut imediat ce uşa s-a trântit la loc, dar nu înainte ca eu să văd

televizorul, canapelele şi fotoliile. Cămaşa lui neagră, descheiată la gât, s-a plisat toată când a ridicat o mână ca să caşte. Mi-a aruncat o privire prietenoasă, în semn de *ce poţi face?* Pe jumătate stânjenit, pe jumătate cerându-şi scuze. De parcă treaba asta ar fi fost o mare glumă.

Am zâmbit, Lăsându-l să treacă pe lângă mine spre uşa lăsată deschisă spre o scurtătură până pe hol. L-am urmat după o secundă. Jumătatea stângă a etajului de jos al clădirii era un pic mai mult decât o staţie enormă de monitorizare. Lângă perete se aliniau ecrane mari şi mici, arătând fiecare un alt unghi al taberei. Unul dintre ele era fixat simplu pe o imagine din satelit despre starea vremii; unul arăta un canal de ştiri pus în modul fără sonor.

În total erau trei rânduri de computere, deşi numai jumătate din scaune păreau a fi ocupate. Arăta ca şi cum începuseră să strângă şi din camera asta – începând de la stânga spre dreapta, înlăturând încetul cu încetul staţiile de lucru care nu erau necesare.

De aia au nevoie de Roşii, m-am gândit. Stagiul se terminase pentru mulţi din FSP, iar cei care rămăseseră, alături de noii recruţi, aveau sarcina de a muta în avans dosarele şi proviziile, înainte de închiderea lagărului.

Concentrează-te.

M-am îndreptat spre al doilea rând, alunecând pe unul dintre scaune. Monitorul a clipit, revenind la viaţă şi arătând un desktop simplu de tot. Îmi auzeam pulsul în urechi, dar mâinile mi-au fost surprinzător de sigure atunci când am înfipt stickul de memorie.

Dosarul s-a deschis şi am transferat programul pe desktop; la început am crezut că citesc greşit din cauza minţii mele ocupată pe jumătate de teamă, dar JUDE. EXE s-a transferat rapid şi a apărut pe fundalul negru al desktopului, alături de semnul pentru coşul de gunoi, chiar sub un triunghi negru, denumit Securitate.

Când s-a terminat, am şters fişierul original de pe stickul de memorie şi l-am aruncat pe jos, strivind cu călcâiul bocancului stâng carcasa de plastic. Ceasul din colţul cel mai jos din dreapta al ecranului arăta 19: 20.

Am deschis fereastra COMANDĂ, am tipărit JUDE. EXE şi simbolul a dispărut de pe ecran. Nu s-a mai întâmplat nimic altceva.

— *Rahat*, m-am gândit eu, uitându-mă iar la micuţul ceas. *Oare asta o fi bine? De ce ar…*

Lovitura m-a plesnit atât de tare în ceafă, încât am fost pe jumătate aruncată din scaun – dar prinsă, în ultimul moment, de o mână care m-a smuls de jos şi m-a aruncat peste masă, cu mâna în gâtul meu şi cu arma în faţă.

— Aici!

Faţa soldatului FSP s-a despărţit pe jumătate. Am clipit, încercând

să-mi limpezesc privirea în timp ce mai multe siluete curgeau înăuntru pe uşa deschisă.

— Aici!

Am fost trasă de la birou şi împinsă pe jos, cu pistolul la câţiva centimetri de frunte, ca să se facă loc pentru un controlor de lagăr care s-a aşezat în locul meu şi a început să tasteze. Apoi, cineva a observat ceva. Se terminase, dar făcusem ce avusesem de făcut.

Ajunsesem până aici.

Măcar făcusem asta.

Ceilalţi din încăpere s-au ridicat, alarmaţi, dar au fost îndepărtaţi când vocea cunoscută a lui O'Ryan s-a răstit la ei:

— Staţi liniştiţi.

A mai tastat ceva şi a deschis fereastra COMANDĂ.

— Ce-ai făcut? a mârâit el.

M-am concentrat asupra chipului său, ignorând gâdilatul călduţ de la ceafă. Linia vederii s-a stabilizat din nou şi am ridicat din umeri, cu un rânjet făcându-şi loc pe buzele mele.

O'Ryan i-a împins la o parte pe ceilalţi soldaţi, înapoi în cercul de FSP şi controlori de lagăr care stăteau alături cu armele scoase. Mi-au clănţănit dinţii când m-a trântit de perete, interogându-mă:

— Care e obiectivul tău aici?

Mi-am şters sângele din colţul gurii şi n-am spus nimic. Nu era niciun nenorocit de lucru pe care să mi-l poată face acum şi care să mă determine să mă simt speriată, mică sau lipsită de apărare.

Controlorul de lagăr s-a întors spre o altă femeie care stătea alături.

— Intensifică nivelul de Control al Calmului.

— Grupul C este încă în Sala de mese, a spus ea. N-ar trebui să-i trimitem mai întâi la dormitoare?

— In-ten-si-fi-că-l. Acum.

Ea s-a întors spre ecran şi a tastat furioasă, terminând cu o lovitură a degetului mic pe *enter*.

— Stai…

Unul câte unul, monitoarele de pe perete au început să clipească, apoi fiecare dintre ecranele computerelor şi imaginile s-au întunecat, cu un fâsâit electronic.

— Porneşte protocolul eroare-salvare, a spus el.

— Domnule? a răspuns femeia speriată, dar a încercat. Sunt blocată pe dinafară…

— Pe dinafara a ce?

— *A orice!*

— Şi eu…

— La fel şi aici…

Ştiam că este inutil, chiar dacă îmi mai venise inima la loc, dar nu

voiam să accept – nu terminasem, nu eram gata să se încheie totul. Armele din jurul meu erau zeci de feluri diferite de a muri. Eram încolţită din toate părţile de uniforme negre. Urechile îmi ţiuiau şi pământul mi se rostogolea sub picioare, dar am lăsat mâinile invizibile din minte să navigheze prin minţile din jurul meu, le-am trimis să se îndrepte în toate direcţiile, ca nişte săgeţi în căutare de ţinte.

O'Ryan şi-a luat elan şi m-a pocnit drept în faţă.

N-am reuşit să ridic mâinile destul de repede ca să-l blochez. Nu am reuşit să-l dobor destul de repede, ca să nu mă prindă. Am căzut la pământ, iar vederea mi-a ars şi ţeasta mi s-a crăpat de podea. El s-a aplecat peste mine, a scos de la curea un dispozitiv micuţ şi mi l-a ţinut lângă urechea dreaptă. L-am scuipat în faţă şi el a râs, pornind Zgomotul Alb.

Lumea s-a zguduit în jurul meu. Mâini m-au prins de braţe şi m-au târât pe jos, trăgându-mă printr-o aglomerare de picioare şi de scaune. Nu puteam vedea bine, nu puteam să-mi limpezesc mintea de sunetele care o poluau. Fiecare muşchi din corp mi se înţepenise, făcându-mă să mă chircesc, picioarele se hârjâiau pe podea şi în interior urlam, urlam *Nu sunt terminată,* dar nu mă puteam auzi gândind. Zgomotul Alb m-a luat de umeri şi m-a aruncat dincolo de întuneric, ţintuindu-mă acolo până m-am înecat.

Douăzeci şi şase

O palmă mi-a şters faţa, alungând ultimul văl de inconştienţă. Când am reuşit să deschid ochii, vederea mi-era împânzită şi am mijit pleoapele din cauza luminii. Mi se părea că am creierul inflamat şi fragil, la fel de zdrobit ca restul corpului. Eram pe jumătate conştientă de faptul că braţele şi picioarele încă îmi tresăreau în spasme, iar muşchii mi se răsuceau. Durerea rămasă în trup mă făcea moale şi lentă şi nu-mi aminteam de ce şi cum se întâmplase totul.

Zgomotele care îmi biciuiau mintea s-au stins brusc, încetul cu încetul, camera a prins formă în jurul meu. Gresia de pe jos. Patru pereţi întunecaţi. O lampă. Două siluete în negru, intrând şi ieşind din umbră, vorbind pe tonuri joase. Am auzit un clic metalic, înăbuşit, atunci când una dintre ele s-a apropiat de mine. Am simţit mirosul de mentă al gumei pe care o mesteca.

— Târfuliţă…

Şi, dintr-odată, mi-am amintit.

Tumul.

Afară.

Aleargă.

M-am răsucit, încercând să mă ridic din scaunul în care mă aşezaseră, dar aveam gleznele şi încheieturile mâinilor strâns legate de

rama de metal. Şocul de adrenalină indus de frică mi-a limpezit mintea exact când O'Ryan m-a lovit iar cu dosul palmei.

— Acum, dacă am reuşit să-ţi captăm atenţia… a mârâit el, ridicându-se în picioare. Aerul rece îmi muşca pielea şi, când am privit în jos, am văzut că îmi rulase până la genunchi crăcii pantalonilor. Scoseseră de pe mine jacheta uniformei FSP, îmi luaseră cuţitul, armele, orice aş fi putut folosi ca să mă lupt cu ei. La fel şi bocancii, deşi nu am înţeles de ce până când O'Ryan a făcut semn din cap spre o vergea din mâna soldatului FSP din spatele lui.

Celălalt bărbat a considerat asta drept un semnal să scoată aparatul portabil de Zgomot Alb. M-am cabrat ca un armăsar sălbatic, încercând să scap de el, de felul în care îmi blocau mintea. Pot… *Pot să fac*… Ce puteam să fac? Ce?

— Cine te-a trimis? a întrebat O'Ryan. Care este obiectivul tău aici?

— Să… să vă spun…

Cuvintele care-mi ieşeau din gură nu sunau nici pe departe la fel de furios cum le auzeam în mintea mea. Controlorul de lagăr s-a aplecat spre mine, mijindu-şi ochii până au ajuns ca două despicături.

— Să vă spun… să vă duceţi dracului.

Zgomotul Alb a început, mai puternic, mai ascuţit, ca un glonţ care mi s-a izbit de tâmple. Nu mai puteam ţine plânsul în mine. Transpiraţia îmi curgea pe spate, pe piept. Devenise un tipar – agonia *pornit,* durerea *oprit,* agonia *pornit,* durerea *oprit* Nu-mi puteam trage sufletul. A trebuit să mă lupt ca să ţin departe dulcele nimic al pierderii cunoştinţei. Nu puteam să dorm. Nu puteam să trec de acest moment. O să mă omoare. N-o să reuşesc să… N-o să reuşesc să…

— *Cine te-a trimis?*

— Du-te dracului! i-am strigat drept în faţă.

M-am îmbărbătat când şi-a luat elan cu vergeaua, dar nimic – *nimic* – nu m-a pregătit pentru explozia de agonie alb-incandescentă care a izbucnit în mine atunci când m-a atins cu ea pe pielea goală. Am urlat, zbătându-mă în legături. Am auzit trosnitura, am simţit-o în cap de parcă ţeasta îmi crăpase în două. Soldatul FSP din spatele controlorului n-a făcut altceva decât să privească impasibil cum O'Ryan îmi loveşte din nou osul zdrobit, zâmbind când m-a văzut că vomit pe podea.

Şi-a luat din nou elan, oprindu-se la câţiva centimetri de piciorul meu, cu un zâmbet batjocoritor pe faţă. A fluturat din mână în tăcere spre FSP, care a pus iar mâna pe aparatul de Zgomot Alb.

— Nu Liga Copiilor, a spus O'Ryan peste uraganul de sunete care îmi sfredelea nervii supraîncărcaţi. Nu puteau fi ei. Deci cine e?

I-am auzit ecoul chiar şi după ce l-au oprit şi puncte albe au început să-mi strălucească îndărătul pleoapelor.

— Răspunde-mi, trei-doi-opt-cinci.

S-a aplecat deasupra mea, îndesându-mi în ochi stickul de memorie strivit.

— Ce era pe ăsta? Spune-mi, şi-ţi promit că te las în viaţă.

Vreau să trăiesc.

O'Ryan mi-a prins bărbia între degete.

— Trei-doi-opt-cinci, ar trebui să ştii că n-am nicio remuşcare să-i pun la pământ pe cei de soiul tău.

Soiul meu.

Portocaliu. Am tras adânc aer în piept şi am lins sângele care-mi curgea din nas peste buza plesnită. *Portocaliu.*

S-a întors spre soldatul FSP, făcându-i semn să se apropie. Piciorul mă distrăgea, distrugându-mi concentrarea, dar ochii mi-au alunecat spre tânăr şi am ajuns… am ajuns…

O'Ryan ţinea într-o mână dispozitivul pentru Zgomot Alb şi pistolul în cealaltă.

— Pe care-l preferi?

Trebuie să plec de-aici.

A ridicat arma şi mi-a plimbat-o pe gât, până sub bărbie. Dispozitivul pentru Zgomot Alb m-a mângâiat pe marginea urechii.

— N-o să-mi facă mai mare plăcere decât să-ţi văd creierii amestecaţi, scurgându-ţi-se prin urechi. Împroşcaţi pe podea. Spune-mi de ce eşti aici, trei-doi-opt-cinci, şi o să opresc toate astea. O să se termine.

Vreau să trăiesc.

Clădirea s-a cutremurat, aruncându-l un pas înapoi şi zguduind masa alăturată şi lustra simplă care atârna deasupra noastră. Pocnete şi mârâituri îndepărtate de arme. O stranie şi dulce simfonie a speranţei.

Pe hol s-au auzit zgomote de paşi îndreptându-se spre ieşire. 0; Ryan s-a îndepărtat de mine şi s-a îndreptat spre oglinda falsă de pe perete, făcându-şi umbră cu palmele, ca să poată zări ceva dincolo. A bătut în suprafaţa poleită, aşteptând. Orizontul mi s-a contractat din nou, înnegrindu-se treptat. Uşa din colţ, cea pe care intraserăm, nu avea clanţă. Putea fi deschisă numai din exterior.

Am închis ochii, strângând din pumni ca protest faţă de un al doilea val de greaţă.

Vreau să trăiesc.

Vreau să trăiesc.

Trebuie să trăiesc.

— Ruby, am reuşit să îngaim.

O'Ryan s-a întors încet spre mine.

— Ce, acum vrei să vorbeşti?

— Asta-i numele meu, i-am spus printre dinţii încleştaţi, mă

cheamă *Ruby*.

M-am răsturnat cu scaunul, izbindu-mă de pământ, şi valul de durere care a urmat şocului mi-a sfredelit piciorul. Am derulat scena în mintea mea, apoi am auzit-o în realitate, cu o jumătate de secundă întârziere.

Soldatul FSP din colţul încăperii a ridicat arma şi a tras de trei ori, ratându-l pe O'Ryan prima dată, dar zdrobind o secţiune de geam din spatele lui. La a doua şi a treia încercare şi-a atins ţinta din plin. Piept. Cap.

O'Ryan a tras şi el o dată, împuşcându-l pe soldat în gât înainte de a se prăbuşi lângă peretele în care era montată oglinda falsă.

Cred că am leşinat – timp de câteva secunde, poate minute. Turnul de Control era înspăimântător de tăcut şi singurul sunet pe care l-am auzit în timp ce reveneam uşor la suprafaţa realităţii era bătaia lentă şi calmă a inimii mele.

Mişcă-te, mi-am poruncit mie însămi. *Mişcă-te, Ruby*, *mişcă-te.*

Deplasarea mea pe podea, spre trupul lui O'Ryan, a fost înceată şi agonizantă. Aveam nevoie de cuţitul de la cureaua lui ca să-mi tai legăturile de la mâini şi de la picioare, dar asta însemna să târăsc scaunul de care eram legată prin balta de sânge închegat de sub el. Tăiam repede, la întâmplare, crestându-mi mâinile în timp ce mânuiam cuţitul orbeşte undeva, sub mine.

Am tras adânc aer în piept şi am privit în jos; pielea ciudată; pătată de pe tibia mea m-a făcut să amuţesc, iar vederea ei parcă i-a amintit încă o dată corpului că era în suferinţă. Am ţopăit spre uşă şi m-am proptit în ea, dar văzusem bine – nu era clanţă, iar balamalele erau pe partea cealaltă.

Am ridicat pistolul lui O'Ryan şi m-am sprijinit de peretele opus, folosindu-l ca o frână pentru reculul armei. Am simţit reverberaţiile împuşcăturii în braţ şi-n şold, în timp ce cioburile curgeau în valuri. Am pus siguranţa şi am început să curăţ bucăţile de sticlă rămase în rama geamului. M-am prins cu mâinile de margine şi m-am tras în sus, ca să sar afară. Când am căzut pe partea cealaltă, în hol, m-am agăţat în colţii zdrenţuiţi ai cioburilor şi m-am zgâriat pe braţe şi pe picioare.

Arma mi-a zburat din mână. M-am întins după ea prin ploaia de cioburi din jurul meu. Degetele mi s-au încleştat pe ea chiar când în urechi mi-a răsunat un scârţâit de cauciuc pe gresie.

M-am răsucit pe spate, ridicându-mi bustul cât să pot lua în cătare silueta întunecată ce alerga spre mine. Am bâjbâit după siguranţă şi am tras-o. Cascada de focuri de armă de afara îmi înfierbântase sângele, făcându-mă să mă concentrez asupra momentului prezent. Am văzut uniforma neagră şi degetele mi s-au încovoiat pe trăgaci. O să ies de aici – o să ies…

— Nu trage!

Curentul a căzut brusc, aruncând toată clădirea în întuneric, dar apucasem să-i văd faţa când îşi scosese cagula de pe cap. Întâi am crezut că văd o fantomă – şi, cumva, realitatea era aproape mai imposibilă de-atât.

Liam.

— Nu mai face asta! am ţipat la el, aruncând arma, înfricoşată. Era gata să te ucid!

Avea faţa atât de slabă, aproape piele şi os. S-a grăbit să ajungă la mine, a căzut în genunchi şi a alunecat pe ultimii centimetri ai distanţei dintre noi. Îi simţeam mâinile peste tot deodată şi mă săruta – pe buze, pe obraji, pe frunte, oriunde putea –, iar eu îl respiram, atârnându-mă de cămaşa lui udă leoarcă, incapabilă să înţeleg ideea simplă că era aici şi că era bine.

S-a răsucit şi mi-a mişcat piciorul; n-am putut să-mi reţin ţipătul de durere care mi-a ţâşnit din gât.

— Rahat… rahat, îmi pare rău, Iisuse…

Liam a bâjbâit la staţia radio pe care o avea prinsă de jachetă.

— Am găsit-o… tată, am nevoie de ajutorul tău!

Aproape că s-a întâmplat prea repede. În spatele meu s-a auzit zgomotul de paşi care se îndreptau spre noi, iar când Liam a ridicat privirea, a părut că furia lui neajutorată prinde forma, îi cresc colţi ascuţiţi. A dus mâna spre arma aflata în hamul legat la picior şi atunci m-a trecut un fior. Am recunoscut întunecarea din expresia de pe chipul lui; o văzusem de prea multe ori la frate-său. Mâna mi-a zburat şi l-am plesnit peste braţ, iar arma a rămas la locul ei.

Nu Liam. Nu acum. Nu vreodată. El nu era un criminal. Faptul că-şi pierdea cumpătul o dată i-ar fi rupt sufletul în două pentru totdeauna. Ar fi fost ca un os care se vindecă strâmb înăuntrul lui, până când îi schimbă forma.

Am văzut momentul în care şi-a venit în fire, felul în care i-au fremătat nările şi i s-au limpezit ochii. Când s-a uitat din nou spre soldaţii FSP care alergau spre noi, de această dată a ridicat mâna şi i-a izbit de cel mai apropiat perete, lăsându-i inconştienţi.

M-a privit din nou şi a respirat cu înfiorare. Plin de blândeţe, cu o grijă care părea la polul opus faţă de atitudinea lui de adineauri, mi-a cercetat tăieturile de pe braţe şi a blestemat. Tremuram, dar trebuie să fi confundat durerea cu frigul, pentru că şi-a smuls haina de pe el şi a înfăşurat-o în jurul meu, trăgându-i fermoarul până la gât, ca să ţină căldura înăuntru. Mi-am înghiţit suspinul care-mi creştea în piept.

— De ce trebuia să fii tu aia? m-a întrebat el. De ce trebuia să fii *tul*

— Îmi pare rău, am şoptit.

Pentru Cole, pentru că-l făcusem să vină aici, pentru tot, în cazul în care întunericul ar fi coborât din nou şi n-aş mai fi reuşit să i-o

spun.

— Îmi pare rău, te iubesc, te iubesc aşa de mult…

Liam m-a sărutat iar.

— Acum putem să ieşim naibii de aici?

În capul scărilor a apărut o altă siluetă în negru şi Liam şi-a încovoiat umerii, ţinându-şi respiraţia. Am pipăit în jur după armă, dar m-a prins de mână.

— Aici…

Am văzut o frântură de piele neagră şi un chip arătos, grizonant, care se grăbea spre noi.

— Este bine?

— Nu… chiar, a spus Liam, dându-se la o parte, pentru ca tatăl lui vitreg să-mi vadă piciorul. Apoi a insistat, vorbind cu mine:

— … dar o să fii *foarte bine,* mă auzi?

— Au, drăguţo, a spus Harry, lăsându-se pe vine ca să-mi examineze piciorul. O să te scoatem de-aici, în regulă?

— Trebuie să ies de-aici pe… trebuie să ies de-aici pe picioarele mele, i-am spus cu mintea înceţoşată de durere. Trebuie să ies de-aici mergând. Pe picioarele mele.

Harry a schimbat o privire îngrijorată cu Liam.

— Ne trebuie ceva ca s-o susţinem, a început Liam, privind prin jur.

— Nu avem timp de asta, a spus Harry. Au echipamente medicale la punctul de întâlnire.

— Trebuie să merg pe jos.

Nu-mi păsa cât de nebună mă făcea să par, trebuia ca ei să priceapă. Cole ar înţelege – el ar fi înţeles. Cole era de-acum la timpul trecut. Am strâns tare pleoapele.

Când am deschis iar ochii, Harry apucase staţia radio prinsă pe umăr.

— Sunt Stewart. Am găsit-o, e cu noi. Începem evacuarea. ŢES în trei minute.

Drept răspuns a venit o rafală de bruiaje.

— OK, drăguţo, o să te pun pe picioare, a spus Liam, ridicându-se şi el. Pune braţele pe umerii mei, aşa vezi, exact aşa.

S-au ţinut de cuvânt şi, odată ce m-au ridicat, m-au aşezat în aşa fel, încât să stau pe propriile picioare.

Nu-mi amintesc când am parcurs holul, ci doar ce am simţit de fiecare dată când piciorul drept se balansa în faţă. Aerul îngheţat pe pielea mea, atunci când am păşit în noapte, prima atingere a ploii. Mirosul de fum atârnând greu în aer.

În faţa noastră era un fluviu de verde şi albastru care curgea spre poarta principală a taberei. Copiii mergeau repede, făcându-le cu mâna siluetelor în negru cu benzi albe, contrastante, pe mâneci. Eram

mândră de cât erau de liniştiţi, de felul în care ascultau instrucţiunile care le erau date; pe jumătate înspăimântaţi sau în stare de şoc. Măcar atâta îi învăţase şi Thurmondul.

— Roşiii… am încercat să spun. Am văzut strălucirea caldă a unui foc; la celălalt capăt al taberei; acolo unde ardea Fabrica.

— Sunt ţinuţi la loc sigur, a răspuns Harry, strângându-mă uşor de mâna cu care mă sprijineam de gâtul lui. Au opus rezistenţă al naibii de tare.

— Răniţi?

— Toată lumea e bine, m-a asigurat el.

A fluierat ascuţit şi cea mai apropiată siluetă în negru s-a întors nerăbdătoare şi a alergat spre noi. Se deplasa cu un fel de graţie animalică, cu braţele mişcându-se în lateral, împrăştiind peste tot noroi atunci când sărea cu bocancii prin băltoace sau mocirlă groasă, neagră.

Nu-i puteam vedea chipul prin perdeaua ploii, dar ştiam cine e. *Vida.*

S-ar fi izbit de noi dacă Harry n-ar fi întins în faţă un braţ puternic, s-o oprească.

— Ai grijă! a avertizat-o Liam, trăgându-mă mai aproape de el, în timp ce Harry s-a tras înapoi şi s-a desfăcut din strânsoare. Vida a umplut locul lăsat liber de el, înfăşurându-şi braţele în jurul meu.

— Sfinte Sisoe, a spus ea. O să te omor, chiar o să-ţi răsucesc gâtuleţul ăla. O să… o să…

— O să mai verific o dată sala de mese, ca să nu mai fi rămas vreun hoinar, a spus Harry. Mac, John, şi vă prind eu din urmă.

— Ne vedem la punctul de întâlnire, a spus Liam. Ruby, lasă-mă să te duc eu, te rog…

— Trebuie să merg.

Mă durea gâtul şi cuvintele au ieşit ca o gâjâială.

— Poţi să mă ajuţi?

Începuse deja să-şi ajusteze prinderea, când Vida l-a oprit, preluându-mi cealaltă jumătate din greutatea corpului.

— Orice doreşti, atât timp cât înseamnă să te scoatem din nenorocita asta de fabrică de coşmaruri. Adică, *rahatul* dracului, gagico.

Înaintam încet şi ciudat prin noroi, dar mergeam drept înainte, purtaţi de valul grăbit de copii care ieşeau, îndreptându-ne spre poarta larg deschisă.

Ploua în ziua în care ne aduseseră la Thurmond.

Şi a plouat şi în ziua în care am ieşit pe picioarele mele.

Am ştiut că am probleme atunci când n-am mai reuşit să scap de senzaţia de frig. Nu mă puteam opri din tremurat. În timp ce avansam

prin pădure, urmându-i pe copii şi pe uniformele negre cu benzi albe din faţa noastră, tremuratul mi-a înţepenit muşchii şi mi-a paralizat membrele.

Vida a aruncat o privire spre Liam şi am grăbit pasul.

— Mă doare, am şoptit.

— Vrei să ne oprim? Să te odihneşti? m-a întrebat Vida. Te doare piciorul?

Am scuturat din cap.

— Mă doare totul.

Ca să umple liniştea sau ca să mă distragă, Liam a încercat să-mi explice ce se întâmplase.

— Mama mi-a dat numărul la care puteam lua legătura cu Harry, ca să-i spun… despre… despre Cole. Mi-a spus cum să-l găsesc. M-au aşteptat, dar până atunci ştiam că trebuia să mă întorc direct, că asta voiam. Când am ajuns la Fermă tu plecaseşi de mult. Grasu era în culmea agitaţiei, la fel şi Zu. Cu toţii erau. Nico le-a ţinut curajul până am ajuns noi.

— Al dracului nenorocit Clancy ăla, a spus Vida. Ai dracului cretini tâmpiţi toţi din familia Gray. Ei au făcut toată regia asta, el şi maică-sa aia…

— Am văzut, am spus, fără să vreau prea mult sau să pot să intru în detalii în momentul acela.

— Cum ai… lasă, nu mai contează, a spus Liam. Îmi zici mai încolo, când se termină astea şi terminăm şi noi cu ele.

— Cole… am început eu, întărindu-mi strânsoarea asupra lui.

Faţa i s-a schimonosit de o suferinţă nouă.

— Mai târziu, bine? Nu mai e prea mult. Trebuie să aranjăm punctul de întâlnire din apropiere, sunt prea mulţi copii de transportat. Aş vrea să fi văzut şi tu… Amplificarea a distribuit peste tot informaţiile pe care i le-am dat. TV, Internet, panouri în trafic… au bombardat lumea cu adevărul.

— Hai să vedem dacă într-adevăr funcţionează, a bombănit Vida. Dacă nu aşteaptă niciun părinte acolo…

— Vor aştepta, a insistat Liam.

Indiferent cât de mulţi paşi făceam, tot mi se părea că ne îndepărtăm tot mai mult şi mai mult de luminile pe care le vedeam printre copaci. Am înţeles totuşi că Liam are dreptate atunci când primul elicopter a apărut deasupra noastră, îndreptând reflectoarele spre noi şi împrăştiind vântul şi ploaia. Era orbitor – nu-mi dădeam seama dacă aparţine armatei sau posturilor de ştiri.

S-a iscat un pic de zarvă, un zumzăit înăbuşit de energie şi sunete pe care abia dacă am reuşit să-l aud dincolo de zgomotul ascuţit ce-mi răsuna în urechi. Acum era de parcă aş fi putut asculta pulsul lumii din jurul meu, palpitând sub paşii noştri. În faţă erau şi mai multe

lumini, aţintite asupra noastră.

Echipa de asalt, copii şi adulţi deopotrivă, a oprit brusc tot grupul acesta uriaş, chiar după linia copacilor, în preajmă erau nişte clădiri, probabil centrul abandonat al aşezării Thurmond din West Virginia. Liam şi Vida au reuşit să ne conducă prin marea de trupuri încremenite în loc, croindu-şi drum cu coatele cât mai în faţă.

Trei mii de copii s-au împrăştiat printre copaci ca o avalanşă, umplând fiecare spaţiu liber rămas între ei. Ştiam că suntem aproape, pentru că cineva a luat o portavoce şi a strigat în ea:

— Rămâneți unde sunteţi! Orice pas înainte va fi interpretat ca semn de agresiune ostilă!

Dar dacă armata ne văzuse, tot aşa ne zăriseră şi familiile adunate în spatele lor.

Ne deplasam din nou înainte, de data asta mai încet, însă în ritm hotărât. În cele din urmă, din câmpul orbitor din faţa noastră au început să prindă contur nişte siluete.

Cineva ridicase două corturi mari, albe. Luminile de pe ambulanţe şi maşini de poliţie fulgerau în albastru, roşu şi iar albastru, căzând peste noi şi peste rândurile duble de soldaţi care stăteau între noi şi sutele, dacă nu miile de oameni.

Am clipit, încercând să-mi limpezesc gândurile. Aşa era – aşa trebuia să fie. Alice trebuie să fi distribuit ultimele informaţii în timpul atacului, incluzând numele copiilor de la Thurmond şi locul de unde puteau fi recuperaţi. Am presupus că asta i-a dat timp şi armatei să riposteze şi aveam dreptate. Soldaţii, Garda Naţională, poliţia şi FSP deopotrivă îşi asumaseră o postură defensivă, protejaţi de echipamentele pentru confruntări de stradă.

— Aruncaţi armele, culcaţi-vă la pământ şi puneți mâinile pe cap, a ordonat acelaşi bărbat. *Orice pas în faţă va fi considerat un semn de agresiune ostilă şi vom deschide focul.*

Am continuat să avansăm spre bărbaţii şi femeile în uniforme de camuflaj, spre cei câţiva în uniforme FSP, până când am ajuns la mai puţin de o sută de metri.

Scuturile de protecţie, înalte, din plastic transparent, formau efectiv un zid între noi, dar nu ascundeau felul în care privirile soldaţilor pâlpâiau asupra noastră.

Rândul de după ei era înarmat şi pregătit să facă exact ce ne ameninţase ofiţerul că vor face; ţevile armelor lor erau aşezate cu grijă în spaţiile dintre scuturi. Stăteau spate în spate cu un rând de la FBI şi cu ofiţeri de poliţie în uniformă, care supravegheau mulţimea de reporteri şi de civili. Camere – erau camere peste tot, aruncând bliţuri, înregistrând, chiar şi când acei bărbaţi şi acele femei au încercat să le blocheze imaginile sau să le distrugă aparatele la grămadă.

Elicea elicopterului şi-a anunţat venirea cu mult înainte să apară

pe cer. Reflectoarele lui ne-au măturat de câteva ori, de parcă ar fi căutat pe cineva anume. Un soldat stătea pe marginea uşii deschise, cu o armă automată în mâini, evaluând situaţia.

Ofiţerul de la comandă stătea undeva în stânga, în spatele celor două rânduri de soldaţi. Ţinea lipit de ureche un telefon prin satelit; se tot ghemuia şi se îndrepta la loc, de parcă faptul că se lăsa pe vine ar fi liniştit cumva zgomotul mulţimii care se ridica în spatele lui, venind în grabă spre noi toţi.

Nume, m-am gândit eu, străduindu-mă să mă uit dincolo de arme şi de scuturi, către chipurile pline de regret şi speranţă de dincolo de ele. Una dintre fetele din spatele meu a recunoscut în mod evident pe cineva, pentru că a luat-o la goană în faţă strigând:

— Mamă… *mamă!*

— *Culcaţi-vă la pământ şi puneți mâinile la ceafă,* a strigat ofiţerul în portavoce. *Respectaţi ordinul! Acum!*

— Aici! a strigat înapoi o femeie din mulţime. Sunt aici! Emily, sunt aici!

Când am privit chipul soldatului aflat chiar în faţa mea, mi s-a părut că văd cum un pârâiaş firav devine fluviu; emoţiile i-au umplut ochii şi nici măcar lumina orbitoare aruncată de reflectoarele elicopterului n-au putut masca privirea pe care i-a aruncat-o peste umăr femeii ce se lupta cu trei agenţi FBI care au doborât-o la pământ. Civilii din jurul ei au ripostat, încercând să-i îndepărteze pe agenţi de femeie.

Soldatul era trecut bine de prima tinereţe; barba de pe obrajii obosiţi era argintie, potrivită cu sprâncenele stufoase care umbreau ochii de un albastru-deschis. S-a repezit din nou în faţă, ignorând foiala stânjenită a colegilor lui mai tineri, aflaţi în dreapta şi în stânga lui, care aşteptau în continuare ordinele. Privirea i s-a mutat asupra fetei aflate la niciun metru de mine, care plângea, încă strigând:

— Mamă! Mamă!

Buclele ei negre se lipiseră pe obrajii uzi de lacrimi.

Soldatul a scuturat din cap. O mişcare atât de simplă şi de lentă. A scuturat din cap şi a lăsat scutul să cadă în noroi. Cumva, sunetul acesta le-a amuţit pe toate celelalte. A lăsat jos şi puşca automată, apoi s-a îndreptat, cât era de înalt, a scos pieptul în faţă şi a reuşit să se ferească de mâna pe care soldatul uluit aflat lângă el a întins-o cam fără tragere de inimă, ca să-l oprească.

A păşit peste scut, poticnindu-şi clapetele vestei antiglonţ, ca să şi-o scoată. Reflectorul elicopterului l-a dibuit şi l-a urmat în timp ce se apropia încet de noi, arătându-ne că este neînarmat. I-a întins fetei mâna şi, după un moment de ezitare, ea a luat-o şi l-a lăsat s-o tragă spre el şi să-i treacă vesta peste cap. Apoi a urmat casca şi, deşi era prea mare pentru ea, soldatul i-a prins-o totuşi, strângându-i cureluşa

sub bărbie.

A ridicat-o în braţe şi ea s-a prins cu braţele de gâtul bărbatului, cu încredere deplină. În timp ce o ducea înapoi, spre rândul de soldaţi, ofiţerul de la comandă s-a trezit din stupoare şi şi-a dat seama că ar trebui să dea ordine. A încercat. Nimeni, nici măcar unul dintre noi nu l-a ascultat. Îmi auzeam pulsul în urechi, mai tare, şi mai tare, şi mi-am ţinut respiraţia.

Ridicând o mână, şi-a făcut loc cu forţa printre soldaţi şi a încercat să umple golul lăsat în rând până când, în cele din urmă, agenţii FBI care tăbărâseră pe femeie i-au dat drumul. Aceasta s-a întâlnit cu soldatul la jumătatea drumului, smulgându-i copila din braţe şi luând-o într-ale sale. Până când Liam nu m-a strâns uşor de mâna cu care îl ţineam de braţ nici nu mi-am dat seama că puştii din jurul meu începuseră iar să avanseze. Fisura din rândul de soldaţi s-a mărit treptat, pe măsură ce doi copii au urmat calea pe care apucaseră, apoi trei, apoi patru…

Ofiţerul striga în megafon, dar în afară de unul sau doi soldaţi, restul îşi scoteau scuturile din formaţie şi făceau stânga-mprejur. Copiii treceau rânduri-rânduri pe lângă ei, în acelaşi fel în care trecuseră şi printre copaci; găsind loc să se strecoare, adunându-şi curajul şi făcându-şi drum pe lângă.

Vida a spus ceva ce n-am auzit. Aveam capul prea greu pentru ca grumazul să-l mai poată susţine, şi amândouă mi-au cedat atunci când piciorul stâng s-a înmuiat sub mine. Am simţit palmele lui Liam pe faţă, forţându-mi ochii să se deschidă. Era atât de frig – cum puteam să transpir aşa?

Am fost ridicată de la pământ şi purtată prin aglomeraţia de părinţi. Mai mulţi dintre ei se gândiseră să-şi facă afişe cu numele copiilor lor, folosind tot felul de cuvinte stranii şi de negândit, precum *„Bun venit acasă”* şi *„Te iubim”*.

Când am deschis din nou ochii, primul chip pe care l-am văzut a fost al lui Grasu; cuvântul de pe buzele lui era *şoc*. Şi Cate – *Cate* era acolo, cu obrajii plini de vânătăi, cu ochii în lacrimi. Mi-a luat faţa în palme şi mi-a vorbit mereu, cât m-au ridicat de pe jos.

Pielea îi era brăzdată de lumini roşii, albastre, roşii, albastre, albe. Ştiam că alergăm, dar nu simţeam nimic, chiar şi când am fost ridicată din nou, de data asta şi mai sus. Pe ceva moale. Chipuri necunoscute. Lumini strălucind, sunete repezite, voci, Liam…

Ambulanţa. Liam a încercat să urce în spate alături de mine, dar l-au obligat să se dea jos fiindcă au fost urcaţi doi membri ai echipei de atac – doi bărbaţi, unul dintre ei susţinând o mână care atârna foarte nenatural, celălalt sângerând tare dintr-o rană de pe frunte.

— O să vin după tine! a strigat Liam, în timp ce-l dădeau la o parte. O să te găsesc!

Echipa de la urgenţă m-a legat, aşezându-mă pe spate pe targă. Liam era la câţiva paşi depărtare şi Grasu îl prinsese în braţe, încercând să-l liniştească şi să-l ţină pe loc. A văzut panica ce-l cuprinsese, aşa cum o văzusem şi eu.

Au trântit uşile ca să le închidă şi au pornit sirenele.

— … îmi spui cum te cheamă? Poţi să-mi spui cum te cheamă?

Paramedicul era o femeie tânără, care mă studia cu o expresie serioasă.

— Avem o posibilă fractură transversală la tibia piciorului drept. Patru-cinci-şase leziuni între patru şi cinci centimetri, pe partea superioară şi inferioară a corpului… Uită-te la mine. Poţi să-mi spui cum te cheamă? Poţi vorbi?

Am dat din cap, cu limba ca o piatră.

— Te doare?

Am dat din cap.

— Tensiunea scăzută, puls rapid, şoc hipovolemic, poţi…?

Unul dintre bărbaţii de pe podea bloca sertarul la care voia să ajungă, dar l-a deschis cu braţul sănătos, întinzându-i ceea ce părea o folie mare de aluminiu. Paramedicul a întins-o peste mine, în timp ce altul mi-a pus o perfuzie în braţ şi a început bandajarea.

Ciudata pătură a reuşit să ţină înăuntru un pic de căldură. Am început să tremur atunci când durerea s-a trezit din nou.

— Ce-ai păţit la picior?

Am scâncit când mi l-a ridicat într-un fel de scoabă.

— Poţi să-mi spui ce-ai păţit la picior?

— Doare… am icnit eu.

Ea mi-a prins faţa în palme şi atunci când am privit-o în ochi m-am simţit straniu, aproape pierdută.

— Eşti bine, eşti în siguranţă. O să avem grijă de tine. Eşti în siguranţă.

Unul dintre soldaţii de pe jos s-a întins spre mine şi m-a prins de încheietură cu mâna lui pătată de sânge.

— Eşti o fată bună, a spus el, eşti o fată tare bună şi curajoasă. Ai făcut o treabă excelentă.

Zidul pe care-l ridicasem în calea lacrimilor şi a fricii şi a furiei s-a prăbuşit, într-un final, şi am început să plâng. Suspinam aşa cum o făcusem în garajul din casa părinţilor mei în acea ultimă dimineaţă, înainte ca ei să mă ia, şi am urlat, pentru că era o uşurare atât de mare să nu mai trebuiască să ţin răcnetul acela în mine, să nu mai trebuiască să mă prefac.

Nu a fost nevoie să rămân trează până când a venit şi primul imbold al unui nimic pe deplin liniştitor.

Douăzeci şi şapte

Timp de patru zile m-am simţit ca şi cum aş fi fost prizonieră în propriul trup.

Au fost momente, puţine şi îndepărtate unele de altele, când simţeam că mă trezesc şi vin tot mai aproape de suprafaţa realităţii. Sunete necunoscute, clinchete, hârâituri, piuituri. Feţe îndărătul unor măşti din hârtie albastră. Tavane trecându-mi pe deasupra capului. Am avut cele mai intense vise din viaţa mea, bântuite de oameni pe care nu-i mai văzusem de ani de zile. Am călătorit pe scaunul din faţă al unei dubiţe negre, cu fruntea lipită de geam. Am văzut oceanul. Copacii. Cerul.

În acelaşi fel în care pământul se întăreşte din nou după ploaie, simţeam şi eu cum prind iar putere, cum devin un întreg refăcut din bucăţi. Şi, într-o dimineaţă, pur şi simplu m-am trezit.

Într-o cameră plină de lumina soarelui.

Am clipit cu capul şi trupul grele, întorcându-mă spre sursa de lumină. Venea de la o fereastră ale cărei perdele încadrau un ram de sânger din apropiere. Pereţii fuseseră pictaţi într-un albastru-deschis, blând, aflat în contrast cu maşinăria gri-închis care piuia şi pâlpâia din beculeţe pe lângă mine.

Spital.

Am încercat să mă ridic, dar am întâmpinat rezistenţa firelor ataşate de dosul palmei cu câteva bandaje uşoare. Cineva mă acoperise cu un cearşaf alb, subţire, şi a trebuit să-mi folosesc piciorul stâng ca să-l dau la o parte şi să cercetez noua şi neaşteptata greutate din jurul piciorului drept. Ghips. O cămaşă lungă şi moale de pijama, în afară de asta, aveam mâinile bandajate din greu şi simţeam cum mă trage bandajul din jurul claviculei; am întins mâna, să simt moliciunea tifonului.

M-am relaxat, ascultând pentru o clipă zgomotul străzii care venea de undeva, de jos, şi zumzetul vocilor aflate de cealaltă parte a peretelui. O parte din mine ştia că ar trebui să fiu speriată, dar eram prea epuizată, fie şi numai ca să încerc această stare. Când n-am mai putut suporta gustul acru, uscat, pe care-l aveam în gât şi în gură, m-am întins după paharul cu apă de pe măsuţa de lângă pat şi l-am doborât dintr-o lovitură, aproape să-l dărâm peste o vază micuţă cu flori.

Pe peretele opus, sub televizorul atârnat din tavan, stăteau sprijinite nişte cârje. Dar în momentul în care am început să-mi cobor picioarele pe marginea patului, s-a deschis uşa.

Nu ştiu care din noi două a fost mai surprinsă – eu sau femeia micuţă, cu părul cenuşiu, care a intrat cu o tavă cu mâncare. Ochii ei verzi s-au mărit de uimire.

— Te-ai trezit!

A închis uşa în urma ei şi apoi s-a întors spre mine, strălucind.

M-am uitat țintă la ea, sorbind-o din ochi. A interpretat greșit tăcerea mea, confundând-o cu tristețea – sau poate cu confuzia, mi-am spus –, pentru că a lăsat repede tava jos și și-a tras un scaun lângă pat.

— Știi cine sunt?

Cuvântul a țâșnit din mine.

— Buni.

Ea a râs, mi-a luat mâna și a ținut-o între palmele ei moi, cu pielea subțire ca hârtia. Mult timp n-am făcut altceva decât să ne privim una pe cealaltă. Avea fața mai blândă și-și lăsase tot părul negru să se grizoneze. Dar în privirea ei era expresia aceea poznașă care o făcea unică și la vederea căreia m-am simțit copleșită.

— Ai văzut ceva necazuri, nu?

Am dat din cap, iar ea s-a aplecat și m-a sărutat pe frunte.

— Ești aici, am repetat, cumva uimită. M-ai găsit.

— Fetița mea, după ce te-au luat, nu am încetat să te căutam. În momentul în care au difuzat lista copiilor și coordonatele taberelor, am sărit în mașină și am pornit cu toată viteza spre tine. Ne-a luat ore întregi să aflăm în ce spital te-au adus. Te păzesc o grămadă de oameni, se pare, aproape că nu ne-au lăsat să intrăm, pe mine și pe ai tăi.

Am scuturat din cap, incapabilă să înțeleg.

— Ei nu-și amintesc de mine.

— Nu, nu-și amintesc. Este foarte ciudat, dar… cum să-ți zic? Nu pot rememora detaliile, însă ai fost mereu acolo. Undeva, adânc. Nu aici, a spus ea, bătându-se cu degetul pe frunte.

A dus mâna și și-a acoperit pieptul cu palma.

— Aici.

Aproape că nici n-am putut s-o spun:

— Știi ce sunt?

— Păi, pentru început, ești draga, neprețuita mea copilă, care poate face ceva un pic ciudat cu mintea ei, a spus buni, iar accentul ei sudist era mai puternic decât întotdeauna. De asemenea, se pare că ești preferata presei.

La auzul acestei vești m-am dat puțin în spate, iar bănuielile și-au croit drum prin mintea mea.

Buni a ridicat un deget și s-a dus să recupereze un ziar dintr-o geantă pe care n-o văzusem până atunci, așezată la ușă.

— În fața spitalului a fost o nebunie continuă timp de câteva zile. Acum ai tot timpul în fața ușii două gărzi înarmate, toată aripa spitalului numai pentru tine și tot îți mai dau hienele târcoale încercând să obțină o poză a ta.

The New York Times publicase știri despre atacul lagărului și urmările acestuia. Am desfăcut ziarul în poală, iar teama și-a făcut repede loc prin calmul meu câștigat cu greu. Cât timp fusesem plecată,

originala idee a lui Alice despre un calup pentru presă se modificase, evoluând către povestea completă a ceea ce se întâmplase în Los Angeles şi la Fermă. Erau pagini întregi cu pozele pe care ni le făcuse tuturor – planificând, simulând, lucrând. Codul drumurilor. Scrisese despre motivul pentru care fuseseră necesare minciunile şi despre cum lucraseră editorii şi patronii din presă împreună cu noi, ca să muşamalizeze adevărul până când începuse atacul de la Thurmond. Exista şi o lungă descriere a lui Cole, care îmi zâmbea dintr-o poză în alb şi negru.

Şi mai era şi un articol despre mine. Deşi nu dăduse niciun fel de amănunte despre puterile mele, Alice nu privase cititorul de aproape nimic altceva. În toate pozele ei eram undeva la margine, aproape ieşită din cadru, cu faţa ascunsă de umbrele părului. Ceilalţi – în special Cate – trebuie să-i fi spus despre cum am scăpat prima dată de la Thurmond, cum fusese viaţa mea ca fugară şi alături de Liga Copiilor, iar apoi, cum mă oferisem să mă întorc, ca să-i ajut. Ziarele publicaseră fotografii cu mine dusă spre ambulanţă, dar chipul lui Liam nu se vedea în poză. La fel de bine ar fi putut fi oricine altcineva, pentru că n-o recunoşteam deloc nici pe fata aceea palidă, micuţă.

M-am ghemuit din nou pe pernă, simţindu-mă expusă sub ochiul cercetător al lui buni.

— Mai este, dacă vrei să citeşti, a spus ea, dând deoparte ziarul.

— Nu acum, am spus. A mai fost cineva…

— Hmm?

Buni a dus înapoi ziarul şi a luat tava cu mâncarea de spital, pe care mi-a potrivit-o în poală.

— Cineva a mai… ce?

— … trecut pe-aici, am bombănit eu. Să mă viziteze.

Buni mi-a aruncat un zâmbet cunoscător.

— O tânără fermecătoare, cu o gură mare care i-ar putea provoca şi unui marinar un atac de inimă? O micuţă dulce, care ţi-a adus flori? Sau cel care a petrecut o jumătate de zi alergându-i pe-aici pe medici şi pe asistente, ca să le ceară explicaţii despre starea ta? *Sau* te referi, cumva, la un foarte manierat băiat de prin sud?

— La toţi, am şoptit. Sunt aici?

— Nu în momentul ăsta, a spus buni. A trebuit să se întoarcă la hotel. Toată lumea este în Charleston, pentru conferinţa asta de presă şmecheră. Dar sunt aici şi m-au rugat să-ţi dau asta când te trezeşti, ca să ştii cum îi găseşti.

Mi-a întins o bucată de hârtie împăturită. Am văzut că avea sigla hotelului, cu un număr de telefon mâzgălit de-a curmezişul. *Sună cât de repede poţi.* Era scrisul lui Liam.

— Mi-a fost tare dor de tine, fetiţă dragă, a spus blând buni. Într-o bună zi, sper că o să-mi povesteşti despre ce ţi s-a întâmplat. Nu vreau

să citesc despre asta; mai degrabă aş vrea s-o aud de la tine.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, am şoptit. Atât de mult. Voiam să te găsesc.

Bunica mi-a dat la o parte părul de pe faţă.

— Ai vrea să-i vezi şi pe ei acum?

N-am avut nevoie de lămuriri ca să ştiu la ce se referă cu acel *pe ei.*

— Oare ei…

Am înghiţit în sec.

— Oare ei vor să mă vadă pe mine?

— Oh, da, a spus buni. Dacă tu n-ai nimic împotrivă.

După o clipă, am încuviinţat din cap. Când a ieşit din cameră, am pus tava pe măsuţă. Auzindu-le paşii apropiindu-se, inima a început să-mi bată cu putere în piept.

E pentru ultima dată, mi-am spus, *e pentru ultima dată când fac asta…*

Buni a apărut prima, dându-se la o parte ca să-i facă loc unei femei subţiri şi plăpânde, urmate îndeaproape de un bărbat cu părul înspicat cu fire albe.

Era incredibil cât de puţin îmi aminteam despre felul în care arătau, de fapt. Poate că anii îi afectaseră, aşa cum mă afectaseră şi pe mine, îi subţiaseră, îi purtaseră încolo şi încoace peste muchiile ascuţite ale vieţii. Era atât de ciudat să-mi văd forma nasului pe chipul altei persoane.

Ochii mei. Gura mea. Gropiţa din bărbie. El purta un tricou cu guler îndesat în pantaloni, iar ea purta o rochie, şi am avut sentimentul straniu că se gătiseră special pentru întâlnirea cu mine.

Mi-aş fi dorit să nu mă simt atât de dureros de stânjenită, dar o puteam vedea şi pe chipurile lor. M-au privit şi tot ce şi-au amintit a fost dimineaţa aceea în care fusesem luată şi dusă departe şi, când, confuzi, ei mă obligaseră să ies din casă. Între noi stăteau ani goi şi dureroşi.

Aşa că am început cu lucrurile frumoase. O drumeţie cu cortul pe care o tăcuserăm acum foarte multă vreme, în Blue Ridge Mountains; coborârea printre copacii tomnatici, care abia începuseră să-şi schimbe culorile. Aerul era înţepător şi limpede, pantele munţilor doar un pic mai întunecate decât cerul albastru şi nesfârşit de deasupra noastră. Dormiserăm împreună, toţi trei, în bula de căldură din micuţul nostru cort, şi ne pescuiserăm hrana. Privisem, uimită, cum tata aprinde focul de tabără.

Ghemul de amintiri s-a eliberat la cea mai uşoară atingere, de parcă începuseră deja să-l deşire singuri. M-am retras din mintea lor, pe rând, abia fiind în stare să-mi controlez propriile emoţii fără să izbucnesc brusc în lacrimi.

— Vă rog, să spună cineva ceva, a zis buni, exasperată.

Dar eu nu aveam nevoie să spun vreun cuvânt. Voiam doar să-i las să mă ţină în braţe cât plângeau.

Îi auzisem pe unii care spuneau că viaţa ţi se poate schimba într-o singură zi, că te poate da complet peste cap. Dar greşeau. Viaţa nu are nevoie de o zi ca să se schimbe.

Are nevoie de trei zile.

Trei zile pentru ca paraşutele să înceapă să coboare din înalt, aducând pachete şi soldaţi ai beretelor albastre de la Naţiunile Unite, coborând în oraşele care aveau cea mai mare nevoie de ei.

Pentru ca o coaliţie restrânsă de lideri străini să pună piciorul pe pământ american, pentru prima dată în ultimii şapte ani.

Pentru ca povestea senatoarei Cruz să fie difuzată peste tot, şi pentru ca ea să fie aleasă pentru a supraveghea întregul proces de reabilitare naţională.

Pentru ca preşedintele Statului Major al Armelor Reunite să demisioneze, îndurând întreaga ruşine şi plecând să-şi mănânce pensia.

Pentru ca Forţele Armate să emită noi ordine şi apoi să-şi dea seama că bărbaţii şi femeile care-şi părăsiseră posturile nu se vor mai întoarce niciodată.

Pentru ca preşedintele Statelor Unite ale Americii să dispară de pe faţa pământului.

Pentru ca Naţiunile Unite să împartă ţara în patru zone de menţinere a păcii, fiecare supravegheată de un fost senator al acelei regiuni şi de o putere străină, şi să trimită trupe care să supravegheze ordinea publică.

Pentru ca să apară prima revoltă din cele aproape o sută referitoare la sursele de apă.

Pentru ca să lanseze un comunicat Corporaţia Leda prin care să nege implicarea lor în problema Agentului Ambrosia, dar să şi facă o-atât-de-generoasă ofertă de furnizare a substanţelor chimice despre care pretindeau că l-ar putea neutraliza.

Am citit despre toate astea în ziarele pe care mi le aduseseră părinţii mei. Le-am văzut la ştiri. Absorbeam această nouă realitate. Şi în noaptea aceea, când orele de vizită s-au terminat şi două asistente drăguţe-dar-aprige mi-au dat familia afară, m-am îndreptat spre telefonul de pe perete. Calmantele pe care mi le dăduseră mă moleşiseră, dar nu voiam să adorm fără să-i aud vocea. Fără să mă asigur că erau bine cu toţii.

Am format numărul şi m-am lăsat pe spate, cu receptorul prins între ureche şi umăr. Răsuceam pe degete firul încreţit al telefonului, aşteptând în timp ce suna… şi suna… şi suna. Şi suna.

Probabil că au ieşit. Să facă… ceva. Am încercat să nu fiu dezamăgită şi tocmai mă ridicam să atârn receptorul în furcă. Puteam să încerc din nou a doua zi, de dimineaţă.

— *Alo?* s-a repezit o voce să nu piardă legătura, cu respiraţia tăiată. *Alo?*

Am tras receptorul spre mine şi am zâmbit, şoptind:

— Salut.

Liam a respirat uşor.

— Este atât de bine să-ţi aud vocea. Cum te simţi?

— Sunt mai bine acum.

— *Îmi pare rău că n-am putut rămâne. Senatoarea Cruz ne-a cerut să ne întoarcem la hotel, şi acolo, nu-i o scuză, dar acolo era foarte multă treabă. Şi Grasu, şi Vi au spus amândoi că te-ai fi supărat pe noi dacă nu ne-am fi dus.*

— Au avut dreptate.

M-am întors iar pe-o parte.

— Ce se întâmplă? Buni mi-a zis ceva despre o conferinţă de presă?

— *Da, pentru pian. Planul cel mare. A fost o paradă de feţe venind şi plecând… Oh, Doamne, şi fii atentă aici: avem un reprezentant la deliberări.*

— Cine? am întrebat. Dacă nu era Liam, atunci… cine?

— *Ghici cine a deschis aseară gura lui mare şi grăsană şi a început, cu detalii pompoase, să contureze fiecare lucru cât de mic pe care credea el că ar trebui să-l facă senatoarea Cruz? A fost un discurs magnific.*

Am închis ochii, râzând.

— Nu se poate. Pe bune?

— *Pe bune. Ea i-a spus că ar trebui să prezinte situaţia mâine dimineaţă, în sala de şedinţe, a continuat Liam. Era ori entuziasmat, ori iritat de onoarea ce i se făcuse. Cu el nu prea ştii care-i treaba, câteodată.*

I-am ascultat respiraţia în liniştea care a urmat.

— Tu eşti bine?

— *Da. Da, drăguţo, toată lumea e bine,* a spus el, dar avea în voce o tensiune evidentă. *Mama ajunge mâine în oraş. Tot spune cuvântul ăla, încontinuu*: bine. Aş… *aş vrea doar să fii şi tu aici, asta-i tot. O să vin să te văd mâine, la prima oră.*

— Nu, i-am spus, mâine la prima oră o să vin eu la tine.

— *Poate că ar trebui să ne întâlnim pur şi simplu la mijloc,* a spus el, cu un zâmbet ascuns undeva, la marginea vocii.

L-am ascultat cum îmi spunea despre cei peste o sută de copii care încă aşteptau să fie preluaţi de părinţii lor. Primiseră camere gratuit, hrană gratuit şi o adevărată armată de voluntari venise cu provizii şi haine. Mi-a spus că-i prinsese pe Vida şi pe Grasu pipăindu-se în lift. Mi-a povestit despre Zu care dăduse uşor din umeri când îi spuseseră

că ai ei reuşiseră să plece din ţară şi că, până reuşeau să-i contacteze, avea de ales: ori să meargă acasă şi să stea cu unchiul ei, cu mătuşa şi cu Hina, fie să locuiască împreună cu Vida, Nico şi Cate în apropiere de D.C., astfel încât Cate să se poată consulta cu senatoarea Cruz. Şi cum nu-i luase nicio secundă ca să se decidă pentru D.C.

Eu i-am povestit despre părinţii mei. Despre felul în care soldaţii postaţi afară se iţeau de fiecare dată când deschideam uşa. Despre felul în care doctorului îi tremurase mâna, doar puţin, când îmi examinase tăieturile. Şi, la un moment dat, am simţit cum mă ia somnul.

— *Închide, du-te să te culci,* a spus Liam, părând şi el la fel de obosit.

— Închide tu.

În cele din urmă n-a închis niciunul.

În dimineaţa următoare, mă aflam în cealaltă parte a oraşului, făcută sandvici între părinţii mei pe o canapea din holul hotelului Marriott din Charleston, West Virginia. Se vedea cât de aglomerat era locul din faptul că nimeni, nici măcar un singur jurnalist nu a părut să remarce că mă aflam acolo. Cu un sfert de oră înainte de ora anunţată, mulţimea a început să se deplaseze spre lifturi, ca să ajungă în sala cea mare de conferinţe.

În timp ce aşteptam, mama a insistat să-mi aducă ceva – apă, o gustare, o carte, vreun calmant –, până ce, într-un final, tata s-a întins şi i-a pus calm o mână pe braţ. Totuşi, l-am văzut privindu-mă cu colţul ochiului, de parcă ar fi vrut să se asigure că eram încă alături de ei. Aşa ne încălzeam unii în prezenţa celorlalţi: lent, stângaci, onest.

Buni măsura încăperea cu pasul, în faţa noastră, şi numai pentru că s-a oprit ea mi-am dat seama că vine cineva.

Dar nu erau Liam sau Vida – era Cate. Părul ei blond deschis fusese strâns la spate într-o coadă ordonată şi se machiase, îşi pusese şi rochie. Părea cumva umbrită, cu faţa secată într-un fel care m-a făcut să mi se strângă inima. Am zburat în picioare, iar tata s-a repezit să mă

ţină dreaptă în timp ce mă împotmoleam în ghips. Şi-a încetinit oarecum paşii atunci când m-a zărit şi am fost bucuroasă să-i văd zâmbetul întins pe toată faţa. Dacă ar fi început să plângă, nu aş fi avut încredere în mine că nu voi face la fel.

— Sunt aşa mândră de tine, a şoptit ea. M-ai umplut de admiraţie. Mulţumesc.

Am îmbrăţişat-o la fel de emoţionată cum m-a îmbrăţişat şi ea, şi m-am simţit plină, plină ochi, de căldura iubirii ei. Când, în cele din urmă, i-am dat drumul şi am prezentat-o familiei mele, era limpede că

ei ştiau deja cine este.

Mi-a prins mâinile într-ale sale.

— Putem vorbi mai târziu? Trebuie să alerg sus, dar nu am vrut să mai treacă niciun minut fără să văd cu ochii mei că eşti bine.

Am dat din cap şi am lăsat-o să mă mai îmbrăţişeze o dată. Tocmai când mă desprindeam de ea mi-a spus, cu voce înceată:

— Este cineva aici pe care n-ai vrea să-l vezi.

Am avut sentimentul că ştiu exact despre cine vorbeşte şi i-am fost recunoscătoare că m-a avertizat la timp, ca să mă pregătesc.

Liam, Vida, Nico şi Zu au ieşit din lift, iar ea a intrat. Nu mi-am putut reţine zâmbetul care mi s-a lăţit pe faţă. Zu a fost prima care a ajuns la mine, un fulger cu rochie roz străbătând holul ca să mă prindă în braţe. Nico a rămas în urmă, legănându-se nesigur de pe un picior pe altul, până l-am grăbit să se apropie şi el. Vida nu avea astfel de scrupule. Mi-a dat un pumn zdravăn în umăr, ceea ce cred că ar fi trebuit să interpretez ca fiind „jucăuş". Iar Liam, conştient că ochii alor mei erau asupra lui, s-a prezentat încă o dată şi le-a strâns mâinile. A venit încet spre mine, ca să-mi dea timp să-l privesc cum trebuie. Avea părul tuns şi aranjat, era proaspăt ras. Şi dacă era obosit, nu se vedea – doar o umbră de amărăciune am zărit în ochii lui. Mi-a zâmbit uşor, timid, iar eu i-am întors surâsul, cu inima bătând să-mi sară din piept.

— Bună ziua din nou, doamnă, a spus el politicos, strângând mâna lui buni.

Ea l-a pupat tare pe obraz şi s-a întors spre mine, făcându-mi cu ochiul.

Când a ajuns mai aproape, Liam m-a luat simplu de braţ şi a întrebat:

— E toată lumea pregătită să urcăm?

Ar fi fost o prostie să mă simt dezamăgită ca nu primisem un salut potrivit, dar îmi ardeau pur şi simplu mâinile să-mi trec degetele prin părul lui şi să-i mângâi trăsăturile.

Când uşile liftului s-au deschis, am pornit înainte, dar el m-a oprit pe loc, lăsându-i să urce pe părinţii mei, pe Zu, Vida, Nico şi încă alţi vreo cinci-şase.

— Ştiţi ceva? a spus Liam, făcându-i semn tatii, care încerca să ţină uşile deschise. Venim cu următorul.

Şi în momentul în care s-au închis uşile, braţul i-a alunecat în jurul taliei mele, iar cealaltă mână mi-a vălurit părul, şi am fost sărutată până la ultimul milimetru al vieţii mele.

— Bună, a spus el, când în sfârşit a reuşit să tragă aer în piept.

— Bună, am spus, acum şi ameţită, şi lipsită de suflare, în timp ce el şi-a coborât fruntea, să o sprijine de a mea. Trebuie să urcăm?

Liam a dat din cap, dar au mai trecut câteva momente până când

a întins mâna să apese cu adevărat pe buton.

Conferinţa de presă era organizată în sala de bal a hotelului – o încăpere care putea găzdui o sută de persoane, dintre care erau deja prezente, când am ajuns noi, cam trei sferturi. Aproape că am strigat de bucurie, recunoscătoare, când am văzut că ceilalţi ne opriseră scaune undeva, în spatele sălii. Simţeam deja cum unii ochi se îndreaptă asupra mea, şi acest sentiment stânjenitor ar fi fost cu atât mai accentuat dacă întreaga sală s-ar fi holbat la ceafa mea. Dacă n-aş fi putut să plec neobservată, în cazul în care aş fi vrut. Se pare că Liam a simţit asta, aşa că m-a condus, ţinându-mi palma pe mijloc, către un loc dinspre culoar.

Abia ne aşezaserăm, când doi bărbaţi, amândoi în uniforme militare, s-au îndepărtat de noi, spre cealaltă parte a sălii. Vida le-a zâmbit discret cu toţi dinţii şi le-a făcut semn cu mâna, când aceştia s-au uitat din nou în direcţia noastră.

Sala s-a cufundat în tăcere când au urcat pe scenă primii vorbitori. Erau cu toţii bărbaţi, unii militari, alţii în mod evident politicieni – aceştia erau cei care-şi aminteau să se întoarcă şi să zâmbească spre camere, înainte de a se aşeza. Am respirat adânc, înainte să apară senatoarea Cruz, urmată de dr. Gray, şi apoi, surprinzător, de Cate. Liam m-a luat de mână când l-am văzut pe Grasu urcând şi el la tribună, cu umerii drepţi şi privirea înainte. Purta un superb costum albastru şi o cravată în dungi, iar imaginea era desăvârşită de ochelarii cei noi, cu rame subţiri, metalice.

— Tocilarule, a bombănit Vida; dar avea pe faţă un zâmbet mic, satisfăcut.

M-am uitat spre Liam şi am văzut pe chipul lui aceeaşi îngrijorare pe care o simţeam şi eu. Grasu se învelise în acest pachet rafinat, aproape suficient ca să-mi distragă atenţia de la chipul lui. Văzusem expresia aceea de zeci de ori – bărbia scoasă în faţă, ochii posomorâţi. Era înfăţişarea unui om care tocmai a pierdut un vot.

— Fir-ar să fie, a murmurat Liam. O să fie nasol.

Şi aşa a fost.

— Vă mulţumesc că aţi venit astăzi, aici, a început senatoarea Cruz, care vorbea liber, fără notiţele pe care cineva i le pusese dinainte. Ultimele cinci zile au fost un adevărat test pentru tăria morală a Americii, şi cred că vorbesc nu doar în numele foştilor mei colegi din Congres, ci şi în cel al aliaţilor noştri străini, atunci când vă mulţumesc pentru colaborarea voastră pe parcursul derulării fazelor de recuperare. Vestea bună este că au trecut deja opt zile ale primei faze.

Camerele au făcut *clic, clic, clic.*

— Aş vrea să vă prezint în detaliu acordul pe care l-am semnat în această dimineaţă. Vă rog să vă păstraţi întrebările pentru la final de

tot, când o să avem câteva momente, special în acest scop.

A tras aer în piept, răsfoind hârtiile.

— Cele patru zone de menţinere a păcii vor rămâne în funcţiune în următorii patru ani. Reconstrucţia oraşelor şi aşezărilor decimate în această luptă sau de dezastre naturale, pentru care guvernul nu a fost capabil să ofere ajutoare, va fi gestionată de coaliţia de menţinere a păcii formată din reprezentanţi ai ţărilor din fiecare regiune; vom oferi detalii într-o conferinţă de presă următoare, separată.

Înainte de a trece mai departe, a lăsat auditoriul să asimileze aceste informaţii.

— Fiecare zonă va fi totodată responsabilă pentru supravegherea neutralizării Agentului Ambrozia din pânzele freatice şi din fântânile aflate pe teritoriul ei, precum şi de distrugerea oricăror depozite chimice. Orice utilizare ulterioară a acestuia în lume, precum şi orice folosire a tinerilor afectaţi Psi în calitate de soldaţi, de agenţi clandestini sau oficiali guvernamentali ai acestei naţiuni sau ai alteia este strict interzisă prin prevederile acestui acord şi va fi condamnată.

Ochii lui Lillian au cercetat sala, aproape întâlnindu-se cu ai mei. S-a îndreptat un pic în scaun şi a părut mâhnită, ştiind în mod sigur ce urmează.

— Copiii rămaşi în lagărele de reabilitare vor fi returnaţi familiilor lor pe parcursul lunii viitoare. Vom furniza o bază de date care va putea fi interogată, astfel încât să poată fi identificat locul unde trăieşte fiecare copil, dar părinţii nu vor avea acces în lagăr. Ca parte a acordului nostru, acestea vor fi distruse.

Şocul m-a lovit ca o izbitură în plină faţă. Încăperea a început să se umple de voci – conversaţii pe ton scăzut, întrebări strigate, şi tot ce era între aceste două extreme. Cu coada ochiului am văzut-o pe buni, care încerca să-mi prindă reacţia, însă nu-mi puteam lua ochii de la scenă.

— Operaţia de salvare a vieţii dezvoltată de dr. Lillian Gray va fi furnizată gratuit, atât timp cât această teribilă mutaţie va exista în societatea noastră. Orice persoană afectată Psi, care are peste optsprezece ani, va avea dreptul să decidă dacă face sau nu operaţia, dar trebuie să poarte o identificare specială. În ceea ce-i priveşte pe cei sub optsprezece ani, este la latitudinea părinţilor sau a celor care îi au în grija lor dacă vor primi sau nu tratamentul.

Lillian a plecat din nou privirea.

— Am stabilit câteva hectare de teren unde să construim o comunitate pentru copiii nerevendicaţi sau pentru aceia care simt că n-ar putea să se întoarcă în siguranţă acasă. Le vom cere tuturor cetăţenilor care au ales să nu urmeze tratamentul să lase în urmă restul vieţii lor şi să trăiască într-una dintre aceste comunităţi.

Trebuie să fi scăpat un fel de sunet de dezgust, pentru că cei din

familia mea s-au întors spre mine.

În acelaşi timp, cineva de pe scenă a spus tare:

— Ăsta-i un mare *căcat*.

Iar acel cineva era Grasu.

— Ţine-ţi gura…

Unul dintre bărbaţii în uniformă a fost destinatarul unei priviri care ar fi topit un bărbat mai puţin puternic într-o băltoacă tremurătoare. Cate a fixat masa cu privirea, muşcându-şi buzele în efortul de a-şi ascunde un zâmbet.

Senatoarea Cruz a tuşit, frunzărindu-şi hârtiile. Înainte să poată începe din nou să vorbească, Grasu era deja pe la mijlocul următoarei propoziţii.

— Ia hai să discutăm treaba asta pe larg, ce ziceţi? a spus el.

— Oh, Iisuse, a spus Liam, privind în sus ca să capete putere.

— De vreme ce am optsprezece ani, a continuat Grasu, am în sfârşit dreptul de a alege ce vreau pentru mine, dar dacă fac alegerea greşită, tot o să fiu pedepsit pentru asta?

— Te rog să-ţi ţii întrebările pentru final.

Dar chiar în timp ce spunea asta, senatoarea Cruz a făcut cu mâna un semn discret, aproape imperceptibil, ca şi cum l-ar fi încurajat.

— N-am terminat, a spus Grasu. Dacă aleg să nu vină cineva, foarte posibil un incompetent, care să-mi taie creierul (cel mai important organ din corpul meu) ca să-l „repare”, atunci sunt iar prizonier într-un alt lagăr, de data asta pentru tot restul vieţii?

— Oh, ce-mi place de el, a spus buni, încântată.

— Nu este un lagăr, a spus nerăbdător unul dintre bărbaţii în uniformă. Este o comunitate. Acum ne putem întoarce la…

— O comunitate cu garduri de sârmă ghimpată? Cu pază armată? Vă daţi seama că, făcând aceste lucruri, reuşiţi să reintroduceţi în America şi în întreaga lume prejudecata că *diferit* înseamnă *rău, urât, periculos*? Nu-i nicio reabilitare în asta; pur şi simplu vreţi să ne măturaţi sub covor şi speraţi ca timpul să aibă grija de noi. Îmi pare rău, dar treaba asta este al dracului de îngrozitoare, şi în mod evident voi *ştiţi* că e al dracului de îngrozitoare, pentru că aţi petrecut în total cam două secunde ca să faceţi un plan care afectează mii de vieţi deja distruse de un alt grup de oameni, unii dintre ei probabil aflaţi în această încăpere.

— Persoanele afectate de Psi au puteri periculoase, care nu pot fi controlate, a motivat bărbatul. Pot fi folosite ca instrumente de către cei care comit crime şi diferite delicte, câştigă avantaje în mod incorect şi le fac rău celorlalţi.

— Da? La fel face şi o grămadă de bani. Ceea ce contează este ce alege să facă o persoană cu aceste puteri. Prin încarcerarea cuiva pentru că a făcut o alegere în legătură cu trupul lui, o alegere pe care

are tot dreptul s-o facă, nu faceţi practic decât să spuneţi că nu, nu aveţi încredere în noi. Că nu facem alegeri bune, că nu-i tratăm bine pe ceilalţi. Cred că asta este teribil de jignitor. Şi, apropo, par să-mi controlez perfect puterile, ce ziceţi?

— Crezi că puştilor mai mici, de opt, nouă, zece ani, ar trebui să li se permită să facă o alegere care le-ar schimba viaţa?

Senatoarea Cruz îi dădea un contraargument ca să-i ridice mingea la fileu – m-am lăsat uşor pe spate, uşurată să constat că nu se înşela prea tare. Poate că fusese depăşită de grupul de discuţii în care se afla acum, dar găsise o modalitate creativă de a-şi impune punctul de vedere.

— Cred că puştii cărora li s-au furat ani din viaţă au avut destul timp să cântărească ce ar alege dacă ar fi vorba despre posibilitatea de a fi vindecaţi, a spus Grasu. Au avut timp să se gândească la ce ar alege şi ar lua o decizie avizată. Credeţi-mă, ăsta-i lucrul la care ne-am gândit cu toţii, atunci când fiecare oră a fiecărei zile era controlată la minut, sau atunci când trebuia să ne luptăm în fiecare zi ca să avem mâncare, apă şi un adăpost, în timp ce bărbaţi şi femei ne vânau la propriu. Vreţi să stabiliţi limita la optsprezece ani, ştiind că optzeci la sută din copiii internaţi înainte într-un lagăr nu au atins încă vârsta aceea? Eu, la optsprezece ani, am fost într-un lagăr timp de un an. Una dintre prietenele mele a fost în lagăr timp de şase ani, dar ea are numai şaptesprezece ani. Ea va fi subiectul unei decizii luate de aceiaşi oameni care au gonit-o prima dată de acasă?

M-am strâmbat, străduindu-mă să nu mă uit la părinţii mei. Nu voiam să se simtă şi mai vinovaţi decât se simţeau deja.

— Trebuie să depăşim acest subiect, a spus unul dintre bărbaţi, altfel nu vom mai avea timp pentru întrebări…

— Sunt de acord, a spus dintr-odată dr. Gray, apoi a clarificat: Cu acest tânăr domn. Dacă nu au comis vreo crimă sau dacă tributul psihologic al experienţelor lor nu Le-a afectat capacitatea de luare a deciziilor, cred că aceşti copii pe care i-am scos din tabere trebuie lăsaţi să aleagă, în orice caz, părinţii acelor copii care nu au atins pragul critic şi nici nu manifestă simptome ar trebui lăsaţi să ia o decizie şi s-o facă până când copilul împlineşte vârsta de şapte ani.

Vocea îi era încordată până la punctul în care mi se părea că se poate frânge, dincolo de oboseala propriu-zisă. Reporterii îi sorbeau fiecare cuvânt, sărind în picioare ca să lanseze spre ea un torent de întrebări, toate putând fi rezumate într-una singură: *Unde este preşedintele Gray?*

Senatoarea Cruz s-a uitat ţintă în notiţe, apoi a întrebat pe un ton firesc:

— Crezi că ai putea concepe un sistem mai bun, ţinând cont de lucrurile cu care avem de-a face?

— Da, a spus Grasu, fără urmă de aroganţă. Şi cred că, dacă veţi alege opţiunea prezentată aici, nu doar că veţi ignora sănătatea mentală şi emoţională a copiilor scoşi din lagăre, ci îi veţi condamna la o viaţă de teamă şi ruşine. Şi dacă aşa se vor întâmpla lucrurile, aţi fi putut la fel de bine să-i fi lăsat acolo unde erau.

— Bine, a spus senatoarea Cruz, o să rezumăm discuţia noastră de până acum şi concluziile acestei întrevederi.

Dacă vreun alt tânăr afectat de Psi doreşte să ni se alăture, îl rog să-mi spună.

În ceaţa tuturor acestor întrebări, cineva dispăruse din primul rând de scaune – un tânăr cu şapcă de baseball. S-a îndreptat spre partea laterală a sălii şi a pornit repede spre ieşire. Cu faţa în pământ şi mâinile încrucişate la piept, ar fi putut fi oricine.

Dar eu ştiam exact cine este.

M-am strecurat afară, alungând privirile întrebătoare ale lui Liam şi ale Videi, şi am ridicat un deget spre ei, în semn de aşteptare. Aveam sentimentul că treaba asta urma să dureze mai mult de un minut, dar fiindcă senatoarea Cruz vorbea din nou, de data asta despre viitoarele alegeri prezidenţiale şi pentru congres, atenţia le-a fost atrasă iar către prezidiu.

Pe coridor erau zece grade mai puţin decât în sala sufocantă ce era pe cale să se transforme în saună. Simţeam că el venise aici, totuşi, mai degrabă pentru linişte decât pentru răcoare. A mers până aproape de capătul lungului coridor şi s-a aşezat lângă o fereastră care dădea spre parcarea hotelului.

— Ai venit să râzi, nu-i aşa? m-a întrebat Clancy, cu voce răguşită.

Nu a întors capul, ci doar a rămas cu ochii pironiţi pe fereastră.

— Bucură-te în voie.

— Nu sunt aici ca să râd, i-am răspuns.

A mârâit, dar nu a spus nimic. În cele din urmă şi-a strâns mâinile în poală, strângând şi deschizând pumnii.

— Încep să nu-mi mai simt degetele de la mâna dreaptă. Au spus că n-au mai văzut complicaţia asta până acum.

Mi-am înghiţit răspunsul automat *„îmi pare rău*” Pentru că nu-mi părea.

— Ţi-am spus că asta se va întâmpla, nu-i aşa? a spus Clancy. Ca acea opţiune pe care v-aţi dorit-o prosteşte cu toţii va sfârşi în mâinile celor care v-au gonit şi prima dată. Nu aşa trebuia să fie.

— Nu, am răspuns tăios, nu aşa trebuia.

Pentru prima dată, s-a întors şi m-a privit direct. Recuperarea de după operaţie îl făcuse să piardă ceva carne de pe oase şi ceva culoare din obraji. Aveam presimţirea că, dacă i-aş da jos şapca de pe cap, aş vedea o ţeastă proaspăt rasă şi cicatricile noi ascunse acolo.

— Ce s-a întâmplat cu Nico?

Ei bine, la una ca asta nu mă aşteptam.

— Este aici. Nu l-ai văzut?

Umerii i s-au ridicat şi apoi s-au lăsat, odată cu respiraţia profundă care a urmat.

— Ai vrea să-i spui ceva? l-am repezit eu. Poate ceva în legătură cu faptul *că-ţi pare rău*

— Singurul lucru de care-mi pare rău este că am pierdut controlul asupra situaţiei. Dar… nu contează. Pot să găsesc o cale să rezolv asta, să dezactivez echipamentul pe care mi l-a plantat în cap. Cum să recapăt totul. Pot s-o fac. Sunt mai aproape ca oricând de oamenii potriviţi. Pot să-l găsesc pe tata, oriunde s-ar ascunde. *Eu* pot s-o fac.

Cumva, ştiusem că aşa va răspunde. Pentru că asta era Clancy în adâncul sufletului său: cineva care avusese întotdeauna totul, dar care voia şi mai mult de-atât. Voia mereu singurul lucru pe care nu va fi niciodată, absolut niciodată capabil să-l obţină.

Dar când s-a uitat la mine, ochii lui negri scufundaţi în fundul capului mi-au spus altceva – că poate ce-şi dorea cu adevărat, ceea ce nu putea să admită cu voce tare, era exact acelaşi lucru pe care şi mama lui îl dorise în toţi aceşti ani. Mândria juca un joc periculos în inima lui, luptându-se cu epuizarea. Am simţit cum ezit şi eu, cu degetele strânse pumn şi cu gândul la toate acele vieţi cu care se jucase atât de nepăsător, la cele bune care se pierduseră pentru totdeauna pentru ca el să găsească modalităţi de supravieţuire.

Şi tot acolo, în fundul minţii mele, era băiatul scos la tablă, speriat, singur şi fierbând de o ură neajutorată.

Cel cu zâmbet dulce, care trăia acum numai în amintirea mamei sale.

Ştiam ce ar fi făcut el dacă eu aş fi fost în locul lui, şi nu am putut nega prezenţa acelui glăscior care îmi spunea să fac şi eu exact acelaşi lucru – să plec şi să las durerea şi umilinţa să crească în el ca un cancer, până când îl vor sfâşia. Numai acest lucru în sine, şi tot era un motiv să nu fac aşa. Pentru că, indiferent de câte ori ar fi încercat, n-ar fi reuşit niciodată să mă toarne în forma lui. Iar acum, nici atât.

N-a fost o eliberare de vină.

N-a fost o pedeapsă.

A fost doar un act de caritate.

Între noi nu existau bariere sau blocaje. Viaţa lui mi s-a revărsat în minte, răsucindu-se în culori şi sunete pe care nu-mi permisese niciodată să le văd, pe care nu fusesem niciodată destul de puternică să le găsesc. Am luat ce-am putut şi le-am înlocuit cu lucruri mai bune. Nu fusese testat niciodată, nu fusese Portocaliu, nu fusese la East River sau în California. Au existat anumite lucruri pe care le-am văzut, secrete atât de oribile, încât n-aş fi putut implica pe nimeni altcineva împărtăşidu-le. M-am concentrat asupra strălucirii. I-am

lăsat numai asta – povestea simpla ca în tot acest timp fusese cu mama lui, că o ajutase în toţi aceşti ani, că dragostea pe care încă o simţea pentru ea era un lucru bun şi pur pe care merita să-l păstreze.

Şi când m-am întors să plec, eliberându-i mintea pentru ultima oară, l-am văzut uitându-se iar pe fereastră la mierlele care îşi dădeau târcoale în zbor, plutind pe cerul albastru; l-am văzut zâmbind.

M-am întors pe hol, cu ochii plecaţi şi gândurile vraişte. Nu am văzut-o pe femeia care a ieşit din toaletă decât atunci când m-am izbit de ea şi am sfârşit cu nasul în buclele ei de un roşu-aprins.

— Scuze, am spus, dezmeticindu-mă. Scuze, n-am fost atentă.

— Norocul meu, a spus femeia, cu voce joasă şi blândă. De zile întregi încerc să dau de tine. Cum e piciorul, puştoaico?

Auzind-o, am ridicat privirea şi până la urmă mi-am dat seama cine era. Alice. Astăzi se aranjase şi ea, schimbase blugii ponosiţi şi haina în care o văzusem la punctul de întâlnire cu un taior care nu prea îi venea bine. Părul îi flutura pe umeri ca o coamă sălbatică, ţinut pe spate de o pereche de ochelari cu rame groase şi un pix pe care îl îndesase acolo şi uitase de el.

— Este mai bine, am spus, cercetând-o prudent.

Văzând că n-am de gând să-i zâmbesc, a oftat.

— Uite, puştoaico, dacă e vorba despre faptul că ţi-am spus povestea, n-o să încep să-mi cer scuze. Am o datorie să relatez aceste evenimente, adevărul… Iar adevărul în acest caz este că avem o poveste dată dracului. Există câteva mici informaţii pe care ai putea să mi le lămureşti, dacă ai un minut liber…

— N-am.

Alice s-a foit stânjenită, de parcă şi-ar fi amintit cine sunt şi ce pot face. A coborât vocea şi s-a uitat împrejur, ca să se asigure că nu ne ascultă nimeni.

— Am prins un pont, cum că senatoarea Cruz a vorbit cu tine şi cu alţi câţiva despre un fel de program, ceva strict secret. Ce tupeu pe ea, dacă te gândeşti că tocmai a spus în faţa unei săli întregi că tuturor naţiunilor li se interzice să vă folosească în orice fel de servicii militare sau secrete.

Mi-am supravegheat reacţia, păstrând-o cât mai firească. Nu încă. Dar nu aveam nicio îndoială că va veni vorba.

M-am dat la o parte şi ea m-a urmat, blocându-mi iar drumul. Nici înainte nu avusesem stare pentru asta, dar acum aveam şi mai puţin.

— Trebuie să te avertizez. *Chiar* nu reacţionez bine atunci când sunt încolţită.

Alice a ridicat mâinile.

— Bine, bine.

A băgat mâna în geanta pe care o ţinea atârnată pe braţ, scotocind

după ceva – o carte de vizită.

— Dacă vrei vreodată să vorbeşti, a spus ea, poţi să mă suni oricând. Sunt numai urechi.

Am aşteptat până când a dispărut înapoi în sala de bal, apoi am rupt cartea de vizită şi am lăsat bucăţile să cadă pe jos. M-am întors iar în sală, exact la timp ca să le văd pe Zu şi Vida îndreptându-se în grabă spre ieşire; se ţineau de mână şi alergau spre lifturi. O clipă mai târziu, a apărut şi Liam, împreună cu Grasu, care arăta destul de stresat.

— Ah!

Grasu a pornit spre mine şi expresia de pe faţă i s-a înăsprit.

— Ar trebui să-ţi odihneşti piciorul ăla…

Liam i-a luat mâna de pe umăr şi m-a prins de degete.

— Să mergem, să mergem…

— Ce se întâmplă? am întrebat, aruncând o privire spre sală, când am trecut pe lângă ea. Cineva de la prezidiu ţinea un discurs, dar altminteri încăperea era exact cum o lăsasem.

— Evadare, a spus Liam şi ochii i-au strălucit când s-au deschis uşile liftului şi ne-a tras înăuntru. Ai încredere în mine.

Frica îşi slăbea strânsoarea de pe gâtul meu în timp ce liftul cobora spre garajul din subsol. Liam s-a legănat încontinuu pe călcâie, până am ajuns. Grasu l-a studiat bănuitor în timp ce ne trăgea afară.

Liam a scos din buzunar un set de chei şi a ridicat telecomanda de plastic a alarmei, ascultând de unde vine zgomotul încuietorii. Vida şi Zu au apărut din spatele unui rând de maşini şi au luat-o la fugă spre SUV-ul prăfuit cu numerele de Arizona, care piuia şi se lumina.

— Eşti ridicol, l-a informat Grasu, îndreptându-se spre maşină şi slăbindu-şi nodul de la cravată, dar mergând cu noi oricum, cu o urmă de zâmbet pe faţă.

L-am luat pe Liam de braţ. Nu mi-a plăcut deloc felul în care i-a căzut faţa când mi-a văzut expresia:

— Care-i treaba?

Ştiam cum arată negarea şi care sunt nuanţele ei – refuzul încăpăţânat de a recunoaşte că ceva nu-i în regulă. Ceva se dăduse peste cap în el, ceva ce nu mai putea fi nicicând îndreptat.

— Este că…

Şi-a trecut mâna prin păr.

— Este că totul va fi diferit de acum înainte. Tu o să te întorci în Virginia împreună cu familia ta, eu o să mă întorc în Carolina de Nord, cu ai mei. Şi dacă o să vrem să ne vedem, trebuie să-mi dea voie să iau maşina. Tu va trebui să vorbeşti cu ai tăi să-ţi dea voie. O să trăim după nişte reguli pe care nu le-am avut ani de zile şi, deşi există un pic de frumuseţe în asta, aş vrea numai ca… aş vrea să uit o vreme. Să gonesc suferinţa. Pentru ultima dată, n-aş vrea decât să merg

undeva unde să nu ne găsească nimeni.

Am zâmbit şi m-am prins de braţul pe care mi-l oferea. M-a condus încet, grijuliu, către maşină. A deschis uşa şi m-a ajutat să urc pe locul pasagerului din faţă, aranjându-mi cu grijă uriaşul şi incomodul ghips de la picior. S-a aplecat să-mi prindă centura de siguranţă şi s-a folosit de prilej ca să mă sărute iar.

— Unde mergem? a strigat Grasu la el, când a dat ocolul maşinii spre uşa şoferului.

— Linişte, drăguţule, a spus Vida cu blândeţe, punându-i o mână pe picior.

— Da, dragă, a bodogănit Grasu spre ea.

Alături de ei, Zu strălucea.

Încă mai zâmbeam când Liam şi-a prins centura de siguranţă şi s-a întors, ca să se adreseze grupului.

— OK, echipă. Încotro? Cred că avem cam o oră până se termină conferinţa, şi nişte benzină de consumat.

— În felul ăsta umblaţi creanga şi înainte? s-a minunat Vida cu voce tare. E un miracol că aţi supravieţuit; netoţilor.

— Ţi-am zis; a bombănit Grasu.

M-am întins şi l-am bătut pe braţ.

— Bine. OK. Unde vreţi să mergem?

— Plajă; plajă, plajă, plajă, a cântat Zu.

— Uh, nu sunt sigură că avem vreuna pe aproape, aşa că trebuie să amânăm călătoria asta. Altcineva? a întrebat Liam. Votăm?

— Mie mi-e indiferent, am spus, lăsându-mi capul pe scaun. Nu putem să plecăm pur şi simplu şi să vedem unde ne duce drumul?

— Drăguţo, asta-i cea mai dată dracului idee pe care am auzit-o de mult timp încoace. Eşti navigatorul. Spunem când şi încotro să virez.

A pornit maşina şi a slobozit un „Da!” atunci când din difuzoare s-a auzit una dintre piesele celor de la Allman Brothers. Până când am coborât de pe rampă, ca să ieşim din parcare, chiar şi mormăielile lui Grasu se transformaseră în hohote de râs.

Am trecut în viteză pe străzile oraşului până când am găsit şosele mărginite de copaci verzi şi ne-am croit drum spre liniile leneşe ale râului care curgea paralel cu spinarea încovoiată a oraşului. Liam a luat o pauză de la fredonatul lui afon şi s-a uitat la mine. Încălzite de lumina blândă a soarelui de după-amiază, degetele lui s-au împletit cu ale mele, pe bordul maşinii. Zu bătea ritmul odată cu melodia, pălăvrăgind entuziasmată despre fiecare indicator pe unde treceam. Grasu a scos o carte din buzunarul scaunului din faţa lui, examinându-i coperta timp de o secundă, înainte de a o deschide. Bătea absent cu degetele în cotorul crăpat, iar Vida se sprijinise de umărul lui şi închisese ochii.

Am deschis fereastra, lăsându-mi mâna rămasă liberă să alunece, în încercarea de a prinde vântul.

Şi drumurile se deschideau toate în faţa noastră.

Mulţumiri

Este un moment minunat, dulce-amar, să ajung în acest punct şi să-mi dau seama că sunt la capătul unei trilogii generatoare de atât de multe amintiri extraordinare – şi care mi-a adus în viaţă oameni cu adevărat minunaţi.

Aş vrea să încep din nou prin a mulţumi geniilor editoriale pe care am avut norocul să-i am în colţul meu: editoarea mea, Emily Meehan, care a văzut potenţialul poveştii despre adolescenţi cu superputeri care străbat Virginia într-o dubiţă, pentru ochiul ei incredibil în a identifica inima fiecărei cărţi şi pentru că nu m-a aruncat pe fereastră de fiecare dată când i-am trimis câte o ciornă de 600 de pagini (vorbesc serios); Laura Schreiber, care a citit prima dată povestea, s-a îndrăgostit de personaje în toate felurile posibile şi a lucrat din greu la fiecare ciornă, încă de la început; şi Jess Harriton, pentru munca de maestru din spatele scenei, care ne-a ţinut pe toţi laolaltă.

Mulţumiri tuturor eroilor, zânelor-naşe, ghizilor înţelepţi şi vrăjitorilor de la Hyperion, care au făcut ca magia să se întâmple în fiecare zi; faptul că am lucrat cu voi a dus această călătorie către un fericit „până la adânci bătrâneţi”. Multe mulţumiri lui Suzanne Murphy, Stephanie Lurie, Dina Sherman, Simon Tasker, Joann Hill, Mărci Senders, Elke Villa, Seale Ballenger, Jamie Baker, Andrew Sansone – tuturor!

Trilogia aceasta ar fi putut rămâne doar un document în computerul meu dacă n-ar fi existat îndrumarea, încurajările şi grija acordate de uimitorul meu agent, Merrilee Heifetz. Sunt, de asemenea, extrem de recunoscătoare lui Sarah Nagel şi lui Chesley Heller, pentru susţinerea lor şi siguranţa oferite de-a lungul anilor. Vă mulţumesc, Te-am Writers House!

Toată dragostea pentru partenerii mei critici şi pentru minţile lor isteţe, minunate: Anna Jarzab, care părea mereu să ştie povestea şi personajele chiar mai bine decât mine, şi care a fost deopotrivă o nepreţuită cutie de rezonanţă şi o promotoare, şi Sarah Maas, care m-a inspirat să fiu mai curajoasă şi să sap şi mai adânc cu fiecare ciornă, ca să obţin întreaga esenţă.

Familiei mele îi datorez totul – mamei, regina perseverenţei şi a iubirii nestrămutate, care m-a inspirat să-mi asum riscuri; lui Daniel, care a citit toate ciornele de început şi care mi-a dat un feedback uluitor; şi lui Steph, care m-a îndrumat mereu bine cu sfaturile ei de PR.

Şi ţie, cititorule, pentru că ai urmat-o pe Ruby şi pe prietenii ei până la final. Sper ca atunci când vei avea şansa să-ţi deschizi lumea cu noi posibilităţi, să cunoşti oameni noi şi să virezi spre drumuri noi

şi neaşteptate, să faci un singur lucru: cârpe dracului acea diem.

Observații

[←1]
Cartierului General. (N.t.)

[←2]

Termenul apare explicat în prima carte a trilogiei, *Minți primejdioase:* Neurodegenerare idiopatică adolescentină acută. (A/.t.)

[←3]

Forţele Speciale Psi. (N.t.)

[←4]

în original „zip ties", acele legături din plastic, cu una dintre feţe zimţate, care nu mai pot fi desfăcute odată ce au fost strânse. *(N.t.)*

[←5]

[s] Impulsul Electro-Magnetic. (*N.t.*)

[←6]

Joc de cărţi originar din Venezuela. (*N.t.*)

[←7]

în original *Cern* (piatră preţioasă, nestemată), aluzie la numele eroinei, *Ruby* (rubin). (*N.t.*)

[←8]

Sandviciul cu felii de cârnat Bologna este deosebit de popular in America de Nord, *se* estimeaza că se consuma cateva miliarde anual. *(N. red).*

[←9]

Sandviciul cu felii de cârnat Bologna este deosebit de popular în America de Nord, se estimează că se consumă câteva miliarde anual. (*N. red.)*

[←10]

Tip de bicicletă cu motor potrivită pentru off-road şi salturi. (N.f.)

[←11]

în engleză „Hell's Angels", aluzie la faimosul club de motocicliști înființat în 1948. (*N.t*)

[←12]

în engleză în original, „N-ar fi frumos". (N.f.)

[←13]

Codul bunelor maniere la masă pentru adolescenţi — carte celebră scrisă în 1960 de către fondatorul la fel de celebrului magazin Tiffany, oripilat după o masă luată cu nepotul său. (N. *red.*)

[←14]

Briciul lui Occam sau *principiul parcimoniei* îi aparţine lui William de Occam şi spune că este de preferat să luăm în considerare cea mai simplă explicaţie a unui fenomen. (N.t.)

[←15] Timpul Estimat de Sosire. (N.t.)

[←16]

Număr de Identificare Psi. (N.f.)

Table of Contents

The Darkest Minds 3
Prolog
Unu
Doi
Trei
Patru
Cinci
Şase
Şapte
Opt
Nouă
Zece
Unsprezece
Doisprezece
Treisprezece
Paisprezece
Cincisprezece
Şaisprezece
Şaptesprezece
Optsprezece
Nouăsprezece
Douăzeci
Douăzeci şi unu
Douăzeci şi doi
Douăzeci şi trei
Douăzeci şi patru
Douăzeci şi cinci
Douăzeci şi şase
Douăzeci şi şapte
Mulţumiri